

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"OLD SCHOOL ANGST
THAT KEPT ME ENTHRALLED
AND TURNING THE PAGES."

— NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

a Love Letter to Whiskey

5TH
ANNIVERSARY
EDITION

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

KANDI STEINER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*a
Love
Letter
to
Whiskey*

KANDI STEINER

Viskiye Bir Aşk Mektubu

Copyright © 2016 Kandi Steiner Tüm hakları saklıdır.

Aşk, Viski

Copyright © 2021 Kandi Steiner Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Kandi Steiner tarafından yayınlandı

Düzenleme ve Formatlama Elaine [York/Allusion Publishing](https://www.yorkallusionpublishing.com)

Kapak Tasarımı Kandi Steiner

TABLE OF *Contents*

<u>Yazarın Önsözü</u>	<u>Önsöz</u>
<u>Birinci Bölüm</u>	<u>İkinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Üçüncü</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Dördüncü</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Beşinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Altıncı</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Yedinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Sekizinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Dokuzuncu</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Onuncu</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Onbirinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Oniki Bölüm</u>
<u>Onüçüncü Bölüm</u>	
<u>Ondördüncü Bölüm</u>	
<u>Onbeşinci Bölüm</u>	
<u>Onaltı Bölüm</u>	
<u>Onyedinci Bölüm</u>	
<u>Onsekizinci Bölüm</u>	
<u>Ondokuzuncu</u>	
<u>Bölüm</u>	<u>Yirmi</u>
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Sonsöz</u>	
<u>Sonsöz Bölüm II</u>	

[AŞK, WHISKEY](#)

[Epigraf](#)

[Önsöz](#)

[Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[Onbirinci](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[Bonus İçerik](#)

[Teşekkür](#)

[Beni Senden Nefret Ettir - Kandi](#)

[Steiner'dan Birinci Bölüm Daha](#)

[Yazar Hakkında](#)

FORWARD

from the Author

2016 yılının 13 Ekimth tarihinde yedinci kitabımı yayınladım.

Daha önce altı kez yazma, düzenleme ve yayınlama sürecinden geçmiş olmama rağmen, içimden bir ses bu kitapta bir şeylerin farklı olduğunu söylüyordu. Evime daha yakın hissettim.

Gerçek, ham, duygusal ve yazması kesinlikle acı vericiydi.

Bence büyülü bir şey yarattığınızı o zaman anlarsınız - acı, zevkten daha ağır bastığında.

A Love Letter to Whiskey hayatımın çalkantılı bir döneminde doğdu. Çirkin ve yürek parçalayıcı bir boşanmanın ortasıdaydım ve aynı zamanda özgür kalmak için can atan bir yanımla keşfetmenin eşiğindeydim. Jamie ve B'nin savaşı duygularıyla mücadele ettiği gibi, ben de kendi duygularımınla mücadele ettim.

Bu kitabın yayınlandığı günü, sevinç gözyaşları dökerek hem kendi doğum günümü hem de kalbimde sonsuza dek özel bir yer tutacağını bildiğim bir kitabın doğum gününü nasıl kutladığımı asla unutmayacağım.

Ama siz okuyucular bu kitabı nasıl karşıladınız?

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Ve beni kesinlikle uçurdu.

A Love Letter to Whiskey, yayınlandığı 2016 yılından bu yana Amerika Birleşik Devletleri'nde Amazon Top 10 Bestseller, İtalya, İsrail, Kanada, Avustralya ve Birleşik Krallık'ta uluslararası bestseller, ilk dinlediğimde beni gözyaşlarına boğan bir sesli kitap, sınırlı sayıda

Hello, Lovely Box'ın baskı kapağı ve belki de her şeyden önemlisi - herkesin adımı duyduğunda aklına gelen kitap.

Bunun bir onur olduğunu söylemek tüm zamanların en hafif ifadesi olur.

Kitap kongrelerine katıldığım da, benimle ilk kez tanışan okurların en sık gündeme getirdiği kitap bu kitap oluyor. Bu acı dolu anlardan bazılarının eve ne kadar yakın olduğu konusunda birlikte ağlarken size sarıldım ve hikayeleriniz etkileşimlerimizden uzun süre sonra bile benimle kaldı. Sayısız sosyal medya mesajı, e-posta ve el yazısı mektuplar bütün bir odayı duvar kağıdı yapabilir ve hala bu itirafları benimle paylaştığınız için size teşekkür edecek doğru kelimeleri bulamıyorum.

Ancak tüm bunlar olurken, yıllar içinde oldukça büyük bir şikayet ortaya çıktı...

Son.

Bunu nasıl yapabildim, on bir yıllık işkenceyi tamamlamak için sizi sadece altı küçük kelimeyle nasıl bırakabildim?

Kalbimdeki doğru son buydu. Ve birçoğunuzda uyandırdığı duygulara bakılırsa, sanırım siz de aynı fikirdesiniz - beni boğmak istesenez bile, ki bu tamamen adil.

Yine de, bu değerli kitap bebeğin hayata gelişinin beşinci yıldönümünü kutlamak için özel bir şey yapmak istedim.

İşte bu yüzden, bu özel beşinci yıl dönümü baskısının sonunda size Aşk, Viski'yi sunmaktan büyük bir memnuniyet duyuyorum.

Aşk, Viski, Jamie'nin hikayesinin yanı sıra, o işkenceli sondan sonra neler olduğunu daha fazla göstermek için genişletilmiş bir epilog.

Ayrıca yıllar boyunca yazdığım mektupları, perde arkasına dair eğlenceli bilgileri ve sesli kitabın anlatıcısı Lauren Sweet'in bu hikâyenin yıllar boyunca nasıl aklından çıkmadığını paylaştığı mektubunu içeren bonus içerikler de bulacaksınız.

Bu baskı sizin için, sevgili okuyucularım. Bu kitaba olan sevginizi avazınız çıktığı kadar haykırdığınız ve bana hayal edebileceğimden çok daha fazla neşe ve minnettarlık gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Tutkunuz karşısında alçakgönüllüyüm ve yazılı sözcükler aracılığıyla sizinle bir bağlantı paylaşmaktan gerçekten onur duyuyorum.

Başka bir atışa.

Çünkü dürüst olalım - bağımlılık asla ölmez.

Tüm sevgimle,
Kandi Steiner

Sasha Whittington'a,
benim en iyi arkadaşım ve viskinin
yakıcılığını seven tek kız
en az benim kadar. Bu
senin için.

Bir gün, ister 14, ister 28, ister 65 yaşında olun,
İçinizde sönmeyecek bir ateş yakacak birine
rastlayacaksınız.

Ancak, bulabileceğiniz en üzücü, en korkunç gerçek-
her zaman hayatımızı birlikte geçirdiğimiz kişiler değillerdir.

-Beau Taplin

PROLOGUE

Relapse

Bu kadar uzun süre ayık kaldıktan sonra vızıltının ne kadar hızlı geri geldiği ÇILGINCA.

Kapımı açtım ve onu görünce çakırkeyif oldum, gözlerim bulanıklaştı ve bacaklarım titredi. Eskiden bu noktaya gelmem en az bir kadeh alırdı ama mesafe ve zaman tahammül seviyemi zayıflatmıştı ve onu görmek bile kanımı ısıtıyordu. Sanki yardımı olacakmış gibi düğmeyi daha sıkı kavradım ama bu, geri dönüşü olmayan noktayı geçtikten sonra su içmeye çalışmak gibiydi.

Whiskey orada, kapımın eşiğinde duruyordu, tıpkı bir yıl önce olduğu gibi. Ama bu sefer ne yağmur, ne öfke, ne de düğün davetiyesi vardı - sadece biz vardık.

Sadece o vardı - eski dost, kolay gülümseme, ısıltılı bir şişeye sarılmış çarpık teselli.

Sadece bendim - alkolik olan, onu tatmak istemiyormuş gibi davranan, aylarca temiz kalmanın onu daha az arzulamama neden olmadığını çok çabuk fark eden bendim.

Ama buradan başlayamayız.

Hayır, bu hikayeyi doğru anlatmak için geriye dönmeliyiz. En başa.

İlk düşüşe geri dönelim.

ONE *First Taste*

Viskiyi ilk kez tattığımda yüzüstü düştüm.

Kelimenin tam anlamıyla.

İlk yudumdan itibaren sarhoş olmuştum ve sanırım bu benim uzak durmam için bir işaret olmalıydı.

Jenna ve ben evinin yakınındaki gölün etrafındaki patikada koşuyorduk, yoğun Güney Florida sıcağından gözlerimizden ter damlıyordu. Eylül ayının başlarıydı ama Güney Florida'da Temmuz ayı da olabilirdi. Ocak ve Şubat aylarında sıcaklığın seksen derecenin altına düştüğü yaklaşık altı haftayı saymazsanız, "bot ve atkı" mevsimi yoktu.

O sırada, ben gösteriş yapmaya ve Jenna'nın amigoluk eğitim programına ayak uydurabileceğimi kanıtlamaya çalışırken, doksan derecenin üzerinde bir sıcaklıkla mücadele ediyorduk. Sonunda okul takımına girmişti ve bu ayrıcalıkla birlikte uyması gereken saçma standartlar da gelmişti. Koşmaktan nefret ederdim - kesinlikle nefret ederdim. O gün sörf tahtamın üzerinde olmayı tercih ederdim. Ama Jenna'nın şansına, hiçbir meydan okumayı geri çevirmeyen rekabetçi bir en iyi arkadaşı vardı. Bu yüzden benden onunla birlikte antrenman yapmamı istediğinde, günün sonunda kaburgalarımın ve baldırlarımın çığlık atacağını bile bile hevesle kabul etmiştim.

Onu ilk ben gördüm.

Jenna'nın sadece birkaç adım önündeydim ve betona çarpan pembe spor ayakkabılarıma bakıyordum. Kafamı kaldırdığımda yaklaşık elli metre uzaktaydı ve o mesafeden bile başımın belada olduğunu anlayabiliyordum. O

İlk başta ortalama görünüyordu - kahverengi saçlar, zayıf yapı, sırlıklam beyaz koşu tişörtü - ama yaklaştıkça ne kadar yenilebilir olduğunu daha iyi anladım. Koşarken bacak kaslarındaki kaymayı, saçlarının hafifçe zıplamasını, bize yaklaşırken konsantre olarak dudaklarını birbirine bastırmasını fark ettim.

Omzumun üzerinden Jenna'ya kaşlarımı sallayarak baktım ve ona "ilerideki seksi çocuk" anlamına gelen gizli en iyi arkadaş kodunu vermeye çalıştım ama o ayakkabılarını bağlamak için durmuştu. Arkamı döndüğümde ise artık çok geçti.

Ona çarptım - sertçe - ve kaldırıma düştüm, düşüşümü yumuşatmak için biraz yuvarlandım. O küfretti, ben de acıdan çok utancımından inledim. Keşke kendimi zarafetle toparladığımı, ıslıl ıslıl gülümsediğimi ve ona numarasını sorduğumu söyleyebilseydim, ama gerçek şu ki ona baktığım anda herhangi bir şey yapma yeteneğimi kaybettim.

Elimi onun silüetinin arkasından süzülen güneşi korumak için kullandığımda göğsümde yayılan yabancı, sıcak bir ağrıydı, tıpkı viskinin ilk yudumunun hissettirmesini beklediğiniz gibi. Eğilmişti, elini uzatmış bir şeyler söylüyordu ama ben bir şekilde elimi onun elinin içine sokmayı başarmıştım ve tek bir dokunuş bile tenimi ateşe vermişti.

Yakışıklı onu tanımlamak için doğru kelime değildi ama yüz hatlarını incelerken aklımdan geçen tek şey buydu. Saçları moka rengindeydi, dipleri nemliydi ve alnına hafifçe dökülüyordu. Gözleri genişti - neredeyse fazla yuvarlaktı - ve altın, yeşil ve en koyu kahverenginin bir karışımıydı. Whiskey lakabını çok sonraları takmıştım ama ilk kez o an görmüştüm - bu gözler viski gözleriydi. İçinde kaybolacağınız türden gözler. Sizi içine çeken türden. En uzun kirpiklere ve sert, kare bir çeneye sahipti. O kadar sert ve kenarları o kadar temizdi ki, yüzündeki gülümseme olmasa bana kızgın olduğuna yemin edebilirdim. Gözlerim ona takıldığında hâlâ konuşuyordu.

Geniş göğsünü kaldırıp yan yan sırtmaya başladı.

"Aman Tanrım, kör müsün lan sen?!" Jenna'nın sesi, Whiskey'yi yolumdan çekip elime yapışarak beni tekrar ayağa kaldırırken beni sersemliğimden kurtardı. Azarlamaya devam etmek için arkasını dönmeden önce dengemi zar zor sağlamıştım. "O uzun saçlarını gözlerinden çekmeye ve nereye gittiğine dikkat etmeye ne dersin, şampiyon?"

Olamaz.

Çok geç olmadan, bırakın söylemeyi, o kelimeyi düşünecek zamanım bile olmadı. Ben daha ona tek bir kelime bile söyleyemedim Whiskey'nin en iyi arkadaşına aşık olmasını ağır çekimde izledim.

Jenna dik duruyor, kollarını kavuşturmuş, her zamanki gibi bir kalçasını havaya kaldırmış, onun kendini savunmasını bekliyordu. Bu onun standart çalışma prosedürüydü - iyi geçinmemizin nedenlerinden biri de buydu. İkimiz de "tükürük ateşi" diyebileceğimiz tiplerdik, ama Jenna'nın bir tavrı olmasının yanı sıra felç edici derecede güzel olması gibi belirgin bir avantajı vardı. Uzun, dalgalı sarı atkuyruğunu arkasına attı ve kaşlarını kaldırdı.

Ve sonra o da yaptı.

Jenna'nın gözleriyle buluştuğunda gülümsemesi daha da büyüdü ve bu, sayısız erkeğin üzerine düşmesini izlediğim aynı bakıştı. Jenna tek boynuzlu bir attı ve erkekler ona hayrandı. Olmaları gerektiği gibi - platin sarısı saçları, kristal mavisi gözleri, günlerce süren bacakları ve önyükleme yapmak için bir kişiliği vardı. Şimdi, benim güvensiz bir en iyi arkadaş olduğumu düşünmeden önce - ben de bunu yapıyordum. Çok çalıştım, yetenekliydim.

- Sadece geleneksel liseli erkeklerin değer verdiği şeylerde değil.

Ama ona da geleceğiz.

"Merhaba," dedi Whiskey sonunda, bu kez elini Jenna'ya uzatarak. Gözleri sıcaktı, gülümsemesi davetkârdı - eğer onun için doğru kelimeyi seçmem gerekseydi, sadece bir tane, büyüleyici derdim. Adeta cazibe saçıyordu. "Ben Jamie."

"Jamie, belki de başka bir masum koşucuyu ezmeden önce göz doktorundan bir randevu almalısın. Ve Brecks'e bir özür borçlusun." O zaman bana başıyla işaret etti ve ben de ismimi duyunca irkildim, neden ağzından kaçırma ihtiyacı hissettiğini merak ettim. Bana hep B derdi - herkes derdi - peki neden kalbimi hızlandıran ilk erkekle yüz yüze geldiğim anda tam adımı kullanmayı seçmişti?

Jamie hâlâ sırtıyor, Jenna'ya bakıyor ve onu anlamaya çalışıyordu ama bir süre sonra aynı çarpık gülümsemeyle bana döndü. "Özür dilerim, nereye gittiğime dikkat etmeliydim." Kelimeleri inanarak söyledi ama son satırda kaşlarını kaldırdı çünkü o da ben de kimin yola dikkat etmediğini biliyorduk ve suçlu taraf o değildi.

"Sorun değil," diye mırıldandım, çünkü nedense sesimi bulmakta hâlâ zorlanıyordum. Jamie başını hafifçe eğdi, gözleri bu kez bana dikilmişti ve bakışlarının altında kendimi çıplak hissettim. Daha önce hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı - tamamen sıfırlanmıştı. Bu hem sinir bozucu hem de heyecan vericiydi.

Ama ben bu duyguya kapılamadan Jenna'ya döndü, ikisinin de yüzüne yavaşça gülümsemeler yayılırken gözleri buluştu. Bunu milyonlarca kez görmüştüm ama ilk kez izlerken midemin bulandığını hissettim.

Onu ilk ben gördüm ama fark etmedi. Çünkü o kızı gördü.

- - -

Jenna ve Jamie'nin sekiz gündür sürdürdükleri flört ilişkisine bir isim koymaları bir haftayı biraz aşmıştı. Biz lisedeyken de böyleydi.

- oyun yoktu, "hadi sadece takılalım ve görelim

bu nereye gider." Ya biriyle birlikteydiniz ya da değildiniz ve onlar çok birlikteydi.

Ders aralarında onları öpüşürken izleme ayrıcalığına sahip oldum ve her ne kadar onlardan nefret etmek istesem de edemedim. Aslında Jamie'yi ilk gördüğümü unutmuştum bile çünkü birlikte iğrenç derecede sevimliydiler. Jenna benden uzundu ama Jamie'nin kolunun altına tam oturacak kadar da kısaydı. O bir amigo kızdı, Jamie ise bir basketbol oyuncusu - farklı sezonlar, ama yine de popüler ve saygı duyulan. Koyu renk yüz hatları onun açık renk yüz hatlarını tamamlıyordu ve benzer bir mizah anlayışları vardı. Birlikte kulağa bile hoş geliyorlardı - Jenna ve Jamie. Yani dürüst olmak gerekirse, buna nasıl kızabilirdim ki?

Ben de bu fikri bir kenara bıraktım, Jenna ve onun uzun erkek arkadaş listesinden alışkın olduğum üçüncü tekerlek pozisyonuna kolayca geçtim. İçlerinde benden hoşlanıyor gibi görünen ilk kişi Jamie'ydi. Her zaman benimle konuşuyor, şakalar yapıyor, garip ve kolay arkadaşlık arasındaki boşluğu dolduruyordu. Bu güzeldi ve onlar adına içtenlikle mutluydum.

Yine de o öğleden sonra okuldan sonra bisiklete binmeyi tercih etmemiştim. Bunun yerine, Jansport'umu yatağıma attım ve hemen üst çekmecemdeki kıyafetleri karıştırıp mayomu aramaya başladım, güneş batmadan önce suda biraz zaman geçirmeyi umuyordum. Yaz saati uygulaması henüz başlamamıştı ama günler yavaş yavaş kısalıyor ve bana yazın çok uzakta olduğunu hatırlatıyordu.

"Selam tatlım," dedi annem, parmak eklemleri kapımın çerçevesine hafifçe vurarak. "Aç mısın? Bu akşam yemeğe çıkabiliriz diye düşünüyordum, belki o çok sevdiğin suşi bara gideriz?"

"Henüz çok aç değilim. Sörf yapmaya gidiyorum," diye cevap verdim, gülümsemem sıkıydı. Çekmecemden başımı bile kaldırmadım, en sevdiğim beyaz, askılı bluzumu çıkardım ve gözlerinden kaçtım. Annesinden nefret eden dramatik bir genç değildim, değildim - onu seviyordum, ama bazı şeyler

Aramızdaki ilişki iki yıl öncesine göre çok farklıydı.

Tamam, sizi uyardığım kısım burası - baba sorunlarım vardı. Sanırım bir bakıma annelik sorunları da.

Ama açıklamama izin verin.

Hayatımdaki her şey mükemmeldi, en azından benim gözümde, ta ki lise ikinci sınıftan önceki yazı kadar. O yaz güzel gri gözlerimi açtım ve hayatıma baktım, hiç de görüldüğü gibi olmadığını fark ettim.

Her şeye sahip olduğumu sanıyordum. Annemle babam evli değildi, hatta birlikte bile değillerdi ama zaten hiç birlikte olmamışlardı. Ben buna alışmıştım. Bu bizim normalimizdi. Annem kimseyle çıkmamıştı, babam da birileriyle çıkmış ama yeniden evlenmemişti ve bir şekilde her Noel'de üçümüz bir araya gelirdik. Her zaman annemin evinde yaşadım ama babamın evinde de eşit zaman geçirdim. Annemle babam hiç kavga etmezlerdi ama hiç gülmezlerdi de. Bunu benim için yaptıklarını varsayıyordum ve bunun için minnettardım.

Alışılmışın dışındaydık, ben evler arasında gidip geliyordum, onlar da benim iyiliğim için birbirlerine tahammül ediyorlardı ama işe yarıyordu. Babamın teni beyazdı, olabildiğince soluk, çilli ve pembe tonluydu; anneminki ise siyahın en pürüzsüz, en narin tonuydu. Abanoz ve fildişi, ben ise ikisinin mükemmel bir karışımıydım.

Kendi işlerinde bana doğum günü hediyeleri yağdıracak ya da on altıncı yaş günümde bana parlak yeni bir araba alacak kadar kazanmamış olabilirler, ancak çok çalıştılar, faturaları ödediler ve bana da bu zihniyeti aşıladılar. Kennedy'ler dolar zengini olmayabilirdi ama karakter zengini idik.

Yine de her şey görüldüğü gibi değil.

Bu sözü hiç anlamamıştım - gerçekten anlamamıştım - ta ki onuncu sınıftan önceki o yaz, hayatım hakkında bildiğimi sandığım her şey şiddetli bir İsa'ya gelme konuşmasıyla silinene kadar. Annem bir gece çok fazla içmişti, sık sık yaptığı gibi.

Yaptı ve midesini kirli beyaz tuvalete boşaltırken benimle ne kadar gurur duyduğunu söylerken saçlarını tutarak onu eğlendirdim.

"Sen benim dileyebileceğimden çok daha fazlasısın," diye tekrarlayıp durdu. Ama sonra gerçek kusmuk kelime kusmuğuna dönüştü ve hazırlıklı olmadığım bir gerçeği ortaya çıkardı.

Hayatım boyunca bana anlatılan hikâyeye göre annem ve babam çocukken çok iyi arkadaşlarmış. Birbirlerinden ayrılmazlardı ve yıllarca çevrelerindeki herkes çıkmaları konusunda şakalar yaptıktan sonra sonunda kabul ettiler ve birlikte mükemmel oldukları ortaya çıktı. Birkaç yıl boyunca mutlu bir ilişkileri oldu, ikisinin de çok sevdiği zıplayan bir kız bebekleri oldu, ama yürümedi, bu yüzden arkadaşlığa geri döndüler. Son. Kulağa hoş geliyor, değil mi?

Yalan olması dışında.

Gerçek çok daha çirkindi, çoğu zaman olduğu gibi ve bu yüzden benden sakladılar. Ama annem o gece tekila sarhoşuydu ve anlaşılan bana yalan söylemeyi neden bu kadar önemseydiğini unutmuştu. Bu yüzden gerçeği söyledi.

Çok iyi arkadaş oldukları doğrudu ama hiç çıkmamışlardı. Bunun yerine babam kıskançlığa kapıldı ve annemle konuşmaya cüret eden her erkeği hayatından kovdu. Ama bununla da kalmadı. Bir gece, annem onu terk eden en son erkek için ağlarken, babam ona asıldı. Ve hayır cevabını kabul etmedi.

Bunu ilk kez söylemedi.

Onbirinci de değil.

Saydı bu arada.

Annem o sırada on yedi yaşındaydı ve ben o gecenin ürünüydüm - yaşanmaması gereken bir dehşetten doğmaması gereken bir bebek.

Sanırım burası size babamdan hemen nefret ettiğimi söylediğim kısım, bir bakıma nefret ediyordum ama başka bir bakıma da onu hâlâ seviyordum. O hala benim babamdı, kötü bir gün geçirdiğimde bana bebeğim diyen ve kök birası şamandıraları hazırlayan adam.

bir gün. Etrafında büyüdüğüm yumuşak dilli, sevecen adamın nasıl böyle bir şey yapabildiğini merak ettim.

Bir süre, bu iki duygu - sevgi ve nefret - arasında kırık bir arafta yaşadım ama sonunda ona bunu soracak, ne olduğunu bildiğimi söyleyecek cesareti bulduğumda, söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Özür dilemedi, kendini savunmaya çalışmadı ve annemin bana anlattıklarından dolayı duyduğu öfke dışında herhangi bir duygu taşıyor gibiydi. Bundan sonra nefrete doğru daha da kaydım ve annemin bana gerçeği söylediği geceden beş ay sonra onunla konuşmayı bıraktım.

Ve bana daha önce söylemediği için anneme kızmamam gerektiği halde kızdım. Babamın iyi bir insan olduğunu düşünmeme izin verdiği için onu suçlamamı hak etmiyordu ama ben suçladım. Ve böylece, hayatım asla eskisi gibi olmadı.

Dediğim gibi, annemden nefret etmiyordum, çünkü etmiyordum. Ama o geceden sonra aramızda ham bir kama, kıvılcımların bir güç vardı ve ona her baktığımda bunun sivri kıymıklarının göğsümü sıyırdığını hissediyordum.

Bu yüzden, çoğu zaman yapmamayı tercih ettim.

"Tamam," diye cevap verdi yenilmiş bir halde. "Umarım iyi eğlenirsin." Ben hâlâ altlarımı karıştırıyordum, o da gitmek için döndü ama omzunun üzerinden seslenecek kadar uzun süre durakladı. "Seni seviyorum."

Dondum, gözlerimi kapattım ve uzun bir nefes verdim. "Ben de seni seviyorum anne."

Bu sözleri asla söylemeyecektim. İlişkimiz değişmiş olsa bile onu şiddetle seviyordum.

Takım elbisemi bulup giyindiğimde, sörf tahtamı külüstür cipimin üstüne bağladığımda ve sahile vardığımda, günün ağırlığı beni boğmakla tehdit ediyordu. Ama sörf tahtamı suya bırakıp kayar kaymaz, kollarım kürek çekmenin getirdiği o tanıdık yanma ile ritmini bulduğunda, daha rahat nefes almaya başladım.

Güney Florida'daki sörf muhteşem olmaktan çok uzaktı, ancak amaçlarım için işe yaradı. Bu benim en sevdiğim yollardan biriydi.

Suyla, kendimle bağlantı kurduğum bir günü boşa harcadım. Bu benim yalnız zamanımdı, düşünmek için zamanımdı, işlemek için zamanımdı. Sörfü çoğu insanın sporu ya da yemeği kullandığı gibi kullandım - baş etmek, iyileşmek, sorunlarımın üstesinden gelmek ya da ruh halime bağlı olarak onları görmezden gelmek için. Bu benim tesellimdi.

Bu yüzden Jamie yanımda kürek çekerken neredeyse sörf tahtamdan düşüyordum.

"Seninle burada karşılaşmak ne hoş," diye mırıldandı, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. Dengemi kaybettiğimde kıkırdadı ve gözlerimi kıstım ama yine de gülümsedim. Vücudu hakkında bildiğimi sandığım her şey o anda silindi ve yutkundum, kolları boyunca uzanan ve beni doğrudan karnına götüren kesik çizgileri takip ettim. Orada, sağ kalçasının hemen üzerinde bir yara izi vardı ve boğazımı temizleyip suya doğru dönmeden önce ona bir saniye kadar uzun süre baktım.

"Jenna ile planların olduğunu sanıyordum."

Omuz silkti. "Yaptım. Ama görünüşe göre bir amigo krizi varmış."

O zaman göz göze geldik, ikimiz de kahkahalarımızı bastırıp dışarı atmaya başladık.

"Organize sporları asla anlayamayacağım," dedim başımı sallayarak.

Küçük bir dalganın üzerinden geçerken Jamie gözlerini kısarak güneşe baktı, bacaklarımız sörf tahtalarımızın iki yanında sallanıyordu. "Ne yani? Aynı amaç için çalışan bir takım olmayı hiç anlamayacak mısın?"

Alay ettim. "Sinir bozucu olma. Ne demek istediğimi biliyorsun." "Yani eğlenmeden nefret mi ediyorsun?"

"Hayır, ama organize eğlencelerden nefret ederim." Yan gözle ona bakıp küçük bir sırıtış attım ve karşılığında ağzının sağ tarafı yukarı doğru kıvrılınca biraz daha geniş sırıttım. "Sörf yaptığını bilmiyordum."

"Evet," diye kolayca cevap verdi. "İster inanın ister inanmayın, biz organize-eğlence insanları da tek başımıza spor yapmaktan hoşlanırsınız."

"Gerçekten bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

Güldü ve ben de biraz rahatlardım. Ne yani Jamie inanılmaz derecede güzeldi ve genç Brad Pitt'in karın kaslarına mı sahipti? Bunu yapabilirdim, arkadaş olabilirdim, bana gülümsediğinde midemde oluşan küçük zonklamayı görmezden gelebilirdim. Jenna'dan başka bir arkadaşımın olması güzeldi. Onun kolayca arkadaş edindiği yerlerde ben insanları kendimden uzaklaştırma eğilimindeydim - ister isteyerek ister kazara olsun. Belki de Jamie-B-Jenna üç tekerlekli bisikleti o kadar da kötü olmazdı.

Ama bu olasılığı, yani bir erkeğin arkadaşım olma olasılığını gerçekten düşündüğümde, bambaşka bir nedenle midem bulandı. Annemin tuvaletimizin üzerine eğilmiş hali gözümün önüne geldi, gözleri kan çanağına dönmüştü ve doğru sözleri boğazımda buz kıracakları gibi duruyordu. Yutkundum, bileğimdeki su geçirmez saati kontrol etmeden önce bir an gözlerimi kapattım.

"Bir sonraki dalgayı yakalamaya çalışmalıyız."

Kürek çekmeden önce cevap vermesini beklemedim.

Elimizden geldiğince sörf yaptık, ancak dalgalar o gün üzücüydü, tahtalarımızı kıyıya geri itmeye ancak yetiyordu. Sonunda başladığımız yere geri döndük, suya bakarken bacaklarımız altımızdaki tuzlu suda sallanıyordu. Güneş yavaş yavaş arkamızda batıyor, Batı kıyısında batıyor ve sahili puslu sarı bir ışıltıya boğuyordu.

"Bunu yaptığında nereye gidiyorsun?"

"Ne yapınca?" Ben sordum.

"Bazen böyle uzaklara bakıyorsun. Sanki buradasın ama gerçekte değilsin."

O sırada beni izliyordu, tıpkı tanıştığımız ilk gün olduğu gibi. Başparmağımı tahtamdaki siyah desenlerden birinin üzerinde gezdirdim ve omuz silktim.

"Sadece

düşünüyordum,

sanırım."

tehlikeli geliyor."

"Kulağa

Sırıttı ve yanaklarımın ısındığını hissettim, gerçi bunu benden başka kimse bilemezdi. Tenimde Jenna'nın gibi bir kızarıklık yoktu. "Muhtemelen öyle. Uzak durmalısın."

Jamie dudağının içini çiğnedi, hâlâ bana bakıyordu ve başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama söylemedi. Döndü ve tekrar konuşmadan önce birkaç dakika benimle aynı yöne baktı.

"Peki şu anda ne düşünüyorsun?"

Uzun, yavaş bir nefes verdim. "Buradan gitmek, Kaliforniya'ya taşınmak ve sonunda gerçek bir dalgada sörf yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Taşınıyor musun?"

"Henüz değil. Ama umarım üniversite için."

"Ah," diye düşündü. "Sanırım Palm South Üniversitesi'ne gitmekle ilgilenmiyorsunuz?"

Başımı salladım. "Hayır, çok fazla drama var. Batı kıyısında rahat bir okul istiyorum. Dalgaları berbat olmayan bir yer."

Jamie elini suya daldırdı ve tekrar kaldırarak suyun parmak uçlarından omuzlarındaki sıcak tene damlamasına izin verdi. "Ben de, Brecks. Ben de."

Adımın kullanılmasından irkildim. "Sadece

B." "Sadece B, ha?"

Başımı salladım. "Sen de mi Kaliforniya'da okula gitmek istiyorsun?" "Planım bu. Orada bir amcam var.

Birkaç okulda bağlantılarım var. Aklınızda belirli bir okul var mı?"

"Henüz değil. Sadece buradan uzak bir yerde."

Bir kez başını salladı, neyse ki bu küçük dramatik ifadeyi genişletmem için beni zorlamadı. Tekrar kürek çekmeden önce bir süre daha sessizce oturduk ve arabalara geri dönerken tahtalarımızı kollarımızın altına aldık. Kum ayaklarımızın altında biraz sertti ama ben bu hissi sevdim. Sahille ilgili her şeyi, özellikle de sörf yapmayı seviyordum ve Jamie'ye baktım, onunla karşılaşacağımı düşündüğümünden daha fazla minnettar olmuştum.

Durulandıktan sonra eski kireç yeşili tahtamı Old Not-So Faithful'un tepesine bağlayarak yüklememe yardım etti. Ve tıpkı güvenilir Betty gibi, 1998 model Kia Sportage'ı çalıştırmaya çalıştığımda bir türlü çalışmadı.

"Harika," diye mırıldandım, başım direksiyonun tepesine çarpıyordu. Jamie birkaç araba ötede kendi tahtasını yüklemeyi yeni bitirmişti ve geri döndü.

"Başlamıyor musun?"

"Görünüşe göre şanslı günümdeyim."

Gülümsedi ve kapımın kolunu çekiştirerek açtı. "Hadi, seni eve bırakayım."

O zaman bilmiyordum ama o küçük jest, o altı küçük kelime, Jamie Shaw ile aramdaki her şeyi değiştirecekti.

TWO *Buzzin'*

Kumsalı ne kadar sevsem de saçıma yaptıklarından nefret ediyordum.

Ebeveynlerimin bir ürünüydüm, her ikisinden de eşit özellikler almıştım. Babamın gözlerine, annemin saçlarına ve ten renklerinin yumuşak bir karışımına sahiptim. Babam beyaz ve annem siyah olduğundan, kremalı bir mocha latte ile ikisinin tam ortasına düştüm. Annem gibi kısa boylu ve babam gibi inatçıydım ve bir şekilde onların iş ahlakının en sert bileşimini miras almıştım. Annem minyondu, neredeyse hiç kıvrımı yoktu ve ben de bu açıdan onu yansıtıyordum. Jenna'nın kalçaları gibi erkeklerin dikkatini çekmese de atletik yapımı seviyordum.

Tüm bunlar bir yana, tuzlu su saçıma yağa karışan su kadar iyi karışmıştı. Jamie'nin Jeep'inin yolcu koltuğundaki küçük vizörlü aynada, parmaklarımı kullanarak sıkı spiral buklelere yeniden hayat vermek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Sonra parmaklarımı yanaklarıma silerek tuz kalıntılarını temizledim. Gri-mavi gözlerim o gün yorgun görünüyordu ve vizörü tekrar yukarı çevirip deri koltuğa yerleşmeden önce yanaklarımdaki çillere kısa bir süreliğine kaymalarına izin verdim.

Bırakın binmeyi, daha önce hiç bu kadar güzel bir Jeep görmemiştim. Yepyeni, kiraz kırmızısıydı, siyah deri koltukları ve gösterişli bir gösterge paneli vardı. Bana biraz fazla gelmişti, özellikle de bir lise öğrencisi için. On yedi yaşındaki birinin bu kadar pahalı bir arabaya gerçekten ihtiyacı var mıydı?

Cevabım kesinlikle hayır oldu.

Ama ilk tanışmamızdan bu yana geçen sekiz gün içinde, biraz da sosyal medya takibi sayesinde Jamie hakkında çok şey öğrenmiştim. Okulumuz devasaydı, sadece benim ve Jenna'nın sınıfında altı yüzden fazla çocuk vardı. Ama en iyi arkadaşımın yeni sevgilisi hakkında daha fazla bilgi edinmek için internette sörf yapmaktan gurur duymuyordum ve iyi bir miktar öğrendim. Babasının Fort Lauderdale'deki en iyi özel muhasebe firmalarından birine sahip olduğunu ve Jamie'nin hayatının geri kalanında hiçbir şey istemeyeceğini bilmeme yetecek kadar. Kaliforniya'da üniversiteye gitmeyi umuyordum ama istediği buysa oraya gideceğinden hiç şüphem yoktu.

Maddi imkânların sizi hiçbir şeyden alıkoymayacağını bilerek büyümenin nasıl bir şey olduğunu yarı yarıya merak ediyordum ama çoğunlukla umursamıyordum. Hayatta ne istiyorsan onun için çok çalışman gerektiği zihniyetiyle yetiştirilmiştim ve ben de bunu yapmaya niyetliydim. Notlarıma odaklanarak ve üniversite başvuruları için özgeçmişimi oluşturmak amacıyla okuldaki etkinliklere katılarak zaten yoluma devam ediyordum.

Ayrıca Brutus adında bir köpeği ve her ikisi de onun kadar güzel olan iki kız kardeşi olduğunu keşfettim.

Bu, artık ürpertici olmadığını iddia edemeden önce takip etmeme izin verdiğim kadardı.

"Yani buradan Scenic Drive'a kadar mı gideceğiz?" Jamie, Cherry Caddesi'ne dönerek sordu.

"Evet. Scenic'ten sola dön, sağdaki dördüncü evim. Parlak sarı, gözden kaçmaz."

Üzerimize yumuşak bir sessizlik çöktü ve ellerimi tekrar saçlarımin üzerinde gezdirdim, Jamie'nin nasıl görüldüğünü umursayıp umursamadığını merak ederek saçlarımin düzelttim.

"Bu gerçekten güzel bir araba," dedim aptalca, sessizliği bozarak. Jamie'nin gözleri biraz parladı ve ellerini direksiyonun üzerinde değiştirdi.

"Teşekkür ederim. Bunu hak etmek için üç yaz boyunca kızımin yırtarak çalışmak zorunda kaldım, bu yüzden minnettarım."

Kaşlarımı çattım. "Bunu kendin mi ödedin?"

"Şey, sayılır. Babamın şirketinde üç yaz boyunca para almadan çalıştım. Babama bir Jeep istediğimi söyledim, güzel bir tane, hem tahtamı taşımak için kullanabileceğim hem de uzun bir yolculuğa çıktığımda içinde rahat edebileceğim bir tane." Sonra bana döndü. "Sonunda geçen yazdan sonra benim için satın aldı."

"Güzelmış. Peki neden araban yolculuğa dayanıklı olmak zorunda?"

Jamie kollarımı kavuşturduğumu fark etti, tuzlu suyun kuruttuğu tenimde tüylerim diken diken olmuştu. Havayı ayarlamak için öne doğru eğildi. "Bilmiyorum, her ihtimale karşı sanırım. Araba kullanmayı seviyorum. Kafamı boşaltmama yardımcı oluyor."

Başımı salladım. "Evet, anlıyorum."

"Aynı zamanda gerçekten dinlemek istediğim müziği dinleyebildiğim tek zaman. Bilirsiniz, arabada bu konuda bir şey söyleyecek başka kimse olmadığında."

"Tamam, şimdi merak ettim," dedim kollarımı açıp bacaklarımı altına alarak. "Tam olarak ne dinliyorsun?"

Jamie dudaklarını sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırdı. "Gülmeyeceğine söz verir misin?"

"Hayır."

Kıkırdadı. "O zaman sana gösteremem."

"Tamam, tamam. Gülmeyeceğim." Bana baktı, bana güvenip güvenmeyeceğini tartışıyordu. "En azından senin duyabileceğin kadar yüksek sesle değil."

"Yeterince makul." Gülümsedi ama telefonunu yardımcı kabloya takıp müzik listesinde gezinirken gülümsemesi çabucak kayboldu. Başparmağını her yukarı kaldırışında, çalma listeleri arasında gezinirken, ön kolunda kasların çalıştığı yerde uzun, girintili çıkıntılı bir çizgi oluşuyordu. Bir ışıkta durduğumuzda ilk nota çalınana kadar gözlerimin orada kalmasına, o kası izlemesine izin verdim.

Yumuşak, rahatlatıcı ve tanıdıktı. Gerçekten tanıdık. Hangi şarkı olduğunu anladığımda, tepkimi tutamadım.

"Hayatta olmaz."

"Evet, biliyorum, inek işi." Jamie ses düğmesine uzandı ama elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Hayır, hayır bu harika. Klasik müzik dinlediğine inanamıyorum. Bu Brian Crain, değil mi?"

Yüzünün kızarma sırası ondaydı. "Evet."

"Onu seviyorum," dedim heyecanla, daha dik oturarak. Hatta biraz zıplamış bile olabilirim. "İnanılmaz biri. Lütfen bana The Piano Guys'ı da dinlediğini söyle."

Ağzı açık kaldı. "The Piano Guys'a bayılıyorum."

İkimiz de güldük, gözlerimiz parlıyordu, sanki birbirimiz gerçekten var olmamış gibi birbirimizi arıyorduk. "Bu çılgınlık! Bu tür müziği seven başka biriyle hiç tanışmamıştım. Yani... hiç."

Işık yeşile döndüğünde "Bu ikimiz için de geçerli," dedi. Hemen gitmedi, sadece gözlerini benimkilerden ayırmadı, bana öyle bir baktı ki ne düşündüğünü merak ettim. Sanki ben bir tablo, o da bir küratördü. Tartıştığını, daireler çizdiğini, beni almalı mı yoksa yanımdan geçip gitmeli mi diye düşündüğünü hissettim.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde ilk seçenek için dua ettim.

Arkamızdaki Mazda korna çaldı ve Jamie gözlerini kırptırdı, büyü bozulmuştu. Eve dönüş yolunun geri kalanında tek kelime etmedik, sadece onun çalma listesinin ve saçlarımızdaki rüzgârın tadını çıkardık. Jamie ile sessizlik içinde oturmak garip bir şekilde rahattı, sanki kelimelere ihtiyacımız yokmuş gibi, özellikle de o sürerken Les Misérables'dan "Bring Him Home "un piyano versiyonu bize serenat yaparken.

Evime yanaştığında gülümsedim, yüzümü ona döndüğümde başım hâlâ koltuk başlığına yaslıydı. "Bunu oynayabilirim."

"Çalmak mı?"

Başımı salladım. "Mm-hmm, keman." "Keman mı çalıyorsun?"

"Hayır."

Ağzını açtı, tekrar kapattı ve sonra güldü. "Tamam, kafam karıştı."

Gülümsemem arttı. "Ben keman çalmıyorum. Ama bir gün öğle yemeğinde gruptaki bir çocuğun yanında oturuyordum ve bunu dinlediğimi duydu. Kulaklıklarımı çıkardı ve kulağıma bu şarkıyı kemanla nasıl çalabileceğini anlatarak çok sevimli olduğunu düşündü. Oyununun pürüzsüz olduğunu düşünüyordu." Omuz silktim. "Ama ben etkilenmedim, ona herkesin çalmayı öğrenebileceğini söyledim. O zaman flört etmekten vazgeçti ve alınmaya başladı, bunu öğrenmemin mümkün olmadığını söyledi, biz de iddiaya girdik. Beş hafta sonra, onun oturduğu masaya gittim, yanında duran kemanını çıkardım ve çaldım."

"Hayır, yapmadın."

Dudaklarımı dişlerimin arasına alarak gülümsedim. "Yaptım. Ben çok rekabetçi bir insanım Jamie Shaw. Ve bir meydan okumayı asla geri çevirmem."

Günden geriye kalan ışıktaki gözleri bir tür altın yeşiliydi, etrafımıza alacakaranlık çöküyordu ve başını benimkinin aynısı olacak şekilde geriye bırakırken derisinin kenarları kırışıyordu. "Bunu aklımda tutacağım, Br-" Durakladı. "B."

Bir anlığına ona baktım, sonra emniyet kemerimi çözdüm ve plaj çantamı alıp askısını omzuma doğru çektim. "Eve bıraktığın için teşekkürler." İçimi çektim, başımı salladım. "Jenna yarın maça gidemeyeceğimi öğrenince beni öldürecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babamı arayıp arabamı alıp arkadaşının dükkanına götürüp götüremeyeceğini soracağım ama yarın akşama kadar tamir edilmesine imkan yok. Jenna evimizdeki ilk maça tezahürat yapacak. Ona gideceğime söz verdim ama annem işten erken çıkmazsa bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum."

Jamie hemen, "Ben seni götürürüm," diye teklif etti. "Hayır, hayır, sorun değil. Yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum. Ciddiyim. Zaten gideceğim ve birlikte oturacak birinin olması güzel olurdu." Gülümsedi, bacaklarımın karıncalanmasına neden olan o tembel, çarpık gülümseme.

"Tamam."

Daha geniş sırttı. "Tamam."

Tahtamı garaja astığımda annem çoktan odasına gitmişti, ben de kendime ızgara peynir yaptım ve yatak odamda tek başıma yedim. Televizyonumu açmadım ya da telefonumdaki bildirimlere bakmadım. Sadece yavaşça, her seferinde bir ısırık alarak, dolabımın kapısına bakarak ve akşamın her anını tekrarlayarak yedim. Sonra, yemek için mümkün olduğunca çok zaman ayırdıktan sonra babamı aradım. Telefonu açtığında bir şeye ihtiyacım olduğunu anlamış olmalıydı - artık sadece o zaman arıyordum - ve doğrudan konuya girdim. Bana halledeceğini söyledi, çünkü o böyle bir adamdı.

Ama aynı zamanda anneme tecavüz edebilecek türden bir adamdı ve bazen bunu hatırlamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Özellikle de bana "bebeğim" diye seslendiği ve kalbimin ona duyduğum sevgiyle dolup taşıdığı gecelerde.

Muhtemelen tuzlu sudan dolayı görüşüm bulanıktı, bu yüzden görüşmemizi bitirir bitirmez kendime bir banyo hazırladım. Banyo yapmayı her zaman sevmişimdir, sadece bir yere yetişmek için acelem olduğunda duş alırdım. Sıcak suyun içinde ıslanmak, düşünmek için zaman ayırmak güzeldi. Günde sadece o otuz dakikayı kendime ayırsam bile yeterdi.

Ama o gece, ayak parmaklarımı musluğun altında oynatırken, su yavaşça etrafıma doluyordu, farklı hissediyordum. Isı biraz daha sıcaktı, ışıklar biraz daha parlaktı ve görüşüm hala tam olarak netleşmemişti. Düşünmemem gerektiğini bildiğim tek kişi hakkında biraz fazla düşündüm ve onun sistemime girmesine izin verirken henüz deneyimlemediğim yeni bir vızıltı üzerime aktı.

Zihnimi boşaltmalıydım. Jamie'yi arayıp maç için beni almamasını söylemeliydim. Kendime üç tekerlekli bisikletin neresinde oturduğumu hatırlatmak için onun ve Jenna'nın fotoğrafını çekmeliydim.

Ama ben bunların hiçbirini yapmadım.

Ve sadece bunun için kendimi suçlu hissetmeyi diledim.

Her ne kadar okul ruhundan nefret etsem de, Güney Florida'da evimizde oynadığımız bir lise futbol maçının enerjisi için söylenecek bir şey vardı. Öğrenciler deniz mavisi ve beyaz renklerimizle ıslıl ıslıl boyanmış, yüksek sesle tezahürat yapıyor ve sis kornalarını çalıyorlardı. Bando, dans etmemek için kendimi zor tuttuğum neşeli müzikler çalıyor ve takımımız doğru bir şey yaptığında herkes birbirine beşlik çakarak tribünlere beklemediğim bir dostluk havası getiriyordu.

South Springs Lisesi bir önceki sezon tek bir maç bile kazanamamıştı ama bu yıl yarı yarıya iyi bir takımımız vardı ve bu benim için harikaydı çünkü muhtemelen her maçta Jenna'nın tezahüratını izliyor olacaktım.

Jenna Kamp bağlandığınız ve asla bırakmadığınız türden bir arkadaştı. Son derece sadık, komik ve azimli biriydi.

- Tam da etrafımda olmasını istediğim türden bir insandı. O asla kendi hayalleriyle uyumadı ve benim de kendi hayallerimle uyumama izin vermedi. Tüm bunlar bir yana, hayatımda beni ben olduğum için - tam olarak ben olduğum için - kabul eden ve beni tamamen seven tek kişiydi. Ailemi, adımlı, pek de iyi olmayan arabamı biliyordu. Annemin evde sigara içtiğini ve bu yüzden kıyafetlerimin duman gibi koktuğunu ya da sekizinci sınıfa kadar saçımla nasıl bir şey yapacağımı öğrenmediğimi umursamadı. Beni garip dönemlerimde sevdi ve daha kötü dönemlerimde de seveceğini biliyordum. O benim sonsuza dek arkadaşımdı.

Bu yüzden tribünden tezahüratını izlerken dizimin erkek arkadaşıninkine değdiği yere odaklandığım için kendimi fevkalade boktan hissediyordum.

Tribünler tıklım tıklımdı, bu yüzden Jamie ve ben üçüncü sıradaki küçük bir açık alana girdik. Ya diğer tarafımdaki rastgele birinci sınıf öğrencisine dokunacaktım ya da Jamie'ye dokunacaktım ve ben Jamie'yi seçtim.

Saf aşinalıktan tabii ki.

"Orada hayatta kalabiliyor musun?" diye sordu devre arasında satın aldığı kırmızı slushy'yi yudumlarken. "Tüm bu organize eğlencenin eziyet verici olabileceğini biliyorum."

"Okul ruhundan yoksun olduğum için beni tamamen yargılıyorsun, değil mi?"

"Sadece birazcık."

İçimi çektim. "Ve tüm bunları seni müzik zevkin yüzünden yargılamayacağıma söz verdikten sonra yapıyorsun. Adil oynamıyorsun, Jamie Shaw."

Pipetini oynattı, dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Hiçbir fikrin yok."

Ponpon kızlar yeni bir tezahürata başladığında bunun ne anlama geldiğini sormaya hazır bir şekilde gözlerimi kıstım. Jamie'nin gözleri Jenna'ninkileri buldu ve ona odaklandı, seksi gülümsemesi yerindeydi, Jenna hareket ettikçe gözleri hep birbirine bağlı kaldı. Ben de onu izledim, kusursuzluğu karşısında büyülenmişim. Cidden, Jamie de dahil olmak üzere ondan daha güzel biriyle henüz tanışmamıştım. Göz kamaştırıyordu.

Tezahürat sona erdiğinde Jenna Jamie'ye bir öpücük kondurdu ve o da kısa eteği kendisiyle birlikte dönerek sahaya doğru dönerken sııttı.

Sonra bana döndü.

"Herhangi bir kulübe ya da başka bir şeye katılıyor musun?"

Yanaklarım kızardı. "Tamam, cidden, gülme, çünkü benim ilgilendiğim şeyle Jenna'nın ilgilendiği şey tamamen farklı."

"Seni kıyaslamıyorum."

Bunun üzerine yanağımı çiğnedim, gözlerindeki samimiyeti fark ettim. "Münazara Kulübü'ndeyim. Ve Interact."

Yüksek sesle bir kahkaha attı. "Tabii ki Münazara Kulübü'ndesin."

"Bu da ne demek şimdi?!"

Jamie daha sert güldü, iki büklüm olurken eli dizime indi. Kot pantolonumdaki yanmayı hissetmemeye çalıştım. "Hiçbir şey, sadece mantıklı geliyor. Sen ve o ağzın." Elini çekti ama şimdi gözleri az önce bahsettiği ağzımdaydı ve zar zor nefes alabiliyordum.

Burnunu çekti ve tekrar tarlaya baktı. "Interact nedir?"

"Temel olarak bir toplum hizmeti kulübü. Son sınıftan önce özgeçmişimi güçlendirmek istiyorum, anlıyor musun?"

Takımımız sayı yaptı ve herkes ayağa fırlayarak yüksek sesle tezahürat yaptı, Jamie ve ben biraz geciktik. Etrafımızdaki birkaç kişiyle beşlik çaktık ve tribünlere yerleşmeden önce Jenna'nın parmak ucuyla yaptığı atlayışı izledik.

"Evet, bana Kaliforniya'da okula gitmek istediğini söyledin ama tam olarak ne için okula gitmek istiyorsun?"

O zaman onun slushy'sini çaldım, bir yudum almadan önce pipeti ona doğrulttum. "Bu sorunun cevabını almak için sıraya girmen gerekecek, annemin hemen arkasında."

Jamie slushy'yi geri aldı ve hemen bir yudum aldı, bu da bir pipeti paylaştığımızı fark etmemi sağladı. Bunun midemi neden bulandırdığını anlayamıyordum. "En azından arka sıradakilerle biraz bilgi paylaşabilir misin?"

"Henüz bilmiyorum. Muhtemelen kararsız gideceğim, genel eğitim gereksinimlerimi alacağım ve oradan karar vereceğim. Yazmayı seviyorum ama aynı zamanda bir matematik problemini çözmenin nesnelliğinden de hoşlanıyorum. Topluluk önünde konuşurken heyecanlanıyorum ama aynı zamanda tek başıma bir proje üzerinde geçirdiğim sessiz saatlerle teselli buluyorum." İçimi çektim. "Seçeneklerimi daraltmanın aptalca olduğunu düşünüyorum. Birden fazla şey hakkında tutkulu olmak o kadar kötü mü?"

Başını öne eğdi. "Hiç de değil. Bence bu seni nadir biri yapıyor."

"Harika. Az pişmiş. Biftek gibi. Annemin bana 'özel' olduğumu söylediği zamanlara benziyor."

Jamie güldü. "Öylesin. Eşsizsin, B. Bu yönünü seviyorum."

Nefesim göğüs kemiğimin altında bir yerde sıkıştı ve derin bir nefes aldım, ellerimi uyluklarımın altına soktum ve dizimi onunkine değdiği yerden çektim. Birdenbire

ve bunun yerine tribünlerin soğuk metalinin tenime dokunduğu yere odaklandım.

"Peki ya sen? Her Şeyi planladın, değil mi?"

"Sayılır. Yani, benim için her zaman kolay olmuŗtur. Babamın sahip olduğu Şeyi istiyorum, anlıyor musun?" Gözleri parlak ve hareketliydi. "Sana söyleyip s ylemediğimden emin değilim ama o bir muhasebeci, Fort Lauderdale'de kendi Şirketi var."

"Söylemiyor musun?" Őaŗırmıŗ gibi davrandım.

Jamie biraz daha dik oturdu, elleriyle konuŗuyordu. "O Şirkete yirmi altı yaŗındayken baŗladı, B. Yirmi altı. Hayal edebiliyor musun?" Baŗını iki yana salladı. "Neredeyse iki kez batıyordu, ama o bunun için savaŗtı ve Şimdi Şehirdeki en iyi firmalardan biri. Bunu devam ettirmek, bana devredinceye kadar onun için  alıŗmak, benim olduktan sonra daha da çok  alıŗarak onun inŗa etmek için çok uėraŗtıėı itibarını korumak istiyorum. Hayatımın aŗkıyla tanışmak, onunla evlenmek, evimizi çocuklarla doldurmak ve onlara ihtiyaçları olan her Şeyi vermek için ne yapmam gerekiyorsa yapmak istiyorum."

"Bunları sen mi istiyorsun? Yoksa o mu senin için istiyor?" Diğer takım bir gol attı ve etrafımızdaki kalabalık yuhalayarak konuŗmayı bir anlığına durdurdu. Gürültü kesilince Jamie devam etti.

"Onları istiyorum," dedi kendini affetmiŗ bir Şekilde. "Babamın annemle kurduğu iliŗkiyi, ikisinin de benim ve iki kız kardeŗim Sylvia ve Santana için yaptıklarını seviyorum." Omuz silkti ve saçının tek bir telinin yerinden çıkıp alnına d ŗmesini izledim. "   yazdır Şirkette  alıŗıyorum ve bu iŗi seviyorum. Bu iŗte iyiyim. Bilmiyorum, sanırım bana mantıklı geliyor."

"Ne istediğinizi bu Şekilde bilmek çok rahatlatıcı olmalı."

Yutkundu, gözleri artık bana değil oyuna odaklanmıŗtı. "Bazen d ŗ nd ė nden daha zor oluyor. Ne istediğimi bilsem bile bunu asla ger ekleŗtirmeyeceėim korkusu hep var." Jamie bana baktı

Sonra. "Bazen bir şeyi istemek ve onu gerçekleştirmekten daha karmaşıktır."

Başımı salladım, en azından salladığımı sanıyordum. Bana o şekilde bakıyordu ve bu olduğunda, vücuduma söylediğim şekilde hareket ettiğimden emin olamıyordum.

"Bence bir yolunu bulacaksın."

Gülümsedi, kolay bir gülümsemeydi, o anın gerginliğini silen bir gülümsemeydi. "Teşekkürler, B. Bence sen de öyle yapacaksın."

Maçı yirmi dörde on dört kazanmıştık ve Jenna bitiş düdüğüyle birlikte sahadan fırlayıp Jamie'nin kollarına atıldı. Jamie onu kolayca kucağına aldı ve tribünlerde bu film gibi ana tanıklık edenlerin toplu "aww" sesleri arasında öpmeden önce etrafında döndürdü. Beni gerçekliğe, Jamie'nin en iyi arkadaşımın erkek arkadaşı olduğu gerçekliğe geri döndüren o öpücük oldu. Jenna sonra bana döndü ve kollarını bana dolamadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde gülümsedim.

"Geldiğine çok sevindim! Bunun tam olarak senin sahnen olmadığını biliyorum."

Omuz silktim. "O kadar da kötü değildi." Gözlerim Jamie'ninkilere kaydı ve o da sırttı ama ben hemen gözlerimi kaçırıp Jenna'ya, sevdiğim ve bana güvenen en iyi arkadaşıma döndüm. "Hâlâ bu gece burada kalmak istiyor musun?"

"Duh! Bir kanka gecesine ihtiyacımız var. Lütfen bana tüketmeye hazır jelibon ve Mountain Dew'un olduğunu söyle."

Alay ettim. "Hadi ama, bu bir soru mu?"

Işıl ışıl gülümsedi, mavi gözleri stadyum ışıkları altında parlıyordu. "Sadece buradaki işimi bitirip geleceğim. Bir saat sonra görüşür müyüz?"

"Mükemmel."

Koşarak uzaklaşmadan önce Jamie'yi bir kez daha öpmek için parmak uçlarına doğru eğildi ve Jamie'nin bana dönmesi gerekenden daha uzun sürdü. Gözlerimiz buluştu, kelimelerin anlatabileceğinden daha fazlasını anlatıyordu ve ben ondan önce döndüm, o arkamda kalmadan otoparka doğru ilerledim.

- - -

Evime giderken Jamie'nin cipinde sessizlik vardı - tamamen sessiz - ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Ta ki telefonum çalana kadar.

"Hey baba."

"Hey, bebeğim. Maç nasıldı?"

"Peki," diye kestirip attım. Annemin itirafından sonra babamla ilişkimin gerildiğini söylemek hafif kalır. Muhtemelen yaşadığım kırılmalarla onu çıldırtıyordum, çünkü bir an unutup her şeyin eskisi gibi olmasına izin veriyordum, diğer zamanlarda ise kusmadan onunla konuşabiliyordum. Parmaklarımı şıklatıp aniden babamdan nasıl nefret edeceğimi bilmiyordum, gerçi çoğu zaman bunu denemedim değil. Sanırım bununla başa çıkmanın "doğru bir yolu" yoktu, en azından benim bulabildiğim kadarıyla.

"Bu iyi, evden çıktığına sevindim." Ses tonu değişmişti, muhtemelen benimkini anladığı için. Benim için nasıl bir gün olduğunu biliyordu. "Dinle, arabanla ilgili bazı haberlerim var."

"Ve?"

"Ve... sorunun ne olduğunu bulamıyoruz. En azından henüz. Aküyü, alternatörü, triger kayışını kontrol ettik - Nick elektrikle ilgili bir şey olabileceğini düşünüyor."

İçimi çektim, bacaklarımı Jamie'nin yolcu koltuğuna doğru çektim ve çenemi dizlerimin üzerine koydum. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, neler olup bittiğini anlamak için daha fazla zamana ihtiyacımız olacağı anlamına geliyor. Nick birkaç haftalığına şehirden ayrılacak ama döndüğünde bunu bir numaralı önceliği haline getirecek."

"İki hafta mı?!" İstedimden biraz daha yüksek sesle bağırdım ve Jamie'nin kaşları çatıldı, iyi olup olmadığını sordu. Ben sadece başımı salladım. "Bu berbat bir şey."

"Biliyorum. Ama bu arada sen ve ben para biriktirmeye başlayabiliriz."

Yutkundum. "Sence ne kadara mal olacak?"

Babam uzun bir süre sessiz kaldı ve ben onun elini kızıl sakalında gezdirdiğini hayal ettim. Kötü bir haber aldığında hep böyle yapardı. "Emin olamam ama en az bin dolara bahse girerim."

"Hayatımı sikeyim."

"Dil, Brecks."

Yanaklarım öfkeyle kızardı. "Bana Brecks deme." İç çekti. "Bu senin adın, bebeğim."

"Hayır. Benim adım B. Ve bunu artık biliyorsun, o yüzden bilmiyormuş gibi davranmayı bırak."

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Sesi yenilmiş gibiydi ve ben dişlerimi sıkarak yumruğumu telefonun etrafında sıktım ve uzun bir nefes verdim. "Biliyorum baba. Gitmem gerek ama teşekkür ederim. Seni yarın ararım."

"Tamam. Seni seviyorum."

Durakladım. "Sen de."

Telefon görüşmesi sona erdiğinde sessizlik çok fazlaydı ve Jamie bunu anlamış gibiydi çünkü telefonunu bağladı ve tek kelime etmeden The Piano Guys çalmaya başladı. "With or Without You" şarkısı hoparlörlerden yavaşça duyulmaya başladığında minnettar oldum ama bunu söylemedim. Bunun yerine, arabamı tamir ettirmek için ihtiyacım olan parayı bulmanın yollarını aradım. Yaz boyunca bir market zincirinde çalışmışım ama okul yılı boyunca okul ödevlerime odaklanmayı ve belki biraz eğlenmeyi umuyordum.

Bu kadarı da fazla.

Eski müdürüme bir mesaj attım ve hemen cevap verdi, Pazartesi günü okuldan sonra geri gelebileceğimi söyledi.

Jamie bu kez garaj yoluma girdi, cipini tamamen kapattı ve ben kabul edip bakışlarına karşılık verene kadar bana baktı.

"İsminden neden nefret ediyorsun, B?"

Boğazıma bir ağırlık çöktü ve ona ne söyleyeceğimi düşünerek yer değiştirdim. Ona gerçeği mi söylemeliydim? Bunun onu ilgilendirmediğini mi söyleseydim?

Yalan söyleyemeyecek kadar yorgundum, bu yüzden titrek bir nefes aldım ve önceki akşam yaptığım gibi başımı baş desteğine yasladım. "Bana hamile kaldığı gece babam anneme zorla sahip olmuş."

"Tanrım," diye fısıldadı Jamie nefesinin altından, ama ben devam ettim.

"Bunu bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce öğrendim. O zamana kadar ismimi çok seviyordum. Kısa, sevimli ve eğlenceliydi. Ama bir gece annem kafayı buldu ve bana hayatım hakkında bildiğimi sandığım her şeyin yalan olduğunu söylemeye karar verdi." Güldüm, manik bir gülüştü. Bunu Jamie'ye neden anlattığımı dair hiçbir fikrim yoktu ama annemin bana anlattığı geceden beri ilk kez bir şeyler hissetmeye başlamıştım. Göğsümde bir baskı olarak başladı, ama konuştuğum her kelimeyle çiçek açtı, hava alması gereken boşluğu rahatsız edici bir sızıyla doldurdu. "Beni doğurduğunda onun orada olmadığını biliyor musun? Hiç kimse yoktu. Ne büyükannem, ne de annemin arkadaşlarından biri - sadece o ve ben vardık. Hemşire beni onun kollarına bırakmış ve annem ağladığını söylemiş."

Jamie hiçbir şey söylemedi, sadece elini uzatıp kalçamın üzerine koydu.

"Babam İrlandalı ve yüzünün her yerinde çiller var. Annem yanaklarımdaki çilleri görünce onu, o geceyi, babamın kendisini taciz ettiği sekiz dakika boyunca saydığı çilleri düşündü." Gözlerim yaşlarla doldu ve onları telaşla sildim. Ağladığıma inanamıyordum, bu kadar uzun süre neredeyse hissiz kaldıktan sonra nihayet bir şeyler hissediyordum. "Bana Brecks adını verdi çünkü İrlandaca'da 'çilli' anlamına geliyor."

Bacağımı daha sıkı sıkı ve ben de kendi elimle onun elini tutma dürtüsüne karşı koydum.

"Öğrendiğimde artık ismime katlanamıyordum. Nefret ettim. Anlamından nefret ettim. Babamın anneme yaptıklarından nefret ettim ve onun da bana böyle korkunç bir şeyin adını vererek yaptıklarından nefret ettim." Tekrar güldüm, başımı salladım ve durmak bilmeyen gözyaşlarımı sildim. Jamie Shaw bende olduğunu benim bile bilmediğim bir yarayı fark etmişti ve bunu ona söylemek sanki bana kanama izni veriyordu. "Tanrım, özür dilerim. Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum."

"Çünkü ben istedim."

Burnumu çektim, sonra ona baktım. "Bu cevap vermek zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

Jamie elini kalçamdan kaldırdı, başparmağı çene çizgim boyunca akarken gözümünden kaçan bir damla yaşı sildi. Dokunuşuna doğru eğildim, gözlerimi kapattım ve titrek bir nefes verdim.

"Bunu yaptığına sevindim."

Alt dudağımı çiğnedim, eli hâlâ yüzümdeydi ve kendimi suçlu hissetmemeye çalıştım.

Ama bu sefer yaptım.

"Bıraktığın için teşekkürler Jamie," dedim sessizce, temasımızı kesip kapının kolunu çekerek.

"Hey," ben dışarı çıkarken beni durdurdu. Kapıyı kapattım ama camdan içeri eğilip bekledim. "Araban tamir edilene kadar yolcu koltuğum senindir. Eğer istersen."

Beni yakından izliyordu - çok yakından - ve gözlerimin düşmesine izin verdim. "Sanırım ikimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu biliyoruz."

Jamie konuşmaya başladı ama sesi benim duyamayacağım kadar yumuşaktı ve düşüncesini tamamlayamadan sustu. Burnumu silmek için bileğimi kullandım ve ona zayıf bir gülümseme sundum.

"Okulda görüşürüz."

Jenna otuz dakika sonra geldi, bu da benim yüzümü yıkayıp büyük boy bir tişört ve tayt şort giymem için yeterli bir süreydi. Jelibon yedik ve o Jamie'nin ne kadar inanılmaz olduğunu anlatırken MTV izledik. Başımı salladım, gülümsedim ve uygun yerlerde yorum yaptım, ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

Telefonum ondan gelen bir mesajla çaldığında daha yeni uykuya dalmıştı.

— **Daha önce söylediklerimde ciddiym. Araban tamir olana kadar seni bırakayım. Arkadaş olabiliriz, B. -**

Cevap vermedim ama bir bardak su doldurmak için telefonumu yanıma alıp mutfığa gittim. Hepsini içtim ve sonra telefonumun ekranı tekrar aydınlandı.

— **Lütfen. Arkadaşın olmama izin ver. -**

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Sadece kırmızı bir bayrak yoktu, bir uyarı zili, alarmlar, düdükler ve üzerinde büyük harflerle YAPMAYIN yazan neon ışıkları vardı. Ama bazen, bir şeyin bizim için kötü olduğunu bilsek bile, yine de yaparız. Belki heyecan için, belki merakımızı gidermek için, belki de sadece kendimize biraz daha yalan söylemek için.

Ona hayır dediğimi, numarasını sildiğimi, telefonumu kapattığımı ve onunla çıkan en iyi arkadaşımın yatağı girdiğimi söylemek isterdim. Ama bunun yerine, eski kanepemize kıvrıldım, saatlerce tek başıma yattım ve sonunda tek bir kelimeyle cevap verdim.

— **Tamam.**

THREE

Just One Shot

SONBAHAR YAVAŞ YAVAŞ KIŞA GİRİYOR, bu süreçte hava pek değişmiyor, mevsimler zihnimde birbirine karışıyordu. Basketbol antrenmanları başladığında bile Jamie beni her gün okula götürüp getiriyordu ve arabamın durumuyla ilgili bir başka olumsuz gelişmeyi paylaştığımda hiç şikayet etmedi.

Aslında işe yaradı, çünkü ben Interact'ta gönüllü olarak çalışırken ya da Münazara Kulübü'ne yardım etmek için daha sonra kalırken o antrenmana kaldı. Otoparkta buluşurduk, o terden sıırsıklam olmuştu ve bu onu daha az değil daha çok çekici kılıyordu, ben de onun takımındaki dramaya yönelik iğneleyici sözlerle sıırsıklam olmuşum.

Bazen fırsat bulduğunda beni işe bırakır ya da geç saatlere kadar çalıştığı marketten alırdı. Beni futbol maçlarına da götürürdü ve yan yana oturur, slushie içer ve Jenna'nın tezahüratlarını izlerdik. Daha çok konuşuyor ve birbirimize daha az bakıyorduk, bu da vicdanımı daha iyi hissettiriyordu. İkimizin de vakti olduğunda, sörf yapmak için bizi sahile bile götürürdü, ikimizin de sörf tahtaları cipinin üstüne kolayca sığardı.

Mevsimler değiştikçe, bir rutine girdik. Ve o ve Jenna birbirlerine aşık oldular.

Bunun gerçekleşmesini yakından ve kişisel olarak izledim ve onlar için gerçekten mutlu oldum. Jamie tanıdığım en iyi adamdı ve Jenna da benim en iyi arkadaşımdı. Daha iyi bir eş seçemezdim.

En azından kendime böyle söyledim.

Arabam nihayet 4 Aralık'ta, yani babamın onu tamirciye götürmesinden tam üç ay sonra tamir edilmişti. Jamie'ye söylediğimde mutlu görünüyordu - ille de rahatlamış değil ama mutluydu - ve bu beni üzdü. Bir yanımda hayal kırıklığına uğrayabileceğini, konuşarak ve müzik dinleyerek geçirdiğimiz yolculukları özleyebileceğini umuyordu.

Ve böyle hissettiğimi fark ettiğimde daha da üzüldüm. Çünkü benim bunları dilemeye hakkım olmadığı gibi onun da bunları hissetmeye hakkı yoktu.

Güz dönemi sona erdiğinde, Jenna ailesinin Colorado'daki yıllık kayak gezisi için şehirden ayrıldı. Jenna şehir dışında olduğu için tatil boyunca Jamie'den haber almayı beklemiyordum ve Noel arifesine kadar da almadım.

Saat gece yarısını geçmişti ama ben uyanıktım, babamın ertesi gün mutfak masamızda oturacağını bildiğim için midem düğüm düğümdü. Ailemiz Noel'de her zaman bir aradaydı - ne olursa olsun - ve bu eskiden sevdiğim bir gelenekken, şimdi korktuğum bir gelenek haline gelmişti. Eskiden bunu benim için bir gösteri yapmak, ailemizin hala bir bütün olduğunu hissettirmek için yaparlardı, ama şimdi her şeyi bildiğime göre? Bunun amacının ne olduğunu merak ediyordum. Artık bu oyunu oynamak istemiyordum. Telefonum Jamie'den gelen bir mesajla çınladığında uyumaya bile çalışmadan dönüp duruyordum.

— Uyanık mısınız?

Karanlıkta gözlerimi kısarak ekrana baktım, cevap verip vermemeyi tartışıyordum. İçimden bir ses cevap vermemem gerektiğini söylüyordu ama daha güçlü bir yanımda onun o gece biriyle konuşması gerektiğini biliyordu. Sonunda merakıma yenik düştüm.

— Gerçekten de öyleyim. -

— Benimle bir gezintiye çıkar mısınız? -

Yine o küçük bükülme vardı. Uyarı zilleri.

— Tabii ki.

On beş dakikadan kısa bir süre sonra, Jamie'nin yolcu koltuğuna oturmuştum ve o benimle birlikte hayaletli sokaklarda geziniyordu.

şehrin bir ucunda. Herkes uyuyor, Güney Florida'da kimsenin bacası olmadığı için kırmızı takım elbiseli büyük adamın köpek kapılarından içeri sızmasını bekliyordu. Kasaba bize kalmıştı ve Jamie acele etmiyordu, yavaş sürüyordu, aklında bir hedef yoktu. O gece müziği daha yüksek sesle çalıyordu, direksiyonu tekrar tekrar tutarken hoparlörlerden William Joseph'in "Standing the Storm" şarkısı yayılıyordu. Her zamanki kaygısız ifadesi yerini daha dalgın bir ifadeye bırakmıştı, kaşları birbirine kenetlenmişti ve gözleri önümüzde uzanan yola dikilmişti. Arada bir iç geçiriyor ama yine de tek kelime etmiyordu. Sesi kısmak için öne uzanmadan önce neredeyse bir saat boyunca rahat sessizliğimizde sürmesine izin verdim.

"Sana kedilerden neden nefret ettiğimi söylemiş miydin?"

Sözlerim Jamie'yi sersemletmiş gibi görünüyordu, yüzünü bir sırtış kaplarken başı geriye fırladı. "Oh bu iyi olmalı."

"Bak, bir zamanlar benim de bir kedim vardı," dedim daha dik oturup ayaklarımı kalçalarımın altına sokarak. Ayakkabılarımı çoktan çıkarmış, Jamie'nin yanındaki koltuğumda rahat bir pozisyon bulmuştum. O dönemden sonra burası neredeyse evim gibi gelmişti. "Adı Aurora'ydı, prenses gibi, ama biz ona Rory derdik. Ama o bir prenses değildi. Hem de hiç. O aslında bir şeytandı."

Jamie'nin boğazından gürültülü bir kahkaha yükseldi ve hikayemin işe yaradığını bilerek içimden gülümsedim - en azından şu an için.

"Kum kabına sıçmayı reddetti. Ciddiyim, reddediyordu. Onun yerine hemen dışına sıçardı. Ve anneme kedi için yalvardığımdan, bilin bakalım arkasını kim toplamak zorunda kaldı?" İki başparmağımı da sertçe göğsüme soktum. "Bu kız. Ama en kötüsü bu değildi."

"Bunun için kenara çekmeli miyim?" Jamie alay etti.

"Bu iş ciddi Jamie Shaw!" Pazusuna bir şaplak attım ve kıkırdadı, başparmaklarıyla direksiyonu tutuyordu ama

"Benim hatam" der gibi parmaklarının geri kalanını kaldırdı.

"Her neyse," diye devam ettim. "Yani, Rory her zaman küçük

Bana işkence etmenin yollarını. Mesela ip oyuncaklarını yer ve sonra en sevdiğim kıyafetlerimin üzerine kusardı. Ya da ben uykunun en derin yerindeyken yatağıma atlar ve bir sokak kedisi gibi kulağımın dibinde miyavlardı."

"Sanırım bunu sevdim Rory."

Gözlerimi kıstım ama Jamie sadece sırıttı. "Komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Öylece oturup kendi esprilerine gülüyor musun? Onları yazıp geceleri tekrar mı okuyorsun?"

Jamie gözlerinin kenarları kırışarak güldü.

"Dediğim gibi," diye seslendim daha yüksek sesle. "Küçük bir veletti. Ama garip bir nedenden ötürü, banyo yaparken benimle birlikte banyoda olmayı çok severdi."

"Banyo mu yapıyorsun?"

"Bu hikayenin ana fikrini cidden kaçırıyorsun!"

"Bu hikayenin bir anlamı mı var?"

Öfkelendim ama yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. "Evet! Mesele şu ki, bunun aramızdaki bağ olduğunu sanıyordum. Ben soyunurken Rory bacaklarımın etrafında dolanırdı ve ben banyodayken küvetin kenarında takılır, arada bir miyavlar, suyu mıncıklardı. Çok tatlıydı."

"Yani banyo sırasında kedinizle aranızda bir köprü mü kurdunuz?"

"Ah, işte, insan böyle düşünüyor. Ama bir gece, o küçük iblis tezgahın üzerine zıpladı ve bana baktı. Nedenini anlayamadım ama bakmayı bırakmadı. Pençesini yukarı kaldırıyor, geri indiriyor, kaldırıyor, indiriyordu. Ve sonunda ne yapacağını anladım - ve anladığımı biliyordu - çünkü farkına varır varmaz Rory bana gülümsedi - yemin ederim - ve banyonun ışığını kapattı."

Jamie bu kez iki büklüm oldu ve ben onun kahkahaları arasında daha da yüksek sesle konuştum.

"Karanlıktan çok korkuyorum, Jamie! Korkunçtu! Bu yüzden ayağa fırladım ve ışığı tekrar açabilmek için bir havlu bulmaya çalıştım. Ama ben bir dahi olduğum için, ayağa kalkmama yardımcı olması için duş perdesini çektim, ama bu sadece onu ve beni de onunla birlikte aşağı indirdi. Doğruca yere düştüm ama düşüşümü yüzüm yerine ellerimle kırdım."

"Neyse ki."

"Oh," diye azarladım. "Evet. Çok şanslısın. Rory'nin kum kabının nerede olduğunu tahmin etmek dışında?"

Jamie'nin gözleri büyüdü ve gözlerini yoldan ayırıp benimkilerle buluştu. "Hayır!"

"Ohhh evet. Sol elim dumanı tüten bir kaka yığınının tam ortasına düştü. Ve Rory tüm şovu izlerken o küçük manik kafasının içinde güldü."

Bir trafik lambasına yanaştığımızda Jamie hırıltılı bir sesle, "Bunun cidden telafi edilmesi gerekiyor," dedi ve boştaki eliyle karnını kavradı.

"Keşke o kadar yaratıcı olabilseydim."

İkimiz birlikte güldük, arabadaki sessizlik sonunda ısındı. Işık yeşile döndüğünde Jamie gaza bastı ama müziği tekrar açmak için sese uzanmadı.

"Yani. Hamam, ha?"

Başımı salladım, bacaklarımı çözdüm ve çıplak ayaklarımı onun koltuğuna dayadım. "Evet, sıcak su dolu bir küvetin içindeyken en iyi şekilde düşünüyorum. Kabarcıklar da işin bonusu." Göz kırptım.

"Araba kullanmak benim için neyse, banyo da senin için olur."

"Mm-hmm," diye kabul ettim. "Bu da bizi arabadaki mor file getiriyor." Başımı arkaya yasladım ve Jamie'nin yüzündeki gülümseme kaybolurken ona baktım. "Gecenin bir yarısı bu ölü kasabada dolaşmamızın nedenini söylemek ister misin?"

Jamie'yi ele veren hep küçük hareketleriydi. Hiçbir şeyi gerçekten abartmazdı - ama aklında bir şey olduğunu bana her zaman belli eden ince değişimler vardı. Başparmağı yavaşça kayardı.

ya da sol alını tekrar düzelmeden önce hafifçe eğilirdi ve bazen de boynunu kııardı - hızlı ve sessizce. O gece üçünü de görmüştüm ve bana hiçbir sorun olmadığını söylemeye çalışmaması gerektiğini biliyordu. Ben daha iyi biliyordum.

"Bilmiyorum, B. Ben sadece... okullar kapandığından beri her şeyin ne kadar hızlı değiştiğini düşünmeden edemiyorum. Yani, bugün Noel, ailemle geçirdiğim son Noel. Altı ay içinde, artık lisede olmayacağım. Sekiz ay sonra Florida'da olmayacağım. Sanki tüm hayatım boyunca büyümek ve hayatıma devam etmek için yanıp tutuşuyormuşum gibi geliyor ve şimdi hepsi burada olduğuna göre, bundan korkuyorum. Çok erken. Hazır değilim." Yutkundu, sola döndü ve bizi sahile doğru yönlendirdi. "Korkuyorum."

"Korkmak sorun değil," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" diye meydan okuyarak cipi bir sahil barının önündeki boş bir yere park etti. Parkmetreyi kontrol etmek için camını indirdi, ama gecenin bu saatinde muhtemelen ücretsiz park yeri olduğunu tahmin ettim. Para almak için hamle yapmadı ama dirseğini camın kenarına dayayarak camı açık bıraktı. "Her zaman her şeyden çok emin oldum. Kendime güvenirdim. Ve işte hayatımın en heyecan verici zamanlarından birindeyim ve saklanıyormuşum gibi hissediyorum."

Ben de camımı indirdim ve Jamie bunu motoru durdurmak için bir işaret olarak algıladı. Barın arkasındaki dalgaların uzak sesi, motorun serin uğultusunun yerini aldı ve ikimiz de bunun getirdiği rahatlığın içinde gevşedik.

"Gelecek için hem heyecanlı hem de korkulu hissetmenin normal olduğunu düşünüyorum. Her son sınıf öğrencisinin şu anda sizin yaşadığınızı yaşadığına bahse girerim. Liseden çıkacağınız için heyecanlısınız ama aynı zamanda üzgünsünüz çünkü berbat olduğu kadar eğlenceliydi de. Yani kendine bir bak - büyük bir basketbol yıldızısın ve son sezonunu oynuyorsun, seksi kız arkadaşın üçüncü sınıfta, yani seninle gelmeyeceğini biliyorsun ve tanıdık bir şehirden ve eyaletten daha önce sadece ziyaret ettiğin bir şehre gidiyorsun."

Jenna'dan bahsettiğimde kıpırdandı ama ben hemen devam etmeye çalıştım.

"Demek istediğim, hissettiklerinizi hissetmenizde bir sorun yok.

Korkmamış olsaydın daha çok endişelenirdim."

Bir dakika boyunca sessiz kaldık ve Jamie iki eliyle uzun saçlarını geriye doğru taradı. Mezun olduğumuzda kestirip kestirmeyeceğini merak ediyordum. Umarım kesmezdi.

"Ya başarısız olursam? Ya üniversiteden ve tüm bu baskıdan nefret eder ve çatlarsam?"

"Yapmayacaksın."

"Ama ya yaparsam?"

"Yapmayacaksın Jamie," dedim tekrar, konsolosun üzerine eğilerek. Devam etmek için bana bakmasını bekledim. "Geçtiğimiz birkaç ay içinde senin hakkında çok şey öğrendim. Bir şeyi istediğinde - gerçekten istediğinde - ondan vazgeçme şansın olmadığını biliyorum. Ne kadar nefret ettiğimi bildiğin halde aptal basketbol maçlarından birini izlememi istediğin ve sonunda pes edene kadar her gün başımın etini yemek için yeni yollar bulduğun zamanki gibi." Kıkırdadım ama o metanetini korudu, ben de boğazımı temizledim ve biraz daha yaklaştım.

"Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu, şirketin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve sen asla adil oynamadığın için," diye takıldım, "başarılı olamama konusunda endişelenmene gerek yok." Ağzının köşesi kalktı ama çok çabuk düştü. O zaman uzandım, elimi zar zor onunkinin üzerine koydum. "Tüm ciddiyetimle söylüyorum, başarısız olmayacaksın. Çünkü sen öyle biri değilsin. Ve bence ayakların Kaliforniya'ya bastığında, oradaki enerjiyle canlanacak ve bunu seni ileriye götürmek için kullanacaksın. Çok fazla içeceksin ve geç saatlere kadar uyanık kalacaksın ama aynı zamanda çok çalışacaksın ve bir gün buraya geri döneceksin, şirketi yöneteceksin, her zaman istediğin karın ve çocukların olacak." Onun bir aile kurmasından bahsedince boğazım düğümlendi. "Ve ben de burada oturmuş 'Sana söylemiştim' diyor olacağım."

Jamie bana döndü ve ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Çok yakındık. Nefesini dudaklarımda hissettim ama gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. Sonbahar gibi kokuyordu - balkabağı ve yeni dökülmüş yapraklar gibi değil, Florida'daki sonbahar gibi - sahil havası gibi tuzlu, palmiye ağaçları gibi topraksı, bana babamın Şükran Günü yemeğinden sonra her zaman içtiği ballı viskiyi hatırlatan tatlı bir baharatla.

"Umarım haklısındır," dedi sonunda, sesi fısıltının biraz üzerindeydi.

Kalbim hızla çarpıyordu, elim hala onunkine dokunuyordu ve o da sanki karşılığında beni tutacakmış gibi parmaklarını benimkilerin altında oynattı. Ama ben aramıza mesafe koyma şansımı kullandım, sırtarak ve göz kırparak koltuğuma geri oturdum. "Her zaman öyleyim."

Jamie bir süre sonra yeni bir çalma listesi açtı ve birlikte oturduk, dalgaların nazikçe yuvarlanışını izlerken zihinlerimizin yarışmasına izin verdik. Hava onları gerçekten göremeyecek kadar karanlıktı ama onları duyabiliyor, koklayabiliyor ve hissedebiliyorduk. Jamie beni eve götürmek için cipi çalıştırdığında neredeyse şafak sökmek üzereydi ve araba yoluna girdiğinde göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Elim kapının kolunu bulduğunda Jamie sordu. Başımı salladım. "Rory'ye ne oldu?"

Uyku sersemliğinin tenimi sıktığını hissederek gülümsedim. "Büyükanнем banyo olayından kısa bir süre sonra gelip bizde kaldı ve Rory ile birbirlerine aşık oldular. Onu götürmesini önerdim ve büyükanнем onu arabaya yüklemeyen önce cümleyi ancak kurabildim."

Jamie de yorgun görünüyordu - bal rengi gözleri kırmızıyla çevriliydi. Ama bana çok içten gülümsüyor, beni çok yakından izliyordu - her zaman yaptığı gibi.

"Şimdi sana bir şey sorabilir miyim?"

Fısıldadım. "Bana her zaman her şeyi sorabilirsin."

Bu kelimelerin sert bir içki gibi hem canımı yakmasından hem de beni neşelendirmesinden nefret ediyordum.

"Jenna şehir dışında olmasaydı, bu gece ona mesaj atarmıydın?"

Jamie'nin kaşları çatıldı ve konuşmasını beklerken nefesimin kesilmesinden nefret ettim. Ama sonunda konuştuğunda, keşke hiç sormasaydım dedim.

"Beni buna cevap vermek zorunda bırakma."

Gözleri benimkilere odaklanmış, tepkimi bekliyordu ve ben de tepki vermemek için elimden geleni yaptım. Başımı sallayınca dudaklarım hızlı bir gülümsemeye dönüştü ama gülümseme de aynı hızla kayboldu. "İyi geceler, Jamie."

Bununla birlikte kapıyı açtım ve odama geri dönmeden önce arkamdan olabildiğince sessizce kapattım. Güneş çoktan doğmaya başlamıştı ve uyumak için fazla zamanım olmadığını biliyordum ama yine de gözlerimi bile kapatamıyordum. Sadece duvarıma bakıyordum, dizlerimi yukarı çekmiştim ve yorganımı sıkıca sarmıştım.

Tabii ki burada olsaydı onu arardı. Jenna onun kız arkadaşıydı ve ben de sadece arkadaşıydım. Kendime bunun iyi bir şey olduğunu hatırlattım. İyiden de öteydi. Her şey olması gerektiği gibiydi. Jenna ve Jamie çok mantıklıydı ve ben de üç tekerlekli bisikletin bir parçası olduğum için mutluydum.

Her şey yolundaydı.

Gözlerim dalgındı, yorgunluk içime işliyordu ama tam uyuyacakken telefonum başucumdaki masadan pırıldadı. Telefonu kaldırdım, ekrandaki yazıyı görünce kalbim duracak gibi oldu.

- Bu gece için teşekkürler... Sen benim en iyi arkadaşısın, B. -

Adımdan önceki son iki kelimeye baktım, onları birlikte okudum ve sonra bulanıklaşana kadar parçalara ayırdım ve sonunda uykuya teslim olarak telefonumu komodine geri bıraktım.

- - -

Jenna bana Jamie'den ayrılacağını söylediğinde okul yılının bitmesine bir aydan az bir süre kalmıştı.

"Ne?!" Biraz fazla yüksek sesle haykırdım, burritomun yarısı ağızımdan düşmüştü. Peçetemi almak için çabaladım, ağızımı silerken gözlerim hâlâ Jenna'nın şaşırmamış yüzüne kilitlenmişti. "Neden bahsediyorsun sen? Neden bahsediyorsun? Ne oldu?"

"Belli değil mi?" Jenna elindeki cipslerden biriyle guacamole'ye dalıp ağızına atmadan önce sordu. Alışveriş merkezindeki yemek alanının ortasında idik, etrafımızdaki yüzlerce insan alışveriş yapıyordu ve en iyi arkadaşımın Meksika Fiesta'sının ortasında bana astronomik bir haber verdiğinden habersizdik. "O gidiyor, B. Jamie mezun olmak ve Kaliforniya'ya taşınmak üzere. Eğlenceliydi ama bitti. Yani, bunun olacağını biliyordum. Harika bir erkek arkadaşı ama olan oldu."

Bunu o kadar kayıtsızca söyledi ki, ben folyoya sarılı burritomu ellerime dolguları sızacak kadar sıkı kavrarken bir cips daha hazırladı. Tabağıma bıraktım ve ağızım hâlâ açık bir şekilde peçete kaptım. "Jenna, Jamie'den ayrılamazsın. Siz ikiniz birlikte mükemmelsiniz."

Jenna burnunu kaşıdı. "Yani, birlikte yakışıklıyız, evet, ama o üniversiteye gidiyor, ahbap. Kız öğrenci yurdundan bir kız falan isteyecektir. Ve ben de son sınıfta olacağım. İsteyeceğim son şey uzun mesafeli bir ilişki."

"Ama bu Jamie!" Ben karşı çıktım. "Komik, ayakları yere basan, zeki ve azimli Jamie'den bahsediyoruz. Regl haftasında bize kız filmleri, patates kızartması ve çikolata getiren adam. Senin tezahüratlarını izlemek için her futbol maçına giden adam. Balo elbisene uygun pembe bir kravat takan adam." Ellerimi deli bir kadın gibi sallıyordum ama Jenna gözünü bile kırpmadı.

"Dediğim gibi, harika bir erkek arkadaşı. Hatta inanılmazdı. Ama ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyorduk. Ve bu tamamen sorun değil."

"Hayır, değil!" Verdiği haberin beni neden bu kadar dehşete düşürdüğünü anlayamıyordum ama bir türlü peşini bırakamıyordum. "O dinler

klasik müzik, Jenna. Hadi ama, klasik müzik dinleyen başka hangi erkeği tanyorsun?"

"Kimse yok mu?"

"Kesinlikle!" Dedim, bıkkınlıkla. "Ve onun hedefleri var. Bir aile kurmak istiyor. Çok iyi bir espri anlayışı var ama gerektiğinde ciddi de olabiliyor. O senin tek boynuzlu atının pegasusu gibi."

"Tamam..."

"Ve o iyi bir arkadaş. Hem de en iyisinden. Annesine bir kraliçe gibi davranıyor ve bu bir erkek hakkında bir şeyler söylüyor. Ve parlak kiraz kırmızısı bir Jeep kullanıyor, Jenna! Sörf yapıyor!"

"Aman Tanrım, anladım!" diye homurdandı sonunda, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce havaya kaldırdı. Gözlerini devirdi. "Tanrım, belki de onunla ıkmalısn."

Ağzımda boğulacak bir şey yoktu ama yine de boğuldum. "Ne? Hayır, asla olmaz. O, hayır Jamie senin erkek arkadaşın. Siz ikiniz birlikte mkemmelsiniz. Jamie ve ben mi? Hayır. Yapamayız, asla yapmayız. Asla olmaz." Kelimelerimin arasında tkezliyor, cmlelerimin arasında içkimi hprdeterek yudumluyordum. Tüm bu durum karşısında resmen soğukkanlılıktan çok uzaktım.

Ve Jenna fark etti.

Gözlerini kısmıştı. "şaka yapıyordum, spazz. Neyin var senin böyle? Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Jenna beni dikkatle inceliyor, bir tür itiraf bekliyordu. Bir dakika boyunca donmuş bir şekilde ona baktım ve sonunda ellerimle yüzümü kapatmadan önce uzun, derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Ah, bilmiyorum. Özür dilerim. Gerçekten birlikte iyi olduğunuzu düşünmüştüm." İçimi çektim, ellerimi yüzüme sürdüm ve kuağıma bıraktım. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Ama belli ki senin için sorun yok ve istediğin de bu, o yüzden tabii ki seni destekliyorum. En iyi arkadaşın olarak benim görevim böyle büyük kararları sorgulamak ve senin düşünmeni sağlamak."

Hâlâ beni izliyordu, gözleri temkinliydi ama gülümsedi. "Seni seviyorum, B. Tuhaflyęın otuz beş tonu olsan bile."

"Ben de seni seviyorum, kanka."

Zoraki bir gülümsemeyle konuyu değiştirdim, bir yandan da konuşmamızı kafamda canlandırıyor ve Jamie'nin bu haberi nasıl karşılayacağını merak ediyordum.

O gece Jenna'ya milyonlarca kez mesaj atıp henüz yapıp yapmadığını sormuş olmalıyım ama yapmamıştı. Ondan ayrılmak için dört gün bekledi ve bana ayrıldığını söylediğinde ben yine bekledim - mesaj atmasını, evime gelmesini, arabayla gezmek istemesini. Ama gelmedi. Bana tek kelime etmedi. Ne olayın olduğu gece, ne ertesi gece, ne de bir hafta sonra. Jamie mezun olduğu geceye kadar beni ve Jenna'yı tamamen görmezden geldi.

İşte o zaman Jamie Shaw'ın diğer yüzüyle tanıştım.

- - -

Bir Cuma gecesi izin yapmayalı üç aydan fazla olmuştu.

Güz döneminde maçlar için her Cuma izin almam gerektiğinden, futbol sezonu sona erdiğinde Cuma günlerinin boşluğunu markette çalışarak telafi etmek zorundaydım. Ama şimdi okul bitmişti, son sınıf öğrencileri lisemizin spor salonunda sahneye çıkıyordu ve benim onların boş bıraktığı role geçmeme bir saatten az bir süre kalmıştı.

Kıdemli.

Kendime son sınıf öğrencisi demek garip hissettiriyordu, tıpkı bir kelimeyi yüksek sesle çok fazla söylediğinizde anlamını yitirmesi gibi. O gece için planımız mezuniyet partilerine katılmak, son sınıf arkadaşlarımızla vedalaşmak ve yeni saltanatımıza kadeh kaldırmaktı. Ancak Brad Newman'ın ailesi ona sürpriz yaparak mezuniyetten hemen sonra Bahamalar'a bir gezi düzenlemişti ve bu yüzden gecenin en büyük mezuniyet partisi iptal edilmişti.

Jenna hafta başında öğrendiğimizde benim evimde bir parti vermemiz gerektiğini söyleyerek bir şaka yaptı. Ben yapmam.

"Hadi yapalım!" dememi bekliyordu sanırım. Ben de bunu söylememi beklemiyordum. Ama o hafta kafam iyiydi, geçiş sürecinin heyecanını hissediyordum ve annem şehir dışında olacaktı. Neden bir parti vermeyelim?

Jenna ve ben dışarı çıkmaya hazırlanmak yerine evimi düzenliyor, tezgahları son sınıfların çoğunun birlikte çalışarak hazırladığı içkilerle dolduruyor ve annemin beş CD değiştiricili eski müzik setinden müziği açıyorduk. İkimiz de içkileri fazla alkolle karıştırırken, annemin en sevdiği shot bardaklarını kırarken ve kırmızı plastik bardaklarımızın kenarlarına çok kolay bulaşan rujumuzu sürerken dans ediyorduk.

"Bize," dedi Jenna, fincanı benimkine dokunarak. "Yeni son sınıflar."

"Büyükler, Jenna!" İçkimi hızlıca yudumladıktan sonra onu sımsıkı kucakladım. "Bunu başardığımıza inanabiliyor musun? At kuyruğu ve kum havuzundan lise son sınıfa."

"Biliyorum, düşünmesi bile çılgınca," diye onayladı Jenna, başını sallarken gözleri parlıyordu. Küçük mutfağında ayakta duruyorduk, ben on beşinci kez her şeyi düzeltirken o sırtını tezgâha yaslamıştı. "Bunca yılı sensiz atlatamazdım."

En iyi arkadaşıma gülümseyerek durakladım. "Ben de öyle." İçkimi tekrar dudaklarıma götürürken gözlerimi tezgâhtan ayırmadım ve "Sence Jamie gelir mi?" diye sordum.

Bu olasılıktan Jenna'dan çok ben etkilenmiş gibiydim, çünkü o omuz silkti, sarı saçlarını omzunun üzerinden salladı ve ince atletinin spagetti askılarını düzeltti. "Bundan şüpheliyim. Ben ondan ayrıldıktan sonra hayalete dönüştü. Muhtemelen başka bir partiye gidecektir, tabii dışarı çıkarsa." Kaşlarını çatı. "Sanırım onun kalbini kırdım, B."

Bir kadeh daha içtim ve alkolün meyvemsi tadını içime çektim. "Havayı kısmalıyım. Muhtemelen burası oldukça sıcak olacak."

Bu konuda ne kadar haklı olduğumu bilemezdim.

Parti yavaş yavaş başladı, dokuz civarında birkaç kişi içeri girdi, ardından birkaç kişi daha geldi ve evim tamamen dolana kadar böyle devam etti. M¼zik çok y¼ksekti, her odada g¼mb¼r g¼mb¼r çalıyor, masalar resim çerçevelerinden ve biblolardan arındırılıyor ve yerlerine çeşitli t¼rlerde içki oyunları konuluyordu. n kapı sık sık yeni insanları içeri almak için, arka kapı da arka bahçede sigara ve içki içmek için açıldığından, evi serin tutmaya çalışmak anlamsız bir iş haline gelmişti. G¼ney Florida Haziran ayında çok sıcaaktı ve ben de bununla m¼cadele etmekten vazgeçtim.

Yine de, eğer içerideki sıcaklığı kontrol edemiyorsam, serinlemenin başka bir yolunu bulmalıydım. Alkol soğuktu ama yine de her yeni yudumda içime bir ısı dalgası g¼nderiyordu. Jenna ve pek de iyi tanımadığım bir grup insanla bardak çevirme oyununun ortasındaydım ki pes ettim ve bir sonraki seçeneğe, yani kıyafetlerimi çıkarmaya karar verdim.

G¼mleđimin altında ince bir atlet vardı, bu y¼zden striptiz g¼sterisi en iyi ihtimalle PG-13 olacaktı. Bol v yakayı başımın ¼zerine çektim, lavanta rengi kumaş geçici olarak g¼r¼ř¼m¼ engelledi, sonra g¼l¼mseyerek yere bıraktım, yakınımdakiler k¼¼k g¼sterime m¼zik eşliğinde tezah¼rat yaptılar. G¼zlerim partiye yeni gelenlere takılmadan ve g¼l¼msemem elimdeki fincanla birlikte kayarak içindekiler masaya d¼řmeden ¼nce sadece ¼ saniyeliğine kendimi daha havalı hissettim.

Jamie farklı g¼r¼n¼yordu. Takılmamızın ¼zerinden sadece birkaç hafta geçtiğini biliyordum, aynı yaşta olduğumuzu da biliyordum ama onda farklı bir şeyler vardı. Kendini taşıma şekli, oturma odamdaki birkaç çocuğa beşlik çakarken bana attığı ukala yarı g¼l¼mseme, g¼zlerini benden ayırıp Jenna'nın amigo takımındaki k¼¼k bir esmere çevirmeden ¼nce g¼zlerindeki meydan okumaydı. Orada ağzım açık bir şekilde ona bakarak ne kadar durduğumu bilmiyorum ama belli ki yeterince uzun s¼rm¼řt¼

Çünkü gözlerimi takip etti ve nefesi kesildi.

"Lanet olsun, geldi."

Yutkundum, sonunda gözlerimi ayırdım ve yeni bir oyun için bardakları dizdim. "Mm-hmm."

"Seksi görünüyor."

"Herkesin var, burası yüz derece."

Jenna sırtarak dirseğimi dürttü ve gözlerinin tekrar Jamie'yi bulmasına izin verdi. "Dostum, belki de ayrılmak için mezuniyet sonrasını beklemeliydim. Onunla bir gece daha geçirmek güzel olurdu..."

"Gidip saçımla ne yapacağımı bulacağım," dedim çabucak, yeni bir oyun kurmaktan vazgeçip kalabalığın arasından odama doğru ilerledim. Kapıda, içeri girmeye cüret edenleri uyaran ve buranın PARTİ BÖLGESİ OLMADIĞINI açıkça belirten birkaç işaret vardı, içeri girip evdeki tek klimalı rahatlamayı hissettiğimde bunun için daha da minnettar oldum. İçimi çektim, sırtımı kapıya yasladım ve gözlerimi tekrar açmadan önce burnumdan çok ihtiyacım olan birkaç nefes aldım.

Boynumu yelpazeleyerek küçük makyaj aynamın karşısına geçtim ve görünüşümün nabzını tuttum. Makyajım bir şekilde tutuyordu, gözlerim Jenna'nın bana nasıl yapılacağını gösterdiği gibi koyu ve dramatikti, ama saçlarım kıvrıcık ve asiydi, bu yüzden başımın üstünde sıkı bir topuz haline getirdim ve ruju yeniden sürmeden önce birkaç toka ile sabitledim. Koyu kırmızı, gri gözlerimin altındaki çillerimi daha da belirginleştiriyordu ama onları kucakladım.

Aynaya dönüp atletimdeki ıslak noktalara baktım, değiştirmeyi düşündüm ama bunun sınıf arkadaşlarımın kaşlarını kaldırmasına neden olacağını biliyordum. Az önce ne giydiğime dikkat çekmişim ve şimdi yeni bir şeyle dışarı çıkmak tuhaf olurdu.

Kendimi topladıktan sonra, partinin boğucu sıcaklığına geri döndüm ve kendimi serinletmek için yeni bir fikir **c a n l a n a r a k** mutfağa doğru ilerledim.

Dondurulmuş margarita. Bu partinin ihtiyacı olan şey buydu. Ama önce annemin sağ üst dolabımızın en üst rafında duran blender'ına ulaşmam gerekiyordu.

Dolabı sonuna kadar açtım ve rafın üzerinden görünen blenderın kenarına baktım, ellerim kalçalarımdaydı, seçenekleri tartışıyordum. Ellerimi tezgâha dayamıştım ve tam kendimi yukarı kaldıracaktım ki güçlü eller belimi buldu.

"İşte," dedi, kısık ve boğuk bir sesle. "Bırak yardım edeyim."

Elleri daha sıkı kavradı ve beni kaldırdı, nefesimi ve dengemi bulmaya çalışırken dizlerim tezgâhı buldu. Bir an orada öylece kaldım, artık ulaşabileceğim miksera bakıyordum ama onun sıcak teninin benimkine dokunduğu yerden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Atletim yükselmiş, kalçalarımın kaygan tenini kavramıştı. Zorla nefes aldım, blenderı aldım ve dönmeye çalıştım ama bir kez daha onun tarafından durduruldum.

Tezgâha yaklaşmıştı ve beni aşağı indirirken vücudumun her santimi onunkine değiyordu. Önce sadece kalçalarım ellerindeydi ama sonra kığım ön tarafına sürtündü ve ayak parmaklarım nihayet sağlam bir zemin bulduğunda boynuma doğru inlemesine neden oldu. Döndüm, elleri hâlâ üzerimdeydi, gözlerimi onunkilere diktiğimde nefesim hâlâ boğazımda düğümleniyordu.

"Merhaba, Jamie."

Bana sıırttı, gözleri çok sıcaktı, çok alçaktı. "Merhaba."

Ellerini tenimi dağladıkları yerden çekmesini işaret etmek için boğazımı temizledim ama işaretimi anlamadı. Ya da umursamadı. Ben de onun elinden kurtuldum ve blenderı fişe taktım, buz için dondurucuya uzandım ve annemin dolaplarında margarita karışımı aradım. Ne mutlu ki biraz buldum ve blender'a geri dönerken bir Jose Cuervo şişesinden kalanları kaptım.

Jamie onun yanında duruyordu, rahatça tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Saçları hatırladığımdan daha uzundu, kulaklarına doğru kıvrılıyor ve mükemmel bir

alnında dalgalandı. Mezuniyet kıyafetlerini değiştirmemişti ama boynundaki kravatı gevşetmiş, gömleğinin üst düğmesini açmış ve kollarını dirseklerinin hemen altına kadar kıvrımıştı. Temiz, net ve beyazdı, onu son gördüğümden beri üzerinde çalıştığı belli olan bronzluğu dikkat çekiyordu. Sörf yapıp yapmadığını merak ettim, işi beni de aynı şeyi yapmaktan alıkoyuyordu.

Yanına sokulup buz küplerini blendera atıp üzerlerini tekilayla kaplarken, "Makyaj yapmışsın," dedi.

"Ve elbise ayakkabısı giyyorsun."

Puslu gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce kıkırdayarak yere baktı. "Dans etmeliyiz."

"Wh-"

Sorumu sorma fırsatım olmadı çünkü Jamie bileğimden tutup beni döndürdükten sonra kendine doğru çekti, liseliler etrafımızda dolanırken küçük mutfağımda bir çeşit sarhoş valsi yapmaya çalıştı, kalbimi nasıl hızlandırdığından habersizdi. Kıkırdadım, bir tur daha attıktan sonra kurtuldum ve tekrar blenderın başına geçip tekilayı margarita karışımıyla doldurdum ve kapağı yerine oturttum.

"Sarhoşsun, Jamie Shaw."

"Peki ya sen, B Kennedy?"

Karıştırma seçeneğine tıkladım ve buzun kırılma sesi üzerine konuştum. "Oraya varıyorum." Ona baktım, neyin değiştiğini anlamaya çalışırken başımı yana eğdim. Jamie o gece daha tehlikeli görünüyordu. Çok yakınımda durmuş, beni çok uzun süre izlemişti. Bu sinir bozucuydu ama tuhaf bir şekilde hoşuma da gidiyordu. "Ne i iyordun ki sen?"

"Viski," diye kolayca cevap verdi ve dudaklarımdan kısa bir kahkaha ka tı.

"Elbette. Tahmin etmeliydim." "Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silktim, bir kaşık kullanarak büyük bir buz parçasını parçaladım ve blenderın kapağını yerine takıp tekrar çalıştırdım. "Sadece mantıklı. Sen zaten bacakların üzerinde viski gibisin. Saçının rengi, gözlerin, kokun

- Bu senin ruh içeceğin gibi."

"Sana viskiyi mi hatırlatıyorum?"

"Kelimenin tam anlamıyla," diye mırıldandım, belki de onun duyamayacağı kadar alçak sesle. Bana dokunduğunda teninin benimkini nasıl yaktığını, onun yakınında olmanın bile uzuvlarımı nasıl karıncalandırdığını düşündüm.

O zaman fark ettim ki, artık en iyi arkadaşıma bağılı olmadığında beni etkilemiyormuş gibi davranmak daha zordu.

"Bir shot yapmalıyız." Jamie tezgahı itti ve tek Jack Daniel's şişesini kaptı, bana dönmeden önce annemin iki shot bardağını ağzına kadar doldurdu. Üzerinde şehir merkezindeki kumarhanenin logosu olan bardağı elime tutuşturdu ve diğerini kaldırdı.

"Tekila içkisi yapıyorum," diye belirttim. "Karıştırmak muhtemelen uzun vadede beni mahvedecek."

"Hayır, iyi olacaksın."

"Bilmiyorum, Jamie..."

"Hadi ama," diye meydan okuyarak bana doğru küçük bir adım attı. Çok küçüktü, bir santim bile değildi ama aniden etrafımı saran sıcaklığını hissettim ve bir esinti için çaresizce boştaki elimle atletimi karıştırdım. "Dudaklarında biraz viski istemez misin?"

Gözlerim onunkilere kaydı, çünkü yüksek sesle dile getirdiğı sorunun altında birden fazla soru olduğunu ben de onun kadar biliyordum. Kaşlarını kaldırdı, bekliyordu ve onu geri itip yer açmam, bir margarita doldurup yanından uzaklaşmam gerekirken kadehimi onunkine doğru kaldırdım.

"Kötü kararlara."

Sırıtişı genişledi, ben başımı arkaya eğip kehribar rengi sıvının boğazımı kaplamasına izin verirken gözleri beni hiç terk etmedi. Jamie

benden daha yavaş aldı, yanık yerleşirken dişlerinin arasından nefes aldı.

Ve böylece ilk atışımı yapmış oldum. Jamie'ye bunun ilk içkim olduğunu söylemedim, söylemem gerektiğini de düşünmedim. Nefret etmek, tiksirmek, yüzümü buruşturup elimin tersiyle ağzımı silmek ve bir kadeh daha içmek istedim. Ama bardakları yavaşça tezgâha geri koyduk, parmaklarımız birbirine sürtündü ve Jamie'nin gözleri viskiden arta kalan dudaklarımdaydı. Dilim sıvının üzerinde gezinirken sertçe nefes aldı ve gözlerini benimkilere dikti.

Kedi, fareyle tanış.

- -

Annem beni öldürecekti.

Neredeyse herkes gitmişti, telefonumdaki saat 03:47'yi gösteriyordu. Yatağımda sızmış olan Jenna, annemin bana babamdan bahsettiği gece sarıldığı tuvaletin etrafında kıvrılmış olan sınıfımın basketbol oyuncusu Ali ve partinin son kalıntıları da gittikten sonra temizleyebildiğimiz kadarını temizlememe yardım etmek için kalan Jamie dışında herkes.

Halılar mahvolmuştu, bu kadarını söyleyebilirim. Dolapları ve masaları iyi bir fırçalamayla kurtarabilirdim ama her köşede çöp aramam gerekecekti. Yapışkan bardaklar toplanıp atılmıştı ama shot bardakları hâlâ mutfakta ve oturma odasının çeşitli yerlerinde duruyordu. Alkol kokuyordu, o anda nasıl kurtulacağımdan tam olarak emin olamadığım bir kokuydu ve yedi saat sonra işe gitmem gerekiyordu.

"Seslenmek zorundayım," dedim sonunda, çevremizi incelerken nefesimi üfleyerek.

Jamie de etrafına bakındı ve bir elini uzun saçlarında gezdirdi. "Annen ne zaman eve gelecek?"

"Yarın gece geç saatlerde." Telefonumu tekrar kontrol ettim. "Ya da bu gece geç saatlerde mi demeliydim?"

"Zamanın var. O kadar da kötü değil." Gözlerimi hizaya getirdim ve o da gülümsemesini geri çekti. "Tamam, halı bozulmuş ama geri kalan her şey tamir edilebilir."

"Televizyonumun
kumandası kayıp."

"Değiştirilebilir."

"Elimizdeki tek aile fotoğraflarından birinde yüzümde tükürdüğüm tütünden yapılmış bir bıyık var."

Jamie ellerini elbise pantolonunun ceplerine soktu. "Evet, boku yedin sayılır."

"Alkol karıştırırsam ne olacağını sana söylemiştim," diye takıldım, hâlâ yapabiliyorken durumdan mizah çıkarmaya çalışıyordum.

Jamie oturma odasını geçip benim durduğum yere geldi, gözleri kan çanağı gibiydi ama yine de güzeldi. "Bir süreliğine buradan çıkalım."

"Delirdin mi sen? Temizlik yapmam lazım. Yapmam gerek..." Ellerimi salladım. "Bir şeyler yap. Tüm bunlar hakkında."

"Boku yediğinizi zaten kabul ettiniz, B. Yapabilecekleriniz sadece birkaç saatinizi alacak, o halde neden bu geceyi bir patlamayla uğurlamıyorsunuz?"

Dudaklarımı çiğnedim, haklı olduğunu biliyordum ama yine de bundan nefret ediyordum. "Aklında ne var?"

- - -

Biz kumsalda bir battaniyenin üzerine yerleşirken Jamie telefonunu karıştırdı, ayaklarımız dalgalara dönüktü, kumsal hâlâ karanlıktı. Chad Lawson'ın The Piano albümüne geldi, telefonunu aramıza koymadan önce sesi ayarladı ve kucağındaki kahverengi kâğıt torbaya uzandı. Kendi dürümünü almadan önce bana bir dürüm uzattı ve kahverengi poşeti kenara koydu, rüzgara karşı ağırlık yapması için ayakkabılarını kullandı.

Taksi şoförünü bizi şehirdeki 24 saat açık tek arabaya servis yapan kahvaltı salonuna götürmeye ikna ettiğine inanamıyordum ama bunu fark edecek kadar zeki olduğum için mutluydum.

İkimiz de araba kullanacak durumda değildik. Bir Vitamin Water'ın mührünü kırdı ve bana vermeden önce uzun uzun içti.

"Sence bu bizi akşamdan kalmalıktan kurtarır mı?" Şişeyi ona geri vermeden önce bir yudum alarak sordum. Kapağı yerine koydu ve ikimiz de kahvaltı burritolarımızın etrafındaki folyoları açmaya başladık - benimki pastırma, onunki sosis.

"Sanırım bu benim en parlak fikirlerimden biri. Akşamdan kalmalığı yağlı yumurta, Vitamin Suyu ve sahilden daha iyi ne tedavi edebilir?"

"Çok alçakgönüllü," diye söylenerek ilk lokmamı aldım. Alaycılığım daha sonra dudaklarımda kayboldu. "Homahgawd." Jamie kıkırdayarak beni izlerken inleyerek bir ısırık daha aldım.

"Bir şey değil."

Ağzım dolu bir şekilde sııttım ama başka bir şey söylemedim. Bir süre Jamie'nin telefonundan gelen yumuşak melodileri dinleyerek yemek yedik ve aramızdaki tek içkiyi paylaştık. Ufukta şafak söküyordu, kumsal önce serin bir mavi havuzda parlıyor, sonra yumuşak bir mor renk alıyordu. Üzerimde hala partide soyduğum ince atlet vardı ve dalgaların serin esintisine karşı biraz titredim.

"İşte," dedi Jamie, gömleğinin düğmelerini sonuna kadar açarak. Önce bir kolunu, sonra da diğerini sallayarak kravatını çıkardı. Onunla tartışmaya çalıştım, en azından öyle sandım, ama gözlerim onun göğsünde olduğu kadar sesim de boğazıma takılmış olmalıydı. Çıplak, güzel göğsüne. Gömleğini omuzlarıma örttü, kumaş hala ondan sıcaktı, kokusu damlıyordu ve bunun getirdiği rahatlıkla iç çektim.

"Teşekkür ederim." Dürümümü örten folyoyu sıyırdım, gözlerim sudaydı. "Buradan çıkacağın için heyecanlı mısın? UC San Diego'da sorun yaratmaya hazır mısın?"

Sırıttı ama tek bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hem evet hem hayır.

Noel tatilinde yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?" Başımı salladım.

"Hâlâ bunların hepsini biraz hissediyorum. Beni yanlış anlamayın, bir sonraki bölüm için heyecanlıyım ama yine de biraz korkutucu."

"Korkmasaydın garip olurdu," diye hatırlattım ve bana küçük bir gülümseme verdi. Artık gelecek hakkında konuşmak istemediğini söyleyebilirdim ve bir bakıma onu suçlamıyordum. Hayatımızın o noktasına kadar lise bizim en büyük ve en iyi deneyimimiz olmuştu. O zamanlar bizim için önemli olan şeylerin sadece uzak bir anı olarak kalacağı bir geleceği hayal etmek zordu.

Burritolarımızı bitirdiğimizde ikimiz de avuçlarımıza yaslandık ve güneşin yavaşça yükselmeye başlamasını izledik. Florida'nın batı kıyısında günbatımı her zaman çok abartılırdı ama ben bizim kıyılarımızdaki gündeğumlarında daha da fazla güzellik buluyordum. Yeni bir günün şafağında okyanusa bu kadar yakın olmanın yeni olasılıklarla dolu bir yanı vardı. Bir süre sonra, "Benden kaçıyordun," dedim. Gözlerim ayak parmaklarımın hemen ötesindeki ufukta. "Sadece sen değilsin."

"Biliyorum," diye açıkladım. "Belki beni ararsın diye düşünmüştüm. Ya da arabayla gezmek istersin. Ya da..." Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için cümlemin rüzgarda kaybolup gitmesine izin verdim.

"İstedim," dedi Jamie, ellerinin topuklarındaki ağırlığı ayarlayarak. "Bilmiyorum. Jenna benim için zaten çok zor olan bir zamanda bana vurdu, biliyor musun?" Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Annemle babam lise aşıklarıydı."

Bu ifadenin ağırlığı göğsüme sert bir şekilde çarptı. Söylemek istediği şey, ailesinin sahip olduğu şeyi istediği ve Jenna'nın bunun anahtarı olduğunu düşündüğü idi. Birdenbire ondan ayrılmasının başıma gelebilecek en iyi şey olduğunu fark ettim. O zamanlar bile, bağımlılığımı hâlâ inkâr ederken, onun en iyi arkadaşımın evleneceği düşüncesi neredeyse yüksek sesle soluk soluğa kalmama neden oluyordu.

"Jenna'nın o kişi olmaması sorun değil."

"Biliyorum," dedi çabucak. "Sanırım hep biliyordum. Eğlenceliydi, birbirimize uyuyorduk, birlikte harika zamanlar geçirdik. Ama bir şeyler eksikti." Sonra bana döndü, gözleri yüzümün yan tarafını deliyordu çünkü o bakışa karşılık vermeyi reddediyordum.

"Birini bulacaksın," dedim usulca, gözlerim hâlâ dalgalardaydı. Güneş dünyanın bizim tarafını uyandırmaya çalışırken pembemsi-turuncu bir parıltıyla yıkanıyorlardı.

"Şey," dedi yüksek sesle, daha dik oturarak. "Hayatımı şansa bırakmayı sevmiyorum. Bu yüzden bir teklifim var." O zaman gözleriyle karşılaştım, şakacıydılar - yaramaz. "Eğer kabul edersen tabii."

"Neden şu anda kaçmam gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Jamie güldü ve o gece ilk kez gerçek gülümsemesini gördüm - dişleri parlak, gözlerinin kenarlarında kırışmış bir cilt. "Bir anlaşma yapalım derim."

"Anlaşma mı?"

Başını salladı. "Eğer otuz yaşına geldiğimizde ikimiz de evlenmemiş olursak, birbirimizle evleniriz."

"Aman Tanrım," diye alay ettim, onun yeni duruşunu yansıtmak için eğildim. "Bu çok aptalca, Jamie. Bu aynı zamanda gelmiş geçmiş tüm dandik Rom Com'ların konusu."

Omuz silkti, ellerindeki kumları sildi ve tekrar suya baktı. "Birileri korkmuş gibi görünüyor."

"Korkmuyorum. Bu aptalca." "Mm-hmm."

"Otuzuma kadar evlenmiş olacağım Jamie. Ve sen de o zamana kadar kesinlikle kilitlenmiş olacak."

"Öyleyse endişelenecek bir şey yok." O gece ikinci kez bana meydan okudu, gözleri benimkilerle buluştuğunda canlandı. Elini uzattı. "Eğer on iki yıl içinde evlenmezsek, Bayan Shaw olacaksın."

Sözleri karşısında sertçe yutkundum. Bayan Shaw. "Bu hiç adil değil.

Benden önce otuz yaşına giriyorsun."

Jamie yine omuz silkti. "Benim anlaşmam, benim şartlarım. Anlaştık mı?" Elini daha da uzattı ve ben de ona baktım,

Yanağımı çiğnerken kaşlarım eğildi. Sonunda gözlerimi devirip elini kendi elimle kavradım ve üç kez salladım. "Tamam. Ama bu aptalca ve anlamsız."

Jamie sırttı.

"ok tuhafsın," dedim, aptal anlaşma hakkındaki hislerimi son kez dile getirerek.

"Evet, ama yine de beni seviyorsun." Göz kırptı, aramızdaki boşluktan Vitamin Water'ı çaldı ve tekrar ellerinin üzerine yaslanmadan önce sonuncusunu da içti.

Onu sevdiğimi söylediği gerçeğini ya da haklı olabileceği ihtimalini çok uzun süre düşünmedim. Anlaşmayı ya da on iki yıl sonra ne olacağını düşünmedim çünkü Jamie gidiyordu ve ben kalıyordum.

Annem o yazın ilk ayı boyunca bana ceza verdi ve halıları değiştirmek için para ödemek zorunda kaldım ama umurumda bile değildi. İlk viski shot'ını içmek, sahilde kahvaltıda burrito yemek ve tutamayacağımız aptalca sözler vermek için değerdi.

O gece Jamie Shaw'ı son görüşüm olacaktı.

Gitmesine izin verdim, tıpkı yapmam gerektiği gibi ve onu bir daha asla düşünmemek için elimden geleni yaptım. Ne o yaz onu şehirde gördüğümde, ne o sonbaharda California'ya gittiğinde ve ben geride kaldığımda, ne de California San Diego niversitesi ile aynı şehirde olduğunu bile bile Alder niversitesi'ne başvurduğumda. Sosyal medyasına da bakmaktan kaçındım. Sonunda, son sınıfa geçtiğimde ve odak noktam kendi mezuniyetim olduğunda, onu gerçekten bırakmaya başladım.

Ama kaderin cilvesine bakın ki, bu Jamie Shaw'la geçirdiğim son gece değildi.

Yakın bile değil.

FOUR *Barrel Aged*

VİSKİ İLE İLGİLİ OLAN ŞEY, fıçıda ne kadar uzun süre beklerse o kadar çok değişmesidir - ve bu asla durmaz. İki yıl yıllanmış viski, on yıl yıllanmış viskiden farklıdır ve hangi yıl havlu atıp bir bardak doldurmaya karar vererseniz verin, yanlış yapamazsınız. Olgun bir yaşta, genç ve karakter dolu viskiler ilgi çekicidir. Ama birazcık bile olsa yıllanmış viski? Saf mutluluk.

Alkolün bir kısmının zamanla buharlaştığı gerçeği sizi yanıltmasın, çünkü yıllanmış viskiyi tattığınızda, gençken olduğu kadar lezzetli bir şekilde yanacaktır.

San Diego'daki Alder Üniversitesi'nin öğrenci birliği yürüyüş yolunda sıralanmış masaları geziyor, birkaçından broşür alıyor, diğerlerinin yanından geçiyordum ki fıçı çatırdayarak açıldı.

"Merhaba!" dedi Kampüs Konutları masasının arkasında oturan sarışın heyecanla. "Konut bilgilerinizi mi alıyorsunuz?"

The OC'den Ryan Atwood'un en iyi taklidini yaptım, dudaklarımı büzdüm ve kaşlarımı kaldırarak kayıtsızlığımı gösterdim. Ne de olsa Kaliforniya'daydım. "Gerçekten de öyleyim."

"Harika!" diye cevap verdi çok hızlı bir şekilde, ellerini birbirine vurarak. "Soyadı?"

"Kennedy."

Masasının üzerine dizilmiş çeşitli zarfları karıştırmaya başladı ve ben de topuklarımın üzerinde zıplayarak serin esintiyle karışık güneşin sıcaklığının tadını çıkardım.

Ağustos ayının son haftasıydı, Güney Florida'da normalde cehennem gibi bir dönemdi ama San Diego'da hava hâlâ ılımandı. Güneş parlak, birkaç beyaz bulut süzülüyor, sahilden esinti geliyordu. Hava seksen dereceden fazla olamazdı ve Florida'dakinden çok daha az boğucu olan hafif havayı hissedince gülümsedim. Önümüzdeki dört yıl için resmen yeni evimdeydim ve Alder'i seçerek doğru bir seçim yaptığımı hemen anladım.

Alder Üniversitesi küçük, özel ama prestijli bir kampüstü. San Diego'nun kalbi ile Imperial Beach arasında sıkışmış ve kararsız lisans öğrencileri için çok sayıda seçenekle dolu, benim için mükemmel bir üniversiteydi. Tekrar gülümsedim, lise boyunca kullandığım Jansport'u sırtımda daha yukarı kaldırdım, tam o sırada şımarık sarışın parmaklarını şıklattı.

"Ah! Buldum!" Dosyayı çıkardı ve bana bakmadan önce içeriğini kontrol etti. "Brecks, değil mi?"

Onun sorusuyla birlikte gülümsemem de hemen düştü. Bir şekilde sıkı bir gülümsemeyi zorladım, ama daha başımı bile sallayamadan arkamdan başka bir ses cevabımı gürledi.

"Ben B," dedi. Sesi pürüzsüzdü, meşe ağacından yapılmıştı ve hatırladığımdan daha derindi. Döndüm, kelimeler boğazımda düğümlendi, onu içime çekerken gözlerim büyüdü. Yıpranmış spor ayakkabıları ve basketbol şortundan, giydiği sıırıslık Alder tişörtüne kadar her bir parçası karnının belirgin çıkıntılarına yapışmıştı. Gözlerim, bal viskisi havuzlarını bulmadan önce boynundaki ve çenesindeki belli belirsiz kirli sakalların üzerinde gezindi. O zaman yanıma kaydı, bakışlarımı tutarken çarpık gülümsemesi yerindeydi. "Sadece B."

O anda zaman durdu ve gözlerimi onun yüz hatlarını izlemekten alıkoyamadım - yeni, daha kısa saçları, Florida'daki plajda onu desteklerken son gördüğümünden beri oldukça dolgunlaşmış olan pazuları, birkaç santim uzamıştı. Aurası farklıydı, daha ukala, daha kendinden emindi. Keşke sana ilk seferden daha düzgün olduğumu söyleyebilseydim.

Onunla o koşu yolunda karşılaştığım zaman, ama gerçek şu ki, göz saldırımda daha açık olamazdım ve o da fark etti, çünkü gözlerim yüzünü tekrar bulduğunda, sadece bir kaşını eğdi ve sırtışını genişletti.

"Saçını kestirmişsin," diye nefes aldım sonunda, bedenim bir anda dünyaya yeniden katıldı. Sanki tüm ğrenci sesleri ve Kaliforniya ağaçlarındaki kuşlar beni bir anda bulmuş, ucuz güneş gzlklerimden yansıyan güneşin parlaklığıyla birlikte duyularıma saldırıyordu.

Jamie kıkırdadı, elini yüzüme hafifçe dokunacak şekilde kaldırdı. "Ve burnunda bir hızma var."

Gülümsedim, hâlâ ona bakıyordum, hâlâ masanın arkasında bana yeni yurt odamla ilgili önemli bilgiler vermeye çalışan sarışını dinlemiyordum. Neyse ki Jamie beni dinliyordu ve uzanıp zarfı ve anahtarları ondan aldı. Bana değil ona göz kırptı ve işte o zaman nihayet ona tekrar baktım.

"Seni görmek güzel Jamie. Nasılsın?" diye sordu, fazla hevesli bir şekilde ve ben de onu yavaşça aşağı yukarı szdm. Kocaman sarı saçları, 80'ler tarzı bukleleri, parlak mavi gözleri ve sahte olabileceğini düşündürtecek kadar bronz bir teni vardı. Jenna kadar güzel değildi ama benzer özellikleri vardı, bu da Jamie'ye dönüp onun tepkisini incelememe neden oldu.

"Bilirsin işte, hep aynı şeyler. Sanırım bunu aldım," dedi elindeki zarfı havaya kaldırarak. "Kendine iyi bak, Melanie."

Masadan uzaklaşırken Melanie bayılmak üzereydi ve ben gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Sanırım siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz?" Hâlâ ona baktığı yere doğru başımı sallayarak sordum.

Omuz silkti. "yle de diyebilirsiniz."

Ve dürtü galip geldi.

Gözlerimin yuvarlanmasına izin verdim ve Jamie kahkaha attı, sert ve katı, sesi gürültülü. Sonra durdu, bana baktı ve kollarını iki yana açtı. "Buraya gel."

"İğrenç," dedim hızla, başımı sallayarak ve ileriye doğru yürüyerek. "Spor salonunda sevişen iki fareden daha terlisin.

çorap."

"Hadi ama," diye dalga geçti arkamdan. "Sadece biraz terlemişsin." Sonra ayaklarımı yerden kesip havaya kaldırdı, beni döndürürken sırtımı göğsünü kaplayan nemli kumaşa dayadı. O beni yere bırakana kadar gülerek ve çırpınarak ciyakladım.

"Neden bu kadar terlisin? Ve neden buradasın?"

"Sahada basketbol oynamayı yeni bitirdim. Ben de burada okula gidiyorum. Sanırım artık ikimiz de buradayız," diye ekledi ve Campus Housing'den gelen zarfı havaya kaldırdı. Zarfı elinden kaptım ve içindekilere göz gezdirdim, zihnim hızla ilerlerken anahtarlarımı içine atması için elimi uzattım.

"Buraya gittiğini bilmiyordum."

"Elbette," dedi. "Beni takip etmen sorun değil, B. Belki de hoşuma gidiyordur."

"Sen öyle san," diye cevap verdim, burnum hâlâ gazetelerdeydi. "Cidden, UC'de olman gerekiyordu. Ne oldu?" Cevap vermesini beklerken parmaklarım dosyanın içinde geziniyordu. Yerleşik Asistanım ve dönem için planlanan çeşitli etkinliklerin yanı sıra güvenlik protokolleri hakkında bilgiler vardı. Kendi odamın olduğu, ancak mutfak ve banyoyu üç kızla paylaştığım bir yurt odası bulabilecek kadar şanslı birkaç birinci sınıf öğrencisinden biri idim. Onlardan biriyle o yazın başlarında oryantasyonda tanışmıştım ama diğerlerini sadece sosyal medyada görmüştüm, bu yüzden onlarla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

"Sana bahsettiğim amcamı hatırlıyor musun? Kaliforniya'daki bir üniversitede bağlantıları olan?" Başımı salladım, o da sırtarak kollarını açtı ve etrafımızdaki kampüsü işaret etti. "Şu anda babamın ve amcamın mezun olduğu üniversiteye bakıyorsun, ikisi de muhasebe bölümünden mezun. İlk başta başvurum bekleme listesindeydi ama amcam kabul kurulundaki birkaç kişiyi tanıyor ve biraz sihir yaptı."

"Ve işte buradasın," dedim ona bakarak.

Sırtışı genişledi. "İşte buradayım."

Başımı salladım, midem ters taklalar atarken gözlerimi yeniden konut paketine diktim. Jamie Shaw benimle aynı üniversiteye gitmişti. Kendimi şanslı mı yoksa lanetli mi hissedeceğimi bilemiyordum ve göğsümdeki ağrı karar vermeme yardımcı olmuyordu. Sahildeki o geceden beri ondan uzak durmuştum, gitmesine izin vermiştim, onun fikrinin gitmesine izin vermiştim. O Jenna'nındı ve sonra gitmişti - hikâyenin sonu.

Ama şimdi öyle değildi.

"Demek sonunda Kaliforniya'ya gelebildin."

Sonra başımı kaldırdım ve Jamie'nin eğlenen gözlerini kendi gözlerimle yakaladım. "Sanırım yaptım."

Jamie'yle ilgili çok şey değişmiş olsa da değişmeyen tek şey bana bakma şekliydi - sanki henüz anlamadığım bir şeyi biliyormuş gibi beklenti içindeydi. Bakışları altında kıpırdandım, aniden ateşlenmişim ve tam Alder'da olmayı nasıl bulduğunu soracaktım ki ikinci kez arkamdan tutuldum.

Havadayken, beni etrafında döndürürken beni kendisine doğru bastırmanın kim olduğunu tam olarak biliyordum ve Jamie'yle karşılaştığımdan beri geçen on dakika boyunca o kişiyi bir kez bile düşünmemiş olmak beni neredeyse öldürüyordu.

Çünkü Jamie'yi Alder'de görmeyi beklemiyordum ama o gün biriyle karşılaşmayı bekliyordum.

Erkek arkadaşım.

Ethan beni tekrar yere bıraktığında, "Aman Tanrım, ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutuyordum," dedi. Hemen beni tekrar yere yatırdı ve yanaklarım kızarıırken dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Jamie boğazını temizlemeden önce elleriyle yüzümü çerçeveleyerek beni tekrar ayağa kaldırdı.

Ethan bunun üzerine canlandı, beni yanına yatırdı ve Jamie'ye kocaman gülümsedi. "Ve görüyorum ki oda arkadaşım ile tanışmışsın!"

Bunun üzerine yüzüm kızardı, Jamie'ninkiler eğik kaşların altında kalırken benim gözlerim kocaman oldu.

"Jamie senin oda arkadaşın mı?" Ciyakladım.

"Evet," diye yanıtladı parmağıyla ikimizin arasını işaret ederek. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Jamie'nin gözleri benimkilerden ayrılmamıştı ama değişmiş, bir şekilde daha soğuk bir ton almıştı. "Liseye beraber gittik," diye kestirip attı.

Yutkundum, Jamie'nin yüzünü inceliyor ve neden birdenbire bir şeyi öldürmeye hazır göründüğünü merak ediyordum. "Evet. Eskiden en iyi arkadaşımla çıkıyordu."

"Huh!" Ethan sırtarak düşündü. "Dünya ne kadar da küçük!"

Jamie'nin burnu alevlendi, gözleri Ethan ve benim aramda gidip geldikten sonra ellerimizin birleştiği yere takıldı. "Ben de duş almak için yatakhaneye dönüyordum. Sonra görüşürüz Ethan."

"Görüşürüz, kardeşim."

Jamie koşarak uzaklaşmadan önce bana son bir kez baktı ve beni oda arkadaşının yanında sessizliğe gömdü.

Erkek arkadaşım.

Tanrım.

"Hadi seni içeri alalım bebeğim," dedi ve bizi sendikadan uzaklaştırırken saçlarımı öptü.

Buraya küçük bir U-Haul kamyonla gelmiş ve annemi bu yolculuğu tek başıma yapmak istediğime ikna etmişim. Sık sık durduğum için neredeyse bir hafta sürdü ama tek başıma yapmak için güzel bir yolculuktu. Hayatımın bir sonraki bölümünü düşünmek için bana zaman verdi ve onu yazmaya başlamak için heyecanlıyım.

Yurtlarımın yakınındaki park yerine vardığımızda Ethan'a U-Haul'u işaret ettim. İşe koyuldu, ben odaklanmaya ve hazır bulunmaya çalışırken o bana göstermek için sabırsızlandığı her şey hakkında konuşuyordu. Gerçek şu ki, sadece tek bir şey düşünebiliyordum. Tek bir kişiyi. Bir daha asla görmemem gereken çocuğu.

Bunu asla kabul etmezdim, ama o zaman bile başka bir tat için kaşınıyordum.

Jamie ondan sonra beni görmezden gelmeyi iyi becerdi.

Onu bazen kampüste görüyordum, genellikle de kolunda onun "tipi" olduğunu çabucak öğrendiğim kıvrımlı bir sarışınla. Ama ne zaman kendimizi aynı yerde bulsak, ister onun ve Ethan'ın yatakhane olsun ister kampüste tarafsız bir alan, bir şekilde ben gelir gelmez gitmek için bir bahane buluyordu. Kampüsteki o ilk günden beri birlikte toplam belki üç dakika geçirmiştik ve benden nefret ettiğine ikna olmuştum.

Ama nedenini bilmiyordum.

En bariz cevap, oda arkadaşıyla çıkmamdan hoşlanmadığı olabilirdi. Ama yine kendimi neden diye sorarken buldum. Lisedeyken en yakın arkadaşım ile çıkmıştı ve ben ona destek olmaktan başka bir şey yapmamıştım. Ethan'dan hoşlanmıyor muydu? Florida'daki geçmiş hayatıyla bir bağlantım olduğu ve aniden ortaya çıkıp onun tarzını bozduğum için üzgün müydü? Buraya gelmeden önce ona söylemediğim için kızgın mıydı? Mezuniyetinden sonra sahilde geçirdiğimiz o son günden beri konuşmamıştık ve Ethan'la yazın tanışmıştım. Bırakın Ethan'ın oda arkadaşı olduğunu, Jamie'nin Alder'e gittiğini bile bilmiyordum ve Jamie Alder'de kalırken Ethan'ın yaz boyunca Florida'da olduğunu düşünürsek, ona söyleyecek fazla zamanı bile yoktu.

İlk karşılaşmamızdan sonra birkaç gün boyunca sorularla kendimi endişelendirdim, sonra endişem öfkeye dönüştü. Bu Jamie'ydi, eskiden şehirde birlikte at sürdüğüm, bana en iyi arkadaşım diyen çocuk. Ve birdenbire dünyanın en büyük hıyarı oluvermişti. İlk gün benimle gülümseyip şakalaşırken, Ethan'la onun yurt odasında takıldığım zamanlarda dışarı çıkarken ara sıra bana attığı bakışlar dışında benden tamamen kaçmaya başlamıştı. Çıldırıcıydı.

Her neyse. Beni görmezden mi gelmek istedi? İyi o zaman. Ben de onu görmezden gelirdim.

Okul başladıktan yaklaşık bir ay sonra Jenna aradığında ilk sosyoloji sınavıma çalışıyordum. Telefona gülümsedim.

Telefonumun ekranını açtım, biraz mola vermek ve koca bir ülkeden uzaktaki en iyi arkadaşım ile konuşmak için yatağıma uzandım.

"Seni özledim!" diye bağırdı hat bağlanır bağlanmaz.

"Ben de seni özledim! New York nasıl?"

Ofladı pufladı. "Şehir harika, okul işleri berbat ve hava durumuna henüz karar veremedim. Senden ne haber? Dersler nasıl? Ethan nasıl?"

"Dersler fena değil ve Ethan harika biri. Öğrenci İşleri'yle çok meşgul ama onu neredeyse her gece görüyorum ve bana kampüsü gezdiriyor."

"Siz çok sevişiyor musunuz?"

"Aman Tanrım, Jenna." Parmaklarım soluk sarı yorganımın çizgilerini takip ederek yuvarlandım. Yurt odam küçüktü ama beni oda arkadaşlarımdan ayıran bir kapısı vardı ki hayatta ihtiyacım olan tek şey de buydu. Çok az dekorasyon vardı, masamda Jenna ve benim bir fotoğrafımız dışında duran tek şey dizüstü bilgisayarımdı ve duvarda iki motivasyon posteriy vardı. En büyük süslemelerim sarı ve beyaz renkteki kırlentlerim ve dolabımın iç tarafına yaslanmış, kullanılmak için yalvaran limon yeşili sörf tahtamdı.

"Ne? Bu yaz v-kartını kaybettin, B. Sonunda sana seks hayatın hakkında soru sormama izin verildi ve ben de bunu yapmak için her fırsatı değerlendiriyorum."

Gözlerimi devirdim. "Tutarlı bir miktarda sevişiyoruz doktor ve ben doğum kontrol hapımı kullanıyorum. Artık başka bir konuya geçebilir miyiz?"

Jenna güldü. "İyi. Beni merak ediyorsan, henüz kimseyle birlikte olmadım ama gözüm birkaç adayda."

"Bilgilendirme için teşekkürler, izci." "Peki başka yeni ne var?"

Jenna New York Üniversitesi'ne gidiyordu, ülkenin tam anlamıyla karşı tarafındaydı ve profesörler ve kampüsteki yemekler hakkında konuştukça

onu özledim. Küçüklüğümüzden beri ilk kez ayrı kalıyorduk ve oda arkadaşlarımla arkadaşlık kurmakta hâlâ zorlanıyordum. Biri Virginia'dan burslu olarak gelen bir voleybol oyuncusu, biri Kuzey Kaliforniya'dan bir hayvan hakları aktivisti ve diğeri de Kansas'tan yumuşak dilli bir Hristiyan olmak üzere üç arkadaşım vardı. Hiçbirimiz henüz üzerinde yürüyecek ortak bir zemin bulamamıştık ama ben umutlu olmaya çalışıyordum.

"Seni ne zaman ziyaret edebilirim? Şimdiden sahili özledim," dedi Jenna özlem dolu bir iç çekişle.

"İkiz yatağım istediğin zaman sarılmak için senindir."

"Ciddiyim, kapının önünde belireceğim bir gün."

Gülümsedim. "Ve bu şimdiye kadarki en güzel gün olurdu."

Telefon görüşmemizden sonra anneme derslerin nasıl gittiğiyle ilgili ayrıntıları içeren bir e-posta gönderdim. Programlarımız telefon görüşmeleri için neredeyse hiç uyuşmuyordu, ancak oldukça düzenli bir şekilde e-posta gönderiyorduk. İlginçtir ki, ilişkimiz lisenin son yılında daha da güçlenmişti. Bunun bir kısmı babamı hayatımdan tamamen çıkarmamdan, diğer kısmı ise muhtemelen sonunda onu ismimden dolayı affetmemden kaynaklanıyordu. Henüz onu tekrar kucaklamaya hazır değildim ama gece geç saatlerde yaptığım birçok konuşmadan sonra onun nedenlerini anladım. Annem beni kucağına aldığında genç ve korkmuş bir delikanlıymış. Bir trajediden doğmuş olmama rağmen bende bir güzellik bulmuş ve hayallerimin peşinden gitmem için çok şeyden vazgeçmişti.

Kaliforniya'ya gitmeme yardımcı olan birkaç burs kazandım, ancak yine de ihtiyacım olanın altında kalmıştım. Ta ki annemin ben doğduğumdan beri üniversite fonum için para biriktirdiğini öğrenene kadar. Babamın mezuniyette sırtımı sıvazlamak dışında bana verebileceği bir şey yoktu ve o zamandan beri onunla konuşmamıştım.

Babamın gitmesine izin vermek acı vericiydi, çünkü uzun süre boyunca onun hakkında ne hissedeceğimden ya da anneme ne yaptığından emin olamadığım o arada kalmış

boşlukta yaşadım. Ama o boşlukta bile

Birbirimizden uzaklaşmıştık ve babamla yaşadığım güzel anıların yerini garip, gerilim dolu anıların almasını istemiyordum. Bu yüzden mezun olduktan sonra gitmesine izin vermeye karar verdim. O zamandan beri sadece bir kez aradı ve görmezden geldim. Belki daha sonra yeniden görüşebilirdik ama şu anda bir süreliğine kendime odaklanmaktan memnundum.

Yatak odamın kapısı açıldığında bilgi kartlarımı tekrar elime almıştım.

Marie telefonundan başını kaldırmadan, "Ethan geldi," dedi. Hayvan hakları aktivistiydi ve en kolay anlaşabileceğimi düşündüğüm kişiydi. Demek istediğim, ben Kadın Çalışmaları alanında yan dal yapıyor, feminist yanımı kucaklıyordum ve o da yavru kedileri kurtarmaya çalışıyordu. Cennette yapılmış bir eşleşme gibiydik, değil mi? Bana on üç kelimedenden fazlasını söylememiş olması dışında. Erkek arkadaşımı tanıtmak için kullandığı iki kelime de dahil.

"Selam güzelim," diye mırıldandı odama girip kapıyı arkasından kapatırken.

Beni öpmek için eğildiğinde gülümsedim ve ellerimi kollarında gezdirerek boynuna doladım. Ethan güçlüydü, yapılıydı, benden çok uzun değildi ama çok sağlamdı. Teni anneminkiyle aynıydı, koyu ve pürüzsüzdü ve öpmeye bayıldığım dolgun dudakları vardı. Ayrıca benim "Haber Sunucusu Gülümsemesi" olarak adlandırmayı sevdiğim, kör edici beyazlıkta, neredeyse rahat edemeyeceğim kadar geniş ve gerçek bir gülümsemesi vardı.

Liseden mezun olduktan sonraki yaz, staj için Florida'dayken, Palm South Üniversitesi'ndeki bir partide bir gece geçirdikten sonra, sevimsiz tavlama cümleleri ve rastgele meyve bilgileriyle ayaklarımı yerden keserek tanıştık. Şaka yapmıyorum, adam bana mango ve nektarin bilgileriyle kur yaptı. Aslında tadı nektarin gibiydi - keskin bir tatlılık.

"Lütfen bana çalışmayı bitirmek üzere olduğunu söyle," diye boynuma doğru şarkı söyledi, beni hâlâ kendine yakın tutuyordu.

"Ders çalışmayı neredeyse bitirdim."

"Evet!" diye kutladı, yüzümü bana dönmek için geri çekildi ama kollarını belimde tuttu. "Bu gece bir sahil evi partisine gidiyoruz."

"Öyleyiz, değil mi?"

Başını salladı. "Öyleyiz. Rahat bir yer, havuz falan var, o yüzden mayo giyip üstünü örtmen yeterli. Seni alabilirim ve birlikte gidebiliriz."

Dudağımı çiğnedim. "Bilmiyorum Ethan. Ders çalışmayı neredeyse bitirmiş olabilirim ama pazartesiye önce yazmam gereken bir ödev var."

"Ve? Hadi ama, bugün Perşembe ve Cuma günü dersin olmadığını ve bu hafta sonu çalışmadığını biliyorum," diye belirtti. Buna itiraz edemezdik. Kampüsteki kafede ve kitapçada bir iş bulmuştum ama ödevimi yazmak ve son dakika çalışmasını yapmak için hafta sonu izin istemiştik. "O yüzden bu geceyi seksi, partiye hevesli erkek arkadaşınla eğlenmek için kullan, sonra hafta sonunun geri kalanında çalışabilirsin ve ben de seni rahatsız etmem. Söz veriyorum."

Alt dudağını büzdü ve kirpiklerini koyu gece yarısı gözlerinin üzerine vurdu. Sadece güldüm.

"Tamam."

"Ben kazandım!"

Koluna vurdum ama elimi yakaladı ve arkasına bir öpücük kondurdu. Ethan her zaman böyle tatlı biriydi. Bana nazikçe dokunur, kulağıma tatlı sözler fısıldar, bana her zaman "güzel" ve "muhteşem" gibi isimler takardı.

"Ne zaman hazır olmalıyım?"

"Altı civarı diyelim. Jamie de orada olacak, böylece ikimiz de yanında olacağız. Ve bu senin daha fazla insan tanıman için mükemmel bir fırsat."

Yutkundum, Jamie'den bahsedince nabzım hızlandı. İkimize de sahip olacaksın. İşte bu arkasında durabileceğim bir fanteziydi.

"Kulağa hoş geliyor."

Gölümsedi ve beni serbest bırakmadan önce bir kez daha gagaladı. "Akşama görüşürüz."

Ethan kendini dışarı attı ve ben de masama çöküp on beş saniye boyunca bilgi kartlarıma baktıktan sonra pes edip onları bir kenara koydum. Son sınıfta arabam bozulduktan sonra Kaliforniya'ya getirdiğim tek ulaşım aracı olan bisikletimin kilidini açmak için anahtarı aldım ve bisiklet raflarına doğru ilerledim. Ethan'ın beni almak için dönmesine yaklaşık dört saat vardı ve alışveriş yapmam gerekiyordu. Yanıma aldığım tek mayo liseden kalma eski siyah üstüm ve iki uyumsuz altımdı ve ikisi de parti için uygun değildi.

O anda düşünmek için yanlış kişi olabilirdi ama Jamie'nin beni nasıl görmezden geldiğini takıntı haline getirmekten kendimi alamıyordum. Eğer bu plana devam edecekse, bu planın uygulanmasını çok zorlaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

- - -

Benim için şaşırtıcı olan bir şekilde erkenden hazırdım ve bunu Ethan'ı görme hevesine ve Jamie'yi görme gerginliğine bağlamaya çalıştım. Gerçek muhtemelen ikisinin arasında bir yerdeydi. Yatakhanemizdeki tek aynada kıyafetimi kontrol ederken tüm düşünceleri zihnimin gerisine ittim. İki duşumuzun arasındaki iki lavabonun önüne yerleştirilmiş ortak bir aynaydı ve dizlerimi kesiyordu ama yeterliydi.

Üzerimdeki mercan rengi bluz için zor kazanılmış elli dolar harcamıştım ama buna değmişti. Balenli mayo yapıldığını bile bilmiyordum ama zar zor B olan göğüslerim göklere yükselmiş, daha önce hiç görmediğim kadar dolgun görünüyordu ve parlak turuncumsu pembe, moka tenime karşı ışıltılı ışıltılıydı. Boynumdan bağlanıp arkadan kopçalanmıştı ve her iki kalçamdan bağlanan sade siyah altlarla eşleştirmiştim.

Jenna lisede bana çoğu zaman yardım ettiği için makyaj yapmak benim için h    bir tür meydan okumaydı ama gri gözlerimi dumanlı bir göz ve nude dudak parlaticısıyla oynamıştım. Saçlarım doğaldı, spiral bukleler farklı yönlere dağılıyordu ama yüzümü yeterince uysal bir şekilde ereveliyordu. Son bir kez daha baktım ve Ethan  n kapıyı çaldığı sırada altın rengi sandaletlerimi giydim.

Marie, ben siyah, file dantelli  rt m  giyemeden onu içeri aldı ve o da gözlerini kaçırarak durakladı. "Lanet olsun."

Güldüm, çünkü bana bakma şekline nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Yarısı lavaboda, yarısı dışarıda duran pard s me uzandım ve başıma çektim ama elleri kalalarımdaydı, aşağıya düşmesini engelliyordu.

"Belki de partiyi es geçmeliyiz," diye mırıldandı.

Onu hafifçe kapıya doğru ittim ve ellerini indirdi,  rt m kalçalarıma çarptı. "Hayır. Tüm gece çalışmaktan vazgeçiyorum bayım. Beni dışarı çıkarıyorsun."

Ethan dizlerine kadar inen vatansever şortu ve düz beyaz tişörtüyle oldukça çekici görünüyordu. Elimi tutup beni kapıdan geçirerek arabasına götürmeden önce burnumu öptü.

Yolculuk sessizdi, üstü açık Mustang'inin içinde rüzgâr etrafımızda dolanıyordu. Lise mezuniyeti için babasından bir hediye olduğunu söyledi ve nasıl bir yetiştirilme tarzına sahip olduğunu tahmin etmek için bilmem gereken tek şey buydu. Yine de nereden geldiğimiz hakkında pek konuşmamıştık. İkimiz için de daha çok nereye gittiğimiz önemliydi. H    karar vermediğim b l m m hakkında bana çok şey sordu ve ülkemizde bir fark yaratma planlarını anlatmayı çok severdi. Politikaya girecekti. Bunu kesin olarak biliyordu. Bunu biraz kıskanıyordum.

Ethan'da en çok sevdiğim şey, ben kendime inanmadığım zamanlarda bile bana inanmasıydı. Hayatımdan ne istediğimi kendime sormam için beni zorladı ve tanışmadan önce kimse beni bu konuda düşünmeye zorlamamıştı.

Onu. Bu gece arabasındaki kızı görmekle kalmadı, on yıl içinde nasıl bir kadın olacağını da gördü. Ben onun için bir hayaldim, o da benim için bir teselliydi.

Yarım saatten kısa bir süre sonra büyük, rustik bir kapıya yanaştık ve Ethan bizi iki tarafı ağaçlarla çevrili uzun bir araba yoluna götürmeden önce şifreyi girdi. Yolun açıldığı malikâne görüldüğünde çenem düştü.

Florida'da daha önce de sahil evlerine gitmiştim ama hiçbirisi bu evle kıyaslanamazdı. İki katlıydı, en az bir futbol sahası genişliğindeydi, kirli beyazdı ve koyu kırmızı panelleri vardı. Ethan arabasını park etti ve ben bakmaya devam ederken kapıyı benim için açık tuttu.

"Hadi, seni gösterme zamanı." Sırıtarak bana kolunu uzattı, ben de benimkini koluma geçirerek beni içeri götürmesine izin verdim.

Mermer zeminler ve yüksek avizeler bekliyordum, duvarlarda süslü sanat eserleri ve her masada okul harçlığımdan daha pahalı vazolar bekliyordum ve bunların hepsini buldum. Ancak beklemediğim bir şeyle de karşılaştım: tam anlamıyla bir ev partisi. Devasa oturma odasının uzak köşesine kurulmuş DJ'in çaldığı müzik kulakları sağır ediyordu, masasından ışıklar öğrenci kalabalığının üzerine yayılıyordu. Masasının önünde boşaltılmış olan alan bir kulüp gibi görünüyordu ve evin geri kalanı konuşan, içki oyunları oynayan ya da uyuşturucu kullanan farklı insan gruplarıyla doluydu.

"Vay canına," diye nefes aldım.

Ethan gözlerimi takip ederken bir elini zar zor kestirdiği saçlarının üzerinde gezdirdi. "Evet, sanırım buranın biraz çılgınca olduğunu söylemeyi unuttum." Yüzümdeki şaşkın ifadeye bakarak bana döndü ve iki elimi birden tuttu. "Sen iyi misin? Kaçabiliriz. Sorun yok, gerçekten."

"Hayır!" Çok hızlı söyledim ama ikimiz de gülümsedik. "Burada olduğum için heyecanlıyım. Eğlenceli görünüyor." Müzikten kendi sesimi duymak zordu, bu yüzden biraz daha yaklaştım

Ethan. Beni kısa ve tatlı bir şekilde öptü ve sonra mutfakta kırmızı plastik bardakları dolduranlara katıldık.

O ilk partiye katılmak gerçekten de bir şeydi. Elbette, yaz boyunca birkaç Palm South Üniversitesi partisine gizlice girmiştım, ama bu? Bu bambaşka bir seviyedeydi. Aynı unsurların çoğuna sahip olmasına rağmen bu bir kardeşlik partisi değildi. Hayır, bu elit bir üniversite partisiydi. Büyülenmişim ama kendimi biraz yersiz hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

İlk bir saat boyunca Ethan farklı gruplarla dolaşırken onun koluna tutunarak etrafıma bakındım. Herkes Ethan'ı tanıyordu, çoğunlukla Öğrenci Hükümetindeki pozisyonu nedeniyle ve onu bu kadar farklı insan grubuyla konuşurken izlemek büyüleyiciydi. Herkesle iyi anlaşıyordu.

Müzik ve içerideki sıcaklık biraz fazla gelmeden önce derme çatma dans pistinin ortasında birkaç dans için ona katıldım. Eğlenmiyor değildim, çünkü eğleniyordum, ama sadece havaya ihtiyacım vardı - biraz sessizliğe
- Biraz sakinlik.

"Bir saniyeliğine dışarı çıkacağım," diye bağırdım müziğin üzerinden Ethan'ın kulağına. Başıyla onayladı ve kalabalığın arasından ilerlemeden önce onu yanağından öptüm. Dört sıra kolanın dizili olduğu bir sehpanın yanından geçtim ve dört hevesli kız etraflarındaki alkış tufanı ile onları ortadan kaldırırken bakmamaya çalıştım.

Bu kesinlikle bir PSU partisi değildi.

Sürgülü cam kapıyı arkamdan kapattığım anda tüm dünyayı kapatmış gibi oldum. Sessizlik. Güzel bir sessizlik.

Tuzlu havayı derin bir nefesle içime çektikten sonra gördüğüm en güzel havuzlardan birine doğru döndüm. Durduğum balkonun hemen altındaydı ve sol tarafında bir yüzme barı bulunan gri bir kayanın içine yerleştirilmişti. Barın hemen üzerinde bir şelale ve havuzun iki tarafını birbirine bağlayan mini bir köprü vardı. Sağ tarafta, tamamen okyanusa düşüyormuş gibi bir yanılsama vardı.

altında uzanıyordu. O gece ay çok parlaktı ve okyanusu düz bir çizgi halinde aydınlatarak havuzun tepesinden tam benim durduğum noktaya kadar devam ediyordu.

Garip bir durumdu. Herkes havuz partisi için giyinmişti ama havuzda tek bir kişi bile yoktu.

"Oldukça şaşırtıcı, değil mi?"

Muhtemelen sesine atlamam gerekirdi ama sanırım vücudum onun orada olduğunu zaten biliyordu. Bir hayaletin varlığında olduğu gibi hafifçe uğulduyordu.

Jamie az önce çıktığım sürgülü cam kapının sağındaki parmaklığın üzerine eğildi, bira şişesini dudaklarına götürürken sırtı bana dönüktü. Yanına doğru kaydım, dirseklerimi parmaklığın kenarına dayayarak onunkini yansıttım ve derin bir nefes aldım. Kaliforniya'da hava çok temizdi, çok hafifti. Tıpkı Florida gibi sıcak ve tuzluydu ama aynı ağırlığa sahip değildi.

"Öyle," diye cevap verdim sonunda, yüzümü ona dönerek. Bunu hep sevmişimdir, onu ilk görüşümü, ilk vuruşumu. Biraz sarsıcıydı, hafif bir yanık gibiydi, ama ağızda kalan tat yumuşaktı, misafirperverdi, eski bir dostun beni eve çağırması gibiydi. "Yani şimdi varlığımı kabul ediyor musun?"

Omuz silkerek şişeyi tekrar devirdi ama gözleri henüz okyanustan ayrılmamıştı.

"Şımarıklığı bırak, Jamie Shaw," dedim kendi içkimi yudumlarken. Sonra sırttı, göz ucuyla gördüm.

"Bana velet dediğine inanamıyorum."

"Ben de senin öyle davrandığına inanamıyorum."

"Nasıl yani?" diye sordu, sonunda bana dönerek. Savunmadaydı ama bana gerçekten baktığında kaşlarının arasındaki çizgi kayboldu. Gözleri ateşi göğsüme kadar takip ederken kendimi koruma dürtüsüyle savaştım. Zirvenin işe yaradığını biliyordum çünkü yutkundü, gözleri kızardı ve aniden bu ilgiyi neden istediğimi merak ettim. Bir erkek arkadaşım vardı ama işte buydu.

bir mayo için elli dolar harcamıştım. Jamie'nin şu anda bana attığı bakış için, onunla birlikte hissettiğim heyecan için.

"Son bir aydır beni görmezden gelerek," diye fısıldadım, sesim ihtiyaç duyduğum anda beni başarısızlığa uğrattı, ama dikkatini tekrar yüzüme çekmesi için yeterliydi.

Alay etti. "Seni görmezden gelmiyordum. Meşguldüm. Ve senin de muhtemelen meşgul olduğunu düşündüm." Cümlesini tamamlamadı ama söylemek istediği şeyin muhtemelen Ethan'la meşgul olduğum olduğunu biliyordum. Dirseklerini tekrar korkuluklara dayamadan önce şişesinden uzun bir yudum aldı. "San Diego'yu nasıl buldun?"

Bu konuşmadan nefret ettim. Kulağa zorlama geliyordu, sanki eskiden en derin sırlarını paylaşan iki insan değil de iki yabancıymışız gibi. "Sorun değil. Pek bir şey görmedim," diye cevap verdim, bir elim parmaklıkta, diğer elim kalçamda ona doğru bakmaya devam ederek.

"Ethan sana etrafı gezdirmiyor mu?" Ethan'ın adını söylerkenki hafif alaycı tonu gözümünden kaçmadı.

"Öyle," diye açıkladım. "Beni kampüste pek çok yere götürüyor. Bana kampüsteki geleneklerden bahsediyor ve katılabileceğim organizasyonlar hakkında fikirler veriyor. Kahve dükkanında da bir iş buldum, Öğrenci Hükümeti toplantılarını orada yaptığı için bu harika bir şey."

Jamie'nin profili ay ışığına karşı çok güçlüydü, çenesi altına düşen gölgelerle belirginleşmişti. "Görünüşe göre senatörün karısı olma yolunda ilerliyorsun."

"Pek sayılmaz," diye kahkaha attım ve bu onun bana tekrar bakmasını sağladı. "On dokuz yaşımdayım, Jamie."

"Ve?" diye hızlıca cevap verdi. "Ethan zaten o hayatı inşa ediyor. Nihai plan üzerinde çalışıyor - SGA'da doğru pozisyonlar, doğru dersler, önemli politikacılarla doğru stajlar..." durakladı. "Doğru kız arkadaş."

Sürgülü cam kapılardan Ethan'ın bir grubun içinde durduğu, güldüğü ve etrafındaki herkesi büyüleyen bir hikaye anlattığı yere baktım. Bu doğru muydu? Bu işlere meraklı olduğunu biliyordum.

Politika, geleceğinin orada olduğunu biliyordu, ama gerçekten her şeyi şimdiden mi planlıyordu? Ben de bu planın bir parçası mıydım?

"Yani geleceği konusunda ciddi. Bunda yanlış bir şey yok."

Güldü. "Onun hakkında gerçekten ne kadar şey biliyorsun?"

Bu kez savunmada olan bendim ve tenimi ısırın mercan rengi üstlüğün altında kollarımı kavuşturdum. Bu Jamie'nin gözlerini bir saniyeliğine tekrar aşağıya çekti ama ben zafere gülümsedim. "Yeterince biliyorum. Ve ondan hoşlanıyorum, o yüzden kes şunu."

Jamie'nin gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda farklıydı. Bana mezuniyetinden sonraki geceyi hatırlatıyorlardı, muziplik iması, meydan okuma parıltısı. "Ne içiyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzım açık kaldı ve yüzüme yayılmak üzere olan gülümsemeyle savaştım. Dudaklarımı ısırarak için birbirine bastırdığımda Jamie sırttı.

"B," dedi ve benim alanıma adım attığı anda, pus çökmeden önce üzerime çöken o tanıdık yanmayı hissettim. "Ne içiyorsun?"

Uzun bir nefes verdim. "Viski."

Sürgülü cam kapı açılıp sessiz vahamız içerideki kaosa karışırken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Birisi bir şeyler bağırdı - ne, emin olamadım - ve sonra bedenler havuza sıçradı. Görünüşe göre sonunda gerçek bir havuz partisi başlamıştı ve tam zamanında beni Whiskey ile çakırkeyif olma eşiğini geçmekten kurtarmıştı.

"Sana San Diego'yu gezdireyim."

Jamie hâlâ o kadar yakınımda duruyordu ki kelimelerle birlikte nefesini dudaklarımda hissettim.

"Çalışmam gerek."

Güldü ama sadece bir milimetre daha yaklaştı. Sıcaklık katlandı. "Yarın olmak zorunda değil. İzin ver seni dışarı çıkarayım, yeni evini göstereyim. Bahse girerim henüz sörf bile yapmamışsındır ve bu sadece bir suçtur."

Haklıydı, henüz sörf tahtamı çıkarmamıştım ve çıkarmak için can atıyordum. Küpeşteyi sıkıca kavradım.

yer. Uzaklaşmak istedim, daha da yaklaşmak istedim. Ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda sesimi cevap verecek kadar uzun süre bulabildim. "Tamam." "B!" İsmim havuzun karşısından bizi buldu ve Jamie ve ikimiz de kaynağı bulmak için hep birlikte boynumuzu kırdık. Ethan havuzdaki bir bar taburesinin üzerine kayarak el salladı ve beni yanına çağırdı. Gülümseyerek başımı salladım ve Jamie'ye döndüm.

"Sanırım sonra görüşürüz."

Jamie'nin gözleri hâlâ Ethan'ın üzerindeydi ama sonunda onları ayırıp bir kez daha bana baktı. "Evet, bakacaksın." Bir dakika boyunca beni izledi ve gözlerindeki değişimden kurtulamadım. Kötü niyetle gölgelenmiş, daha koyu, daha derin bir kahverengiydi. "Eskiden adil oynamadığımı söyledin, hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet..."

Benden uzaklaşırken gözleri alev alev yanıyordu ve ben anında enerji kaybını hissettim. Dudaklarını ıslattı ve gözlerim dilinin hareketini takip etti.

"Sadece unutmadığından emin olmak istedim."

Bununla birlikte, giydiği Alder tişörtünü arka yakasından kavradı ve başının üzerinden sıyrarak ayaklarının yanına düşürdü. Son gördüğümde daha belirgin olan karın kaslarını görünce nefesim kesildi. Kalçasının hemen üstündeki, parmaklarımla izlemek için yanıp tutuştuğum yara izini fark ettim ve göz kırpması için tam zamanında tekrar gözlerini buldum. Sonra korkuluklara tırmandı ve gürleyen bir kalabalığın sesiyle havuza atladı.

Sizi yaklaşan kıyamet konusunda uyaran o içgüdüsel hisleri bilir misiniz? O gece partide birbirimizin etrafında dans ederken, bir daha asla konuşacak kadar yakınlaşmazken ama asla diğerinin görüş alanından tamamen çıkmazken o hislerden sürüler halinde yaşadım. Ben Ethan'a yakın durdum ve Jamie mesafesini korudu, ama ne zaman gözlerimiz kalabalığın içinde karşılaşırsa, midem uyarıda bulundu.

Dinlemeliydim, ama Şimdiye kadar   renmediyseniz,
Jamie s  z konusu olduğunda uyarı işaretleri işe yaramadı.

FIVE *Stained*

Eninde sonunda pes edeceğimi BİLSEM DE, Jamie'nin o gecedен sonra benden takılmamı istediğı ilk birkaç seferde direndim. İlk seferinde, tam bir hafta bile geçmeden, ders çalıştığımı söyledim. Ondan sonraki sefer Ethan'la birlikteydim. Üçüncüsünde ise regl krampları olduğunu iddia ettim. Son bahaneden sonra bu işin peşini bırakacağından emindim. Ama viskinin özelliğı, görmezden gelinmeyi reddeden inatçı bir içki olmasıdır. Güzel bir şişenin içinde rafta oturup sabırla beklemez. Hayır, dikkat çekmek için bağırır ve bu benim gibi susamış aptallar için boktan bir haberdi.

Saat daha sabahın onu olmasına rağmen kafede tam altı saatlik bir vardiyada çalışmıştım. Açılış berbattı, özellikle de günün en büyük yoğunluğu altı ile dokuz arasında olduğu için. İş için ne kadar minnettar olsam da uyumayı çok özlemiştim.

Küçük ikiz yatağında kıvrılıp yatarak geçireceğim bir Cuma gününe hazır bir şekilde esniyordum ki, yataktanemin köşesini döndüğümde Jamie'nin lisede kullandığı kiraz kırmızısı cipine yaslanmış olduğunu gördüm. Park yerinde bile değildi, sadece yurdumun bulunduğu sitenin girişine en yakın kaldırıma yanaşmıştı.

İlk başta beni görmedi ve ben de o birkaç dakikayı utanmadan onu kontrol etmek için kullandım. Hâlâ lisedeki kadar zayıf ve uzundu ama o zamandan beri kolları dolgunlaşmıştı. Aslında, her yeri dolmuş gibiydi - boynu bile, bir insanda fark edilmesi garip bir şeydi ama ben fark etmiştim. Garip bir durumdaydı.

Bir yıl önce sahilde bıraktığım lise öğrencisi ile bundan beş yıl sonra tanıma ayrıcalığına sahip olacağımdan emin olmadığım adam arasında.

Yaklaştığımı fark ettiğinde Jamie daha dik durdu, yüzünde boktan bir sırıtış vardı. Bir başka esnemeyle ona yaklaştığımda, "Hey, uykucu," diye teklif etti.

"Bunun yasadışı olduğuna eminim," diye konuştum, sesim değişmiş, cipini işaret ederek.

"Sorun değil. Hareket etmek üzere olduğumuz için yakalanma şansımız yok."

"Biz mi?"

Başını salladı. "Biz. Atlayın."

"Jamie..." Tartışmaya başladım.

"Hayır. Mazeret yok. Son birkaç haftadır bunlardan yeterince duydum." Jeep'inden indi ve diğer tarafa dönerek yolcu kapısını açtı. "Hadi gidelim."

"Çok yorgunum. Ve hiçbir şey için giyinmedim." İşe giderken giydiğim beyaz jean şortu ve soluk yeşil poloyu gösterdim.

"Giydiğin şey iyi. Kahve de alırız." Kaşlarını kaldırdı ve tekrar ön koltuğa doğru başını salladı. "Haydi. İçeri."

Tekrar tartışmayı düşündüm ama o noktada bunun faydasız olduğunu biliyordum. "Velet," diye homurdandım içeri kayarken.

Jamie sırttı ama şansını zorlamadı, sadece kapıyı arkamdan kapattı ve sürücü tarafına doğru koştu. İtiraf etmeliyim ki o koltuğa, o cipe geri dönmek gerçeküstü bir duyguuydu. Güney Florida'daki tembel sahil kasabamızda arabayla dolaştığımız, korkularımız, sırlarımız ve hayallerimiz hakkında konuştuğumuz uzun gecelerin anıları sel gibi aktı.

"Seni özlemiş," dedi, parmaklarım gösterge panelinde gezinirken beni izliyordu.

"O mu?"

"ScarJo," diye cevap verdi ve kollarını açarak arabasını işaret etti.

"Aman Tanrım, ciddi olamazsın. Scarlett Johansen gibi mi?"

"Hey!" Jamie savundu. "Yargılama! Onu aldığım da on altı yaşında azgın bir çocuktum."

"İnek," diye dalga geçtim, ama elimi kapı panelinde gezdirdiğimde memnun bir şekilde iç geçirdim ve koltuğa yaslandım, sandaletlerimi çıkarıp ayaklarımı gösterge paneline dayadım. Eve. "Sanki bu koltuk bana aitmiş gibi hissediyorum."

Jamie'ye baktım, o da tuhaf bir şekilde beni izliyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Ona ne düşündüğünü sormak istedim ama buna fırsat bulamadan eli vitesi buldu ve bizi arabayı sürmeye başladı.

"Gidip San Diego'yu görelim."

- - -

İlk bir saat boyunca Jamie sadece araba sürdü. Aklında gerçekten bir yer olduğunu bile sanmıyorum. Jeep'i San Diego'nun farklı bölgelerinin sokaklarında yavaşça ilerledi, bizi Chula Vista'dan şehir merkezinin kalbine doğru götürdü. İkimiz de şehre bakıyor, orayı burayı işaret ediyor, nadiren bir şey söylüyorduk. Claude Debussy ile Kaliforniya rüzgârının karışımı, yolculuğumuz için en inanılmaz müziği oluşturuyordu. Hava güneşliydi ama o gün bulutlar bembeyazdı ve bizi güneşten koruyorlardı.

Bir süre için yorgun olduğumu düşünmedim bile. San Diego çok sanatsal bir şehirdi ve her köşede renkli ve göz alıcı bir şeyler vardı, öyle görünüyordu. Yine de sonunda esnemeler beni tekrar yakaladı ve Jamie kahve içmek için mükemmel bir yer bildiğini söyledi.

Aklındaki hedefe ulaştığımızda, ayaklarım döşeme tahtasına çarptı ve boğazımdan bir kahkaha koptu. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bana kedi yavrusu olmak için kediniz var' demek istemiyor musunuz?"

"Sen sevimli değilsin Jamie Shaw," diye karşılık verdim, daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerimi kafama geçirdim.

Kedi Kafe.

"Ben de. Ve ne? Rory'nin anısını onurlandırabileceğimizi düşündüm. Ayrıca, ilk randevumuzda uyuyakalırsan, bunu asla unutamam."

Park yeri bulmak için daireler çizerken gözlerimi devirdim. "Bu bir randevu değil."

"Bir erkek ve bir kız birlikte eğlenceli şeyler yapıyor." "Arkadaş olarak."

"Ya da..." Jamie bir yer bularak alay etti. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle cipi içeri soktu.

"Benim bir erkek arkadaşım var."

Emniyet kemerini çözüyordu ama bir an durakladı, gözleri hâlâ elinin tokayı tuttuğu yerdeydi. Burnunu çekti, boynunu kırdı ve sonra bıraktı. "Hadi gel. Sana kafein alalım."

Bu ifadeden kaçınmasına izin verdim, çünkü kahve için ölüyordum. Bir kafede çalışmanın kahveyi o kadar da istemememe neden olacağını düşünebilirsiniz ama aslında durum tam tersiydi. Her sabah güne bir fincan Joe ile başlıyordum ve şu anda öğleden sonra bir kahve içmeye hiç de karşı değildim.

Kafeye giden sokakta yürürken Jamie düşünceli görünüyordu, elleri ceplerindeydi ve gözleri ayaklarımızın altındaki kaldırım taşlarındaydı, ama kafenin kapısını açtığımızda tekrar canlandı.

Bana biraz tuhaf göründü. Oldukça etkileyici olmayan iki koridor şeklinde bir kararın içine doğru yürüdük. Jamie beni hemen önümdeki koridora götürdü, orada bir lisedeki imtiyaz standına benzeyen bir tezgah vardı. Ben duvardaki pati izlerine ve satın alınabilecek atıştırmalıklara bakarken siparişlerimizi verdik. Sonunda Jamie sade kahveyi tercih ederken ben Americano'yu seçtim ve sıcak içecekler elimizde diğer koridora geri döndük.

Duvarları boyunca oturma yerleri olan açık bir odaya çıktığımızda elimdeki fincanı neredeyse düşürüyordum.

"Vay anasını!" İstedğimden daha yüksek sesle söyledim, kesinlikle ilk masada oturan çiftin beni duyabileceği kadar yüksek sesle. "Burada gerçekten lanet olası kediler var!"

Jamie bir kahkaha attı ve ikimiz de etrafa bakabilmek için benimle birlikte girişte durakladı. Kafenin içi şirin, rustik sayılabilecek bir yerdi; ahşap kahverengisi duvarları ve zemini ısıtıyordu. Ama renk patlamaları vardı - arka tarafa yakın kırmızı bir kapı, yere serilmiş parlak turuncu yastıklar ve tüm alanı kaplayan parlak renkli kedi sığınakları ve oyuncaklar.

Ve her yerde kediler vardı.

"Kedi Kafe yazdığında bunu bu kadar ciddiye almam gerektiğini bilmiyordum," diye düşündüm, siyah ve gri çizgili tekir ayak bileklerimin arasında dolanırken gözlerim hâlâ boşlukta geziniyordu. Çıplak bacağıma sürtünürken sırtını kamburlaştırdı, sonra uzaklaştı, boş yastıklardan birine kondu ve "Ne bekliyorsun?" diye sorar gibi bana baktı.

"Dikkatli ol. Sanırım şu seni nasıl yalnız bırakıp küvete sokacağını planlıyor." Jamie kendi şakasına gülümsedi ve ben de ona ters ters bakarak boş kalan son masalardan birini kapmak için ilerledim. Bazı müşteriler kedilerle birlikte yere oturmuş, farklı oyuncaklarla oynuyor ya da fotoğraf çekirmek için poz verirken, diğerleri Jamie ve benim seçtiğimiz gibi küçük masalarda oturuyordu.

"Bu hikâyeyi nasıl hatırlıyorsun ki?" Etrafımızdaki yumuşak miyavlamaların ve insan sohbetlerinin senfonisi eşliğinde Americano'mu yudumlarken sordum.

"Nasıl yapmam? Çırılçıplak bir kedi pisliği yığınının içine düştün."

"Sen en kötüsüsün."

Jamie güldü. "Hadi ama, kedilerden sonsuza dek nefret edemezsin." Kahvesini dikkatlice yere bıraktı ve eline bir

küçük siyah kedi masamıza geldi. "Bakın. Bu çok tatlı."

Ufaklığı bir koluyla futbol topu gibi kucakladı, kulağının arkasını kaşıyıp karnını okşadı ve aynı işlemi tekrarladı. Sanki Jamie Shaw zaten ateşli, erimiş bir seks çubuğu değilmiş gibi, bir kafenin içinde çenesiyle alay eden saat beş gölgesiyle küçük bir kedi yavrusu tutuyordu.

Tanrım bana yardım et.

Kahvelerimizi yavaşça içtik ve birbirimize son bir buçuk yılı anlattık. Jamie'nin ailesini dinlemeye bayılıyordum ve o da son sınıfta Jenna ve benimle ilgili anlattıklarımla eğleniyordu. Jenna'nın New York Üniversitesi'ne gitmesinden etkilenmişti ve Jenna hakkında bir düzine soru sorduğunda o tanıdık kıskançlık duygusunu hissetmemeye çalıştım.

Sessizlikte bile aramız çok rahattı ve birlikte geçirdiğimiz zamanın en çok sevdiğim yanı da buydu. Hiç zorlama hissetmedim.

Yine de aramızdaki rahatlığı zaman zaman bozan küçük, neredeyse mikroskobik enerji yüklü anlar vardı. Birimiz biraz fazla uzun baktığında, biraz fazla gülümsediğinde ya da biraz fazla düşündüğünde ortaya çıkıyorlardı. Neredeyse dikkatimizi verdiğimizden, fazla ileri gitmediğimizden emin olmak için sistemimize küçük şoklar gibi geliyorlardı ve sanırım en çok arzuladığımız anlar da bunlardı.

Bardaklarımız boşaldığında ve kafedeki her bir kediyle oynamak için tur attığımızda, Jamie telefonundan saati kontrol etti.

"Hâlâ yazıyor musun?"

Hâlâ diz çökmüş, bizi kapıda karşılayan o tekiri okşuyordum ve ona baktım. "Evet?" Bunu hatırladığına inanamıyordum. Jamie'yle tanıştığım yıl yazmaya başlamıştım ve o gittiğinden beri yavaş yavaş kendimi daha fazla yazarken buluyordum. Genellikle sadece şiir ya da okul ödevleriydi, ama kendimi bir

bir gün - benim için anlamı olan bir hikaye anlatırken.
"Neden?"

Elini uzattı ve ben de kalkmama yardım etmesine izin verdim, Jamie'nin dudaklarında bir sırıtma belirirken avuçlarımdaki tüyleri fırçaladım. "Şehrin en popüler yazarını ziyaret etmeye ne dersin?"

- - -

Gülmemek için elimi ağzıma götürmek de dahil olmak üzere tüm gücümü kullandım.

Jamie'nin yumrukları sıkılıydı, kütüphanecinin sekizinci kez Dr. Seuss koleksiyonunu görmemizin mümkün olmadığını söylemesini dinlerken yüzü kıpkırmızıydı.

"Daha önce de açıkladığım gibi efendim, halka açık değil. Doğum günü olan Mart ayında ve bazen yaz boyunca sergiler düzenliyoruz ama şu anda-"

"Bu hiç mantıklı değil!" Jamie'nin sesi her zaman yumuşak ve alçaktı, ama şu anda gürlüyordu ve ben gülmeye yakinken, küçük kütüphaneci değildi. Geniş, baykuş gözleri vardı ve Jamie'ye doğru kısıldığında bile tüm yüzünü kaplıyordu. Ayrıca benim beşinci sınıftaki boyum kadardı ama geri adım atmıyordu. "Yani bana koleksiyonun hâlâ burada olduğunu mu söylüyorsun? Hepsi burada. Ama lanet olası bir nedenden dolayı kapatılmış ve kimse göremiyor mu?"

"Efendim, koleksiyon çok kırılgan. Sadece izin almış araştırmacılar koleksiyona erişebilir." "Biz sadece görmek istiyoruz," diye yalvardı. "Dokunmayacağız şey."

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Şimdi, sesinizi yükseltmeye devam ederseniz, nazikçe gitmenizi istemek zorunda kalacağım. Burası bir kütüphane."

Jamie alay ederek ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Kesinlikle! Bir kütüphane! Ama lanet olası kitapları görmemize izin vermiyorsunuz!"

Kütüphaneci yorgunluktan gözlerini devirirken kahkahalar bana galip geldi ve Jamie'nin kolunu tuttum. "Hadi ama,

Sorun değil. Hadi gidelim."

Ben onu çekip uzaklaştırırken parmağıyla burnunu işaret etti. "Karma gerçektir, Bayan Seuss Güvenlik. Bunu unutmayın."

O zaman daha da yüksek sesle güldüm, onu n kapıdan çıkarmak ve UC San Diego kütüphanesinin - tam olarak Geisel Kütüphanesi - adını biricik Theodore Seuss Geisel'den alan yürüyüş yoluna geri çekmek için daha sert çektim.

Dr. Seuss.

"O koleksiyonu görmek her ne kadar harika olsa da, seni tutuklatmaya değmez," dedim kahkahalarım arasında, ona dönüp bakarak. Jamie hâlâ kaşlarını atıyordu ve aynı anda hem onu ne çekip hem de yürümeye çalışırken arkama bakmanın el-göz koordinasyonum için çok fazla olduğunu çabucak öğrendim. Jamie'nin kolları belime dolanmadan, beni yakalayıp sabitlemeden önce kendi ayaklarıma takılıp öne doğru fırladım.

Sonra ona doğru döndüm. Gözlerim göğsünü bulan ellerimdeydi. Elleri kalamdaydı. Ona baktım ve hemen bakmamış olmayı diledim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, aramıza biraz mesafe koyarak. "Bir fotoğrafımı çekebilir misin?" Cevap veremeden telefonumu çıkardım ve ona uzattım. O daha fazla bakamadan. Nefesimi tutarak en iyi gülümsememi takındım ve kollarımı yukarı kaldırarak üzerimdeki kütüphane tabelasını ereveledim.

"O bir Doc Blocker'dı," dedi Jamie ve fotoğrafı çekmeden önce benim ıldırmamı bekledi.

"Bu aslında çok zekice."

Selam verdi, telefonumu bana geri verdi ve sakinliğinin yerleştiğini hissettim. Onu o kütüphaneden çıkarmak ilk adımdı ve şu anda bunu atlatmış görünüyordu.

"şurada bir yılan yolu var," dedi Jamie, kütüphanenin yan tarafını göstererek. "Bazı meyve ağaçlarının arasında geçiyor. Kampüs turu için geldiğimde bakma fırsatım olmadı ve Alder'e geldiğimden beri buraya gelemedim. Biraz yürümek ister misin?"

"Elbette."

Sadece kütüphane değil, üniversite kampüsü de çok güzel bir yerdi. Bütün bir kütüphanenin bir yazara adanmış olması fikrine bayıldım. Onun yazdığı gibi ilham veren hikayeler yazabilmek? İnsanları etkileyen? Bu özel bir şeydi.

"Evet," dedi Jamie yola doğru ilerlerken. Yılan başının önümüzdeki kaldırımdan dışarı baktığını görebiliyordum, farklı renkteki karolar illüzyon yaratıyordu. "Ne yazıyorsun?"

"Duruma göre değişir. Şu anda çoğunlukla şiir yazıyorum ama sanırım bir gün bir roman yazmak istiyorum. Belki."

"Muhtemel binbaşı?"

Burnumu kıvırdım. "Bütün bunları bilmiyorum."

Jamie sırttı. "Ah evet, neredeyse unutuyordum. Bayan Kararsız." Dilimi dışarı çıkarttım ve o da güneş gözlüklerini gözlerinin üzerinden geçirdi. "Peki, sen de okumayı sever misin?"

"Tabii ki."

Omuz silkti ve bizi ilk iki meyve ağacının arasına yönlendirdi. "Her zaman yayıncılık yapabilirsin."

"Öyle mi?" Elimi yapraklardan birine sürttüm. "Bunu hiç düşünmemiştim. Bu harika olabilir. Okumayı seviyorum ve sanırım çok iyi bir satıcı olabilirim."

"Ah evet," dedi Jamie ve ben de yorumunun altında yatan espriyle onu dürttüm. "Peki ne okumaktan hoşlanırsın?" "Pek çok şey okurum. Pek çok türde. Şu anda gerçekten romantizmle ilgili."

"Romantizm mi?!" Jamie gülerek haykırdı. "Oh adamım. Ethan biliyor mu?"

"Bilmiyorum, eminim beni bir ya da iki kez kitaplarımla görmüştür. Bunun ne önemi var ki?"

Omuz silkti. "Demek istediğim, sevgilimi yeterince memnun edemediğimi ve onun heyecanlanmak için ateşli bir seks kitabına ihtiyacı olduğunu bilmek isterdim."

"Aman Tanrım, Jamie!" O anda yürüyüşümüzü durdurdum, tam o sırada iki kız göğüslerine bastırdıkları kitaplarla yanımızdan hızla geçtiler. "Bu

öyle bile değil. Hem de hiç."

"Elbette," dedi eğlenen bir sırıtışla. Piç kurusu.

"Öyle değil. Romantizm okuyorum çünkü aşık olmak eğlenceli. Ve aşk kitaplarıyla bunu tekrar tekrar yapabiliyorum. Farklı tipte aşıklar olabiliyorum, aşkın kalp kırıklığını ve başarılarını hissedebiliyorum. Aşk hissettiğimiz en güçlü ve gerçek duygu ve bence tüm zamanların en büyük aşklarından bazılarını kitaplar aracılığıyla deneyimleyebilmemiz büyüğü bir şey."

"Gerçek olmamaları dışında."

Öfkelendim. "Sen imkansızsın."

Tekrar yürümeye başladık ve Jamie özür diledi. "Sadece şaka yapıyorum. Eminim harikadırlar." Durakladı ama merakı onu alt etti. "Demek Ethan seni çarşafaların arasında tatmin ediyor, ha?"

"Bu konu hakkında konuşmuyoruz."

"Hadi ama," diye yalvardı. "Jenna'yla çıkarken sana bütün pislikleri anlattım. Bana borçlusun."

Bu doğruydı. Bana Jenna'yla maceraları hakkında bilmek istediğimden fazlasını anlatmıştı.

"Evet, bu da tam olarak azize gibi değildi."

"Doğru," diye kabul etti. "Ama bizde çizgiler her zaman oldukça bulanık olmuştur, öyle değil mi?"

Bu bir soru değildi. Bir ifadeydi. Ve gerçektir.

İçimi çektim. Sadece Jamie'ydi. Yani, adımla ilgili hikâyeyi paylaştığım adamdı - hayatımın en kişisel hikâyesini. Bana en iyi arkadaşım demişti. Ve bir bakıma, her zaman benim arkadaşım gibi hissettirmişti.

"Tamam. Ama alay etmek yok." "Yemin ederim."

Gözlerimi devirdim, çünkü ona kesinlikle inanmıyordum, ama yine de uzun bir nefes verdim. "Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Bana Ethan'ın yatakta nasıl olduğunu anlat," dedi Jamie basitçe. Başımı iki yana sallayarak onun bu açık sözlülüğüne karşı çıktım.

"Bilmiyorum." Telaşlanmıştım, oyalanıyordum. "O iyi."
"İyi mi? Burada seksten bahsediyoruz, B. Çin porseleni değil." "Alay etmek yok demiştin!"

"Yalan
söyledim."

"Açıkça."

"Ciddiyim," dedi ve bizi tekrar durdurdu. Yılanlı yolun tam ortasındaydık, ağaçlar bizi bir anlığına da olsa dış dünyadan koruyordu. "Hadi ama. Seks tabu bir şey değildir. Hakkında konuşulmalı. Bu sizin için neyin işe yaradığını, size neyin zevk verdiğini bulmakla ilgili."

Tanrım, dudaklarından dökülen bu kelimeyi duymak bile yüzümden ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık dalgası yayılmasına neden oldu.

"O iyi. İyi..." Sözümü kestim. "Keşke daha heyecanlı olsaydı. O çok tatlı, nazik ve bu güzel ama..." Kızardım. Jenna'ya açıldığım birkaç sefer de dahil olmak üzere, seks hakkında en çok konuştuğum andı bu ve utanmak istemiyordum ama utandım. "Gerçek bir tutku yok. Aciliyet yok. Kulağıma fısıldanan tatlı sözlerle varım ama bazen sadece yatağa atılmak istiyorum, anlıyor musun? Hırpalanmak. Sanki ellerini üzerimden çekmeyi düşünemiyor."

Birinin bizi duyabileceğinden korkarak gevezelik ediyor, bahçeye bakıyordum. Ama Jamie'ye bir bakış attığımda her şey durdu. Güneşin sıcaklığı etrafımızı sardı ve birden bulunduğumuz yerin sembolizmi yerine oturdu. Bir yılan yolu, bir bahçede. Kendimi Havva gibi hissediyordum ve Jamie burada - sulu kırmızı elma - benimle alay ediyordu. Bana meydan okuyordu.

Gözleri kapalıydı ve daha önce birinin nefes alışını izlerken hiç bu kadar büyülenmemiştim ama nefes alırken boynunun dibinde tekrar tekrar beliren bir çukur vardı. Bir sonraki nefesi verdiğinde kayboluyordu ve o konuşmadan önce bu hareketi dokuz kez saydım.

"Anladım."

Sadece üç kelime söyledi, alçak sesle ve nefes nefese ve bunun sebebinin kendisine bundan daha fazla güvenmemesi olduğunu biliyordum.

"Sörf yapmak için muhtemelen çok geç, ha?" Güneşin gökyüzünde ne kadar alçakta olduğuna bakarak sordum.

"Bugün mü?" Puslu havamızdan sıyrılarak sordu. "Evet. Ama yarın da gidebiliriz. Çok erken kalkıp sabah dalgalarını yakalarız. Ne dersin?"

Tereddüt bile etmedim. "Ben de varım."

Jamie gülümsedi, o parlak, tüm dişleriyle gülümsedi ve sonra rahat bir sessizlik içinde cipe doğru yürüdük.

Akşam yemeği davetini reddettikten sonra beni saat beşi biraz geçe bıraktı. Çok yorgundum ve eğer sabah erken kalkacaksak uyumak istiyordum.

Ethan bana iki kez mesaj attı - bir kez Jamie'yle hâlâ cipteyken, bir kez de yurda döndükten sonra. O takılmak istedi ama ben onu da reddettim. Ona yorgun olduğumu söyledim, ki bu doğrudu, ama ona söylemediğim şey sadece bir dakikaya ihtiyacım olduğuydu. Jamie'yle geçirdiğim gün Ethan'a karşı hissettiğim hiçbir şeyi değiştirmede ama bana Jamie'ye karşı her zaman hissettiğim her şeyi hatırlattı. Jamie'nin mezuniyetinin ertesi sabahı sahilde bıraktığım tüm düşünceler yeniden toparlanmıştı ve şimdi buradaydılar, zihnimde yaygındılar ve onlara hitap etmemi bekliyorlardı.

Umutsuzca bir küvetim olmasını diledim, çünkü tek yapmak istediğim uzun, sıcak bir banyo yapmak ve saatlerce ıslanmaktı - suda ve düşüncelerimde.

Jamie'nin benim hakkımda bu kadar çok şey hatırladığına inanamıyordum. Bizim hakkımızda. Ve bir şekilde bu beni her şeyden daha fazla rahatlattı çünkü ben de hatırlıyordum. Viski lekesinin mürekkep kadar kalıcı olduğu ortaya çıkmıştı ve kendimi gerçekten temizleyip temizleyemeyeceğimi merak ediyordum.

Ya da istesem bile.

SIX *Aftertaste*

"B, UYAN."

"Mmmm," diye mırıldandım, adımı söyleyen çalar saatin erteleme tuşuna basmak için uzandım. Elim sıcak, sert bir beden buldu ve etrafına sarılmış tişörtü çekiştirdim. "Uyu."

Bir kıkırdama duydum ve gözlerim fal taşı gibi açıldı, odam fişe taktığım gece lambası dışında hâlâ karanlıktı.

"Haydi. Sabah sörfünü yakalamak istiyorsak yola koyulmalıyız."

Jamie.

Elim geriye doğru çekildi ve kafam karışmış bir halde yorganı üzerimden attım.

"Buraya nasıl girdin?" Sonra telefonumu aldım.

SABAH 5:35.

"Beni içeri sen aldın, aptal. Seni ben çağırdım."

"Ne?" Arama kaydına göz attım ve beş dakika bile geçmemiş olmasına rağmen adının orada olduğunu gördüm.

"Kafam çok karıştı."

Jamie yatağımın kenarına oturdu ve ben aniden yorganın hâlâ bende olmasını diledim. Üzerimde sadece bir erkek şortu ve bir tişört vardı. "Beni içeri aldın. Sonra elimden tutup beni buraya çektin ve yatağa geri döndün."

"Aman Tanrım." Elim bir şaplakla alnımı buldu ve Jamie yine kıkırdadı. Bu sesi seviyordum. O gırtlak sesini.

"Sakin ol. Sadece yorgunsun. Dinlenmek istersen bunu başka bir zaman yapabiliriz."

"Hayır," dedim hızla, yanından geçip giderken. Şifonyerimin en üst çekmecesinden mayomu aldım, giydiğim küçük şortun içindeki kışımı gizleme zahmetine bile girmedim çünkü görünüşe göre o sabah zaten etrafta gösteriş yapmıştım. "Üstümü değiştirmem için bana bir saniye ver."

"Yapmak zorunda değilsin, yapabiliriz-"

"Sörf yapmak istiyorum. Neredeyse iki aydır buradayım ve hala sörf yapmadım. Zaten Kaliforniya'ya gelmek istememin en büyük nedenlerinden biri de buydu."

Jamie başını salladı, yatağın üzerindeki tüneğinden kalktı ve dolabıma yaslandığı yerden sörf tahtamı aldı. "Tamam o zaman. Git giyin. Ben G Lot'a park ettim."

Tahtamı kolunun ve kaburgalarının arasından yukarı çekti ve Marie ile paylaştığım banyoya girmeden önce çıkması için kapıyı tuttum.

Tuvalete uzandım ve üç uzun nefes aldım. Sörf yapmaya gideceğim için heyecanlıydım ama Jamie'nin bu kadar yakınımda olması ve benim bu kadar az kıyafetle uyanmam kanımı dondurmıştı. Bunun üzerinde fazla düşünmemeye karar verdim, hızlıca üstümü değiştirdim ve Jamie'nin cipine doğru koşarak kapıdan çıkmadan önce dişlerimi fırçaladım. Özlediğim bir manzaraydı, ikimizin de sörf tahtaları cipin tepesine takılmıştı ve Jamie içeride bekliyordu, camı açıktı, gökyüzü gün ışığının ilk açık mavi tonlarıyla zar zor kırılırken yüzünde bir gülümseme vardı.

Bugün iyi bir gün olabilir.

"O da ne?" Jamie, tişörtümün ve şortumun altına giydiğim eski basit mayoma bakarak sordu.

"Mayomu mu?"

Kıkırdadı. "Donacaksın. Dalış kıyafetin var mı?" Başımı salladım ve o da cipi çalıştırdı. "Tamam o zaman, ilk durağımız orası olacak."

Sahile giderken sohbetimiz kolaydı, çoğunlukla Jamie bana en sevdiği sörf noktalarını anlatıyordu.

bulmuştu. Beni Windansea'ya götürüyordu ki bu, televizyonda profesyonel sörf izlerken adını kaç kez duyduğumu düşünürsek, başlı başına çılgınca bir şeydi. Sörf izlemeyi saplantı haline getirmiş değildim, çünkü sörf benim için her zaman daha çok kişisel bir rahatlamaydı, ama zaman zaman izliyordum. Ve Windansea sık sık büyük sörfçülerin yuvası olarak anılırdı.

Sahile vardığımızda telefonum Ethan'dan gelen bir mesajla pırıldadı, yepyeni dalış elbisem kucağımda katlanmış ve içine girmemi bekliyordu. Jamie hızla cipten inip sörf tahtalarımızı indirmeye koyulurken ben ne cevap vereceğimi düşünerek bakakalmıştım.

— Hey, sadece sana yatakta kahvaltı sürprizi yapmaya çalıştım. Neredesin? -

Bir cevap yazdım ama son kısmı tartıştım. Kiminle birlikte olduğumu eklememeye karar vererek, sadece sorusunu yanıtlamakla yetindim.

— Sonunda sörfü kontrol etmeye karar verdim. Kampüse döndüğümde seni ararım? -

— Bir plana benziyor. Kız arkadaşımı yemeğe götürmek istiyorum. -

Gülümsedim.

— Bu hoşuma giderdi. -

— O zaman bu bir randevu. Orada iyi eğlenceler! -

Telefonumu plaj çantamın cebine soktum ve midemde garip bir suçluluk duygusu hissederek iç çektim. Jamie'yle sörf yaparak yanlış bir şey yapmıyordum, o halde neden Ethan'a verdiğim cevapta onun adını saklamak istiyordum?

"Hazır mısın?" Jamie yanımda belirdi ve ben dışarı atlarken yolcu tarafındaki kapıyı sonuna kadar açtı. İşte o zaman anladım.

Kaliforniya'da dalgalarla sörf yapmak üzereydim.

Sörf tahtamı Jamie'nin cipine yaslandığı yerden kaldırırken gülümsemem yüzüme çok büyük geldi. "Hadi yapalım şunu."

Çoğunlukla kaya olan ve güneş arkamızda yükselirken neredeyse boş görünen plaja doğru ilerledik. Suyu girmiş birkaç sörfçü vardı ama memleketteki plajlar kadar kalabalık değildi. Yine de Ekim ayıydı ve biz erkenciydik. Yakında dolacağını hayal ettim.

Jamie ve ben hiç vakit kaybetmeden çantalarımızı küçük bir sörf kulübesinin yanına bıraktık ve dalgıç kıyafetlerimizi giydik. İlk başta bana garip gelmişti ama ayak parmaklarım buz gibi suya değdiği anda, üzerimi örttüğü için anında şükrettim. İlk başta geri adım atarak tısladım ve Jamie güldü.

"Donacağını söylemiştim."

Neyse ki güneş etrafımızdaki havayı ısıtmaya başlamıştı ve soğuk su beni hayallerimden biri olan Kaliforniya'da sörf yapmaktan alıkoymaya yetmedi.

Tahtamı yere bırakıp üzerine tırmandığım, kayışı bileğime doladığım ve kollarımı iki yana açıp kürek çekmeye hazır olduğum anda kendimi evimde hissettim.

"Tanrım, bunu özlemişim," diye fısıldadım.

"Ben de," diye cevap verdi Jamie, ama henüz tahtasında değildi. Onun yerine bana bakıyordu. Sörf tahtamın üzerinde doğruldum ve ona gülümsedim. Kampüse geldiğimden beri saçları biraz uzamıştı ve o anda - suda, sörf tahtasına tırmanırken - benim Jamie'm gibi hissediyordu.

O gün kendim hakkında çok şey öğrendim. Mesela ağızım ne kadar büyük olursa olsun Kaliforniya'da sörf yapmanın sandığımdan daha zor olduğunu. Yapamadığımdan değil, çünkü yaptım, ama kürek çekmek Florida'da olduğu kadar kolay değildi ve dalgalar burada daha büyüktü, bu da onları ne zaman yakalayacağım ve nasıl süreceğim konusundaki bilgilerimi ayarlamam anlamına geliyordu. Kısa sürede alıştım ve Jamie'yle birlikte sabahtan öğlene kadar dalga üstüne dalga yakaladık.

Yine de çok fazla mola vermek zorunda kaldık. Dayanıklılığım Florida'daki sörfle kıyaslandığında çok kötüydü. Ama Jamie bize bir öğle yemeği hazırlamıştı, bu yüzden sahilde çok zaman geçirdik, güldük ve güneşi içimize çektik - ki ben

en çok minnettar olduğum şeydi. Suyun bu kadar soğuk olmasını beklemiyordum ve bu durum sörfün yoğunluğuyla birleşince en iyi şekilde yorucu oldu.

Öğle yemeğinden sonra yavaşladık, acele etmedik, tahtalarımızın üzerinde yan yana oturduk ve dalgaları yakalamak arasında konuştuk. Güneş gökyüzünde yükseldiğinde ve dalgalar daha kalabalık olduğunda, Ethan'la randevuma hazırlanabilmek için kampüse geri dönmemiz gerektiğini biliyordum. Dalgalardan ayrılmak istemiyordum ama yine de burada olacaklarını biliyordum ve Jamie'nin beni yakında tekrar dışarı çıkarmak isteyeceğini umuyordum.

"Bir dahaki sefere Imperial Beach İskelesi'ni kontrol etmeliyiz. Biraz daha kalabalık ama eğlenceli. Sonrasında öğle yemeği de yiyebiliriz. Bir sürü harika balıkçı var."

"Çok isterim," diye iç geçirmeden önce dürüstçe cevap verdim. "Gitmek istemiyorum ama geri dönmeliyiz."

"Yoruldu mu? Kaliforniya dalgaları sana fazla mı geldi?"

Gözlerimi devirdim. "Bu gece Ethan'la randevum var," dedim ve Jamie'ye döndüm. Neden ondan bir tepki beklediğimi bilmiyorum, çünkü hiçbir şey bulamadım.

"Oh. Tamam. O zaman son bir dalga yakalayalım." Gülümsedi ve kürek çekmeden önce tahtasının üzerinde öne doğru düştü.

Ve hepsi bu kadar.

Tahta kaldırımdan park ettiğimiz yere doğru yürürken biraz gerçeküstü hissettim. Sonunda Kaliforniya'da sörf yapmıştım ve gün o kadar hızlı geçmişti ki neredeyse tadını çıkarmayı unutuyordum. Sörf tahtalarını yükledikten ve Jamie tişörtünü giydikten sonra tahta kaldırımın tepesine doğru yürüdüm ve dalgalara bakarak sörfçüleri izledim.

Dalış kıyafetimi cipte bırakmış ve mayomun üzerine hafif bir kazak giymiş olmama rağmen hâlâ titriyordum. Buklelerim tuzlu sudan dolayı iri ve kıvrırcıktı, etrafımdaki deniz melteminde uçuşuyor, zaman zaman görüşümü engelliyor ve bana evimi hatırlatıyordu.

Jamie'nin yanıma doğru kaydığını hissettim ve ikimiz de dirseklerimizi küpeşteye dayayıp gözlerimizi suya diktik.

"Kaliforniya'da olduğumuza inanamıyorum." Jamie gülümsedi.

"Birlikte."

Ona doğru dönerken güneşe karşı gözlerimi kısıtım, güneş gözlüklerim hâlâ arabadaydı. "Bugün için teşekkür ederim Jamie. Dün için de."

"Daha yeni başlıyoruz," diye cevap verdi ve bu sözleri içimde hissettim. Daha yeni başlıyoruz.

Bir an öylece durduk, ikimiz de sessizdik ve sonra yine rahat bir gülümsemeyle korkuluklara yaslandı.

"Bu arada, sormak zorundayım. Push up sütyenini neden evde bıraktın? Onunla sörf yapmaya çalışmanı görmek için sabırsızlanıyordum."

Gözlerimi kısarak onu dürttüm. "Bu bir havuz partisiydi, tamam mı? Beni erkek gibi gösteren sörf üstlerimden biraz daha gösterişli bir şeye ihtiyacım vardı." File süveterin altına giydiğim bluza baktım, sörf tahtamla uyumlu siyah ve limon yeşili bir yulardı ve beni bir sörfçü kadar düz gösteriyordu.

"Demek o gece bir gösteri yapıyordun, ha?" "Şey, görüyorsunuz, birisi beni görmezden geliyordu," diye takıldım.

geri. "Bu yüzden biraz dikkat çekmek için bir yol bulmam gerekiyordu." Dilimi dişlerimin arasına sıkıştırarak burnumu sıktım. Jamie'yle şakalaşmayı seviyordum ama etrafımızda daha ciddi bir hava oluşurken gülümsemesiyle birlikte midemin de düşmesinden nefret ediyordum.

İşte oradaydı - Jamie'nin o kendine özgü bakışı. Güneş ışığıyla birleşince tenimi yaktı ve aniden artık titremiyordum.

"Erkek çocuğuna benzemiyorsun, bilgin olsun," dedi Jamie, sesi yine alçaktı.

Ona inanmayarak güldüm ama sonra bir adım daha yaklaştı ve eli tuzlu saçlarıma dokundu. Gülmeyi bıraktım. Nefes almayı bıraktım.

"Ve seni görmezden gelmiyordum. Senden kaçıyordum. Uzak durmaya çalışıyordum." Yutkundu, gözleri ağzıma kaymadan önce benimkileri tuttu ve diğer eli kayarken geri döndü

Yüzümü çerçeveleyerek ilkini yansıtmak için yukarı. "Kendimi bunu yapmaktan alıkoymaya çalışıyordum."

Beni kendine çekti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan dudakları dudaklarıma yapıştı.

Ve dünyam eğildi, beni de beraberinde götürdü.

Jamie o öpücükte nefesini tutmuştu ve bir an için ben de tuttum. Ama parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere daha sıkı bastırduğımda ve ellerimi gömleğine sokup onu daha da yakınima çektiğimde ikimiz de birlikte nefes verdik. Nefeslerimiz etrafımızda hızla yayıldı ve Jamie alt dudağımı dişlerinin arasında emdi, beni tekrar öperken bir iniltiyle bıraktı, bu sefer dilini benimkini bulmak için içeri kaydırıldı.

Başım dönüyordu, çakırkeyiftim, viskiyle sarhoş olmanın eşiğindeydim. Jamie'yi öpmeyi birçok kez hayal etmiştim ama hiçbiri gerçekte nasıl hissettirdiğiyle kıyaslanamazdı - elleri üzerimde, çok güçlü, ağzı yetenekli ve tutkulu. Bacaklarım güçsüzdü ve o da bunu hissetti, ağırlığımı kollarına aldı, sanki hayatı boyunca bu şansı elde etmek için beklemiş gibi beni öptü.

"Siktir," diye inledi, geri çekildi ve alnını benimkine bastırdı. İkimiz de nefes nefese kalmış, dengede durmaya çalışıyorduk.

"Jamie, ben-"

"Bir erkek arkadaşın var. Biliyorum." Sonra beni bıraktı, geri çekildi ve yüzünü benden başka tarafa çevirdi. Ellerini kabaca saçlarında gezdirdi ve durakladı, elleri hala başının üzerindeydi. "Lanet olsun. Özür dilerim."

Kalbim durduğumuz yerdeki tahtaların arasından düşüp altımızdaki kayalıklarda bir yere çarptı. Üzgündü. Az önce hayatımın en güzel öpücüğünü almıştım ve o üzgündü.

Yüzünün neye benzediğini bilmeden, özür dilemesi gerekenin ben olduğumu tam o ana kadar neden fark etmediğimi bilmeden arkasını izledim.

Az önce aldatan bendim.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadım ve cevap vermesini beklemeden cipine doğru ilerledim. İçeri kaydım

Ama Jamie acele etmedi ve sonunda benimkinin yanındaki koltuğa oturduğunda bana doğru bakmadı. Jeep'i sessizce çalıştırdı, vitese taktı ve sonra sessizce sürdük. Müzik yok, kelimeler yok, sadece rüzgar.

Telefonum çalınca ikimiz de irkildik ve çantamdan çıkardığımda Ethan'ın adı ekrana geldi.

"Selam bebeğim," diye cevap verdim. Jamie direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Hey, eve varmak üzere misin?"

"Şimdi yoldayım. Dinle, gerçekten çok yorgunum, başka bir akşam yemeğe çıkabilir miyiz?"

Telefonda Ethan'ın hayal kırıklığını hissettim ve Jamie bana baktı, kaşları birbirine çarpılmıştı.

"Seni özledim, B. Seni bütün hafta görmedim. En azından gelebilir miyim? Bir film getiririm, sen de göğsümde uyuyakalırsın, eğer istediğin buysa. Ne yapacağımız umurumda değil. Sadece bu gece seninle olmak istiyorum."

Gözlerimde yaşlar birikti ve onları uzak tutmak için hızla gözlerimi kırptım. Ethan çıktığım en iyi adamdı, kendimi teslim edecek kadar güvendiğim adamdı. Bekâretime değer vermişti ve her gün bana tapınmaya devam ediyordu. Tatlıydı, nazikti, bir planı vardı. Ve nedense benim de bunun bir parçası olmamı istiyordu. Umduğum her şeye sahipti.

Çok, çok aptaldım.

"Ben de seni özledim. Bana bir saat ver, sonra gelebilirsin."

İçini çekti ve sanki yanında ben varmışım gibi gülümsediğini görebiliyordum. "Sabırsızlanıyorum. Yakında görüşürüz."

Jamie kampüse girdiğinde aramayı sonlandırdım. Jamie yine G Lot'a park etti ve ben koluma uzanmaya gittiğimde tüm kapıları kilitledi.

"Özür dilerim, B."

Kelimeleri tekrar söyledi ve ikinci kez yuttuğumda daha da yaktılar.

"Ethan harika bir adam ve seni önemsiyor, senin de onu önemseydiğini biliyorum. Ve bugün yaptığım şey bencillikti. Aptalcaydı. Seni öptüğüm için üzgün değilim," diye açıklık getirdi ve o zaman gözlerim onunkileri buldu. "Ama öpmek için benim olmadığın bir zamanda bunu yaptığım için üzgünüm."

Hissettiğim duygularla savaşıarak dudağımı çiğnedim. "Ben de üzgünüm. Belki de bu kötü bir fikirdi."

"Hayır," diye karşı çıktı Jamie, yüzünü tamamen bana dönerken başını salladı. "Dinle, söz veriyorum, bir daha böyle bir şey yapmayacağım. Ama lütfen beni kendinden uzaklaştırma. Hâlâ arkadaş olabiliriz, B. Seni kaybetmek istemiyorum." Birlikte oynadığımız ilk futbol maçından sonra bana mesaj attığı geceye geri döndüm, Jenna'yı izlemeye gittiğimiz ama onun yerine birbirimizi izlediğimiz geceye. "Lütfen, arkadaşın olmama izin ver."

Arkadaş olabilir miydik? Artık öpüştüğümüze, aramıza her zaman çekilen o ince çizgiyi aştığımızı göre lisede yaptığımız gibi birlikte takılabilir miydik? Emin değildim, yine de büyük bir parçam muhtemelen cevabı bilmek istemediğimi düşünüyordu.

Yine de başımı salladım. Onu kaybetme düşüncesi beni de yıktı.

"Tamam."

Jamie rahat bir nefes aldı ama ben daha dik oturdum.

"Ama yapamayız.... Yapamam..." Elimle arkamı işaret ettim.

sahile, öpücüğe geri

döndüm. "Biliyorum."

Anlayışımızın sağlam olduğunu hissederek tekrar başımı salladım. "Tahtamı taşımama yardım eder misin?"

Bir saat sonra yeni duş almıştım, ikiz yatağında uzanmış, başımı Ethan'ın göğsüne yaslamış korku filmi izliyorduk. Filmin ilk otuz dakikası boyunca bana yakın durdu, parmakları hafifçe uyku şortumun eteklerinde gezindi ve ben ona öpücükten bahsetmedim. Söylemeliydim ama onu incitmek istemedim ve o sırada hâlâ Jamie'nin arabada söylediği sözleri tekrarlayarak kendime yalan söylüyordum. Arkadaş olabilirdik.

Çok geçmeden Ethan üzerimde geziniyor, bacaklarımın arasına girerken beni usulca öpüyordu. Öpücükler arasında bana dünyaları vaat etti ve ben de ona inanmak, yapmam gerektiğini bildiğim şeyi istemek için çaresizce onu içime çektim.

Ama gerçek hala oradaydı, yastığımın altında, zihnimin içinde saklıydı.

O gece Ethan'ı son damlasına kadar içtim, ama işimiz bittiğinde ve ben bir tarafa yuvarlandığımda, o beni göğsüne doğru çekerken, titreyen parmaklarımla ağzımı yokladım.

Dudaklarımda hâlâ viskinin ağızda bıraktığı tadı hissediyordum.

SEVEN

Water of Life

Jamie'nin yanında normal olamama korkumun yersiz olduğu ortaya çıktı ya da ilk başta öyle görünüyordu.

Öpüşmeden sonra birkaç gün Jamie'den uzak durdum, ama sonunda tekrar takıldığımızda, sanki hiç olmamış gibiydi. Sohbet etmek kolaydı, fırsat buldukça birbirimizi görüyorduk ve Ethan'ın yanında bile Jamie normal görünüyordu. Sık sık sörf yapmaya gidiyorduk ve Ethan sörf yapmayı ve hatta plajda olmayı hiç sevmediğı için, bu genellikle benim ve Jamie'nin sadece ikimizin zamanıydı. Eğlenceliydi - yeni yerler keşfettik, yeni dalgalarla mücadele ettik ve Jamie yeni bir sörf tahtasına bile alıştı. Öte yandan ben, benimkinden asla ayrılamayacakmışım gibi hissediyordum.

Jamie sözüne sadıktı. Beni tekrar öpmeye çalışmadı. Aslında tamamen geri çekilmişti. Sanki bakarken ya da çok yakın dururken yakalanan kişi olmaya daha meyilliymişim gibi geliyordu. Jamie ise mesafesini korurdu. Konuşmayı güvenli seviyelerde tuttu ve aramızdaki her dokunuş dostça olmaktan başka bir şey değildi.

Jamie ciddi olduğunu kanıtlamak istercesine biriyle bile çıkmıştı - hafifçe çıkmıştı diyorum. Ethan'la dairelerine girip çıkan sarışınlar geçidiyle yaptığı kaçamaklara hiçbir zaman bir isim koymadı ama ben mesajı açık ve net bir şekilde aldım. Sanırım geriye dönüp baktığında, bunun sadece arkadaşım olmak için verdiği sözü sağlamlaştıracağını düşündü. Öyle de oldu. Ama aynı zamanda beni neden öptüğünü de sorgulamama neden oldu. O kızlara hiç benzemiyordum. Hepsi açık tenliydi,

kıvrımlı, sarışın. Belli ki bu onun için bir hataydı, bu yüzden bu kadar çabuk özür dilemişti.

Sadece bir öpücüktü, zararsız bir hataydı. Arkadaş olarak iyiydik.

Onunla birlikte olmak kolaydı - tıpkı her zaman olduğu gibi. Ve böylece, tıpkı lisedeyken olduğu gibi, Jamie ve ben kolay bir rutine girdik. Sörf yaptık, San Diego'da yeni yerler keşfettik, ders çalıştık - hatta tatil için birlikte eve uçtuk. Bunun için çok minnettardım, özellikle de annemle ilk Noel'imizi baş başa geçirdikten sonra. Babamın ne yaptığını öğrendikten sonra bile Noel'de hep beraberdik. Ama bu sefer ona gelmemesini söylemişim ve bu kararında sağlam olmama rağmen yine de beni öldürdü. Jamie o gece beni aldı ve tıpkı son yılındaki Noel arifesinde olduğu gibi eski memleketimizde arabayla dolaştık.

Gerçekten bir arkadaşlığa düşmüştük ya da en azından kendimizi öyle olduğuna inandırmıştık.

Ama bakın, muhtemelen içki hakkında zaten bildiğiniz ama benim hayatımın o döneminde henüz fark etmediğim şey şu: her alkol türü sizi farklı bir şekilde etkiliyor.

Jamie viskiydi, bundan emindim. Onun yakıcılığını, tadının kalıcılığını inkâr edemezdim. Yine de kimse beni bir kez viski içen bir kızın her zaman viski içeceği konusunda uyarmamıştı. Ama ben bunu çözüyordum.

Ethan rom gibiydi. Tatlı ve eğlenceliydi, sahildeki meyveli bir kokteyl gibiydi. Tüm doğru şeyleri söyler, beni doğru yerlere götürür, birlikte kutladığımız bayramlarda bana doğru hediyeleri verirdi. Tüm niyet ve amaçlar için, o mükemmel bir içkiydi.

Ama viskiyle sarhoş olduğum gibi romla sarhoş olmadım.

Şubat ayında özellikle geç bir gece Ethan habersizce yataktan geldi. Marie ve ben o zamana kadar bir arkadaşlık kurmuştuk ve kapıyı çaldığında mutfakta çivili elma şarabı yapıyorduk.

Biraz telaşlı bir şekilde kapıyı açtım ve onu orada görünce kocaman gülümsedim.

"Merhaba bebeğim!" Kollarımı boynuna doladım ve kıkırdadım ama o da bana zar zor sarıldı. Geri çektiğimde kaşlarının arasında ince bir çizgi oluşmuştu ve gözleri benimkilerle tam olarak buluşmuyordu.

"Benimle yürüyüşe çıkabilir misin?"

"Şimdi mi?" Mutfaktaki Marie'ye dönerek sordum. Elindeki tarçın çubuğuyla elma şarabını karıştırıyor ve Katy Perry şarkıları söylüyordu. "Neden içeri gelmiyorsun? Sana bir içki hazırlayayım."

"B," dedi ve takma adımın dudaklarından çıkış şekli omurgamda bir ürperti yarattı. Kollarımı kavuşturdum, giydiğim büyük boy kazağın içinde sıcaklık bulmaya çalışıyordum. "Lütfen. Ben sadece... Seninle konuşmam gerek."

Her zamanki gülümsemesini özleyerek kaşlarını çatmasına baktım. "Tamam. Botlarımı giyeyim."

Marie elma şarabımı aldı, şimdi her iki elinde birer tane tutuyordu ve odasına geçerken iki kaşını da bana kaldırdı. Güldüm, botlarımı hızla giydim ve Ethan'la dışarıda buluştum. Yürümeye başladığımızda midem düğümlenmişti, sokak lambaları ve yurt pencereleri dışında kampüs karanlıktı. Ethan elime uzanıp onu sıkıca kavradığında daha rahat nefes aldım, ama sadece biraz.

"Sana bir şey sormam gerekiyor ve bana karşı yüzde yüz dürüst olmanı istiyorum."

Ben de onun elini sıktım ve boğazıma takılan kalın pamuk yumağını yutmaya çalıştım. Hava soğuktu, özellikle de San Diego için. Tıpkı Florida gibi Güney Kaliforniya'nın da yaklaşık bir buçuk ay boyunca orta derecede düşük sıcaklıklar yaşadığını öğrendim. Şu anda hava elli derecenin biraz üzerindeydi ama beni üşüten sadece serin gece havası değildi.

"Sen ve Jamie birlikte çok zaman geçiriyorsunuz. Anlıyorum, lisede çok yakındınız. Anlıyorum."

İkiniz de sörf yapmayı seviyorsunuz ve onunla takılmayı bırakmanızı falan istemiyorum. Ama..." Ethan durdu, bizi bir banka çekti ve önce oturdu. Ben ayakta kaldım ve Ethan benden başka her yere bakmaya devam etti. "B, Jamie ile rekabet edemem." Gözleri sonunda benimkileri buldu ve arkalarında gördüğüm şey beni neredeyse kırıyordu. "Yapamam işte. Eğer senin için yeterli değilsem, bana şimdi söyle."

"Ethan," dedim ve iki elimi de onunkilere uzattım. Ellerimi sıkıca tuttu, parmaklarımızın birleştiği yere bakarken dişlerini alt dudağına geçirdi. "Sen benim için fazlasıyla yeterlisin. Bende ne bulduğunu anlamaya çalışan şanslı kişi benim." Ben güldüm ve Ethan gülümsemeye zorladı ama çabucak düştü. "Ben ciddiym. Ethan, Jamie ve ben sadece arkadaşız."

Başını salladı, burnunu çekti ve bir sonraki sorusuyla birlikte dudaklarından çıkan hava bulutunu izledim. "Söz mü?"

Kalbime bir bıçak saplandı ve gülümsemek için ona karşı savaştım. "Söz veriyorum. Kesinlikle endişelenecek bir şey yok."

Ethan beni kendine çekmeden önce başparmağıyla avuç içimin derisinde gezindi. Kollarını bana doladı ve yavaşça nefes verirken çenesini başıma yasladı. "Yapabilir misin... Çok fazla ortak noktanız olduğunu biliyorum. Ama beni biraz daha ön plana çıkarmanı istiyorum, tamam mı? Ondan daha önemli hissetmeye ihtiyacım var. Kulağa çocukça ve muhtaç gibi geldiğini biliyorum ama umurumda değil. Kafamın içinde kendimi onunla kıyaslayıp duramam. Sadece sana bakmak ve gözlerinde ona baktığında gördüğümünden daha fazlasını görmek istiyorum."

O anda fiziksel olarak irkildim, başımı göğsüne doğru salladım ve ellerimi kapüşonunun cebine soktum. "Tanrım, Ethan, çok üzgünüm."

"Sorun değil, yanlış bir şey yapmıyorsun." Sonra geri çekildi, koyu renk gözleri benimkileri buldu. Etrafımızda tam bir sessizlik vardı, kampüste geç bir Salı gecesi, banklarda değil kanepelerde sarılmayı gerektiren soğuk bir gece. "Sadece bazen biraz güvenceye ihtiyacım oluyor. Ben-"

durakladı,

Sanki pişman olacağı bir şey söylemek üzereyken kendini yakalamış gibi. "Benim için çok şey ifade ediyorsun, tamam mı? Ve senin de aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum."

Gülümsedim, ellerimle yüzünü çerçeveledim ve dudaklarını kendime çektim. "Seviyorum."

O zaman Jamie ile arkadaş kalacağımıza dair söz vermiş olmamızın ya da sözümüzü tutmuş olmamızın bir önemi olmadığını anladım, eğer arkadaşlığımız erkek arkadaşına ilişkimizin öyle olmadığını hissettirecek kadar güçlüyse.

Ethan beni tekrar göğsüne çektiğinde, parmakları tembelce saçlarımda gezinirken, kampüsün öbür ucuna, Jamie'nin yatakta yattığını bildiğim daireye doğru baktım. Yalnız olup olmadığını bilmiyordum. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Tahtasına ağda mı yapıyordu yoksa yeni tanıştığı bir kızın boynuna baştan çıkarıcı sözler mi üflüyordu bilmiyordum. Hâlâ öpüşmemizi mi düşünüyordu yoksa arkadaşlığımıza çizmek üzere olduğum yeni çizgilerden nefret mi ediyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim, sek bir bardak viskiye bakarken rom içersem romun baharatlı tatlılığının tadını çıkaramayacağımdı.

Ben de yapmam gerekeni yaptım.

Son bardağı da boşa döktüm, şişenin kapağını çevirdim ve içki dolabının kapağını sıkıca kilitleyerek rafa geri koydum.

Ethan'a tekrar baktığımda, beni öpmeden önce saçlarımı kenara çekti, hindistan cevizi ve çilek gibi yumuşak ve tatlıydı. O benim Miami Vice'ımdı ve tüm dikkatim ondaydı.

Şimdilik.

- - -

Jamie uzaklaştığımı fark etmemiş gibiydi - en azından ilk başta. Sadece çok daha az takıldık ve mesajlarım çok azdı. Ama işe yaradı çünkü ben

Ethan'la meşguldü ve Jamie de haftanın lezzetleriyle meşguldü.

Ethan'la daha fazla zaman geçirdikçe keşfetmeye başladığım şey, onun siyasi yaşam planı konusunda gerçekten ciddi olduğuydu. Üçüncü yılına girmek üzere olduğu için SGA Başkan Yardımcılığına adaylığını koymuş ve tam bir kampanya modundaydı. Birlikte geçirdiğimiz yeni zamanın çoğu afiş tasarlamak ve basmak, konuşmaların üzerinden geçmek ve sosyal medya kampanyasıyla birlikte bir web sitesi oluşturmakla geçse de bundan keyif alıyordum. Hatta kampüsteki birkaç pizza durağının işletilmesine bile yardım ettim. Ders aralarında yanımızdan geçen aç üniversite öğrencilerine bedava pizza dağıtırdı ve ben de onlarla oyları hakkında konuşur, en iyi adayın o olduğuna dair söz verir ve içten içe bunun doğru olduğunu bilirdim.

Ethan'ın en çok sevdiğim yönü de buydu - kararlarında sağlamdı. Sınıf senatörü olduğu bir yıl içinde kampüste zaten pek çok değişiklik yapmıştı ve başkan yardımcılığını alırsa masaya daha da fazlasını getireceğini biliyordum. Başkan adayı olarak altında yarıştığı kız da inanılmazdı. Adı Shayla Hart'tı ve birlikte ilk siyah başkan ve başkan yardımcısı aday ekibiydiler. Bu zaferi onlar için istiyordum ve bunu hissedebiliyordum - kampüsümüz de hissediyordu.

Perşembe günü öğleden sonra son HART|HAMILTON çıkartmalarımızı dağıtırken Jamie'den midemi bulandıran bir mesaj aldım.

— Neredesin? Seni almaya geliyorum. -

Geri çekildiğimden beri ilk kez bana takılmayı teklif etmedi - bana söyledi. Ve daha parmaklarım telefonumun tuşlarında gezinirken bir şeylerin ters gittiğini anladım.

— Ethan'la birlikte kampanya işleriyle uğraşıyorum. Erteleyselim mi?

Başımı salladım, telefonumu arka cebime soktum ve daha fazla çıkartma dağıtmak için gülümsememi takındım. Sonuncusu parmaklarımdan ayrılırken telefonum tekrar çaldı. I

Ethan'a yapmamı istediği başka bir şey olup olmadığını sorarak görmezden gelmeye çalıştım ama Amelia ile derin bir tartışmaya dalmıştı ve sadece alnımdan öperek gün boyunca yeterince çalıştığımı ve eve gidip biraz dinlenmem gerektiğini söyledi. O hafta sonu bir şenlik ateşine gidecektik ve kampanya çılgınlığından kurtulmak için kesinlikle uzun bir gece uykusunu dört gözle bekliyordum.

Pes ederek kulübemizin arkasından sırt çantamı aldım ve kampüs boyunca yurduma doğru yürümeye başladım. Telefonum cebimde neredeyse bir delik açmadan önce on adım atabilmişim.

— Bugünlük işin bitmedi mi? Bekleyebilirim. Sadece benimle bir gezintiye çık. -

Üç farklı cevap yazdım - hepsi bahane, hiçbirini gönderilecek kadar güçlü değil - sonra telefonumu hiç cevap vermeden tekrar sakladım. Belki onu görmezden gelebilirdim. Belki cevap vermezsem, peşini bırakır ve birlikte gezecek başka birini bulurdu.

Bu sözleri düşünürken bile onlara inanmadım.

Eve gelir gelmez çantamı yatağımın üzerine bıraktım ve duş almak için can atarak kıyafetlerimi çıkardım. Şubat ayının sonlarıydı ve bana "soğuk mevsimin" neredeyse bittiği söylenmişti ama dışarıda ellilerin ortasında oldukça sert bir rüzgârla durduktan sonra sıcak bir duşa hazırdım.

Acele etmedim, suyun tenimin üzerinden akıp gitmesine izin verirken, bir banyoda ne kadar çok ıslanmayı tercih ettiğimi düşünmemeye çalıştım. Odama geri döndüğümde, havlu vücuduma sarılmış ve saçlarım hala duş şalıyla bağlıyken, çantamın içinden telefonum çaldı.

Hepsi Jamie'den olmak üzere altı cevapsız arama ve akşamki planlarımı değiştiren tek bir mesaj aldım.

— Sana ihtiyacım var, B. Lütfen. -

İçim öylesine şiddetle burkuldu ki belimden eğildim, yatağıma oturmadan önce elimle kendimi destekledim, nemli havlunun kesinlikle bir iz bıraktığını umursamadım.

Kendime cevap vermememi, uyuyakalmışım gibi davranmamı söyledim ama Jamie'yi tanıyordum ve gerçekten ihtiyacı olmadığı halde bana ihtiyacı olduğunu asla söylemezdi. Bir şeyler yanılttı ve sadece bu his bile mesaja cevap vermeden önce iki kez düşünmeme izin vermedi.

— **Yirmi dakika sonra görüşürüz. Lot G. -**

- - -

Galce'de viskinin Hayat Suyu anlamına geldiğini biliyor muydunuz?

Bu küçük gerçeği hayatımın ilerleyen dönemlerine kadar öğrenemedim ama keşişlerin viskiyi ilk kez tattıklarında ne kadar büyülü bir şey olduğunu düşündüklerini ve bu terminolojiyi kullandıklarını hatırlıyorum. Hayatlarını değiştirmiş olmalı. Onları duraklatmış, soluklarını kesmiş ve artık onsuz yaşayamayacaklarını ilan etmiş olmalılar. Ne de olsa su olmadan yaşayamayız, değil mi?

Keşke bunu o gecedan önce bilseydim. Basit bir eşofman altı ve büyük boy bir kazak giymeden, makyaj yapmaktan vazgeçmeden ve kampüs boyunca Jamie'nin bekleyeceğini bildiğim yere gizlice gitmeden önce. Eğer bilseydim, eğer biri beni uyarsaydı, gerçek bağımlılığımın başladığı andan kendimi kurtarabilirdim.

Olabilir.

Lot G'ye doğru ilerlerken nefesimin küçük beyaz puflar halinde çıkışını izledim. Lot doluydu ama yine de Jamie'yi hemen fark ettim. Cipine yaslanmış, kapüşonunu kaldırmış ve ellerini lacivert Alder kapüşonunun cebine sokmuştu. Üzerinde gri eşofman altı da vardı ve onu gördüğümde hissettiğim rahatlık dalgasını inkâr edemezdim.

Başını kaldırmak için neredeyse ona ulaşana kadar bekledi ve gözlerinin arkasındaki acı beni olduğum yerde durdurdu. Bir şeyler yanılttı, gerçekten yanlış. İlk kelimeyi söylemek için ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemediğim için tekrar kapattım. Orada durdum, onun işaretini bekledim.

Gözleri beni yavaşça tararken Jamie'nin kaşları birbirine eğildi. Sonra hızlı bir hareketle cipinden indi ve kollarını bana doladı. Başını benimkine doğru eğdi, sanki son can simidi olarak bana tutunuyormuş gibi sıkıca kavramıştı. Kollarım tereddütle ona dolandı ve ben de onu sıkarak burada olduğumu hissettirdim. Jamie bana saatler gibi gelen bir süre boyunca öylece sarıldı. Konuşmadı, ağlamadı, sadece etrafımdaki tutuşunu yeniden ayarlamaya devam etti ve beni olabildiğince yakınına çekti. Göğsüne değen kolonyasının kokusunu içime çektim, Florida'nın sonbaharı ile sedir ağacının baharatlı karışımını kokluyordum.

Bir süre sonra geri çekilmeye çalışarak, "Jamie," diye nefes aldım.

İçini çekti, nefesinin gücü saçlarımı hareket ettirdi. "Henüz değil, tamam mı?"

Başımı salladım, yüzüm hâlâ göğsündeydi ve beni bırakıp cipi işaret etmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu. Önce o bindi ama dudaklarının dokunduğu yer tenimi yakıyordu. Yolcu koltuğuna geçip emniyet kemerimi bağlamadan önce Jeep'in etrafında dönerken parmaklarım o noktayı ovuşturdu.

Jamie çalma listesini açtı ve bizi daha arabaya bindirmeden sesi on yediye kadar yükseltti. Andre Gagnon gecenin soundtrack'ini başlattı, Like the First Day midemde pek de güzel olmayan bir duyguya güzel bir fon oluşturdu.

Üstü açık olmayan Jamie'nin cipinde olmak farklıydı. Tüm camlar açıktı ve kalorifer kısıktı, bu da müziğin sesini normalden daha da yüksek yapıyordu. Ama hiç değişmeyen bazı şeyler vardı, Jamie'nin başparmağının direksiyon simidinde zar zor yukarı aşağı kayarak onu ele vermesi gibi. Ya da tıpkı lisedeyken yaptığı gibi boynunu hızla ve sessizce kırması gibi.

İlk başta kaskatı oturup Jamie'nin bana neler olduğunu anlatmasını bekledim ama yirmi dakika tek kelime etmeden geçtikten sonra zamana ihtiyacı olduğunu anladım. Bu yüzden botlarımı çıkardım ve çorapla kaplı ayaklarımı onun ön paneline dayadım. Jamie bana

Gölümsedi ya da konuşmak için müziğin sesini kıstı, ama uzun, yavaş bir nefes verdi ve o anda sadece benim onun yanında olmamın bile onu rahatlattığını anladım.

Bu bilgi göğsümün karıncalanmasına neden oldu.

Havanın tekrar düzelmesi çok uzun sürmeyecekti. Güney Kaliforniya neredeyse yıl boyunca ılımandı, ama aslında yaşadığımız soğuk hava dalgası hoşuma gitmişti. Birkaç haftalığına da olsa rahatlamak güzeldi.

Birlikte olduğumuzda her zaman bulduğumuz o hoş sessizlikte, onun çalma listesinin tadını çıkararak ve bir süreliğine gerçek hayattan kaçarak araba sürdük. Bir saat sonra ses düşmesine uzanmayı düşündüm ama bu sefer bir kedi şakam yoktu. Jamie'nin aklından geçenlerle başa çıkmak için doğru sözcüklere sahip değildim. Bu sefer onu beklemem gerekecekti ve eğer bana ihtiyacı varsa bütün gece bekleyebilirdim. Sanırım Ethan'ı düşünmeliydim, öğrenip öğrenmeyeceğini, kızıp kızmayacağını merak etmeliydim - ve bir bakıma bunlar için endişeleniyordum. Ama bana ihtiyacı olduğunu bildiğim halde bu beni Jamie'den alıkoymaya yetmedi.

İki saat düşündüğümden daha hızlı geçti. Harika müzik ve yeni manzaralar eşliğinde kolaydı. Jamie San Diego sokaklarında gezinirken aklında herhangi bir hedef yok gibiydi. La Jolla'ya doğru Bird Rock'tan çıkmadan önce Mission Valley ve Pacific Beach'ten yavaşça geçtik. Sonunda ikimiz de camlarımızı indirdik, ben elimi camdan dışarı sarkıttım ve hava dalgalarında sörf yaptım, çünkü sıcaklık hala donmamı engelleyecek kadar yüksekti.

Yavaşladığımızı fark ettiğimde müziğin ve motorun sabit uğultusunun sersemlettiği bir sersemlik içindeydim. Jamie arabayı caddenin kenarındaki bir park yerine çekti ve okyanusun tuz kokusunu alabildim. Konuşmadı, sadece motoru durdurdu ve arabadan atlayıp arkadan büyük bir çanta aldı. Tek kelime etmeden onun adımlarını takip ederek peşinden dışarı çıktım.

Bizi birkaç küçük evin ve bir korunun arasından geçirdikten sonra gözlerden uzak küçük bir plaja götürdü. Uzunluğu iki yüz fitten fazla olamazdı, koru ile su arasındaki genişlik de bunun yarısı kadardı. Uzaktaki evlerde birkaç ışık yanıyordu ama kumsalın kendisinde hiçbir şey yoktu. Sadece biz, kum, su ve ay vardı.

Jamie elindeki çantayı kuma bıraktı ve kalın dokuma bir battaniye çıkarıp kumsala serdi. Hiç tereddüt etmeden oturdu ve bana baktı, ikinci bir battaniye çıkarıp yanındaki yeri okşadı. Botlarımı tekrar çıkarıp yanına uzandım ve ikimizi de yedek battaniyeyle örttü. Hava şimdi ellilerin altında, belki de kırkların üstünde olmalıydı ama üzerimizdeki kat kat giysiler ve battaniyelerle o kadar da kötü değildi.

Avuçlarıma yaslandım, hafif dalgaların yuvarlanışını izliyor ve Jamie'nin konuşmasını bekliyordum. O da bir şey bekliyor gibiydi - belki bir işaret - ama sonunda uzun ve yavaş bir iç çekerek sessizliği bozdu.

"Geleceğiniz için planladığınız her şey alevler içinde kalsaydı ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey olmasaydı ne yapardınız?"

Bu yüklü soru karşısında tedirgin bir şekilde ellerimin üzerinde kaydım. "Yeni bir gelecek bulmak sanırım."

"Ya olmasaydı?"

Eğilerek kalçalarımı göğsüme doğru çektim ve yanağımı dizlerime yasladım. "Neler oluyor Jamie?"

Yutkundum, ayın çenesine düşürdüğü gölgede hareketi görülebiliyordu. Gözlerinin ne kadar yorgun, ne kadar üzgün, ne kadar yenilmiş görüldüğünden kurtulamıyordum. Jamie orada, tam yanımda oturuyordu ama yine de çok uzakta görünüyordu.

"İşler zorlaştı, biliyor musunuz? Yani, üniversitedeyiz ama ekonominin şu anda ne kadar zor durumda olduğunu göremeyecek kadar aptal değiliz. Ama bunun beni doğrudan etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım kendimizi yenilmez hissettiğimiz yaşlardayız, sanki hiçbir şey bize dokunamazmış gibi, ama dokunabilir." Elini salladı

battaniyemizin kenarındaki ipleri karıştırıyordu. "Babamın şirketi batıyor. Hem de hızla. Ve ben burada, Kaliforniya'da, lanet olası üniversitede, onu kurtarmak için hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüzüm ama yine de ona bağlıyım."

Elim kendiliğinden hareket ederek onunkine uzandı. Benimle buluşmak için avucunu yukarı çevirdi ve elim onunkine kaydığı anda, tıpkı otoparkta beni tuttuğu gibi sıkıca kavradı. Jamie o gece her şeye şiddetle ve özür dilemeden sarıldı.

"Ne kadar kötü?"

"Kötü," diye mırıldandı. Elini sıktı ve ben de başımı omzuna yaslayarak ona yaklaştım.

"Ama iyi olma ihtimali var mı?"

Omuz silkti. "Sanırım her zaman bir şans vardır."

"O zaman buna odaklan," dedim, kokusunu içime çekerken gözlerim dalgaların üzerindeydi. "Jamie, bu şirketi baban kurdu. Yirmi altı yaşından beri onun bir parçası oldu. Oraya kan, ter ve gözyaşı döktü. Küçük bir durgunluğun onun hayallerini öldüreceğini mi sanıyorsun?

Bebeğini?" Bunun için beklemedim. onu için

Cevap ver. "Hayır Bir şekilde. Çünkü ve

Shaw's savaşçılardır. İstedığınız bir şey gördüğünüzde - gerçekten istediğiniz - onun peşinden gidersiniz. Hepiniz.

Ve babanız şirketi hayatta tutmanın bir yolunu bulacaktır.

Onun için başka bir seçenek yok." "Bu o kadar basit değil,"

diye karşı çıktı Jamie, serbest eli hâlâ battaniyeyi topluyor. "İşler kötüye gittiğinde üst düzey muhasebecilere daha az ihtiyaç duyuluyor. Ellerin de kalan az sayıdaki müşteri de, kendi sonlarıyla mücadele etmeseler bile, daha ucuz seçenekler arıyor."

"Tamam, ama bu durgunluk sonsuza kadar sürmeyecek. Eğer baban dayanabilirse-"

"Peki ya yapmazsa, B?" Jamie bana döndü, sesinde hayal kırıklığı vardı. "O zaman ne olacak?"

"O zaman baştan başlar, Jamie." Ben de yüzümü ona dönerek daha dik oturdum. "Ve sen de öyle. Ve bunu çözeceksin. Çünkü hayat böyle bir şey. Eve dönmek için mükemmel dalgayı bulana kadar kürek çekmek ve dalgalarla savaşmaktır."

"Yeniden başlayabilir miyim bilmiyorum," dedi kederle. Sesindeki kırgınlık, tam önünde durup onu bana bakmaya zorlayana kadar hareket etmem için yeterliydi. Jamie'yi kaygısız, sörf yaparken, Jeep'ini sürerken ya da kampüsteki her sarışının donunu indirirken görmeye o kadar alışmışım ki. Onu böyle bir anda yakalamak ender rastlanan bir şeydi ve ben gerçek Jamie'yi tekrar gün yüzüne çıkarmak istiyordum.

"Lisedeyken Noel arifesinde sana ne söylediğimi hatırlamıyor musun?" Bunun üzerine kaşlarının arasındaki çizgi hafifledi ve başını salladı. "O zaman da ciddiydim, şimdi daha da ciddiyim. Üniversitede sadece ikinci sınıftasın ve şimdiden iki staj yaptın ve yüksek lisansa kadar düşünmene bile gerek olmayan Yeminli Mali Müşavirlik sınavına hazırlanmaya başladın. Derslerinde başarılı oluyorsun ve şehir merkezindeki tüm o havalı etkinliklere katılarak bir ağ oluşturuyorsun. Bunu yapıyorsun Jamie. Kendi hayallerini gerçekleştiriyorsun, tıpkı babanın yaptığı gibi. Bu durgunluk geçecek ve sen ne olursa olsun zirveye çıkacaksın çünkü sen busun."

O da benimle birlikte başını sallıyordu, alt dudağı dişlerinin arasında sıkıca emilmişti ve gözleri ellerimin onun ellerine dolandığı yerdeydi. "Haklısın. Bunu yapabilirim."

"Yapabilirsin," dedim ellerini sıkarak.

O zaman bana baktı ve burnu alevlendi. "Yalan söyleyip korkmadığımı söylemeyeceğim ama yapabileceğimi söylediğinde sana inanıyorum. Her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde sana inanıyorum."

"Güzel. Çünkü zamanın yüzde doksan yedisinde haklıyım."

Benim zayıf şaka girişimime küçük bir gülümseme attı. İşte orada, diye düşündüm. İşte benim Jamie'm.

"Sanırım bu yaz eve gideceğim ve babamın işleri yoluna koymasına yardımcı olmaya çalışacağım."

"Yapmalısın. Senin için harika bir deneyim olur ve eminim baban da yanında olmanı çok ister."

"Benimle gelir misin?"

Sorduğu soru göğsümdeki nefesi kesti, sanki o ana kadar onunla karanlık bir sahilde yalnız olduğumu unutmuştum. Ellerimi onunkilerden çektim ve kucağıma sıkıştırdım. "Yaz için planlarımın ne olduğunu henüz bilmiyorum. Ama bensiz de iyi olacaksın."

"Son zamanlarda kendini geri çekiyorsun," diye fısıldadı Jamie. Başımı salladım, bu konuşmayı yapmaya hazır değildim. "Evet. Bana yalan söyleme."

"Hiç yapamadım."

"O zaman bana neler olduğunu anlat."

Jamie'nin konuyu değiştirmeme ne kadar izin vereceğini düşünerek iç geçirdim ama Jamie'yi bu işin peşini bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Yine de bir parçam bu konuda konuşmaya hazırdı - ona neden uzak durduğumu anlatmaya. Belki her şeyi açıklarsam kararına saygı duyardı. Belki anlar.

"Sanırım Ethan senin tarafından tehdit edildiğini hissediyor." Jamie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben de başımı salladım. "Bu yanlış kelime. O sadece... Bilmiyorum. Seninle rekabet etmek zorundaymış gibi hissediyor. Ve ona böyle hissettirdiğim için nefret ediyorum. Sadece onunla olan ilişkiye odaklanmam gerekiyor ve tüm zamanımı başka bir adamla geçirdiğimi görürse bunu yapamam."

"Ama biz biziz," diye karşı çıktı Jamie. "Her zaman bizdik."

"Öyle mi?" Kirpiklerimin arasından ona bakarak itiraz ettim. "Bana hep biz ve diğer insanlar varmışız gibi geliyor." Sözler ağzımdan çıkarken biraz irkildim ama sözlerimi geri almadım.

Jamie'nin yeşilimsi altın rengi gözleri ayın parlak ışığında şiddetle parlıyordu ama o anda değiştiler. Ağır çekimdeymiş gibi hissettiren bir şekilde, birkaç dakika önce gözlerinde var olan kırılmanın yerini doyumsuz bir açlığa bırakmasını izledim.

"Şu anda sadece biz varız," dedi alçak sesle. "Jamie..."

"Bana asla yalan söyleyemeyeceğini söylemiştin."

Etrafımızdaki hava geriliyor, alev alıyordu. "Yapamadım."

"Öyleyse söyle bana, B," diye ısrar etti ve kucağıma sıkıştırdığı ellerime uzandı. Beni bileklerimden yakaladı ve daha yakına çekti. "Benimle yalnız kalmandan korkan Ethan mı, yoksa korkan sen misin?"

Nefeslerim boştu, özellikle de cevabımı beklerken çenesi derinin altında titrediğinde.

"İkisi de."

Dudaklarını yaladı. "Neden?"

Burnumdan çektiğim her nefes yanıyordu, sanki zehirliydi, sanki bir sonraki nefesim son nefesim olabilirdi. "Çünkü seninleyken kendime güvenmiyorum."

Jamie gözlerini sıktı ve burnundan sert bir nefes verdi, sağ eli benimkini bıraktı ve boynuma kaymadan önce kolumda gezindi. Gözleri tekrar açıldığında tehlikeli, susamış ve açgözlüydü. Daha yakına eğildi ve ben geriye yaslanana ve o önümde dizlerinin üzerine çökene kadar daha uzağa, daha uzağa çekildim.

"Seni şimdi öpsem kızar mısın?"

"Evet," diye yalan söyledim ve önceki ifademini yanlış olduğunu kanıtladım. Beni öpmesini istiyordum - Tanrım, beni öpmesini istiyordum. Kendini benim alanıma itme şeklinden geri çekilmek için yapabildiğim tek şey buydu. Ama erkek arkadaşı olan normal bir kız çıldırırdı. Bu yüzden bana sordu. Ben de bu yüzden yalan söyledim. Elimde kalan son ahlaki ipliğe tutunmaya çalıştım ama bir sonraki cümlesiyle onu da ikiye böldü.

"O zaman umarım beni daha sonra affedersiniz."

Jamie aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben onu durdurmak için ağzımı açtım, ama o çoktan oradaydı, dilini benimkine değdirerek sözlerimi yakaladı. Onun öpücüğüyle nefes nefese kaldım, onunla buluşmak için dizlerimin üzerine kalktım ve bu sesle inledi, elleri kazağımın altından kayarak belimi kavradı.

Beni öpmeye devam etmesinin sorun olup olmadığını sormadı. Sormasına gerek yoktu. Kapüşonunu çekiştiriyordum, daha yakın olmasını istiyordum,

Dilinden, dokunuşundan, kokusundan daha fazlasını istiyordu. Dişlerini boynumda gezdirecek kadar uzun süre öpüşmemize ara verdi ve başparmakları sütyenimin danteline değene kadar ellerini belimden yukarı kaydırıldı.

Kalbim bir trampet gibiydi, göğüs kafesimin sınırlarına doğru düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Jamie parmaklarını kalbimin üzerinde gezdirdi. Dantelli kenar önce o kavradı Ben Tekrar, Bu beni okyanusa doğru döndürdü. Dengemi kaybederek ona doğru düştüm ve ağzı bir kez boynumun dibini buldu Daha fazla. O bit ve ihale et önce emmeDişlerinin arasına aldı ve başımı geriye atarak inledim. "Özlediğin tutku bu mu? Aciliyet?"

diye sordu, dudakları kulağımın altındaki derideydi. Tüylerim diken diken oldu ve başparmakları sütyenimin altından geçerken kulak mememi ağzına aldı. Sütyenimi çıkarmadı, sadece göğüslerimi ortaya çıkaracak kadar yukarı itti ve iri elleri her birini kolayca avuçladı. Meme uçlarımı bir çimdikle yuvarladı ve sert bir nefes alırken kıcıma bastırdığı sertliğini hissederek sırtımı ona doğru eğdim. Elleri soğuktu. Öpücükleri sıcaktı. "Çünkü şu anda ellerimi senden çekmeyi düşünemiyorum."

Jamie'nin sözleri içimi parçalarken alt dudağımı ısırdım ve dişlerimi yavaşça üzerinde gezdirdim. Tamamen açkıttım, tamamen maruz kalmıştım, hamdım ve onun ellerinden gelen güçle sınır tanımıyordum. İlk viski tadışım hiçbir şeydi. İlk shot'ım? Çocuk oyuncağıydı. Kendimi tutuyordum, çok fazla içmekten korkarak hassas bir şekilde dengede duruyordum - ama işte buydu. Bunu biliyordum. Çakırkeyiflikten sarhoşluğa düşüşün her santimini hissettim. Tamamen sarhoş olmuştum ve tek istediğim sonsuza kadar böyle hissetmekti.

Jamie göğüslerimi tutmayı bıraktı ve bir elini saçlarımın arasına sokarak, ağzı benimkini yakalayana kadar geri çekti. Daha yüksek sesle inledim ve diğer eli yavaşça aşağı kayd, **eşofmanımın** üstünden görünen erkek şortumun paçasını bulmadan önce karnımın derisini yakaladı. Parmakları şortun altına daldı.

Kalçamdan kalçama doğru bir çizgi çizdiğinde ve dokunuşa karşı eğildiğimde, eli saçlarımı yumrukladı, başımı geri tuttu ve beni tamamen dokunuşunun merhametine bıraktı.

Kıvrılmış bekliyordum, ellerim onun kalçalarında, kendimi onun dokunuşuna hazırlıyordum. Elini daha derine daldırdı, sonra geri çekti ve tekrar göğsümü avuçlamak için kaburgalarımın yukarı doğru uzattı. Sabırsızlıkla inledim ve elini tekrar aşağı indirmeye zorlamadan önce kendi elimle yakaladım. Ağızma karşı sırttı, alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve ben bizi erkek şortumun altına taşırken bir patlamayla gitmesine izin verdi. Parmakları kalçalarımın arasına kaydı ve ikimiz de inledik.

Kendimi tekrar desteklemek için elimi geri çektiğimde Jamie beni öperek "Siktir," diye nefes aldı. Parmaklarını yarığımdan aşağı kaydırarak ve bir parmağı yavaşça içime girdi. Kalçalarını sıkıca kavradım, tırnaklarım eşofmanının kumaşına batıyordu. Yavaşça çalıştı, tek parmağı her seferinde daha da derine iniyordu, ta ki bir diğerini içeri sokana kadar ve ben öpüşmemizi bozdum, bu his karşısında yüksek sesle ağladım.

"Şşşt," diye emretti, eli ağızımı kapatmak için saçımdaki tutuşunu bıraktı. Parmaklarını ısırdım, elimi arkamda uyluklarının arasına kaydırarak onu eşofmanlarının arasından kavradım. Jamie inledi, başı geriye düşerken dokunuşuma doğru itildi ve sonra bir anda elleri kayboldu.

Vücudum onu kaybettığım için sarsıldı ama dizlerimin üzerine döndüğümde gömleği çoktan başının üzerindeydi ve ben de aynısını yaptım, o da aynısını yaparken ben de kıyafetlerimi çıkardım. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, bakışları sadece aramızda uçuşan kıyafet perdeleriyle bölündü. Boxer külotunu indirdiğinde, onu görünce ağızım açık kaldı ve yutkundum. O da bana bakıyordu, göğsü kabarıyordu ve sonra gözlerimiz buluştu ve tekrar birbirimize çarptık.

Ellerim saçlarına dolandı ve onu üzerime doğru çektim. Bacaklarımın arasında kolayca hareket etti, körlemesine üst battaniyeye uzandı ve kalçalarımızın birleştiği yerden yukarı çekip ereksiyonunun uzunluğunu boyunca gezdirdi.

Islak yarığımı. Sonra yavaşladı, daha yumuşak, daha uzun öpücükler arasında zor nefes alıyordu.

"Yavaşlamamız gerek," diye nefes aldı.

"Hem de nasıl."

Dudaklarıma sırtarak öpücüklerimi yavaşlattı. "Benim bir..." Geri çekildi, bana bakarken göğüslerimiz birbirine çarpıyordu. Ay onu arkadan aydınlatıyor, güçlü çenesi gökyüzünün koyu mavisine karşı belirginleşiyordu. "Bizim korumamız yok."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu. "Sorun değil," diyerek topuklarımı kışının sert kaslarına gömdüm ve kalçalarımı tekrar onunla buluşmak için yukarı kaldırdım. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve temizim. Sen temiz misin?"

"Evet."

Kelimeyi bir lanet gibi söyledi, gözlerini sıkarak kapattı ve ben tırnaklarımı omuzlarına geçirirken alnının benimkine düşmesine izin verdi.

"Jamie," diye nefes aldım, ellerimi boynuna doladım ve dudaklarını tekrar kendime çektim. "Beni öptüğün için seni affedebilirim ama şu anda durursan seni affedemem."

Beni öpmeden önce alçak sesle ve gırtlaktan inledi. Ve sonra, bir uzmanın yavaş kararlılığıyla Jamie beni doldurdu ve birlikte cehenneme yuvarlandık.

İkimizin de nefesi kesildi, ağızlarımız birbirine karşı açıktı, ellerim boynundaydı ve ön kolları iki yanımda duruyordu. Tekrar içeri itmeden önce daha da yavaş geri çekildi, bu sefer öncekinden daha derine vurdu.

"Tanrım, B," diye tısladı Jamie. "Bunun nasıl bir his olduğunu hayal etmiştim, seni almanın, bana sarıldığını hissetmenin. Ama kıyaslanamaz bile. Yapamam..." Başını salladı, biraz daha hızlı hareket etti. Her itişini kalçalarının, sırtının, omuzlarının hareketlerinden hissediyordum ve bacaklarımı ona daha sıkı sarıyordum. "Asla-"

"Biliyorum," diye durdurdum onu, çünkü biliyordum.

O asla eskisi gibi olamazdı, ben de olamazdım.

Üç farklı viski damıtım evine en iyi viski türünün ne olduğunu sorsanız, üç farklı yanıt alırsınız. Bazıları viskilerini tatlı, bal veya meyve ile aşılanmış ve buz üzerinde pürüzsüz sever. Bazıları viskilerini keskin baharatlar ve nane ile koyu tercih eder. Ben mi? Şahsen ben, her şeyi tüketen bir şekilde - yavaşça - yanan viskiyi tercih ederim.

Ve o gece, şişeyi boşaltırken vücudumun her santimetresinin alev aldığını hissettim.

Jamie benim için neyin işe yarayıp neyin yaramadığını bulmak için acele etmedi. Bedenimi keşfetti, tenimin tadına baktı ve beni o geceden önce hayatımda temeli olmayan bir tutkuya maruz bıraktı. Önce ben boşaldım, onun etrafında sıkıldım ve battaniyenin kenarındaki kumu yumrukladım. Jamie onu yakından takip etti ve parçalanırken dudaklarından dökülen isminin sesiyle neredeyse kendimi tekrar kaybediyordum.

Dünya'ya geri dönen merdivenleri tırmanırken bana sıkıca sarıldı. Hâlâ içimdeydi ve beni usulca öptü, gözleri gözlerimdeydi. Sanırım Jamie o gece de beni içiyordu. Acaba yanıyor muydum? Acaba hoşuna gitti mi?

Gördüğünüz gibi, bağımlılık soğuk bir Şubat gecesi özel bir Kaliforniya plajının yumuşak kumlarında doğdu. O anda, dokuma bir battaniyenin altında onun kollarına sarılmışken, kendimi coşkulu hissediyordum. Ama hepimizin genç yaşta öğrendiği gibi, yukarı çıkan aşağı inmek zorundadır.

Ve oh nasıl da düştük.

EIGHT *Straight Up*

Ertesi sabah bilincimin açıldığı ilk üç dakika boyunca tam bir mutluluk içinde yaşadım.

Yatağıma uzandım, kollarımı yukarı doğru uzattım ve uykulu bir gülümseme yüzüme yerleşirken ayak parmaklarımı esnettim. Nefis bir şekilde ağrıyor, hem fiziksel olarak hem de özlemle sızlıyordum. Daha fazlasını istiyordum, dün geceyi yeniden yaşamak istiyordum, sonsuza kadar o anının içinde kalmak istiyordum.

Üç dakika sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı ve içime akşamdan kalma bir korku doldu.

Dik oturdum, bir elimle çarşaflarımı tutarken diğer elimle alnımı kavradım. Odamın etrafına bakarak saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Jamie ve ben geç saatlere kadar dışarıda kalmıştık - çok geç saatlere kadar - o beni bıraktığında güneş çoktan doğmuştu. Eve dönerken ikimiz de sessizdik ve yol boyunca elimi tutmasına rağmen ne düşündüğünü merak ettim. Ethan konusunda kendini suçlu mu hissediyordu? Taşındığı için pişman mıydı? Yoksa yaptığımız şey yanlış olsa bile o da benim gibi hayattan zevk mi alıyordu?

Söyleyemedim ve beni bıraktığında gündüz olduğu için başka bir öpücük ya da sarılma riskine girmedik. Elimi bırakmadan önce sadece sıktı ve ben de gizlice yataktan geri döndüm.

Telefonuma uzandığımda saate bakıp inledim - öğleden sonra 1:42. Sosyoloji dersimi kaçırmıştım ve eğer kıcımlı daha kısa sürede kampüse sokmazsam İngilizce Kompozisyon I dersini de kaçırmak üzereydim. yirmi dakikadan fazla.

Ayağa fırladım, saçlarımı topuz yapmak için özür dileyerek topuz yaptım ve bulduğum ilk kot pantolonu ve uzun kollu gömleği giymeden önce dişlerimi fırçalamak için acele ettim. Acelem olsa da, aklımdan geçen düşüncelerden uzaklaşmak için yeterli değildi.

Kitap çantamı omuzlarıma yerleştirirken telefonumu tekrar çıkardım ve Jamie'den hâlâ gelmemiş bir mesaj olup olmadığını kontrol ettim. Sabahtan beri midemde hissettiğim korku, şüphe ve endişenin de onunla birlikte içeri süzülmesi için yeterince yer açmıştı.

Dün gece inanılmazdı ve Jamie çok samimi görünüyordu, ama ya hepsi bir oyunduysa? Ya bunu o planladıysa?

- Hamlesini yapmadan önce bana açılma olayını?

Bunu düşünürken bile bunun doğru olamayacağını biliyordum. Ama Jamie dün gecenin bir hata olduğunu düşünüyor olabilirdi. Ya da daha kötüsü, dün gecenin onun için hiçbir şey ifade etmediği idi - beni hiç düşünmüyordu bile. Muhtemelen bu yüzden mesaj atmamıştı.

Ya da hala uyuyor olabilir.

Ama muhtemelen Oryantasyon'dan Melanie'nin sutyenini çıkarıyordur.

Belki de sadece derstedir. Cuma günü dersi var mıydı?

Hayır. Kesinlikle yatak başlığına bir çentik daha atıyordu. Dün gece benim için oyduğunun hemen yanına.

Olduğum yerde durdum.

Bekle, bugün Cuma mı?

Elimle alnıma sertçe vurdum ve yavaşça yüzümde gezdirdim, dudaklarımdan geçerken işaret parmağımı ısırdım.

Cuma günü dersim yok.

Homurdanarak yatakhaneye doğru döndüm ama kafenin önünden geçen yolu kullandım. Belli ki kafeine ihtiyacım vardı. Aklımı kaçıırıyordum.

Sonra hızım biraz yavaşladı ama kafamın içinde eşek arıları gibi vızıldayan düşünceler daha da hızlandı. Nasıl oluyordu da dün gece her şey bu kadar doğru gelirken şimdi bu kadar yanlış geliyordu? Nasıl oluyordu da birkaç saat tek başıma uyuduktan sonra Jamie'nin kollarının güvenliği bir şekilde kayboluyordu?

Abartılı bir nefes alıp verdim, acımı dindirmeye ve önce ona mesaj atmaya karar verdim. Ama parmaklarım tuşların üzerinde gezinirken ne söyleyeceğimi bile bilmediğimi fark ettim.

— Vay be. Ertesi sabah bana kahvaltı bile vermediler. Ne hayal kırıklığı. -

Çok kötü. Sildim.

— Dün gece eğleneliydi. -

Ugh, çok çaresiz. Başımı salladım ve tek bir kelimeyle yetindim.

— Hey. -

Gönder tuşuna bastığımda boğazım düğümlendi, artık geri alamayacağımı biliyordum. Bir yanım deli gibi davrandığıma ve onun birkaç dakika içinde mesajıma cevap vereceğine inanıyordu ama diğer yanım, söz konusu Jamie Shaw olduğunda hiçbir şeyin kesin olmadığını söylüyordu.

Telefonumu arka cebime soktum, tam da kafeye giden koridoru dönerken, vücuduma biraz kafein almak için yanıp tutuşuyordum. Ama Jamie'nin kapıdan çıktığını gördüğümde durakladım.

Öğleden sonra o saatte hava o kadar soğuk değildi ve Jamie ceketini çoktan çıkarmıştı. Ceket bir kolunun üzerine tembelce dökülmüştü, diğer kolu ise dönemin başlarında takıldığı kızlardan birinin omuzlarında rahatça duruyordu. Adının Tina olduğunu sanıyordum ama emin değildim. Açıkçası umurumda da değildi. Önemli olan tek şey kızın gülüyor olmasıydı, Jamie sırtarak ona bakarken başı geriye eğikti, ağzı kızın boynuna çok yakındı.

Yutkundum, soğuk parmaklarımın ucundan boynumun sıcaklığına tırmanan iğrenç hissi atlatmaya çalıştım. Ama Tina elini nazikçe Jamie'nin göğsüne koyduğunda,

İkisi de hâlâ gülüyordu, gördüğüm şeyin masum olduğuna kendimi ikna etmek için verdiğim tüm mücadeleyi kaybettim.

Hasta olacaktım.

O beni görmeden kitapçının kapısından içeri daldım, gördüğüm ilk çöp kutusuna koştum ve midem zaten işbirliği yapamayacak kadar boş olduğu için kustum. Kasiyerlerden biri iyi olup olmadığıma bakmak için yanıma koşarken birkaç kız benden uzaklaştı, ama onu başından savdım, kapıdan tekrar hızla çıkmadan önce kendimi sabitlemek için iki elimi bir anlığına çöp tenekesine dayadım.

Her adımda ayağımın tabanı, hala ondan dolayı ağrıyan kalçalarımın arasında titriyordu ve başparmaklarımı sırt çantamın askılarının halkalarına soktum, yürüdükçe onları daha sıkı ve daha sıkı çektim. Daha önce hiç böyle bir endişe yaşamamıştım - sakat bırakan türden, her mantıklı düşünceyi kavramayı tam anlamıyla imkansız kılan türden.

Jamie bana hiç cevap yazmadı, ne yurda döndüğümde ne de o gece yorganıma sarılıp telefona bakarak bir şeyler umarken

- İçgüdülerimin yanlış olduğunu kanıtlamak için her şeyi yaparım.

Güvence hiç gelmedi, korkunun, endişenin ve şüphenin midemde yarattığı partiyi bozacak kimse yoktu. Ardından suçluluk duygusu geldi ve sadece bir kişiye daha yer vardı. Kendi içime kıvrıldım, gözlerimi sıkarak kapattım ve hafifçe sallandım, umuda tutundum. Sonunda, gece yarısını biraz geçe, beklemekten vazgeçtim. Titrek bir iç çekişle, pişmanlık içeri girdi ve son yeri çaldı.

O gece hiç uyumadım.

- - -

Ertesi gün erkenden yataktan kalktım, bütün gece uyumama izin verdiğim kumdan ve Jamie'nin kokusundan arınmak için duş aldım. Bir gün önce neredeyse spazm geçirmiştım ama yeni bir sakinlik yerleşmiş ve midem düzleşmişti. I

neredeyse halsizdi, vücudum her şeyin acımasız gerçekliğine uyanmaya isteksizdi.

Bu bir hataydı.

Aptalca, anlık bir muhakeme eksikliği idi. Ve bu iyiydi.

Jamie'nin olanlardan rahatsız olmadığı belliydi, o zaman ben neden olayım? Belki de gençtim, saftım ve bunu olması gerekenden daha büyük bir mesele haline getirmiştım. Ne olmuş yani? Takılmış mıydık? Bu her zaman olurdu.

Bu sözleri tekrar tekrar söyledim, Jamie'yi temizlerken onları tenimde yıkadım. Ve onun her bir katmanı suyla birlikte ayaklarımın dibindeki gidere karıştıkça, altında yatan diğer katmanları keşfettim - suçluluk, utanç, korku, acı.

Giyinip saçımı tamamladığımda en büyük endişem Ethan'a yönelmişti. O geceki ateş çukuru partisinden önce son dakika kampanya hazırlıkları için evlerine gelmemi istemişti ve onu görmekten çok korkuyordum. Ona Jamie ve benim hakkımdaki gerçeği söylemeye kararlıyım ama o zaman Jamie ve benim var olduğumuzu düşünüyordum. Şimdi böyle bir şey olmadığına ve yaptığım hatanın farkına vardığıma göre, Ethan'ı da kaybetme düşüncesi beni hasta ediyordu.

Bunun beni boktan bir insan yaptığını biliyordum. Gerçeği biliyordum ve bunun sonucu ne olursa olsun hak etmiştim, ama bu fikir beni daha iyi hissettirmiyordu. Yine de son bir buçuk günde yeterince hata yapmışım ve acı dolu, huzursuz bir "uyku" gecesinden sonra tek istediğim doğru bir şey yapmaktı.

Ona söylemeliydim ve söyledikten sonra ne olursa olsun kabullenmeliydim.

Kampüsteki en sevdiğim taco restoranından öğle yemeğimi aldım ve Ethan'ın evine doğru yola çıktım, attığım her adımda tohumu ekiyor ve suluyordum.

Sadece bir hataydı. Sorun değil. Olur böyle şeyler. Bunu büyütme.

Buna gerçekten inandığımdan ya da beni gerçek duygularımdan uzak tutacak kadar güçlü olmasını umarak yavaş yavaş tuğla tuğla bir duvar rdğmden emin değildim. Ama bu sözleri, bu duyguları tekrarlamaya, tuğlaları döşemeye ve hepsini dikenli tellerle kapatmaya devam ettim.

Ben iyiydim.

Yedek anahtarımı kullanıp dairelerinin kapısını ittiğimde neredeyse buna inanacaktım.

"Tako getirdim!" Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım ve iki çantayı havaya kaldırdım. İçeri girer girmez onu odada hissettim ama ona doğru bakmaya cesaret edemedim. Onun yerine Ethan'ı buldum ve gülümsemesini görünce kalbim ısındı.

"Yapmadın."

Başımı salladım, elimdeki her şeyi tezgâhın üzerine bıraktım ve yerde bir yığın posterin yanında bağdaş kurmuş oturan Shayla'ya el salladım. "Ben yaptım."

Orada, köşede, Shayla'nın malzemeleri karıştırırken dizüstü bilgisayarına vurduğu yerin hemen yanındaydı, ama yine de ona bakmadım.

Ethan kendini yerden kaldırdı ve koşarak yanıma geldi, beni kollarına aldı ve uzun, yavaş, ateşli bir öpücükle selamladı. "Evlen benimle," diye mırıldandı dudaklarıma karşı ve kıkırdadım, Whiskey'den hâla şişmiş dudakları öperken suçluluk duygusu kabarmıştı. çantaları karıştırmadan önce onu şakacı bir şekilde geri ittim.

"Her şeyi ayarlayacağım. Ne üzerinde şalışıyorsun?"

"Sadece envanteri gözden geçiriyorum, gelecek haftanın planını yapıyorum ki biraz eğlenebilelim ve bu akşam partide bu seçimi düşünmeyelim."

"Amin!" Shayla bağırdı ve ben kıkırdadım.

Gülümsedim ama zayıftı, Ethan'a yaklaşırken midem arı kovanı gibiydi. "Konuşmak için bir saniyen var mı? Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Kaşları içeri döndü, elleri rahatlatıcı bir kucaklamayla kollarımı buldu. "Her şey yolunda mı bebeğim?"

"Evet, iyiyim," dedim yutkunarak. "Sadece konuşmamız gereken bir şey var."

"Tamam," dedi, omzunun üzerinden Shayla'ya bakmadan önce gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Bu gece daha sonra konuşsak sorun olur mu? Bütün bunları partiden önce halletmeye çalışıyoruz. Yani, eğer iyi olduğundan eminsen ve bekleyebilirse?"

Hâlâ odanın köşesinden bana bakıyordu. Ethan cevabımı beklerken gözlerinin tenimde kraterler açtığını hissediyordum.

"Evet, tabii. Evet, bekleyebilir." Başka bir gülümsemeye zorladım. "Sen işine dön. Herkese bir tabak hazırlayacağım ve sonra gelip yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve Shayla'nın yanına oturmak için koşarak geri dönmekten önce yanağımı bir kez daha öptü. Başlarını birbirine eğmiş, ekrandaki bir şeyi işaret ediyor ve sayılardan bahsediyorlardı. İşte o zaman gözlerimin Jamie'ye kaymasına izin verdim.

Yüzü taş gibiydi, gözleri çatık kaşlarının altından bana dikilmişti. Gözlerimin dudaklarına düşmesine izin verdim, dudakları sert bir çizgi halindeydi ve sonra yutkunup döndüm, tabakları almak için dolaba uzandım.

Ne yani, buraya yıkılmış bir şekilde geleceğimi mi düşündü? Ağlayıp neden hiç mesaj atmadığını söylemesi için yalvaracağımı mı? Neden hiç aramadığını? Üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyordu, belki de öyleydi ama ben bunu belli etmemeye kararlıyım.

Sadece bir hataydı. Sorun değil. Olur böyle şeyler. Bunu büyütme.

Aynı düşünceleri tekrar tekrar, doğru olmalarını isteyerek tekrarladım.

"Ne yapıyorsun?"

Sesinin gürültüsüyle biraz sıçradım, tabakları raftan çekerken ellerimde takırdadı.

"Tako yapıyorum. İster misin?" Gözlerini kaçırdım, her bir straforu açmadan önce tabakları tezgâha koydum.

malzemelerle birlikte paket servis kutusu.

"Aptal numarası yapma, bu konuda hiç iyi olmadın." "Çünkü beni çok iyi tanıyorsun."

"İstiyorum," dedi yüksek sesle ve az önce taco kabuklarına uzanan bileğimi yakaladı. İkimiz de Ethan ve Shayla'ya baktık ama sanki orada hiç yokmuşuz gibiydi. "Seni tanıyorum amina koyayım," dedi tekrar, sesi daha alçaktı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

"B," diye uyardı ve bileğimi tuttuğu yerden çektim. "Yok bir şey. Ben iyiyim."

"İyisin," diye kestirip attı.

İçimi çektim, ilk kabuğu ızgara tavukla doldurduktan sonra tabağa bıraktım ve Jamie'ye döndüm. Beni nasıl incittiğini görmemesini umarak önce yüzümü koydum. "Evet. Bunları taşımama yardım edecek misin, etmeyecek misin? Çünkü aksi takdirde şu anda yoluma çıkıyorsun."

Jamie keskin bir kahkaha attı. "Sorun değil, ayak altında olmak umurumda değil. Aslında olmak için en sevdiğim yer gibi görünüyor."

İma ettiği şey karşısında gözlerimi kısıtım.

"Sana ne oldu böyle? Ben bir şey mi yaptım?"

"Neden böyle düşündün ki?" Hâlâ sakın ve etkilenmemiş olmaya çalışarak konuyu geçiştirdim.

Alay etti, yaklaşmadan önce kollarını kavuşturdu. "Bilmiyorum, otuz saatten daha kısa bir süre önce elimi kalçalarının arasına sokuyordun ve şimdi bana bakmıyor musun? Evet, belki de öyledir."

"Şşşt!" Azarladım, gözlerim Jamie'ye dönmeden önce ilgisiz Ethan'a kaydı. O kadar yakınımda duruyordu ki, sözleri midemi yalayan alevler gibiydi. "Dur. Bu bir hataydı."

Sözlerim ona çarpmış gibi kafasını geriye attı. "Bir hata."

"İkimiz de savunmasızdık, ağır bir andı. Olur böyle şeyler."

"Kahretsin hap-" cümlesini tamamlamadı bile, ellerini havaya kaldırdı, açık kahverengi saçlarını taradıktan sonra başının üzerinde birleştirdi. Tekrar düşmelerine izin verdi, elleri uyluklarına çarpıyordu. "Şu anda ne söylüyorsun ki? Kendini duyuyor musun? Kendini görebiliyor musun? Titriyorsun, B."

Bana uzanmak istedi, ben de geri çekildim, belim tezgâha çarptı. "Gayet iyi görüyorum, teşekkür ederim. Geçen gece her ne olduysa dün Tina'yla birlikte olmana engel olmadığını göreceğ kadar iyi." Sonra gözleriyle karşılaştım ve tartışmanın gözlerinden süzülüşünü izledim.

"Ne? Tina mı?"

"Sorun yok Jamie. İkinizi birlikte gördüm ama sorun değil. Aramızda olanlar... benim için de bir şey ifade etmiyordu," diye yalan söyledim. "Yani sorun yok. Dediğim gibi, olur böyle şeyler." Tacoları tabaklara koymaya devam ettim, konuşmam bitmişti, onunla işim bitmişti.

"Vay canına." Jamie başını salladı ve daha da yaklaşarak benim alanımı işgal etti. "Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama eğer gerçekten böyle hissediyorsan, küçük çarpık zihninin kendini daha iyi hissetmen için bu saçmalığı uydurmasına sevindim."

Bununla birlikte, tezgahı itti ve uzaklaştı. Odasına girip kapıyı arkasından çarparak gözden kaybolana kadar her hareketini, sırtındaki her kasın her bükülüşünü izledim.

"Tanrım, onun nesi var?" Shayla sordu.

Ethan bana baktı, kaşları çatıktı ve aynı soruyu sordu. Ben sadece omuz silktim.

"Sanırım taco sevmiyor."

Shayla güldü ve Ethan ona zoraki bir gülümseme sundu, ama gözleri tekrar benimkileri buldu ve o bakışlardaki suçlamayı hissettim. Görmezden geldim, tacolarını bitirdim ve iki şişe suyla birlikte elden teslim ettim. Sonra kendi tabağımı hazırladım, yanlarına oturdum ve kampanya planlarından bahsettim.

Kendi yatakhaneime döndüğümde saat neredeyse beşti, yürürken aklımda Jamie'nin sözleri vardı. Aramızda olanlara kayıtsız kalmaya o kadar kararlıydım ki, ama şimdi gördüklerimin gerçekten düşündüğüm gibi olduğundan emin değildim. Ama eğer öyle değilse, neden bana hiç mesaj atmamıştı? Neden aramadı? Neden aramızda olanların gerçek olduğuna dair beni rahatlatacak bir şey yapmadı?

Hayatımda zihinsel olarak hiç bu kadar berbat olmamıştım. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve açıklayamadığım nedenlerden dolayı bu konuda konuşmak istediğim ilk kişi babamdı. Bir erkeğin fikrini almak istiyordum. Ama telefonumu çıkarıp onun numarasını açtığımda durakladım, onun bir erkek olmadığını fark ettiğimde kalbim kırıldı - gerçek bir erkek değil. Gerçek bir erkek anneme yaptığını yapmazdı. Gerçek bir erkek hatalarını kabul eder, af diler, kızına borçlu olduğu açıklamayı yapardı.

Babamın telefonundan çıkıp Ethan'ın telefonunu açtığımda yine midemin bulandığını hissettim. Tanıdık bir ses adımlı haykırdığında parmaklarım ateş çukuru partisine gidecek kadar iyi hissetmediğime dair kısa mesaj mazeretini yazıyordu. Kafamı kaldırıp baktım ve neredeyse telefonumu düşürüyordum. Yurt odamın kapısının yanında iki büyük bavul duruyordu ve her yerden tanıyabileceğim uzun, bronz bir çift bacak hemen yanlarında duruyordu.

"Sürpriz, sürtük!"

Jenna.

NINE

Jack Daniel's

Bir şişeden viskiyi hiç bu kadar öfkeyle yudumlamamıştım.

Jenna fıçidan bardağını dolduruyor, onu sınıfta bırakmaya kararlı olduğuna yemin ettiği profesörlerinden biri hakkında konuşuyordu ve ben de kendimi toparlamaya çalışıyordum. En iyi arkadaşım bana sürpriz yapmak için ülkenin öbür ucundan gelmişti ve beynim onun yerine Jamie'yle dolmaya karar vermişti. Sinir bozucuydu. Onu düşünmek istemiyordum ve her düşünmemeye çalıştığımda bunu başarmak daha da imkânsız hale geliyordu.

Henüz partiye gelmemiştii ve içimden bir ses bunun burada olduğumu bildiği için olduğunu söylüyordu. Gelmekten başka çarem yoktu, özellikle de Jenna ortaya çıktıktan sonra, ama daha önce olanlardan dolayı hâlâ huzursuzdum.

Hangi ihtimalin beni daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordum - bu gece başka bir yere gitmesi ya da benim yüzümden içeride kalması mı, yoksa ortaya çıkması ve aynı anda hem onun hem Jenna'nın hem de Ethan'ın yanında olmam mı?

Bir atış daha yaptım.

"Yani evet, sevişmek istediğinden oldukça eminim, ama benimle sevişmek istediği için kızgın, bu yüzden hayatımı cehenneme çeviriyor," diye bitirdi yeni birasının köpüğünü emerken.

"Yani temelde öğretmenle seks yapacaksın."

Omuz silkti ve bizi ateş çukurlarından birine doğru yönlendirdi. "Muhtemelen."

İkimiz de güldük ve ben ellinci kez rahatlamaya ve eğlenmeye çalıştım. Alder'in ıslak bir kampüs olması ve kampüsün kenarındaki ateş çukurlarının yanında bir fıçı bira içebilmemiz Jenna'nın aklını başından almıştı. Yine de bunu bir etkinlik olarak kaydettirmemiz gerekiyordu ve sınırlamalar vardı ama oldukça harikaydı. Yine de o gece bira havamda değildim. Daha sert bir şeye ihtiyacım vardı.

Bu yüzden, şişe.

Viskiyi bir kez daha dudaklarıma götürdüm ve dişlerimin arasından bir nefes çektim. Güzel bir şişe bile almamıştım, sadece eski Jack Daniel's'ı tercih etmiştim. Bir gün bütün dolabımı yüksek kaliteli viskilere ayıracağıma yemin ettim, sırf böyle bir durum için her zaman biraz viskim hazır olsun diye.

"Çok sessizsin," diye gözlemledi Jenna. "Her şey yolunda mı?" Zorla gülümsedim. "Elbette. En iyi arkadaşım burada!"

"Ama?"

Gösteriyi bırakarak uzaktaki ateş çukurunun yanındaki banklardan birine çöktüm ve Jenna da yanımdaki koltuğa oturdu. San Diego'da geçireceğimiz son soğuk gecelerden biriydi ve ateş içimizi ısıtıyordu. "Çok üzgünüm Jenna. Burada olduğun için gerçekten çok heyecanlıyım. Ben sadece..." Ona söylemeyi, her şeyi o anda ve orada anlatmayı düşündüm. Gerçek şu ki birine söylemek istiyordum ama doğru zaman değildi. "Yorgunum. Ethan'a tüm bu kampanya işlerinde yardım ediyorum ve bu çok yorucu."

"Ah," diye düşündü Jenna, gözleri Ethan'ı görene kadar toplanan kalabalığı taradı. O ve Shayla şimdi az önce bulunduğumuz fıçıda kamp kurmuş, bardakları doldurup dağıtıyorlardı, belli ki söyledikleri gibi geceyi boş geçirmemişlerdi. "Başkan Yardımcılığına aday olması oldukça etkileyici. İyi bir adama benziyor."

"Öyle," diye kabul ettim, sesim zımpara kâğıdının birbirine sürtünmesi gibiydi. Ethan inanılmaz bir adamdı ve ne yaptığımı öğrendiğinde onu kaybedecektim. Midem bulandı ve şişeyi daha sıkı kavradım.

"Mutlu musun?" Jenna birasından bir yudum alırken uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak kayıtsızca sordu. Güneş yeni batıyordu, gökyüzü ateşin arkasında koyu lacivert bir renge bürünüyordu. Sorusuna cevap vermek kolay olmalıydı ama gülümseyip omuz silkmeden önce garip bir ses çıkardım. Kaşlarını kaldırdı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Mutluyum," dedim çabucak. "Mutluyum. Dediğim gibi, o harika biri."

"Sen en kötü yalancısın."

Güldüm. "Sanırım sadece kampanya işleri. Bittiğinde mutlu olacağım."

Jenna gözlerini kıstı ama konuyu kapatmama izin verdi. "Tamam, yeterince adil. O halde," dedi bir patlamayla, daha dik oturarak. "Bir haftalığına buradayım. İlk olarak ne yapıyoruz?"

Onunla geçireceğim bir hafta ve dikkatimi dağıtacak pek çok şey beni heyecanlandırdı. "Tabii ki sahile gitmeliyiz, böylece batı sahilinin neler sunabileceğini görebilirsin. Şehir merkezinde girebileceğimiz birkaç eğlenceli kulüp var ve şehirden ayrılmadan önce yemek yemeniz gereken en az dört yer var - La Jolla'daki The Taco Stand ile başlıyoruz."

Jenna heyecanla ciyakladı. "Bir yerlerde dans etmeye gidebilir miyiz?!"

"Duh!"

Gülüştük ve gürültü azalırken, onun orada olduğu gerçeğini gerçekten takdir etmek için o anı yaşadım. "Geldiğine çok sevindim Jenna. Aslında zamanlaman daha iyi olamazdı."

Beni dürttü. "Şu en iyi arkadaş ESP olayı çok çalışıyor olmalı."

"Öyle olmalı." Mataramın metal kapağını açtım ve kırmızı plastik bardağına vurdum. "Şerefe, sürtük."

"Şerefe."

İçkilerimizi arkaya yatırdık ve Jenna bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözü kesildi.

"Lanetleneyeğim."

Jenna döndü ve ben gözlerimi kapattım, midem takla atarken burnumdan bir nefes verdim.

"Jamie?!" Ben mataramı sıkıca tutup tekrar ağzıma götürürken o ayağa fırladı ve kollarını onun boynuna doladı. "Ne oluyor be? Burada ne işin var senin?"

Güldü ve sonunda ona bakma şansını yakaladım. Üzerinde iki gece önce giydiği kapüşonlu tişört vardı ve anılar şimşek gibi çaktı, hızlı ve güzeldi, birbiri ardına. Saçları dağınık, gözleri düşük, tembel gülümsemesi yerindeydi. Bir bakış, iki şeyin kafama dank etmesi için tek ihtiyacım olan şeydi - bir, sarhoştu ve iki, başım beladaydı.

"Ne demek istiyorsun? Ben burada okula gidiyorum."

Jenna'nın ağzı bir karış açık kaldı ve bana döndü, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpılmıştı. "Ne? Aman Tanrım, B, Jamie'nin seninle aynı okula gittiğini bana nasıl söylemezsin?"

Jamie o sırada bana döndü, dudaklarında rahat, ukala bir gülümseme vardı. "Sana hiç söylemedi, ha?"

Parmaklarım gergin bir şekilde buklelerimle oynadı ve omuz silktim, gülümsemem gerildi. "Sosyal medyada falan görmüşsündür diye düşündüm."

"Evet doğru," diye kıkırdadı. "Bu pislik kalbimi kırdıktan sonra beni sildi."

Tanrım, flört ediyordu.

Jamie tek kaşını kaldırdı, gözleri Jenna'nın vücudunu tararken gülümsemesi büyüdü. "O kalp kırıklığının diğer tarafında olduğumu hatırlıyor gibiyim."

Şimdi farklı bir tür geri dönüş yaşıyordum, patikadaki o ilk güne, birbirlerine bakışlarına, birbirlerini incelemelerine, diğerinin nerede saklandığını merak etmelerine. Yutkunmaya çalıştım ama boş çıktı. Ayağa fırladım, zorla gülümsedim ve kolumu Jenna'ninkine doladım. "Etrafı dolaşmalıyız, seni herkesle tanıştırmak istiyorum."

Hâlâ Jamie'ye bakıyordu ama benimle konuştu. "Evet, bir dakika içinde. Sanırım Jamie'nin bir içkiye ihtiyacı var."

Gözlerindeki donuk ifadeden çoktan içmiş olduğunu anladım ama elleri şu anda boştu. Gözlerimiz sadece bir saniyeliğine birleşti ve daha önce gördüğüm öfke tamamen kayboldu. Gözlerini gözlerime diktiği o kısa an içinde ona bir şey sormaya çalıştım ama ne soracağımdan emin değildim. Ne olduğunu anlayamayacağım kadar hızlı bir şekilde bakışlarını Jenna'ya geri çevirdi.

"Evet. Bana eşlik eder misin?" diye sordu kolunu uzatarak. Jenna benimkini sıcak bir kaya gibi bıraktı ve onun teklifini kabul etti.

"Tabii ki." Yürümeye başladılar ve Jenna omzunun üzerinden dönerek bana "Aman Tanrım" dedi, sonra da kaşlarını sallayarak Jamie'ye gülümsedi. Onların gidişini izledim ve iç çekerek banka çıktım.

Hay sikeyim.

Nasıl bir gece olacağını çabucak anladım, bu yüzden mataramdan üç uzun şat içtim ve acıya karşı dişlerimi sıktım. Bir kaçışa, düşüncelerimden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Sarhoş olmam gerekiyordu.

Ondan sonraki ilk yarım saat boyunca, her iki dakikada bir mataramdan bir yudum alarak onları birlikte izledim. Fincanlarını doldurmalarını, konuşmalarını ve gülmelerini, Jenna'nın her fırsatta uzanıp ona dokunmasını izledim. Karşımdaki ateş çukurunun yanındaki banka doğru ilerlediklerinde aniden ayağa kalktım ve viskinin etkisi bir anda üzerime çökerken bir an durakladım. Silkelenerek Ethan'ı bulana kadar ateşleri taradım ve kalabalığın arasından ona doğru ilerledim.

Kendime işkence etmeyecektim. Jamie benim arkadaşımdı, Jenna da en iyi arkadaşım. Daha önce bir kez birlikte olmuşlardı, peki ya onun burada olduğu bir hafta boyunca bu ateşi yeniden alevlendirirlerse? Aynı lise gibi olurdu.

Ama o zamanlar Jamie'yle yatmamıştım. Kendini tenimde yaktığını, beni damgaladığını, mahvettiğini hissetmemiştim.

Başımı sallayarak ofladım. Sadece bir geceydi ve o kadar da önemli değildi. Belli ki Jamie için önemli değildi ve olmamalıydı da.

benim için önemliydi. Benim Ethan'ım vardı, Jamie'nin de kampüsteki diğer sarışın tavşanlar. Her şey normale dönmüştü.

Mataramın son suyunu boşaltırken bunu tekrarladım.

"Hey, işte buradasın," dedi Ethan gülümseyerek, kolumu omuzlarına dolayıp kucağına kayarken.

"İşte buradayım." Onu sertçe öptüm, yumruklarımın gömleğini kavrayarak onu daha da yakınımaya çektim. Ona ihtiyacım vardı, kendimi onun kokusuyla doldurmalı ve Jamie'ninkini silmeliydim.

"Vay canına," dedi dudaklarıma karşı, ama ben dudaklarımı ona daha sert bastırdım. "Hey, iyi misin?" Geri çekildi, beni taradı, sarhoşluk seviyemi değerlendirdi, şüphesiz.

"Çok güzel. Sadece erkek arkadaşımı öpüyorum." Gülümsedim ve o da bana karşılık verdi ama tereddütle. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Shayla bir ara arkasını dönmüştü, muhtemelen herkesin içinde gösterdiğim sevgi karşısında biraz garip hissetmişti, ama o anda aydınlandı. "Oh! Biz de tam önümüzdeki hafta çadırlarımızda bir şeyleri değiştirmekten bahsediyorduk, seçimden önce gerçekten hızlanmaktan, anlıyor musun?" Başımı salladım, boş olduğunu fark etmeden önce matarama uzandım. "Pizza yerine dondurmaya ne dersin?"

Kocaman gülümsüyordu, hem o hem de Ethan cevabımı bekliyorlardı. Dudaklarımı dişlerimin arasında emdim, sonra bıraktım ve ellerimi kalçalarıma vurdum. "Bence bu kulağa harika geliyor! Bir içkiye ihtiyacım var. Hemen dönerim."

İkisi de başka bir şey söyleyemeden ayağa fırladım ve fiçıya doğru ilerledim. Viski değildi ama işimi görürdü.

İçkimi doldurduktan sonra bir süre etrafta dolaştım ve Jenna için endişelenmemeye karar verdim. O büyük bir kızdı ve belli ki bu gece ne yapmak istediğini biliyordu. Bunu düşünmek midemi bulandırıyor, bu yüzden bundan kaçındım, gruptan gruba zıplayıp sonunda Ethan'a doğru yol aldım.

Jamie ve Jenna'nın aynı ateş çukurunda olmaları dışında. Mükemmel.

Tekrar Ethan'ın kucağındaki y e r i m i aldım ve eli kalçamı bularak beni daha yakına çekti. "Hey," diye fısıldadı.

"Hey."

"Daha önce olanlar için özür dilerim. O öpücükten hoşlanmadığımı düşünmeni istemem, çünkü kesinlikle hoşlandım" dedi ve dudaklarını omzuma bastırdı. "Sadece Shayla tüm o kampanya konuşmasının ortasındaydı ve tuhaf hissedeceğinden endişelendim."

"Sorun değil, muhtemelen yüzünü parçalamadan önce bir nefes almalıydım."

Gülümsedi, dişleri ateşin loş ışığında bile parlıyordu. "Yüzümü hırpalamam hoşuma gidiyor." Sonra eğildi, çenemi başparmağı ve eklemleri arasına aldı ve beni tatlı tatlı öptü. Gözlerim Jamie'nin yanımızdaki bankta oturduğu yere kaydı ama onun gözleri Jenna'daydı - her zaman olduğu gibi odaklanmıştı.

Ethan geri çekilirken hâlâ çenemi tutuyordu, gözleri benimkileri arıyordu. "Şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Ne?" diye sordum. Bakışlarına karşılık vererek ama yine de bir şekilde Jamie'nin hareketlerinin farkında olarak sordum.

"Daha önce konuşmak istemiştin. Her şey yolunda mı?"

Kahretsin. Birden Ethan'a söyleme fikri beni dehşete düşürdü - özellikle de içtiğim Jack Daniel's'tan sonra. Ateşin ışığında onun nazik yüzünü görmek göğsümdeki düğümü çözdü. Bilmeyi hak ediyordu ve ben yine de ona söylemeyi planlıyordum.

Ama bu gece değil.

"Aslında önemli bir şey değil. Bu gece sadece eğlenelim."

Ethan'ın kaşları birbirine çarptı. "Emin misin?"

Başımı sallayarak başka bir öpücük için eğildim ve endişesini dudaklarımla susturdum. "Eminim."

Ethan'dan sakladığım şey yüzünden kalbim kırılrsa bile, Jamie'nin bizi öpüşürken izleyip izlemediğini merak ediyordum ve Ethan'ın dudaklarından geri çekilip izlemediğini fark ettiğimde hayal kırıklığımı neredeyse gizleyemiyordum.

Onun için ölmüş bile olabilirdim. Belki de öyleydim.

"Bir oyun oynamalıyız," dedim fincanımdan yudumlarken gruba.

Jenna ellerini birbirine vurdu. "Oh! Evet! Never Have I Ever'a ne dersiniz?"

"Klasik seçim, kanka," diyerek ona hava attım ve o da fincanını kaldırarak göz kırptı.

"Oyun oynamak için biraz yaşlandık, sence de öyle değil mi?" Jamie'nin sesi gürledi. Jenna'yla uzaklaştıklarından beri ilk kez bana bakıyordu ama ben omuz silktim ve gözlerimi ateşten ayırmadım.

"Oynamak zorunda değilsin. Tina daha yeni geldi, neden gidip ona bir içki getirmiyorsun ve biz çocukları yalnız bırakmıyorsun?" Bunu gülümseyerek söyledim ama küçümseyici tonum belliydi.

Jenna bakışlarını Jamie'ye çevirmeden önce beni süzdü. "Kız arkadaşın mı?"

Jamie kaşlarını çatıyordu ama ben tatlı tatlı gülümsemeye devam ettim. "Hayır. B'nin Ekonomi proje ortağıma karşı garip bir takıntısı var ve bunun peşini bırakamıyor."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse. Kal ya da git, umurumda değil.

Ethan, sen önden git."

Ethan rahatsız görünüyordu, gözleri ateşin etrafında dolaşırken ihtiyatlıydı ama kabul etti. "Tamam. Daha önce hiç tek gecelik bir ilişkim olmamıştı."

Jamie ve Jenna bardaklarının kenarlarından birbirlerine gülümseyerek içtiler. Sonra Jamie'nin gözleri bana kaydı ve daha o konuşmadan gözlerindeki meydan okumayı gördüm. "İçmiyor musun, B?"

"Hayır." Kelime dudaklarımdan döküldü. "Senin sıran."

"Hiç tek gecelik ilişki yaşamadın mı?" diye sordu dirseklerini dizlerine dayayarak. Boğazıma düğümlenen cevabı beklerken tek kaşını kaldırdı.

"Ben onun ilkiydim," dedi Ethan kendinden emin bir şekilde, beni kendine doğru çekip boynumu öperek. "Onun tekiydi."

Suçluluk duygusu midemde bir kaya gibi yuvarlandı ve gözlerimi Jamie'ninkilerden uzak tutarak aceleyle onu geri öptüm.

"Ne kadar tatlı," diye mırıldandı Jenna.

"Evet. Çok tatlı," diye onayladı Jamie. "Ee, sıra bende, ha? Hmmm... Daha önce hiç üçlü yapmamıştım."

Jenna ve ben ateşin karşısında birbirimize gülümseyerek, yıllar önce birbirimize verdiğimiz, eğer üçlü seks yapacaksak bunun diğerini de içermesi gerektiğine dair sözü düşündük. Ama Ethan içkisini alınca yüzümdeki gülümseme kayboldu.

"Bekle, ciddi mi?"

Ethan kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi irkildi. "Birinci sınıftaydım, o zamanlar havalı olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir anlamı yoktu."

"Ah," dedim usulca, neden daha önce bundan hiç bahsetmediğini merak ederek.

"Delirdin mi sen?"

O anda Jamie'nin bu soruyu neden sorduğunu anladım ve alevlerin üzerinden ona ters ters baktım. O sadece sırtıttı.

"Tabii ki hayır," diye Ethan'a güvence verdim. "Benden önceydi. Önemli bir şey değil." Bu yalanı mühürlemek için gülümsedim ve ben bir içki alıp Jenna'ya başımı sallarken o beni kendine çekti, boynumu öptü. "Senin sıran."

"Daha önce hiç dövme yaptırmamıştım," dedi heyecanla, ateşi tarayarak. Hiçbirimiz içmeyince suratını astı. "Kahretsin, hayatımızda biraz heyecana ihtiyacımız var."

Güldüm ama sonra parmaklarımı birbirine geçirdim. "Biliyor musun? Sen gitmeden önce dövmelerimizi yaptırmalıyız."

"Ciddi misin?" diye ciyakladı.

"Tabii ki! Neden olmasın? Yarın gideriz."

"Aman Tanrım! Ben de varım!" Shayla, Ethan'ın yanındaki boş yere geçip ona yeni bir bira uzatırken ve kendi birasını içerken Jenna zıpladı.

"Ne oldu?"

"Never Have I Ever oynuyoruz. Oynamak ister misin?"

Ben sordum. "Tabii ki!"

Elimi salladım, fincanımı dudaklarıma götürdüm. "Kat tamamen sizindir."

"Hmm.... Daha önce hiç kumsalda seks yapmadım."

Ethan sırtımı ovarken bira burnuma doldu, tılandım. "İyi misin?"

Başımı sallayarak hızla ayağa kalktım ve gözlerimi Jamie'den ayırmadım. Mükemmel yüzünde oturduğunu anlamak için ukala gülümsemesini görmeme gerek yoktu. "Tamam. Ben gidip bir bardak daha alacağım."

Ethan beni daha sıkı kavramaya çalıştı ama ben ondan uzaklaşarak fıçıya doğru hışımla ilerledim. Jenna da onu takip etti.

"Hey, iyi misin?"

"Ben iyiyim!" diye bağırdım. Jenna'nın kaşları havaya kalktı ve ben de ofladım. "Özür dilerim. Bu gece herkes bana bunu sordu ve ben de sinirlendim."

Güldü. "Tamam, kendine not - iyisin. Hadi, içki alalım."

Jenna fıçıya giden yolu açtı ve ilk önce doldurdu, ilk içkisini aldı ve ben kendiminkini doldururken ateş çukuruna doğru baktı.

"Evet, Jamie."

"Peki ya o?" Kayıtsız kalmaya çalıştım. Oraya varıp varmadığımdan emin değildim.

"Ben sadece... Onun ne kadar seksi olduğunu unutmuşum. Yaşlandıkça daha da iyi oldu. Güzel bir şarap gibi."

Ya da viski.

"Evet. O bir aygır," dedim açıkça.

"Sanırım bu gece geçmişten gelen küçük bir aksiyona hazır olabilir. Kızarmısın? Belki onunla giderim?" Düşüncesi göğsümü yakan bir ağrıya fıçının ağzını kapattım.

Doldurduğumun yarısını içtikten sonra tekrar doldurmaya başladım ama ona bakmadım. "Tabii ki hayır. İyi eğlenceler."

"Emin misin?"

Cevap veremedim çünkü Jamie gelmişti ve ben fincanımı doldurmayı bitirirken elini fincanın ağzına uzatmıştı. Elleri doğru ittim.

"Yüzmek ister misiniz kızlar?" diye sordu, çukurlardan yüz metre bile uzakta olmayan havuzu işaret ederek.

"Hava buz gibi," diye kestirip attım.

Omuz silkti. "Yani? Biraz yaşa."

"Çünkü bu her zaman çok işe yarar," diye mırıldandım, fincanımı dudaklarıma götürürken.

Jenna gözlerini kıstı. "Bu gece neden garip davranıyorsun?"

"Tuhaf davranmıyorum," diye dişlerimi sıktım, alkolün etkisiyle başım dönüyordu. Ayakta durdukça sarhoş olma planımı başarıyla gerçekleştirdiğimi fark ettim.

"Bilmiyorum," diye teklif etti Jamie, birası artık doluydu ve dimdik ayaktaıdı. "Biraz garip davranıyorsun."

O zaman ona ters ters baktım ve o sadece sırtarak bir yudum aldı. Zekice bir laf etmek için ağzımı açtım ama daha iyisine karar verip başımı salladım. "Ben Ethan'ı bulmaya gidiyorum. Siz ikinize hipotermiye yakalanırken iyi eğleneler."

Jenna bana seslendi ama onu duymazdan geldim, o anda Jamie ve Jenna'nın o gece ne yaptıklarının önemli olmadığına karar verdim.

Ama bira üstüne bira bitirirken ve gece sabaha dönerken bunu kendime ne kadar tekrarlarsam tekrarlayayım, onları izlemeyi bırakamıyordum. Bir araba enkazı ya da kaldırımında vaaz veren sarhoş bir adam gibiydiler. Ne kadar denersem deneyeyim, gözlerimi otuz saniyeden fazla ayıramıyordum ve gece devam ettikçe, onlar dokundukça, güldükçe daha çok kusmak istiyordum.

Daha da kötüsü, Jamie'nin gözleri bir daha benimkileri bulamadı. Ethan'la dans ettiğimde, kıcıımı kasıklarına sürttüğümde ya da bankta ona binip onu hararetle öptüğümde değil. Yüksek sesle güldüğümde bana bakmadı ya da Ethan'ın dudakları boynumu ve köprücük kemiğimi bulduğunda ters ters bakmadı. Sanki ben yokmuşum gibiydi ve içtikçe bu beni daha da rahatsız ediyordu.

Herkesin aklında izini sürebileceği bir gece vardır; çok fazla içip kendini rezil ettiği o ilk gece. O gece benim için öyleydi ve sanılanın aksine "biradan önce içki içmenin" her zaman "aklanmak" anlamına gelmediğini zor yoldan öğrenmek üzereydim - özellikle de her şey Jack Daniel's ile başladığında.

"Yüzmeye gitmek istiyorum," diye şarkı söyledim Ethan'ın dudaklarına, öpüşürken etrafımızdaki parti son hızıyla devam ediyordu. Jamie havuza girmek istiyordu ve ben de Jamie'nin dikkatini çekmek istiyordum. Bilim.

Ethan güldü. "Bunun için biraz fazla soğuk, bebeğim. Belki bir ya da iki hafta sonra."

"Hayır, şimdi gitmek istiyorum," diye itiraz ettim, suratımı asarak.

Bir birinci sınıf öğrencisi koşarak yanımızdan geçti, kıyafetlerini yırtıp arkasına fırlattı ve çıplak yüzmekle ilgili bir şeyler haykırdı. Etrafımızdaki herkes gülüşürken gözlerim ona dikildi ve Ethan'a döndüm.

"Haydi! Gidelim!" Ayağa fırladım, botlarımı çıkardım ve çıplak birinci sınıf öğrencisinin peşinden gittim. Ethan kolunu dirseğime doladı.

"B, hayır, çıplak yüzmeye gitmiyorsun."

Nedenini bilmiyordum ama talebi bana doğru gelmedi ve kaşlarımı çattım. "Ne istersem onu yaparım."

Ethan'ın gözleri sert ve ifadesizdi. "Ben ciddiylim. Burada çok fazla insan var ve bu bir kampüs partisi. İki sokak ötede kampüs polisi var ve sen zaten reşit olmadan içiyorsun. Aptal olma."

Kolumu onunkinden ayırdım ve Jamie ile Jenna'nın çevremde durduklarını gördüm. "Ne yani, seçimden önce mükemmel itibarına zarar vereceğimden mi korkuyorsun?" Alay ediyordum ve çirkinleştiğimin farkındaydım ama buna engel olamıyordum. Kontrolümü kaybetmiştim. "Daha önce beni öpmen utanç vericiydi, sanırım kıyafetlerimi çıkarırsam gerçekten utanç verici olur." Neden onu sinirlendirmek istediğimi bilmiyordum ama bunu kanıtlamak için kazağımı çıkardım ve üzerimde sadece bir atlet kaldı.

üstümdeydi. Birkaç adam ıslık çaldı ve ben de onlara doğru bir göz kırptım.

"Tamam, hadi. Gidiyoruz." Tekrar kolumu tutmaya çalıştı ama ben onu savuşturdum.

"İstersen gidebilirsin. Gitmeye hazır değilim."

"Bu bir rica değildi."

"Ve benimki bir öneri değildi."

"Kahretsin, Brecks!" Adımı bir küfür gibi haykırdı. Öyle de olabilirdi. "O havuza girmeyeceksin. Hikayenin sonu."

Benimle bir çocuk gibi konuşuyor, tam adımı kullanarak beni azarlıyordu. Ağzım açık bir şekilde ona baktım ve bunu nasıl yapabildiğini merak ettim. Ailemi bilmiyordu ama ona gerçek adımı sır olarak söylemiştim ve bu adı kullanmamamın çok gerçek bir nedeni olduğunu anlatmıştım.

Ve bu güvene ihanet etmişti.

"B..." Jamie yanımda durdu ve ellerini tehlikeli biriymişim gibi uzattı. "Gel hadi. Seninle yurduna kadar yürüyeceğim."

"Kendim yürüyebilirim," diye tükürdüm hepsine, kazağını ve botlarımı yerden kaptım. Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve bize bakan kalabalığın arasından geçtim, içimde biriken duyguları bastırdım ve botlarımı tekrar giyerken tökezlememeye odaklandım.

Arkamdan adımlarını duymadan önce park yerine bile varamamıştım.

"Git buradan Jamie," diye bağırdım arkamdan, hâlâ yurduma giden yola doğru ilerliyordum. Üniversite, kampüsün iç ve dış kısımlarını birbirine bağlayan farklı kaldırım çemberleri ile dairesel bir şekilde kurulmuştu. Biz dışarıydık, yurdum da öyle, sadece on dakikalık kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve A Lotu'na park etmiş arabaların yanından geçerken teselli buldum.

"Ne? Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?" "Git dedim."

"Hadi ama," diye çıkıştı, uzun bacakları bana kolayca yetişmesine izin veriyordu. "Beni yakalamak için elinden geleni yapıyorsun."

bütün gece dikkatimi çekti. İşte, yakaladın."

Alay ettim. "Dünyanın senin etrafında döndüğüne dair inancının aksine Jamie, bu gece aklımdaki son şey sendin."

"Saçmalık."

Sonra döndüm, bizi adımlarımızın ortasında durdurdum, resmen öfkelendim. "Beni yalnız bırakın! Jenna'nın yanına dön ve ona Jamie'nin Yatak Odası'nı gezdir. Kampüste oldukça turistik bir yer olduğunu duydum."

Jamie'nin dudakları düzleşti ve elini rastgele bir kamyona çarptı. "Kahretsin, B!" İrkildim, alarmin çalmasını bekliyordum ama çalmadı. "Benden ne istiyorsun? Bunca zaman sonra kendini bana veriyorsun ve ertesi gün bunun bir hata olduğunu ve senin için önemli olmadığını söyleyerek bana pislikmişim gibi davranıyorsun. Ama sonra beni en iyi arkadaşınla gördüğünde lanet olası bir aptal gibi davranıyorsun." Benim alanıma girdi ve nefesim göğsümde sıkıştı. "Tina'yla yattığımı mı düşünüyorsun? Yatmadım. O benim sınıfımdan, başka bir şey değil. O gece benim için önemli değil miydi sanıyorsun? Etkiledi. O zamandan beri tek düşündüğüm bu. Ethan'ın ellerini senin üzerinde görmek beni öldürmüyor mu sanıyorsun?" Bir adım daha yaklaştı, gözleri vahşiydi. "Öldürüyor. Beni öldürüyor. Aramızda olanlar gerçek değil miydi sanıyorsun? Gerçekti." Etrafımızdaki her şey kaybolurken ve gözleri dudaklarıma düşerken göğsü kabarıyordu. "Ve hâlâ öyle."

Aramızdaki boşluğu kırdı, ağzını

Benimkini. Dudakları ateşi alevlendirdi ve ellerim göğsünün ortasını bulup onu sertçe geriye itmeden önce burnumdan bir nefes çektim, başım dönüyordu. Kamyona çarptı ve ellerini havaya kaldırdı, ikimiz de nefes nefese kalırken gözleri cehennem gibiydi.

Onu izledim, vicdanım bana uzaklaşmamı söylerken bedenim asla bırakmamam için çığlık atıyordu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Her şey anlamlıydı. Viski kafamı bulandırdı ve sisle savaşmaya çalışmayı bıraktım, kendimi ona doğru fırlattım ve kazağını ağzına kadar çekiştirdim.

tekrar üzerime atladı. Beni kaldırdı, bizi döndürdü ve beni kamyona yasladi. Dudakları boynumdan köprücük kemiğime, göğsüme, göğsümün kabarıklığına doğru ilerledi. Derimi sertçe emdi, beni damgalamaya çalıştı ama ben onun damgası değildim.

"Dur," diye nefes aldım ve inledi, eli atletimin altından kayarken bunu bir meydan okuma olarak kabul etti. İnledim, dilini ağzımın içine kaydırırken sertçe nefes aldım. Başım dönüyordu. Teslim olmak istiyordum. Onu istiyordum. Hem de çok.

Ama bu yanılttı.

"Dur!" Tekrar söyledim, bu sefer onu ittim ve ayaklarımı tekrar yere indirdim. "Bunu yapamayız."

"Neden olmasın?" diye
nefes nefese kaldı.
"B?"

Jenna'nın sesi ikimizi de irkiltti ve gözlerimi kapatıp ona dönmeden önce başımı kamyona yaslardım.

Kollarını kavuşturdu, gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. "Ne oluyor lan?"

Jamie burnundan uzun bir nefes vermek zorunda kaldı ve ben ona bir daha bakamadım bile. Acısını, boyun eğişini görmek istemiyordum.

"Hadi, Jenna. Gidelim." Elini uzattım ve o da tuttu, onu Jamie'den uzaklaştırırken eğik kaşlarının altındaki gözleri hâlâ vahşiydi. Hakkını yemeyelim, bu sefer peşimden gelmedi.

Kulak mesafesinden uzaklaştığımızda Jenna elini çekti ve hızımızı artırdı. "Yurt odanda biraz içki olsa iyi olur çünkü açıklaman gereken çok şey var."

Kımıldamayan Jamie'ye dönüp baktım. Orada öylece durmuş gitmemizi izliyordu ve Jenna'ya söyledikten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Bana seçim yaptıracaktı. Kaçtığım mantığın sesi olacaktı.

"Sahip olduğum tek şey Whiskey," diye fısıldadım, gözlerimi Jamie'den ayırıp yürüdüğümüz yola dikerek. Bu cümleyi birden fazla anlamda kullanmıştım ve Jenna'ya bir şey söylemeden önce onu asla kaybedemeyeceğimi biliyordum.

Ama bu başka birini kaybetmem gerektiği anlamına geliyordu.

T E N

Hangover

ZAMANLAMA HER ŞEYDİR DERLER ve ben zamanlamanın Jamie ve benim için nazik olmaktan başka her şey olduğunu öğrenmeye başlamıştım.

Ertesi öğleden sonra akşamdan kalma bir şekilde uyandım ama sonunda göğsümü ezen baskıdan kurtulduğumu hissettim. Güneş yataktan pencerelerden sıcak bir şekilde parlıyordu ve yorganı üzerimden attım. Jenna homurdanarak ışıktan uzaklaşırken ben de tavana bakıp o günkü planımı gözden geçirdim.

Jenna'yla neredeyse sabah beşe kadar konuştuktan ve her şeyi anlattıktan sonra kendimi daha iyi hissettim. Beni yargılamasını ya da lisede Jamie'yle çıktığı için belki de kızmasını bekliyordum ama yapmadı ve kızmadı da. Ağlamamı ve yıkılmamı dinledi ve tüm bunlar boyunca bana sarıldı ve sonra yapacağını bildiğim şeyi yaptı.

Bana seçim yaptırdı.

Daha zor olacağını, kimi istediğimi yüksek sesle söylemenin beni öldüreceğini düşünmüştüm ama her şeyi itiraf ettikten ve viski ile biranın yavaş yavaş sistemimden çıktığını hissettikten sonra, sisli bir bulanıklıktan en saf berraklığa doğru yürümek gibiydi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve canımın yanacağını bilsem de bunu yapmaya hazırdım.

Yataktan sürünerek çıktım, banyoya gittim ve saçımı düzeltmeye çalışmadan önce iki ibuprofen aldım. Bunu yaparken, yansımama bakıp ürperdim. Bok gibi görünüyordum ve bunu hak ettiğimi biliyordum. Ethan dün geceki dramatiğime katlanmak zorunda kalmamalıydı ve ona yalan söylenmesine de gerek yoktu. Anlayacağını umuyordum. Umarım

beni affedeceğini düşündüm. Ona benden daha iyi davranacak bir kız bulup hayatına devam etmesini umuyordum.

Her şeyden çok, mutlu olmasını umuyordum.

Ve sonra Jamie vardı. Onu düşündükçe midem bulanıyordu. Dün gecedен sonra beni dinler miydi, kendimi açıklamam için bana bir şans verir miydi ya da ben açıkladıktan sonra umurunda olur muydu bilmiyordum. Ama denemek zorundaydım. Bütün gece Jenna'yla konuştuktan sonra kesin olan bir şey vardı - onunla birlikte olmak istiyordum - buna gerçekten ihtiyacım vardı. Sadece çok geç kalmadığımı umuyordum.

Sonraki altmış saniyeyi ağır çekim bir araba kazası gibi hatırlıyorum.

Ben, aynadaki yansımama bakarken, söyleyeceğim tüm kelimeleri planlıyordum. Jenna, elinde telefonumla koşarak arkamdan geliyor. Sesi, paniklemiş. Saçları, vahşi. Diğer uçtaki annemin çığlıkları, yüksek ve sarsıcı, ibuprofen'in henüz hafifletmeye yardımcı olmadığı başıma çarpıyor. Hepsi bir anda oldu - tüm bu şeyler - ama onları tek tek, şekil değiştirmiş, neredeyse hayal etmişim gibi hatırlıyorum.

Her şeyi planlamıştım - Ethan'a ne söyleyeceğimi, Jamie'ye ne söyleyeceğimi - ama hiç fırsatım olmadı.

O anda hayatımdaki her şeyin odağı değişti. Önemli olduğunu düşündüğüm şeyler önemsizleşti, en son aklıma gelen şey ilk aklıma gelen şey oldu.

Jamie Shaw'ı sevdiğimi anladığım gün babam öldü.

Aşk ruhumu bir yöne, keder başka bir yöne çekti ve böylece ikiye ayrıldı, pürüzlü, onarılamaz yarılar bölündü. Biri yükseklerde süzülüp beni de yanına çağırırken, diğeri dipsiz bir kara deliğe battı.

Ama uçamayacak kadar güçsüzdüm.

Ağır olan yarısı beni de beraberinde sürükledi ve ben ağlamadım, çığlık atmadım, savaşmadım. Kolayca boğuldum, aşağı inerken yüzen yarısına baktım ve bir daha karşılaşp karşılaşmayacağımızı merak ettim.

- - -

Dalgalı suya bakarken içimde yaşayan her şeyin yavaş yavaş kaybolduğunu hissettim. Bir fırtına yaklaşıyordu, güneş solmaya başlarken gri bulutlar uzaklarda gizleniyordu. Hava önceki geceki kadar soğuk değildi ve suyun kumla buluştuğu yerde durdum, sörf tahtam kolumun altındaydı, dalış kıyafetim boynuma kadar fermuarlıydı.

Sanki su ayak parmaklarımı yalayacak kadar her yükseldiğinde, içimde canlı kalan ne varsa biraz daha çalıyor, yerine ölü odunlar bırakıyordu. Gözlerim çukurlaştı, nefeslerim durgunlaştı ve kalbim zayıfladı.

Annemin sözlerini hâlâ duyabiliyordum ve hâlâ bir anlam ifade etmiyorlardı. Korkunç bir kaza demişti. Kulağa bir korku filmi ya da şahsen tanımadığım uzak bir insanla ilgili bir gazete haberi gibi geliyordu. Kulağa benim hayatım gibi gelmiyordu. Ama öyleydi.

Babamın ailesinin Orta Florida'da göl kenarında bir evi vardı. Hafta sonları dalga kızaklarına binmek ve yüzmek için oraya giderdik. Çocukken orada yaşadığım her anı neşe doluydu. Annem, babamın büyükannemin doğum günü için orada olduğunu ve her zaman yaptığımız gibi iskelenin hemen açıklarında yüzdüğünü söyledi. Sadece yüzüyordu, sadece gölde bir hafta sonunun tadını çıkarıyordu ve sonra hayatı sona erdi. İskeleye ve evin teknesine takılı olan kablolar suya kayarak elektrik vermiş ve elektrik çarpması sonucu boğularak ölmüştü. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum ve belki de bu yüzden anlayamadım.

Belki de o anda her şeyin bir birleşimiydi - Ethan'a yaptıklarımdan duyduğum suçluluk, Jamie için hissettiklerimin acısı, babamın ölümünün şoku. Her şey bir karıştırıcının içine atılmış, parçalanmaya ayarlanmıştı ve şimdi tek yapabildiğim okyanusun kenarında durup içinde boğulmak istememektir.

Jenna'yı odamda bıraktım, yapamadığım için bavullarımı topladım ve hissetmeye çalışmak için sahile giden bir taksiye bindim. Sadece bir şeyler hissetmek istiyordum - herhangi bir şey. İçime işlemesini istedim. Ağlamak istedim. Uyuşukluğun geçmesini istiyordum ama sadece daha derine iniyor, eklemlerimin arasındaki çatlaklara sızıyor, yeni yuvasına yerleşiyordu.

"Oraya gidemezsin."

Sesi her zamanki gibi sabit, alçak ve boğuktu. Sesini duyunca dudağım titredi ve neredeyse tahtamı düşürecekdim. Tutuşumu sıkılaştırarak daha yukarı kaldırdım, bambaşka bir duygunun içime çökmesinden korktuğum için ona dönmedim. "Ben iyi olacağım."

"Fırtına çıkmak üzere ve hava kararıyor," diye uyardı Jamie ve kollarının diğer taraftan sörf tahtama dolandığını hissettim. Önce daha sıkı kavradım, ama sonra omuzlarım düştü ve Jamie'nin almasına izin vererek tutuşumu bıraktım. Tahtayı kolayca kuma bıraktığında kendimi bir anda boşlukta hissettim ve ona bakmamak için gözlerimi dalgadan ayırmadım.

Yanımda durdu, benimle birlikte suya baktı ve bir an için tek sesin rüzgâr ve dalgalar olmasına izin verdi. Elini zar zor uzattı, serçe parmağı benimkini okşadı, ben de avucumu onunkinin içine kaydırdım ve sıkıca tuttum.

"Jenna beni aradı. Bana neler olduğunu anlattı." Cevap vermedim ama başparmağım onunkine sürtündü.

Gök gürültüsü uzaktan alçak ve tehditkâr bir şekilde yuvarlandı ve çığlığını midemin derinliklerinde hissettim.

"Konuş benimle," diye yalvardı.

Göğsümde mide bulandırıcı bir ağrı yayıldı ve hıçkırıklara karşı savaştım. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Mantıklı olması konusunda endişelenme, sadece konuş. Sadece... içini dök."

Başımı tekrar tekrar salladım, dudaklarım dişlerimin arasındaydı, elini tuttum ve güneşin fırtına bulutlarından oluşan bir duvarın arkasından batışını izledim. Nereden başlayacağımı bilmiyordum, ama son altın parçacığı da grinin ardına düşerken, keskin ve kararsız bir nefes aldım ve sonra konuştum.

"Ondan nefret etmem gerekiyor," diye başladım burnumu çekerek. "Adımı onun yanaklarındaki çillerden almışım, benimkilerin aynısından ve ondan nefret etmem gerekiyor. Anneme tecavüz etti," diye boğuldum ve duygularım su yüzüne çıkmaya başladı, gözyaşlarım kabardı ve görüşümü bulanıklaştırdı. "Ve ben hiç bilmiyordum. Bana bisiklete binmeyi öğreten ellerin, bana hamile kaldığım gece annemi tutan ellerle aynı olduğunu hiç bilmiyordum. İlk dişimi kaybettiğim gün şefkatle ağlayan gözlerin, annemin canını yakmayı bırakması için yalvarışını izleyen gözlerle aynı olduğunu hiç bilmiyordum." Başımı salladım ve Jamie'nin eli benimkini daha sıkı kavradı. "O hep oradaydı. Bana ilk defterimi ve kalemimi alıp yazmamı söyleyen oydu. Çocukluğumdaki en iyi arkadaşımın taşındığı gün beni alışveriş çılgınlığına çıkaran oydu. Her zaman yanımdaydı." Boştaki elimle ağzımı kapattım ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Ve sonra yoktu, çünkü onu kendimden uzaklaştırdım, çünkü bunu yapmam gerekiyordu. Liseden mezun olduğum günden beri onunla konuşmadım. Telefonlarını görmezden geldim. Hayatımda ilk kez ona Noel yemeğine gelmemesini söyledim." Boğazım düğümlendi ve gözlerimi daha da sıkarak gerçeği bastırmaya çalıştım. "Onunla konuşmadım Jamie. Ve şimdi onunla bir daha asla konuşmayacağım."

Gözyaşlarım akacak kadar birikti ve Jamie beni göğsüne çekerken yanaklarımda sıcaklığını hissettim. Kollarım beline dolandı, beni sıkıca tutarken ağlamalarım tişörtünü lekeledi. İlk yağmur damlasının alınıma düştüğünü hissettim ama onu fırçalamadım.

"Onu sevmek sorun değil," diye fısıldadı Jamie ve sözleriyle birlikte derin bir gök gürültüsü sesi daha duyuldu.

"Hayır değil," diye nefes aldım ve başımı göğsünden kaldırdım. Gözleriyle buluştum, yeşilimsi altın rengi parıltıları bana sonraki kelimeleri söylemek için ihtiyacım olan gücü verdi. "Tıpkı seni sevmenin doğru olmadığı gibi."

Burnu alevlendi ve eli çenemi buldu, boynumu kucaklamak için kaymadan önce yukarı doğru eğdi. "Beni seviyor musun?"

Başımı salladım, bir hıçkırık kopmak üzereyken dudaklarımı ısırdım. Yeni bir gözyaşı seli öncekilerle aynı yoldan aşağı kaydı ve onları silmek için başparmağını kullandı.

"Bu neden iyi değil?"

"Çünkü," diye denedim, parmaklarım tişörtünün eteklerinde oynuyordu, ama açıklayacak kelimelerim yoktu. Kafamdaki düşünceleri, kalbimdeki duyguları bir araya getirmek için harfleri, heceleri ve cümleleri kullanamıyordum. "Şu anda seninle birlikte olamam Jamie. Yarın cenaze için eve gidiyorum ve ben... Sana hiçbir şey için söz veremem. Yapamam..." Kelimelerim kayboldu, çünkü onları yüksek sesle söylemek acı veriyordu. Jamie'ye hiçbir şey için söz veremezdim çünkü verecek hiçbir şeyim kalmamıştı, artık her şey değişmişti.

Daha beş saat bile geçmeden, benim için önemli olan her şey on dokuz yaşındaki bir kızın evrenine odaklanmıştı. Bir bölüm seçmek istiyordum, bütün hafta en iyi arkadaşım ile parti yapmak istiyordum ve her şeyden çok Ethan ve Jamie ile aramı düzeltmek istiyordum.

Ama o evren şimdi çok uzakta görünüyordu.

Artık önemli olan tek şey babamın gitmiş olmasıydı. O ölmüştü. Onu görmezden geliyordum, hayatımda nasıl bir rol oynayacağını anlamak için dünya kadar zamanım olduğunu düşünüyordum. Ama yanılmışım.

Dediğim gibi, Jamie Shaw'ı sevdiğimi anladığım gün babam öldü.

Bu kadar basit ve bir o kadar da karmaşıktı.

Jamie diğer elini de ilk elinin aynısı olacak şekilde kaldırarak yüzümü çerçeveledi. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, kaşları birbirine eğilmiş beni inceliyordu, her zamanki gibi odaklanmıştı, aramızda yavaşça inşa ettiğim duvarı aşmaya çalışıyordu. "Benim de seni sevmem sorun olur mu?"

Dudaklarımdan kısa bir çığlık çıktı ama ağzı benimkiyle buluşmadan önce cevap vermeme izin vermedi. Beni kaybediyormuş gibi öptü, sanki bu öpücük beni elinde tutmak için son şansıydı ve ona öyle olmadığını söyleyecek yüreğim yoktu. Onu kırdım

O gün, o sahilde, her ne kadar karşı koymaya çalışsam da, her şeyin hissizliği beni tamamen kaplamıştı.

"Bu gece benimle kal," diye fısıldadı dudaklarıma, beni daha yakına çekerek bedenlerimizi birleştirmeye çalıştı. Başımı salladım, hâlâ usulca ağlıyordum ve o da tüm gücüyle gözyaşlarımı düşmeden önce öpüp uzaklaştırmaya çalıştı. Bütün gece boyunca beni öptü. Dudaklarım çatlayana ve kalbim morarana kadar öptü beni. İz bırakmak için yanıp tutuşuyordu ve bu sefer ben de ona izin verdim.

Ertesi gün cenaze için ayrıldım ve bir daha geri dönmedim. Jenna benimle birlikte uçtu, benim yapamadığım her şeyi yaptı - okuldaki evrak işleri, annemin soruları, cenaze töreni için kıyafet. Tören boyunca, taziyelerini sunan insan seli boyunca elimi tuttu ve o gece annemin evine döndüğümüzde oturdum.

bilgisayarımın başına geçtim ve yazdım.

Sayfalarca hiçbir şey yazmadım ama o an benim için her şeydi. Her kelime aynı anda hem daha iyi hem de daha kötü hissetmeme neden oldu ve böylece parmaklarım ağrıyana kadar bir hissin peşinden koşup diğerinden kaçtım. Sanırım o gece yazdığım gibi yazacak kadar hissetmek için o ilk, gerçek kalp kırıklığına ihtiyacım vardı. Kelimeler hiç hissetmemiş bir kalpten yazılmaz. Acıdan, aşktan, tarifsiz derinliklerden geliyorlar - ve benim tek kurtuluşum onlardı.

O gece aynı zamanda kuru kalmaya yemin ettiğim geceydi.

Dudaklarımda Jamie'nin o son tadı hâlâ tazeyken onu rafa kaldırdım, gitmesine izin vermezsem onu kurutacağımı biliyordum. Jamie'yi neden geride bıraktığımı adlandırabilmem için duygularımı yazmam gerekti. Gerçek şu ki, beni sevdiğini söylediğinde ona inanmıştım ve benimle birlikte onu da dibe çekmeme izin verecek kadar beni sevdiğini biliyordum. Her gün yataktan zar zor kalkıyordum. Jamie'nin beni bu halimle sevmesine izin verirsem nasıl bir insan olurum?

Meğer ben su, o viskiymiş ve onu sulandıramazmışım - artık beni buna izin verecek kadar sevdiğini bildiğim için

Ben. Daha güçlü olmalıydım, bir dahaki sefere onunla birlikte eridiğimde buz gibi olmalıydım.

Kampüse, Ethan'a bir telefon görüşmesi yaptım ve ona yüz yüze duymayı hak ettiği şeyi telefonda söyledim. Daha sonra Palm South Üniversitesi'ndeki okulumu bitirdim ve Jamie'nin belki geri dönebileceğini düşündüğüm yazları şehir dışında olmaya özen gösterdim.

Beni her yıl iki kez arardı - bir kez doğum günümde, bir kez de babamın ölüm yıldönümünde. Hiç cevap vermedim. Ben de onu hiç geri aramadım. Görünüşe göre ben Whiskey'i bırakmaya çalışıyordum, o da bana tutunmaya çalışıyordu.

Kimin kazanacağını anlamamız an meselesiydi.

ELEVEN

Sober

Kıyıda ne kadar uzakta olursam olayım, cep telefonumun sesini hâlâ duyabiliyordum. O sabah olduğu gibi, Kaliforniya'dan ayrıldığımdan beri her yıl bugün olduğu gibi hala titreştiğini hissedebiliyordum. Ve her zamanki gibi titreşmesine ve çalmasına izin veriyordum, susturmuyordum ama cevap da vermiyordum. Ekrandaki ismine baktım ve kendi kendime neredeyse orada olduğumu düşündüm - neredeyse cevap verebileceğim noktaya gelmişim. Yaklaşmışım ama henüz o noktada değildim ve bu yüzden ayaklarımı sörf tahtamın iki yanındaki suda tembelce sallarken o telefon aklımın bir köşesinde duruyordu.

Geçtiğimiz üç yıl boyunca kendimi iyi hissettiğim sadece iki zaman vardı: yazarken ve sörf yaparken. Her biri kendine özgü bir teselli sağlıyordu.

Yazarken korkularıyla yüzleşiyordum - endişelerimle, duygularımla. Onları kelimelere döküyor, onlara hayat veriyor, var olduklarının farkına varmalarını sağlıyordum. Bu terapötik bir şeydi ve profesörlerimden başka kimse yazdıklarımı görmemiş olsa bile, sadece sistemimden çıkarmak bile iyi hissettiriyordu.

Öte yandan sörf, yazmadan önceki adımdı. Bir duygudan kaçınmam gerektiğinde ya da parmağımı göğsüne dayayıp ona ne olduğunu söylemeden önce kendime düşünmek için zaman tanımam gerektiğinde yaptığım şeydi. Şu anda nabzımı ölçüyor, ne kadar yol kat ettiğimi kutluyor ama aynı zamanda yeniden bütün olmak için daha kat etmem gereken çok yol olduğunu fark ediyordum.

Dalga Kaliforniya'dan daha küçüktü ama yeterliydi. Mükemmel bir dalga oluşmaya başladığında öne doğru eğildim ve hızla kürek çektim, dalgayı yakalamak ve kıyıya kadar sürmek için tam zamanında sörf tahtamın üzerine çıktım. Dalganın tepesinde süzüldüğüm birkaç dakika boyunca, rüzgâr uzun, ıslak saçlarımdayken kendimi özgür hissettim.

Sonra biraz kürek çektim, doğruldum ve bir kez daha sörf tahtamın üzerine çıktım, gözlerim hala benimle birlikte uyanmaya çalışan güneşteydi.

Babamın ölümünün üzerinden tam üç yıl geçmişti. O günden bu yana hayatım ne kadar da değişmişti.

O zamandan beri yürüdüğüm iyileşme yolundaki her acılı anı hâlâ hatırlıyordum. Jamie'yle o sahildeki molayı, cenazeden sonraki hissizliği, sonunda kabullenmeye ve uyum sağlamaya başlamadan önce neredeyse bir yıl boyunca beni takip eden inkâr ve çaresizliği hatırladım. Yazmak ve sörf yapmak - onlar benim tek kurtuluşumdu.

İlk başta, babamın ölümüyle ilgili cevapları internette ararken kendimi deliye döndürmüştüm. Elektrik çarpması sonucu boğulma hakkında bilinmesi gereken her şeyi araştırmıştım, sanki bunun bir faydası olacakmış, sanki bu onu geri getirecekmiş ya da onu en iyi tanıyanların onu korkunç bir kazada kaybetmenin ne kadar trajik olduğunu söylemelerini daha az zorlaştıracakmış gibi. Bunu söylemelerinden nefret ederdim. Bu aptalca ifadeden ve içinde hiçbir teselli ya da açıklık bulunmamasından nefret ediyordum. Bu sadece hiçbir zaman gerçekten olmayacak bir şeyi anlamlandırmanın duygusuz bir yoluydu.

Sonra, annem beni terapiyi denemeye ikna etti. Babamın ona yaptıklarını omuzladığı onca yıldan sonra nihayet gitmişti. Babamın ölümü onu hem öldürmüş hem de özgürleştirmiş gibiydi ve terapisti bu duyguları ele almasında ona yardımcı oldu. Yine de, sadece iki seanstan sonra, bunun bana göre olmadığını biliyordum. Konuşmak istemiyordum.

Ve ben de yazdım.

Sonunda, yavaş yavaş, yazmak gerçekten yardımcı olmaya başladı - özellikle İngilizce ilan ettiğimde: Yaratıcı

Yazarlık benim

Palm South Üniversitesi'nde okuyorum. Yazma ödevleri gelmeye başladığında ve duygularımı daha erişilebilir hissettiren diğer kurgu eserleri okumakla görevlendirildiğimde, her şey bir araya gelmeye başladı ve kendimi iyi hissetmeye başladım.

Annem de yardım etti - erkek arkadaşı Wayne ile birlikte. Annem beni sörf yaparken izlemeye geldiği bir sabah sahilde tanışmışlardı ve Wayne ikimizin de hayatında olumlu bir ışıktan başka bir şey olmamıştı. Hayatım boyunca ilk kez annemi aşık görüyordum ve sevebilmesi için babamın ölmesi mi gerekti diye merak ediyordum. O ana kadar, annemin hayatının on dokuz yılını onu en kişisel şekilde ihlal eden bir adamın yakınında geçirdiği gerçeğini gerçekten düşünmemiştim - hepsi benim için. Bizi bir aile birimi olarak tutmaya, hayatımda her iki ebeveynle birlikte büyümemi sağlamaya çalıştı. Şimdi nihayet kendine odaklanıyordu ve bunu görmek bana da kendime odaklanmamın iyi olacağını hissettirdi.

Ben de onun gibi çıktım, çıktım derken İki farklı erkek beni yemeğe çıkardı ve sonra yataklarına geri götürdü. İkisi de bana dokunan son erkeğin bıraktığı boşluğu dolduramamıştı ama en azından güzel bir oyalama aracı olmuşlardı.

Ethan da bazen beni arardı. Telefonuna sadece bir kez cevap verdim, neden ayrıldığımı açıkladıktan sonra ilk kez aradığında - ona Jamie ve benimle ilgili gerçeği söyledikten sonra. Bir haftadan kısa bir süre sonra aradı, Vegas'ta yirmi bir yaşında bir genç gibi sarhoştı, kalbini kırdığım için bana küfrederken kelimeleri birbirine karışıyordu. Onunla birlikte ağladım, ona yaptıklarımın utandım ve babam yüzünden hala acı çekiyordum. Ondan sonra ben de aramalarına cevap vermeyi bıraktım.

Üç yıl.

O günü, o hissi, o acıyı hâlâ hatırlıyorum. Sanki bir iplik yumağıydım ve o gün tamamen çözülmüş, ipim yıpranmış ve yıpranmış bir hale gelmişim. Geçtiğimiz üç yıl boyunca kendimi yavaş yavaş toparladım ve

Daha önce olduğum iplik yumağının aynısıydım ama farklı bir şekilde sarılmıştım. Neredeyse yeniden iyiydim.

Neredeyse.

Sadece iki ay sonra üniversiteden mezun olacak ve hayatımın bir sonraki bölümüne başlamak üzere Pittsburgh'a doğru yola çıkacaktım. Bu düşünce içimde yankılanırken son bir dalgaya bindim. Ayaklarım tekrar kuma değdiğinde, sörf tahtam kolumun altında sıkıca sıkışmıştı, mezuniyetten önce son bir meydan okumayla yüzleşmek için ezici bir dürtü duydum.

Sörf tahtamı plaj havlunun yanındaki kuma bıraktım ve çantamı karıştırarak cep telefonumu aradım. Ellerimde sıcaktı, güneş Şubat soğuşunda bile onu ısıtıyordu. Cevapsız aramalar kaydıma göz attım ve onun isminin üzerinde gezindim, numarasını çevirmek için bir santimetre daha düşme düşüncesi parmaklarımı titretti. Onunla konuşmaya gerçekten hazır mıyım? Ne söyleyebilirdim ki? Ne teklif edebilirdim?

Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordum, bu yüzden içimi çektim ve plaj havluma uzanırken sesli mesaj kaydına göz attım. Kaliforniya'dan ayrıldıktan sonraki ilk doğum günümde kayıtlı olan ve ondan gelen en sevdiğim mesaja tıkladım ve arkama yaslanıp pembemsi mavi gökyüzüne bakarken telefonu sessize aldım.

Selam, B. Benim... Jamie... ama sanırım bunu zaten biliyorsun, değil mi? İçini çekti ve tekrar konuşmadan önce iç çekişinin ne kadar sürdüğünü bilecek kadar bu aramayı dinlemiştim. Acı çektiğini biliyorum. Her şeyi kendi başına halletmen gerektiğini düşündüğün için beni kendinden uzaklaştırdığını biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum, belki de haklısın - belki de şu anda sana yardım edebilecek kişi ben değilim. O sırada bir ses duydum ve bunun ne olduğuna dair teorilerim vardı - elini yüzünde gezdiriyordu belki de? Yoksa rüzgâr mıydı? Vedalaştığımız sahilde miydi? Ama olmak istiyorum. O yüzden lütfen beni ara. Seni özledim. Bu kısımda göğsüm hep ağırırdı. Doğum günün kutlu olsun.

Sesli mesaj sona erdi ve gözlerimi kapatıp viskinin sesinin güneş ışığı gibi tenime işlemesine izin verdim, bunun beni bir süre daha kuru tutmaya yeteceğini umuyordum.

- - -

"Üniversiteye," dedi Jenna, soğutulmuş Patron ile dolu shot bardağını havaya kaldırarak. "Tatlı kışlarımızı öperek veda ederken bizi sevgiyle hatırlasın!"

"Şerefe!" Hepimiz kadehlerimizi masaya vurup geri fırlatmadan önce tokuştururken masadakilerle birlikte bağırdım. Tekila burnumu ve boğazımı yakarken tısladım, hızla bir misket limonuna uzandım ve onu emerek kuruttum.

"Kahretsin, bu yakıyor," diye güldü Jenna, mavi gözleri sulanmıştı.

"Tekiladan nefret ederim," diye kabul ettim, kuru misket limonunu kâseye bıraktım ve birama uzandım.

Kristen, "Aynı, ama işimi görüyor," dedi. Jenna ve ben bir yudum almadan önce biralarımıza dokunurcasına eğildik. Kristen bar taburesinden kaydı ve ikimize de işaret etti. "Hemen dönerim, işemem lazım."

Kristen, bitirme ödevi derslerimden birinde proje ortağımdı. Son birkaç yıldır birbirimizi çok iyi tanıyorduk, özellikle de İngilizce bölümündeki belki beş azınlıktan ikisi olduğumuz için: Yaratıcı Yazarlık programında. Kendisi Brezilyalıydı ve edebiyata olan benzersiz bakış açısını seviyordum.

- Özellikle de modern Amerikan edebiyatı. Onu özleyecektim ama lanet olsun ki Palm South Üniversitesi'nden uzaklaşmaya hazırdım.

Mezuniyet kepimi başıma geçirdim, Jenna'nın beni bütün gece kep takmaya zorlamasına hâlâ kızgındım. Mezunların bunu yapmasını hep aptalca bulmuşumdur, sanki mezuniyet günlerinde gittikleri barlardaki her müşteriden ilgi ya da sırt sıvazlama dileniyorlarmış gibi. Yine de keyfim yerindeydi - sanırım sahnede yürümek işe yarayacaktı

sana. Ben de onu şımarttım ve kepimi takıp gülümseyerek geçen dört yılı kutladık. En azından cüppemi çıkarıp şirin bir kot pantolon giymeme izin vermişti.

"Yani Pazar gecesi ayrılana kadar hafta sonunun geri kalanı dolu mu?" Jenna dudaklarını büzerek tekrar açıkladı.

"Evet hanımefendi. Annem yarın küçük bir aile partisi planladı ve sonra gece için sahile gideceğiz ve ben gidene kadar Pazar günü boyunca orada olacağız."

Jenna iç çekerek, "Sanırım anne/kız zamanına kızamam," dedi. Birasını dudaklarına götürdü ama içmeden önce tekrar konuştu. "Seni özleyecek, biliyorsun."

Ben de onun iç çekişine katıldım. "Biliyorum." Biramın etiketini karıştırırken, Kaliforniya'dan eve döndüğümde beri geçen üç yıl içinde annemle ne kadar yakınlaştığımızı düşündüm. Birlikte yas tuttuk, birlikte iyileştik ve birlikte büyüdük. PSU'daki eğitimimi tamamlarken evde yaşamaya başladım ve annemle yeniden bağlantı kurmayı ve eskisinden daha da yakınlaşmayı ne kadar sevsem de yeni bir sayfa açmaya hazırdım. Yeni bir şehre, yeni insanlara ve kendimi bulmak için yeni bir şansa hazırdım. "Yine de iyi olacak. Wayne var."

"Hatırlatma bana. Şanslı sürtüğ."

Ben güldüm ve Jenna sırtıttı, belli ki annemin erkek arkadaşından hoşlandığı için en ufak bir utanç duymuyordu. Neredeyse bir yıldır çıkıyorlardı ve o annem için iyiydi - ikimiz için de iyiydi. Gitmeye korktuğum zamanlarda eyalet dışındaki yüksek lisans okullarına başvurmama yardım etmişti ve bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktım.

"Sana hâlâ kızgınlım, biliyorsun," diye ekledi Jenna. "İşte sonunda eve dönüyorum ve sen gidiyorsun."

"Belki yüksek lisanstan sonra geri dönerim. Kim bilir."

Jenna homurdandı. "Bana yatağında bir yer ayır, tamam mı?"

Ve Tanrı aşkına, sakın Steelers taraftarı olma."

"Bu beyzbol, değil mi?"

Kristen bize katıldığında Jenna inledi ve ben güldüm, bacaklarımı diğer tarafa çaprazlamak için açtım.

Gölmek, eğlenmek iyi hissettirdi. Tekrar gülebileceğim bir kafa yapısına kavuşmam çok uzun zaman almıştı. Babamı kaybetmek kafamı düşündüğümünden daha fazla karıştırmıştı ve ancak geçen yıl onu bırakmayı - suçluluk duygusunu bırakmayı - gerçekten öğrendiğimi hissettim. Onu seviyordum ve bu sorun değildi. Ona kızgındım ve bu da sorun değildi. Ama artık onu Florida'da bırakmanın ve yeni bir şehirde ve eyalette kim olduğumu - kim olabileceğimi - bulmanın zamanı gelmişti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Jenna, birasını masaya bırakıp kotumun kemer köprüsünü çekiştirerek. Yakınıma eğildi, gözleri arkamda bir yerdeydi. "Bakma ama Jamie burada."

"Ne?!" Fısıltıyla ığlık attım.

"Kim?" Kristen aynı anda boynunu Jenna ile aynı yöne çevirerek sordu. Bana bakmamamı söyledi ama tabii ki dinlemedim - nasıl dinleyebilirdim ki? Az önce bara bir hayalet girmişti ve onu kendi gözlerimle görmeliydim. Onu görür görmez kalbim yerinden fırladı ve onu son gördüğümünden beri büyüdüğünü hissettiğim boşluk doldu, kanımı ısıttı.

Üç yıl olmuştu. Yoksa daha dün müydü? Emin değildim. Her iki zaman ölçüsünü de hissettim, farklılıklarını not ettim ama barın karşısından bile aşinalığını hissettim. İskoçya'da viskiyi ancak en az üç yıl fıılarda bekletildikten sonra İskoç viskisi olarak sınıflandırabilirsiniz. O anda Jamie'nin artık genç bir İskoç olduğunu, deneyim ve lezzet vaat eden harmanlanmış bir viski olduğunu fark ettim. Ağzım sulandı ve kapı arkasından kapanırken gözleri bir mıknaş gibi benimkileri buldu.

Yanında hepsi takım elbise giymiş bir grup adam vardı ve içlerinden biri omzuna vurarak barın diğer ucuna doğru başıyla işaret etti. Başını salladı ama onlar o yöne doğru ilerlerken onları takip etmedi. Onun yerine bana odaklanmaya devam etti,

Sanki gerçekten orada olduğumdan emin değilmiş gibi başını eğdi ve sonra ilk adımı attı.

Jenna yanımda çılgına dönerken ve Kristen neler olduğunu merak ederek hepimizin arasına bakarken nefesimi tutarak içime çektim. Gözlerimi ondan ayıramıyordum ve odanın içinden geçerken bunu yapma ayrıcalığına sahipmişim gibi onu içime çektim. Kravatı boynunda gevşemişti, açık gri gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ama dikkatimi çeken giydiği şey değildi. Hatırladığımdan biraz daha koyu ve özenle şekillendirilmiş kumral saçlarıydı. Geniş omuzları, üç yıl önce üzerlerinde ağladığım gecedен daha dolgundu. Çenesi hâlâ kare şeklinde ve düzgündü ama şimdi biraz kirli sakalla gölgelenmişti. Ve tam önümdeki boşluğa adım atarken ateşle gölgelenmiş ve hem acı hem de merakla renklenmiş koyu kehribar rengi gözleri. Benim Jamie'ne benzemiyordu ama yine de onu orada, yüzeyin altında görüyordum. Onu hissettim, varlığından gelen o titreşimi. Ardından kokusu geldi, daha baharatlıydı ama aynı bal notalarını içeriyordu.

Sonunda nefesimi bıraktım, ciğerlerimi terk ederken yavaş ve sabitti.

Bar tabureme dönmüştüm, bacak bacak üstüne atmıştım ve ellerimi kucağımda sıkıca kavuşturmuştum; gözleri üzerimde gezinirken ellerini rahatça elbise pantolonunun ceplerine soktu.

"Saçını değiştirmişsin," diye homurdandı, bakışları yavaşça yüzüme doğru yükselirken burnu alevlendi. Ondan bir ısı dalgası gibi yayılan arzuyu hissettim ve o orada durdukça tenim yavaşça buz kesti. Saçlarım şimdi daha büyük, daha uzundu - her zaman sahip olduğum yumuşak, küçük spiraller halinde sırtımın ortasına doğru akıyordu.

"Ve bir dövmen var," diye düşündüm. Kolunun ön koluyla birleştiği yerden kenarlarının görüldüğünü görebiliyordum ve bana tekrar bakmadan önce zoraki bir sırıtışla dövmeye baktı.

Bir an öylece bakakaldık, ikimiz de gülümsüyorduk, ikimiz de yeni vızıltının çok tanıdık olanla karışmasına alışmaya çalışıyorduk

bir. Sonra Jamie başını salladı ve yüzünü bir sırtış kapladı. "Ben seni sürüklemeyen önce o bar taburesinden inip kollarıma gelmek için iki saniyen var."

Onunkini yansıtan bir gülümsemeyle kızardım, kolayca aşağı inip aramızdaki boşluğu kapatmadan önce topuklarıma baktım. Bedenlerimiz buluştuğu anda, onun kolları benim küçük bedenimi sardığında ve benimkiler onun boynuna dolandığında, ikimiz de iç geçirdik ve barın geri kalanı tekrar odak noktasına geldiğinde huzur yerleşti.

Birden içeri birlikte girdiği erkek grubundan gelen kahkaha seslerini ve barın arkasındaki bardak ve buz kargaşasını duydum. Jenna'nın arkamızdan boğazını temizlediğini duydum ve çalan pop şarkısının giderek daha da yükseldiğini dinledim. Yine de Jamie bana sarıldı ve ben de onu sıktım.

"Selam Jamie, seni görmek de güzel," dedi Jenna sonunda. Jamie tutuşunu gevşetti ve ben de kollarından kayarak birama uzandım ama henüz yerime oturmamıştım.

"Merhaba Jenna," dedi Jamie, bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce ona kısaca gülümseyerek. "Ee, bu akşam kutlama mı var?"

Mezuniyet kepime bir fiske vurdu ve ben utanarak inledim. "Evet. Bütün gece çalışmakta ve ders kitabı notlarını kusmakta harika olduğumu söyleyen bir kâğıt parçam var."

Jamie kıkırdadı. "Tebrikler."

"Ve yüksek lisans okuluna girdi," diye ekledi Jenna. "Pittsburgh'da."

"Pittsburgh mu?" Jamie tekrarlardı, başını eğmeden önce kaşları havaya kalktı. "Benim sörfçü kızım böyle bir şehirde ne yapacak?"

Yanaklarım ısındı ve cevap vermek yerine biramın etiketini tekrar elime alıp dudaklarıma götürdüm.

"Ya sen?" Jenna sordu. Kristen hâlâ bize bakıyor, gözleriyle bana sadece omuz silerek yanıtladığım sorular soruyordu. "Florida'da ne yapıyorsun?"

"Ben de kutlama yapıyorum aslında. Mali müşavirlik sınavımı geçtim ve babamdan gelen iş teklifini kabul ettim."

"Gerçekten mi?" Geniş bir gülümsemeye sordum, içimde hissetmeme izin verildiğinden emin olmadığım bir gururla. "Vay canına, bu inanılmaz. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler."

Jamie bana bakmaktan vazgeçmiyordu. Tanrım, onun bana bakışını nasıl da seviyordum - odaklanmış ve hiç çekinmeden öyle bakıyordu. Jenna başka bir soru sormak istedi ama Jamie onun sözünü kesti.

"Buradan çıkmak ister misin?"

Kalbim kaburgalarım sertçe çarptı ve bir gülümsemeye karşı koydum. "Klişelerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Omuz silkti. "Benim için bir istisna yapacağını da biliyorum."

"Öyle mi? Şimdi mi?"

Jamie ellerini tekrar ceplerine soktu, kendinden emin bir duruşu vardı. "İstiyorum."

Dudağımı çiğneyerek Jenna'ya dönmeden önce gözlerini bir süre daha tuttum. Birasını kapmadan önce ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına, git. O lanet bakışlarıyla beni hamile bırakmadan önce git."

Gülüştüm elimle kapattım ve bardan çantamı almadan önce Kristen'dan özür diledim. Gözleri kocaman açılmıştı ama gülümsedi ve birasını Jenna'ninkine doğru uzattı. "İyi olacağız. Git hadi."

Ve böylece Whiskey'e döndüm, üç yıllık kuraklığın ardından onu tadına bakacak kadar yakın hissettim ve gülümsedim.

"Yolu göster."

TWELVE *One Night with Scotch*

O anla ilgili her şeye bayıldım.

Jamie'nin bir eli direksiyonda rahatça dururken diğer elinin vites kolunu tutmasını sevdim. Yeni Jeep'inin camlarından içeri giren ılık esintiyi seviyordum. On yedi yaşındayken kullandığımız yollar önümüzde uzanırken ayaklarımın onun gösterge panelindeki görüntüsünü sevdim. Ve hepsinden önemlisi, rahat sohbeti ve rahat sessizliği sevdim - çünkü birbirimize çok iyi uyuyorduk.

Aradan yıllar geçmişti, hâlâ söylenmemiş sözler vardı ama o anda önemli olan tek şey birlikte olmamızdı. Bunu hissediyordum, onun da hissettiğini biliyordum. Bu bizim için yaratılmış bir geceydi ve benim bunu boşa harcamaya hiç niyetim yoktu.

Jamie çalma listesini benim seçmeme izin verdi, ben nasıl İngilizce bölümüne girdiğimin resmini çizerken o da babasının şirketinin durgunluktan nasıl kurtulduğu hakkında beni bilgilendirdi. Peter Jennison'ın Longing for Home albümü sohbetimizin arka planında usulca çalıyordu ve Jamie'yle en son aynı yerde bulunduğumuz zamandan bu yana ton farkına dikkat etmeden edemedim. Artık ikimiz de büyümüştük, ikimiz de birlikte geçirdiğimiz son gecenin üzerimizde yarattığı etkiden kurtulmuştuk. Sanki evren bizi tam olarak mükemmel bir anda bir araya getirmişti ve ben yıldızların hizalanmasının tadını çıkarıyordum.

"Scarjo'yu takas ettiğine inanamıyorum," dedim ellerimi koltuğumun kenarında gezdirerek. Yeni Jeep'i kelimenin tam anlamıyla yepyeniydi, ilkinden bile daha süslüydü,

Karanlık ve sinirliydi. İç kısmı deri ve şık, gösterge paneli gelişmiş ve boya işi mat siyahtı. Jantları bile koyu kömür grisiydi ve sürücü koltuğundaki görüntüsüne bayılmışımdı - rahat, kendinden emin ve çok seksiydi.

Kıkırdadı, dönüşe geçtiğimizde direksiyonu tutuşunu ayarladı. "Evet, Scarjo yaşlandıkça huysuzlaşmaya başladı. Yaklaşık iki ay öncesine kadar onu elimde tuttum ve sonra pes edip evimi yeniledim."

"Eminim bunu yapmak çok zor olmuştur," diye takıldım, elimi yeni bebeğinin gösterge panelinin üzerinde sallayarak.

Burnunu çekti. "Evet, o cipte çok fazla anı vardı. Gitmek zorunda kalana kadar onu bırakmak istemedim."

Bu yorum üzerine etrafımıza bir ağırlık çöktü ve ben bunu hissettim - konuşmanın nereye gittiğini biliyordum. Aileden, okuldan ve sörften konuşmayı geçmiştik. Jamie bana cevaplayabileceğimden emin olmadığım soruları sormak üzereydi ve deneme düşüncesiyle midem bulandı.

"Hiç geri dönmedin," diye fısıldadı. Müziğin sesinden onu zar zor duydum ve sesi kısarak ayaklarımı ön panelden çekip bacaklarımın altına soktum.

"Biliyorum."

"Ve telefonlarıma hiç cevap vermedin. Beni hiç geri aramadın. Asla..." sesi soluklaştı ve parmak eklemleri vitesin etrafında beyazlaştı.

"Biliyorum."

Gözlerimi kapattım, başımı deriye yasladım ve uzun bir nefes aldım. Bana nedenini sormadı, bir açıklamaya ihtiyacı olduğunu bildiğim halde yalvarmadı. Kırmızı ışıktaki durduk ve başımı yana çevirip gözlerimi açarak ona baktım.

"Söyleyeceğim hiçbir şey seni daha iyi hissettirmeyecek Jamie. Bahanelerim var, seni uzaklaştırmak için nedenlerim var ama hiçbirini yaptığımın çok boktan olduğu gerçeğini telafi etmeyecek.

yapmamı istedi. Gençtim, acı çekiyordum ve yeni gerçekliğimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Senden, Kaliforniya'dan kaçtım çünkü yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm. Ve bir bakıma, iyi ki de kaçmışım, çünkü iyileşmeye ihtiyacım vardı. Ama bir yandan da seni nasıl terk ettiğim için kendimden nefret ediyorum."

Çenesinin altından bir kas çıktı ve elimi geçici olarak onunkinin üzerine koydum.

"Babamın ölümü beni değiştirdi Jamie," diye mırıldandım, sesim titriyordu. "Ve Ethan'a yaptığım şey, sahip olduğum tüm ahlaki kurallara aykırıydı ve kontrolü kaybettiğim için, onu sevmem gerekirken seni sevdiğim için kendimden nefret ettim. Bu sadece..." Gözlerimi tekrar kapattım ve Jamie elini benimkinin içine sokup sıkarak devam etmemi istedi. "Berbat durumdaydım. Ve zamana ihtiyacım vardı."

Işık yeşile döndü ve Jamie elini tekrar çevirdi, parmaklarım onunkilerin üzerinde dururken vitesleri değiştirdi.

"Peki ya şimdi?" diye sordu, gözleri tekrar yolu bulmadan önce kısa bir süre bana baktı. Sorusunu düşündüm, tam olarak ne sorduğunu merak ediyordum.

"Şimdi senin cipinde oturuyorum ve hiçbir şey değişmedi ama her şey değişti."

Başını salladı, sözlerimi sindirirken kaşları birbirine çarpılmıştı.

"Ve sonunda pes etmeden önce beni öpme dürtünle daha ne kadar savaşıacağını merak ediyorum," diye nefes aldım ve gözlerini benimkilere dikti. "Çünkü kırk sekiz saatten az bir süre içinde ayrılıyorum Jamie. Ve o uçağa binmeden önce beni öpmene ihtiyacım var."

Jamie keskin bir dönüş yapmak için tam zamanında gözlerini benimkilerden ayırdı. Boynunu kırdı, motoru bir devirle hızlandırdı ve ben de üzerimizde gezinen yağmurun düşüp bizi tamamen ıslatmasını izledim, ikimiz de saklanacak bir yer aramadık.

"Seni evime götürüyorum. Şimdi," diye homurdandı. Bu bir soru değildi, bir rica değildi ve isteğe bağlı da değildi. "Eğer az önce söylediklerinin tek bir kelimesini bile kastetmediysen

Geri almak için yaklaşık yedi dakikan var. Ondan sonra tek bir kelime bile edemezsin, adımı bile, çünkü seni dilsiz bırakacağım."

Sözleri içimdeki ihtiyacı serbest bıraktı ve ben nefes almaya zorlanırken bacaklarımın arasında birikti. Çenesi sabitti ve yüzünü bana dönüp beklerken gülümsemedi. Gözlerinde meydan okuma vardı ve bunu kabul etmem, ona teslim olmam için bana meydan okuyordu. Sanırım onunla savaşmamı, bunun neden kötü bir fikir olduğunu, zamanlamamızın hala doğru olmadığını ve sadece kendimizi bir kez daha düşüp parçalanmak için daha yüksek bir rafa yerleştirdiğimizi tartışmamı istedi. Ama umurumda değildi. Onunla sadece bir gece için bütün hissedebileceksem, bu kırılmaya katlanabilirdim.

Bu yüzden son iki kelimemi dikkatlice seçtim. "Daha hızlı sür."

- - -

Jamie'nin ön kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz beni kapıya yasladı, anahtarlarını yanımdaki küçük masaya fırlatırken ağzı sertçe benimkine yapıştı. Ahşap yüzeyde kayarak yere düştüler ama ikimizin de umurunda değildi. Jamie beni kaldırdı ve ayak bileklerimi arkasına bağladım, yüksek topuklu ayakkabılarım kışının sert kaslarına saplandı ve onu daha yakına çekti.

İnledi, gömleğini başının üzerinden yırtıp yere düşürürken beni kalçalarıyla sıkıştırdı. Ağzı dudaklarımdan boynuma doğru ilerledi ve sertçe emdi, köprücük kemiğimi ısırды, sonra kollarımı kaldırıp soymasına izin verene kadar askısız bluzumu sertçe çekecek kadar uzun süre geri çekildi. Sütyen giymiyordum ve elleri beni avuçlarken onaylayarak mırıldandı, ben ona doğru eğilirken başparmakları meme uçlarımı okşadı.

"Jamie," ağzı ağzımı kapamadan önce adını zar zor inledim.

"Şşşt," dedi, beni kaldırdı ve mutfağına götürdü. Mutfak tertemizdi, ahşap zeminler ve şık granit tezgahlar vardı ve ayaklarımı adanın önünde yere bıraktı. "Şunları çıkar," diyerek kot pantolonumu çekiştirdi ve ardından kendi pantolonuyla uğraşmaya başladı, gözleri topuklarıma takıldı. "Onları üzerinde bırak."

Viski, üç yıl önce beni sarhoş etmesine izin verdiğim viskiden çok daha güçlüydü. Kendine daha çok güveniyordu, daha deneyimliydi ve bu gecenin ilk seferimiz gibi olmayacağını biliyordum. Jamie beni yakmaya hevesliydi ve ben de ona izin vermek için yanıp tutuşuyordum.

Kotumun üst düğmesini yırtmacın içinden geçirdim ve yavaşça fermuarını açtım, kalçalarımın aşağıya doğru her seferinde santim santim çekiştirerek indirdim, gözlerim Jamie'nin beni izlemesindeydi. Kalçalarımı geçip ayak bileklerime kadar düşmelerine izin verdiğimde, topuklu ayakkabılarımdan çıktım, kotumu tekmeleyerek çıkardım ve altı inçlik siyah topuklu ayakkabılarıma geri döndüm.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Jamie gözleri vücudumda gezinirken. Yerdeki pantolonuna katılmak için boxer'ını indirdi ve içinden çıktı, tekmeleyerek uzaklaştırdı ve sonra önümdeydi, dişleri alt dudağını kazarken kendini avuçluyordu. Sonra külotuma uzandım ama başını salladı. "Bırak onları. Arkanı dön."

Kalçalarım serin granitle buluştuğunda omzumun üzerinden geriye bakarak döndüm. Jamie arkamdan yaklaşıp saçlarımı yana yatırdı ve kendini okşamaya devam ederken boynumu öptü. Nefesim kesildi ve iki bileğimi tutup adanın diğer tarafını kavramaları için yukarı kaldıracak kadar uzun süre kendini bıraktı. Eğilmiştim, göğüslerim tezgâha yaslanmış, kığım onun sert aletine bastırılmıştı. Sırtımı öptü ve tangamın dantelinin hemen altındaki eti ısırdı ve ben irkildim, acı şok edici ama hoştu.

Tekrar ayağa kalktı, elini kığımın altına gezdirdikten sonra hızla popomu patlattı. Sıçradım ama acıması hoşuma gitti ve yüksek sesle inledim, yanağım granite karşı sıcaktı. Jamie bir eliyle kalçamın kıvrımını kavradı, diğer eliyle de

diğer parmağını g-string'in altından geçirdi ve açıklığımla karşılaşana kadar aşağı doğru izledi. Zaten ne kadar kaygan olduğumu hissedince nefesini içine çekti ve kalçalarını elinin arkasında döndürerek iki parmağını içime bastırdı.

"Siktir," diye kelimeyi uzattı, ben tezgâhı daha sıkı kavrarken parmaklarını tekrar içeri kaydırmadan önce geri çekti. Kalçalarımın iç kısımlarına dokunarak dantel kumaşın üzerimde patlamasına izin verdi. "Aç."

Dediğini yaptım, kalçalarımı ona ihtiyaç duyduğu boşluğu verecek kadar geriye çekerken duruşumu genişlettim. Dizlerinin üzerine çöktü ve sonra dantel tekrar kayboldu ve dili yarığım boyunca ilerledi ve ona karşı yuvarlandım, klitorisimin etrafında kapanırken ağzını esnekliğimle karşıladım. Emdi ve kalçalarım onun etrafında sallandı. Sırttığını hissettim, nefesi hala merkezime karşı sıcaktı, süreci tekrarlarırken, yalama, emme ve ısırma beni serbest bırakmanın kenarına yaklaştırdı.

Dişlerim dudağıma o kadar derin battı ki neredeyse kan akacaktı ve acımasızca serbest bıraktım, ağladım ve kalçalarımı ağzına doğru savurdum. Yaklaşmışım, çok yaklaşmışım ve Jamie bunu biliyordu, çünkü tekrar ayağa kalktı ve tam dudaklarını yalayıp başparmağıyla çenesini silerken omzumun üzerinden geriye baktım.

"Kimıldama."

Pantolonunu çıkardı, tekrar bırakmadan önce cüzdanından bir folyo paketi çıkardı. Kendimi tezgâhtan yukarı itmeye çalıştım ama eli sırtımı buldu ve beni nazikçe geri bastırdı, siki yanaklarımın arasına yerleşti.

Prezervatif paketinin yırtıldığını duydum ve sarılmış aletini açıklığıma doğru sürmeden önce kısa süreli yokluğunu hissettim, sadece tepesiyle beni kızdırdı. Öne doğru eğildi, saçımı yumrukladı ve bir kez bileğine doladı.

"Tüm bu lanet olası saçlar," diye homurdandı, kulağımın lobunu dişlerinin arasına aldı. Temas ettiği noktadan ayak parmaklarıma kadar ürperdim ve beni çekince başım tezgâhtan yukarı doğru kalktı. Yukarıdaki ışık fikstürüne baktım

Jamie beni arkamdan sonuna kadar doldurdu. Jamie inledi, geri çekilip tekrar içime girerken alnını boynumun arkasına koydu. "Tanrım, bütün gece ellerimi böyle saçlarında hayal ettim. Ve bu lanet olası topuklu ayakkabılar," diye inledi, dik durdu ve saçlarımı kendisiyle birlikte çekerek sırtımın kavislenmesini sağladı. Bana daha sert çarptı ve ben çığlık attım, zaten çözülmenin eşiğindeydim.

O kadar ustalıkla çalışıyordu ki, son üç yıldır ne kadar meşgul olduğunu merak ettim, ama bunu görmezden gelmeyi seçtim, onun yerine açıkça çalıştığı gerçeğine odaklandım ve ben sınavdım, öğrendiklerini kanıtlama şansıydı.

Saçlarımdan tutmayı bıraktığında, elleri kalçalarımı buldu ve her itişinde beni kendine çekti, beni tezgâha sabitledi ve her seferinde daha sert bir şekilde içime girdi. Klitorisim pürüzsüz yüzeye sürtündü ve orgazmım arttıkça onun etrafında titredim. Onu bulmak için çaresizce kovaladım, ama Jamie çekildi ve gözlerim açılırken beni nefes nefese bıraktı.

"Henüz değil." Beni döndürdü ve eğildi, kollarına aldı ve arka koridora doğru taşıdı. Yol boyunca beni öptü ve ben de kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim, son kapıdan geçip beni pelüş yorganın üzerine bıraktığında nefes nefese kalmıştım.

Kolayca yere indim, ona baktım ve o bacaklarımın arasına inip beni takip ederken kendimi yatak başlığına yasladım. Omuzlarım tahtaya çarptı ve tekrar içime girmeden önce kalçalarını benimkileri ayırmak için kullandı, tam dibe vururken dudakları benimkileri buldu. Yoğunluktan titriyordum, tekrar esnediğinde tırnaklarımı sırtına geçirdim.

"Lanet olsun, B," diye homurdandı, kendini üzerimde sabit tutarken kolları titriyordu. Bacaklarım mutfaktan dolayı zaten işe yaramaz haldeydi ama onları beline doladım ve topuklarımı kalçalarına gömdüm. Tısladı ve karşılığında boynumu ısırды,

Ve bu, klitorisime karşı pelvis ile birleştğinde beni spiral göndermek için gereken tek şeydi. Siyah görüşümü işgal etti ve nefesimi tuttum, doruk noktamı dudaklarımda onun adıyla yakaladım.

Ellerimi sırtından indirdim ve yorganı yumrukladım, büktüm ve köşelerini serbest bıraktım, sıkıca tuttum, orgazmımı sürdürdüm. Bacaklarım gevşeyene kadar aynı tempoyu, aynı baskıyı sürdürdü. Sonra beni öptü, uzun ve yavaş bir şekilde, hızını sabitleyerek paraşütle inmeme izin verdi.

Hâlâ bacaklarımda çalışıyordu ve ayak bileğimi omzuna yaslamadan önce ön kolunu sol dizimin altından geçirdi. Ayak bileğimi öptü, oradaki yumuşak teni emdi ve sonra hızını artırarak bu pozisyonda yeni derinliklere ulaştı. Kendini serbest bırakması sadece dört pompa aldı ve bir eli bileğimin etrafında sıkılırken diğeri onu üzerimde sabit tuttu. İnledi, bacağımın düşmesine izin vermeden ve üstüme yığılmadan önce son bir kez daha içime doğru esnedi.

Bacaklarım ağrıyordu ama kollarımı ona doladım, parmaklarım omuzlarındaki çıkıntıları usulca okşadı. Bu dokunuş karşısında titredi ve boynumu öptü. Jamie nefes nefese kalmıştı, nefesi benimde sıcaktı ve ben kendi nefesimde dengeyi bulmaya çalışıyordum. Dirseklerinin üzerinde doğrulup dudaklarımı öptü ve başını salladı. "Lanet olsun."

Kıkırdadım ve o da burnumu öptü. "Kesinlikle benim düşüncelerim." "Bundan sonra benim olmalısın," diye nefes aldı. O benim Hâlâ içimdeydi ve yoğunluğu düşünmek için çok fazlaydı ama puslu havayı dağıtmak için kendimi zorladım.

"Yapamam."

"Boş ver onu," diye karşı çıktı. "Yapabilirsin. Öylesin."

"Pazar gecesi gidiyorum Jamie," dedim ciddi bir şekilde, bana bakması için öpüşmemizi kestim.

Kaşlarını çatarak nefes verdi. "Öyleyse hafta sonu benim ol."

Bana bakışından nefret ediyordum, ona bunu da veremeyeceğimi bildiğim için daha da nefret ediyordum. "Veremem. Ailemle planlarım var. Bu kadar... sahip olduğum tek şey bu."

"Neden uzun mesafeli olamıyoruz?"

Güldüm, sol elimi sağ bileğime dolayarak boynunun arkasından tuttum. "Çünkü bu kalplerimizin kırılması için garantili bir yol." Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm ve hemen bu ifadeyi takip ettim. "Ama artık senden kaçmıyorum Jamie."

"Bu aramalarımın cevap vereceğin anlamına mı geliyor?"

Yumuşakça gülümsedim ve başımı salladım. "Sadece... buna bir isim koymaya çalışmayalım. Bize."

Bu onu biraz rahatlatmış gibiydi ve burnundan uzun bir nefes verdi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Pekâlâ o zaman. Bana iki şey vermeni istiyorum." Bekledim ve tekrar konuşmadan önce dili dudaklarında gezindi. "Bu gece ve bir gün."

"Bu gece," diye tekrarladım nefes nefese. "Ve bir gün." Başını salladı. "İkisine de sahip olmalıyım."

Onu düşündüm, şu anda bunun üzerinde durmama gerek olmadığına karar vermeden önce ne sorduğunu çok düşündüm. Ağzı tekrar benimkiyle buluşana kadar onu aşağı çekmeden önce başımı sallayarak cevap verdim. Beni niyetle öptü ve hala içimde durduğu yerde sertleştiğini hissettim. Vücudum ağırlı bir şekilde hayata geri döndü ve bundan sonra ağırlı bir hafta sonu geçireceğimi biliyordum.

Kendime izin verdiğim şey buydu - Scotch'la bir gece. Bunu en iyi şekilde değerlendirdi, güneş yatak odasındaki karanlık perdelerin arasından görünene kadar uyumama izin vermedi. Sözlerine çok fazla umutla bağlanmamaya çalıştım, çünkü gerçek şu ki ben Pittsburgh'a gidiyordum ve o burada kalıyordu. Tıpkı beş yıl önce sahilde geçirdiğimiz o gece gibiydi ama bu kez roller tersine dönmüştü ve benim onu Alder'e kadar takip ettiğim gibi onun da beni Pennsylvania'ya kadar takip etmeyeceğini biliyordum.

O gece defalarca sevişirken bunu aklımdan çıkarmadım ama yine de ona sınıksız sarılmamak mümkün değildi. Üç yıl önce gitmesine izin vermişim ve bunu tekrar yapmaktan korkuyordum, yapmam gerektiğini bilsem bile. Geriye dönüp baktığımda, o gece zamanlamaya duyduğum nefretin gerçek anlamda ortaya çıktığı geceydi. O gece, Whiskey ile uzun süreli bir ilişki kurmak ne kadar kolay görünse de, gerçekte bunun hiç de basit olmadığını anladım.

Benden iki şey istedi: bu gece ve bir gün. Ama bir gün hiç gelmedi.

THIRTEEN

The E in Whiskey

"RYE YAYINCILIK'A HOŞ GELDİNİZ," dedi Mona hızlıca, başındaki sıkı, siyah topuzu düzeltirken bizi asansörden çıkardı. "Bu hızlıca geçecek çünkü yapacak işlerim var, tamam mı? O yüzden dikkatinizi verin."

Hararetle başımı salladım, bir şeyler yazmam gerekirse diye kalemimin ucunu koluma asılı not defterine taktım. Ofise ilk kez geliyordum, stajımın ilk günüydü ve Mona'nın sıkılmış gözlerine ve sakız patlatmasına aldırmadan burada olduğum için heyecanlıyım. Hatta burada olmaktan onur duyuyordum.

Rye Yayıncılık çok iyi biliniyor ve aranılıyordu. Stajyer olarak işe girmek zordu ve tam zamanlı olarak işe alınmak daha da imkânsızdı. Müşterilerle dolu olmalarına rağmen, maaş listesi küçük, özel ve birinci sınıftı. Bir yer edinmeyi o kadar çok istiyordum ki, dilimde kanın demir tadı vardı. Yapacağım son şey de olsa Rye Yayıncılık'ta kendime bir isim yapacaktım.

"Burası benim masam, resepsiyon. Gelen tüm müşteri ve misafirlerin yanı sıra idari işlerle de ilgileniyorum. Açıkçası işimi seviyorum," dedi gözlerini devirerek. "Ofisimiz büyük bir kare, ortada küpler ve iki toplantı alanı dışında dışarıda ofisler var. Burası onlardan biri," diyerek uzun, dikdörtgen bir masa ve her iki yanında düzinelerce deri sandalye bulunan bir konferans odasını işaret etti. Uzaktaki duvarda dev bir ekran vardı ve duvar boyunca yazılar karalanmış bir beyaz tahta duvarı kaplıyordu.

Arka tarafta pencere olmayan bir yer. "Neredeyse her zaman doludur, bu yüzden davet edilmediğiniz sürece kullanmayı planlamayın. Ancak bu salonun diğer ucundaki hamak ve benzeri şeylerin bulunduğu daha rahat bir toplantı alanı, oraya neredeyse her zaman girebilirsiniz."

Mona önümdeki koridorda hızla ilerliyordu, yıllarca topuklu ayakkabılarla mükemmel adımlar atması beni her zamankinden daha az koordineli gösteriyordu. Gözlerim geçtiğimiz ofisleri tararken ona ayak uydurmak için koşturdum. Her yerde kitaplar vardı - raflar dolusu kitaplar, el yazmalarını tutan çerçeveler, poster boyutunda şişirilmiş klasik kapaklar. Her pencere Pittsburgh şehir merkezinin farklı ve güzel bir manzarasına sahipti ve tüm ofis modern, şık bir havaya sahipti. Burada ve orada kara tahtalar ve beyaz tahta duvarlar vardı ve Mona beni her şeyden çok rustik bir bara benzeyen "dinlenme odasının" önünden geçirdi.

Bana ajanlardan medya ekibine kadar her bir departmanın ofis içinde nerede yer aldığını gösterdi ve ardından merkezi küp alanının köşesindeki küçük bir yarım masayı işaret etti. Bir bilgisayar ve boş bir kalemliğin yanı sıra siyah deri sandalyeyle uyumlu tamamen siyah bir dosya dolabı vardı.

"Bu sensin," dedi ve diğer eliyle masaya el sallarken tırnaklarına baktı. "Çok rahat olma. İşe alınma olasılığınızın yok denecek kadar az olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

Yutkundum ama bu kararlılığın daha da derine işlediğini hissettim. Bir şeyi yapamayacağımı söyledi ve aklım hemen onun yanlış olduğunu kanıtlayacağım tüm yollara gitti.

"Dürüst olmak gerekirse, size ne yaptığınızı kimin söyleyeceği konusunda hiçbir fikrim yok ama eninde sonunda geleceklerini tahmin ediyorum. Banyolar şu tarafta," diye ekledi ve asansörü işaret etti. "Bana ihtiyacınız olursa, ben ön tarafta olacağım." Sonra bana sert bir bakış attı ve koyu renk, mükemmel manikürlü kaşlarından birini kaldırdı. "Ama bana ihtiyacın olmaması için elinden geleni yap. Tamam mı?"

Gülümsememi bastırarak bir kez başımı salladım. "Tur için teşekkürler, Mona."

Bana el salladı ve kalem eteğini hafifçe sallayarak uzaklaştı. Güzeldi, egzotikti ve ben birdenbire pantolonum ve dökümlü bluzum içinde kendimi biraz az giyinmiş hissettim.

Çantamı masanın üzerine bıraktım ve etrafıma bakındım. Saat erkendi, ofisteki birkaç kişiden biriydim ve orada bulunanlar da bana dikkat etmiyordu - en azından henüz. O zaman kendime bir söz verdim: Ağustos ayında stajım bittiğinde adımlı bileceklerdi. Tam olarak kim olduğumu bileceklerdi.

Telefonum çaldı ve Jamie'nin adı ekranda belirerek beni gülümsetti. Ekrandaki çubuğu kaydardım ve mesajı ekranı doldurdu.

— NYT'nin en çok satan kitaplarından birini imzaladın mı? -

Geçen hafta sonu eve döndüğümüz geceden beri bana ne kadar sık ya da az mesaj atarsa atsın, parmaklarından dökülen kelimeleri görmek her zaman yanaklarımın derisini ısıttı. Beni araması daha da güzeldi, ki Pittsburgh'a uçtuğumdan beri neredeyse her gece arıyordu.

— Üzerinde çalışıyorum. Üst düzey temsilciliği mi yoksa CEO'luğu mu hedeflemeliyim diye düşünüyorum. Stratejiyi buna göre ayarlamalıyım, anlıyor musun? -

— Git yakala onları, kaplan. Bu gece beni ara. -

İsteği karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve dudağımı ısırarak mesaja baktım. Gece geç saatlerde yaptığımız telefon görüşmelerini seviyordum. Tam da bilmem gereken her şeyi bildiğimi düşündüğüm anda onun hakkında daha fazla şey öğreniyordum. Uzun mesafe konusunda fikrimi değiştirdiğimden değil, ama konuşmanın ve mesajlaşmanın ne zararı vardı? Mantıklı olduğunda birbirimizi görmenin? Jamie'den daha fazlasını beklemiyordum ve o da benden daha fazlasını istemiyordu, ki hayatımın o noktasında tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Arkamdan biri, "Görüyorum ki karşılama komitesi tarafından havaya uçurulmuşsun," dedi. Yerimden sıçradım,

telefonumu çantama geri koydum ve arkamı döndüm. Bir
çocuktı,

Ya da bir adam mı demeliydim - benden iki ya da üç yaş büyük olamazdı. Koyu sarı saçları yandan ayrılmıştı ve sanki bu hale getirmek için bütün sabah çalışmış gibi dalgalanıyordu. Gözleri parlak maviydi, nazik ve davetkâr ve bana biraz Ethan'inkileri hatırlatan geniş bir sırtışı vardı. "Merhaba."

"Merhaba," diyerek elimi uzattım ve gülümsemesine karşılık verdim.

Onu aldı, omzumun üzerinden küplerindeki birkaç kişiye bakmadan önce hafif ama sıkı bir şekilde salladı. "Onlar için üzgünüm. Son zamanlarda bizim için yoğun bir dönem ve sanırım bu da hepsine görgü kurallarını unutmaları için bir bahane veriyor." Gözleri tekrar benimkileri buldu ve elimi bırakarak dirseğini kübümün duvarına dayadı. "Eminim Mona'yla geçirdikleri sürükleyici bir turdan sonra kendilerini bir köpek yavrusu tarlası gibi hissediyorlardır."

Buna güldüm ama gergindim. "Hayır, harikaydı. Hamak odasını gerçekten çok sevdim." Ürperdim. Hamak odasını gerçekten seviyor muyum? Harika, B.

Kaşlarını kaldırdı. "Harika mıydı?" Başını iki yana salladı. "İlk günden patronuna yalan söylemenin korkunç bir şey olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

Midem bulandı ve kekeleyerek yüzümü buruşturdum. "Oh, yani, gerçekten o kadar da kötü değildi. Sanırım sadece meşgul. Aslında-"

"Rahatla," dedi kıkırdayarak, kübümün duvarındaki rahat duruşunu iterek. "Kahve?"

"Lütfen," diye nefes aldım.

Bana yol gösterdi ve yanlarından geçerken bahsettiği birkaç iş arkadaşıyla tanıştırdı. Şık dinlenme odasına geri döndüğümüzde Keurig'e yeni bir fincan koydu ve kollarını kavuşturarak tezgâha yaslanıp bana baktı. "Ee, Brecks Kennedy, ilk günün için hazır mısın?"

Adım gençliğimdeki kadar acı vermiyordu ama yine de beni rahatsız ediyordu ve onu düzeltmeden önce uzun bir tutam saçımı omzuma attım. "Adım

Sadece B, aslında. Tam ismimi kullanmıyorum. Ama evet, burada olmaktan büyük onur duyuyorum..." Adını bilmediğimi fark ettiğimde sesim soluğum kesildi. İşe alım evraklarımı e-posta yoluyla Mona halletmişti ve kime rapor verdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"River," dedi ve kahve makinesinden taze bir fincan kahve alıp bana uzattıktan sonra kendisi için bir tane daha doldurdu. "River Godsby."

"Godsby mi?" Rye Yayıncılık'ın Yönetim Kurulu Başkanı ve CEO'su Randall Godsby'ydi ve River daha cevap veremedi. Kafamda bir şeyler dönmeye başladı. Sadece akraba oldukları gerçeği değil, ailesinin ona River adını vermiş olması gerçeği de. Adı kulağa giydiği Zegna takım elbise kadar pahalı geliyordu.

Başını salladı, yüzünü tekrar bana dönerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gerçekten de. Randy benim babam."

"Oh." Tek söylediğim buydu. Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

River kıkırdadı. "Evet, sanırım bu bir tür aile işi. Neredeyse ana rahmine düştüğümde beri edebiyat dünyasının içindeyim." Yine o geniş, içten gülümsemesini takındı ve ben de biraz rahatladım.

"Çok güzel aslında. Eğer sormamda bir sakınca yoksa, buradaki pozisyonunuz nedir?"

Gülümsedi. "Hiç de değil. Şu anda bir ajanım ama eğer bir alakam varsa başkan yardımcılığına doğru gidiyorum."

"Etkileyici," dedim kahvemden ilk yudumu alırken. Kremanın ya da başka bir şeyin nerede olduğundan emin değildim ve kahve fokur fokur kaynıyordu, bu yüzden irkildim ama bunu gizlemeye çalıştım.

River gülerek kendi kahvesini aldı ve beni aradığım şeyin bulunduğu dolaba yönlendirdi. "İşte," dedi ve bana birkaç krema ve şeker paketi uzattı. "Kahveni hazırla ve masana yerleşmek için birkaç dakikanı ayır. Giriş bilgileriniz klavyenin üzerindeki yapışkan notta olmalı ve şifrenizi o zaman değiştirebilirsiniz. Al bakalım

E-posta hazır, ben de on beş dakika kadar sonra temas kurmak için orada olacağım, tamam mı?"

"Kulağa harika geliyor."

Döndü ama durakladı. "Ya B?"

"Öyle mi?" İlk şeker paketini yırtarken sordum.

River, Jamie'nin bana ilk bakışını fazlasıyla hatırlatan bir şekilde merakla bana baktı. "Rye Yayıncılık'a hoş geldiniz."

- - -

İlk yüksek topuğumu çıkarıp dairemin hemen içinde yere bırakırken yüksek sesle inledim. Ayak parmaklarımı gererek, diğer topuğu çekip çıkarmadan önce saçımı tutan tokaları çektim ve rahatlayarak iç çektim.

Uzun ve zor bir ilk gündü ama aynı zamanda harika bir gündü. Ayakkabılarımı alıp yatak odama girerken gülümsedim, onları dolabımın en altına attıktan sonra dönüp yeni doldurulmuş buzdolabıma yöneldim. İçinde soğuk bir dilim pizza ve üzerinde adım yazan soğuk bir bira vardı.

İlk ısırtığı alıp biramı açtığımda kafam hâlâ o gün bana dayatılan tüm bilgilerle dönüyordu. Küçük stüdyo dairemin uzak tarafındaki büyük pencereden dışarı baktım ve Market Meydanı'nın tavandan tabana manzarasını sevdim. Baktığım diğer tüm yerlerden daha pahalı olmasına rağmen burada yaşamaya karar vermemin ana nedeni buydu. Biraz daha fazla harcıyıp böyle bir manzaraya sahip olmak benim için buna değerdi. Ayrıca, bir küveti vardı ve bu bir gereklilikti.

Sanırım hayatta bazı zamanlar vardır, zamanın önemsiz gibi görünen enstantaneleri, büyük bir değişimin gerçekleştiği yerlerdir. Pittsburgh şehir merkezine bakan mutfağımda çıplak ayakla durup soğuk pizza yemek ve onu ucuz birayla kovalamak benim için o zamanlardan biriydi. İşte o an buydu.

— Hayatımda ilk kez tek başımaydım ve bunu yapıyordum. Annem yoktu, ev arkadaşım yoktu, erkek arkadaşım yoktu - sadece ben vardım - ve o yaz yaptığım son şey olsa bile yayıncılık dünyasına kim olduğumu gösterecektim.

Pizzamı bitirdiğimde Jamie'yi aramadan önce anneme hızlıca mesaj attım. Onu aradığımda ya da aramasına cevap vermem için geçen birkaç saniye içinde parmaklarım hâlâ hafifçe titriyordu. Üç yıl boyunca onu görmezden geldikten sonra, nihayet birbirimize iyi gelebileceğimizi hissettiğim bir noktadaydım

— Sadece arkadaşça bile olsa. Onu özlemiştim, sohbetlerimizi özlemiştim ve eğer arada sırada ellerini üzerimde tutabilirsem? Bu her açıdan bir kazançtı.

"Sadece en iyi dalgaya bindim," diye cevap verdi, nefesi alıcıda ağırlaşmıştı. "Burada olmalıydın. Güney Florida için altın sörf gibiydi."

"Sürtün," diye takıldım.

"Tamam. Gömlek giymediğimi söylemiş miydim?"

Kıkırdadım, soyunmak için telefonumu yatağa bırakmadan önce hoparlör düğmesine dokundum. "Hiç adil oynamadın Jamie Shaw."

"Bana öyle söyledin." Yemin ederim, sırtışını telefonun içinden hissedebiliyordum. "İlk gün nasıldı?"

"Uzun ama harika. Patronum genç ve gerçekten çok havalı. Projelere başlamam konusunda istekli görünüyor, bu da bütün yaz kâğıt toplayıcısı olma endişemi hafifletiyor."

"Evet, doğru. Sanki seni bir masanın arkasına tıkacaklar. Muhtemelen önümüzdeki haftaya kadar New York'ta başka bir ofis açarsınız."

Hem çizdiği imaja hem de bana her zaman duyduğu inanca bakarak gülümsedim. "Günün nasıl geçti?"

"Meh," diye cevap verdi arkasından yumuşak bir çınlama sesi gelirken. Jeep'in kapısının kapandığını duydum ve o motoru çalıştırırken çınlama sesi kesildi. "İş işti ama ofisten biraz sörf yapacak kadar erken çıktım. Yani hayat harika."

"Şimdiden sahili özledim," dedim iç çekerek, bol ipekli bluzumu başımın üzerine çekerken.

"O da seni özlüyor. Ama benim kadar değil."

Yanaklarım kızardı ve pantolonumun fermuarını açtım, düşmesine izin vermeden önce kalçalarımın sıyırdım ve elbise sepetimin yanına tekmeledim.

"Soyunuyor musun?" Jamie husked. "Belki."

İnledi. "Bu çok zalimce." "Sakin ol. Sadece banyo yapıyorum."

"Tabii ki küveti olan bir yer bulmayı başardın." "Bir daha küvet olmadan yaşayamayacağımı biliyorsun. Yedi Alder'de geçirdiğim aylar hayatım için yeterince işkenceydi."

Jamie o sırada sessizdi ve hayatımızın o döneminden bu kadar rahat bahsettiğimi duymanın canımı yakıp yakmadığını merak ettim. Bunu biraz hissettim, tıpkı yeni yıkanmış bir kot pantolona dokunduğunuzda yaşadığınız elektrik çarpması gibi.

"Yeni evini görmek istiyorum," dedi sonunda.

"O zaman kaldır kışını da buraya gel."

Jamie güldü. "Elbette, bir sonraki uçağa olacağım. Kimin işe ihtiyacı var ki, değil mi?"

"Aynen öyle."

Külotumu çıkarıp sütyenimin kancasını açtım ve sonra aklıma bir fikir geldi. Dudağımı ısırdım, aptalca olup olmadığını merak ediyordum ama kendimi vazgeçiremeden telefonumu kaptım ve görüntülü sohbet seçeneğine tıkladım.

"Videonuzu açın ve size sanal turu göstereyim."

"Bekle, evime giriyorum. Bana birkaç dakika ver."

Kamerayı kendi tarafıma kurdum, yeni bir bira açmak için çıplak bir şekilde mutfaka doğru yürürken benden uzağa baktığından emin oldum. Jamie'nin videosu devreye girdiğinde yüzünü gördüm ve o da benim Market Meydanı manzaramı gördü.

"Kahretsin," dedi, kendi anahtarlarını beni eve götürdüğü gece kaçırdığı masaya bırakırken kelimeyi uzatarak. "Şu haline bak, büyük şehir kızı."

"Güzel, değil mi?" Güneş yüksek binaların üzerinde alçakta asılı duruyor, altın ışık huzmelerinin arasına gölgeler düşürüyordu. Görünüşe göre tüm şehir her zaman siyah ve altın rengindeydi.

İlk dairemi benim kadar sevdiği için heyecanla yatağına uzanırken ona küçük evimi gezdirdim. Alder'deki yurt odam kadar büyük olmasına rağmen parke zeminleri ve modern eşyaları vardı. Orada kaldığım bir hafta içinde sade bir şekilde dekore etmişim ama bu benim için yeterliydi. Yatağım büyük pencereden aynı manzarayı görüyordu ve güneş battıkça evim daha da rustikleşiyordu.

"Pekala, bana küveti göstermek için can attığını biliyorum." "Tabii ki. En iyisini sona saklamalıydım." Hala Kamera benden uzaklaştı ve onu banyoya doğru götürdüm, önce sadece tuvaleti görmesini sağladım, sonra sola döndüm ve güzel, bağımsız pençe küvetimi ortaya çıkardım. "Ta-da!"

Jamie abartılı bir şekilde uzun bir nefes aldı ve ardından "oh" ve "ah" dedi.

"Muhteşem değil mi?" Küveti musluktan arkaya doğru tropik bir manzaraymış gibi taradım. Biraz öne eğilerek suyu açtım ve tekrar ayağa kalkmadan önce en sıcak ayara getirdim. "Aylık ekstra beş yüz dolara kesinlikle değer."

Kıkırdadı. "Haklısın. Ben olsam en az bin dolar öderdim." "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Bir an dudağımı çiğnedim, bir sonraki hamlemi düşündüm. Tereddütle uzun saçlarımı göğüslerimin üzerinden öne doğru çektim ve ikimiz de aynaya bakana kadar telefonu yavaşça çevirdim. Jamie'nin gözleri beni tararken genişledi

— Makyajım hala iş yerimdeydi, saçlarım bütün gün yaptığım topuzdan dolayı bükülmüştü, ayna tam göbek deliğimin altından kesiliyordu ve saçlarım mütevazı göğüs dekoltemin üzerinde duruyordu.

"Tanrım," diye nefes aldı. "Gerçekten de en iyisini sona saklamışsın."

Yutkunmasını izledim, yatak odasının gölgelerinin çenesini ve boğazını çerçevelemesiyle vurgulanan hareket. Boştaki elimin parmakları saçlarımın uçlarıyla oynarken gözlerimi telefon ekranından ayırmadım. İlk hamleyi ben yapmıştım ve şimdi bekliyordum. Kontrolü ele alması için ona ihtiyacım vardı ve o da bunu hissetmiş olmalıydı.

"Saçını geriye çek."

Ayna hafifçe buhar çıkarmaya başlamıştı ve bir elimle saçlarımı toplayıp geriye doğru çekerek omuzlarımın altına düşmelerini sağlarken ısının tenime işlemesine izin verdim. Saçlarımın uçları sırtımın ortasına çarptı ve Jamie inlerken tüylerim diken diken oldu.

"Şimdi gerçekten orada olmak isterdim."

Bir an için beni yavaşça taradı, sanki önceki hafta sonu yeterince iyi bakamamış gibi. Sonra bir elini sertçe yüzüne götürdü, sonra eli kamera görüntüsünden kayboldu ve biraz hareket etti. Mayosunu çıkardığını fark etmem sadece bir saniye sürdü.

"Ne yapıyorsun?" Sesimi alçaltarak sordum.

"Seni iyi hissettireceğim," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. "Küvete gir."

Gözlerimi ondan alamıyordum ama dediğini yaptım, kameranın görüntüsünü yüzüme çevirerek yavaşça yarı dolu küvete girdim. Su vücudumun etrafındaki boşluğu göğsümün üstüne kadar doldurdu ve Jamie'nin şortunu yana fırlattığını duyduğumda suyu kapatmak için ayak parmaklarımı kullandım.

"Bana ne yaptığını görmek ister misin?"

Yüzü benimkine kilitlenmişken sorusuna cevap vermek çok kirli hissettirdi. Başımı salladım ve Jamie kamerasını çevirmeden önce dişlerini alt dudağında kuvvetle gezdirdi. Ekran, sert şaftına doğru inen karın kaslarının yakın çekimiyle doldu, kalçasındaki çok sevdiğim yara izi neredeyse dikkatimi nereye yönelttiğimi gösteren bir ok görevi görüyordu.

Jamie bunu istiyordu. Elini karnının çıkıntılarında ve kalçalarına doğru uzanan derin V kaslarında gezdirdikten sonra kendi etrafına sardı. Onu sert ve hazır görmek, büyük eliyle kavramak ve serbest bırakmak için zonklamak beni inletmek için yeterliydi.

"Siktir, Jamie," diye fısıldadım, suyun içine daha da batarak. Serbest elim göğsümü bulurken daha iyi görebilmek için telefona açı verdim. Masaj yaptım, başparmağımı meme ucuna sürttüm ve sanki onunmuş gibi sırtımı kendi dokunuşuma doğru eğdim. Kendini okşadı ve ne kadar büyük olduğunu, beni ne kadar çok istediğini görünce nefesim kesildi.

"O elin benim olduğunu farz et," dedi alçak sesle ve yumuşak bir şekilde. "Orada olsaydım benim yapacağım gibi kendine dokun."

Elim hemen suya kaydı ve Jamie'nin ellerinin nasıl hissettirdiğine dair anılarla zihnim yarışırken dokunuşun içine yuvarlandım. Avuç içlerinin sertliğini, tutuşundaki güveni, ne istediğime dair tartışılmaz bilgisini hatırladım. Kameranın onu bacaklarımın arasından takip etmesine izin verdim, parmaklarım klitorisimi bulup yumuşakça daire çizerken suyun içinden net olarak görüp göremediğinden bile emin değildim. İkimiz birlikte inledik ve görebildiği her şeyin yeterli olduğunu biliyordum.

Hayatımın en samimi anlarından biriydi.

Jamie kendini serbest bırakmaya yaklaştıırken ben suyun altında terliyordum. Beni tahrik etmek için tam olarak doğru şeyleri söyledi, beni çalıştırdı ve doğru an geldiğinde, suyun altında parçalanmama izin veren kelimeleri söyledi. Sonunda ikimiz de nefes nefese kalmıştık, birbirimize, bağımsızlığımıza ve aramızda her zaman canlanan şehvete kapılmıştık.

Ya olsaydılar acımasız orospu çocuklarıdır.

O gece her zaman geriye dönüp baktığım bir gecedir, sonraki anları farklı oynasaydım, her şey mükemmel bir şekilde yerine oturur muydu diye merak ederim. Sanırım hepimiz bundan suçluyuz, doğru kombinasyonu bulursak bir şekilde güce sahip olacağını umarak bir keşkeler listesini bir araya getirmekten

bizi gerçekten geri götürmek için. Ama gerçek  u ki, o geceye geri dönüp kendime aptal olmamamı, o anın ne kadar mükemmel olduğunu söyleyemem, kendime sağduyu a ılayamam.

"Benimle ol," dedi Jamie tatlı tatlı, o gecenin ilerleyen saatlerinde ikimiz de ülkenin karşı yakalarında ar aflarımızın arasında sürünürken. Saçlarım banyodan dolayı hâlâ nemliydi ve teninin hâlâ okyanustan gelen tuz gibi bir tada sahip olduğuna dair bahse girebilirdim.

"Ben seninleyim."

"Hayır, demek istediğim gerçekten benimle ol. Kız arkadaşım ol."

Midem bulandı ve bunu belli etmemeye çalışarak cevap vermeden önce yorganın altına yerleşmek için zaman ayırdım. "Neden buna bir başlık koymak zorundayız? Sadece... Bilmiyorum. Biz arkadaşız, Jamie. En iyi arkadaşız. Seninle konuşmayı seviyorum, seni özlüyorum, seni iyi hissettirmek hoşuma gidiyor." Son kısımda biraz kızardım.

"Aynen  yle, peki resmi olmak seni neden bu kadar korkutuyor?"

"Beni korkuttuğu için değil," diye karşı ıktım. "Sadece hayatımda ilk kez tamamen kendi başıma kalıyorum Jamie. Bir süreliğine sadece kendim olmaya ihtiyacım var. Son birkaç yılın benim için nasıl geçtiğini biliyorsun," diye ekledim ve Jamie'nin ağzı bir çizgi halinde inceldi, muhtemelen bilmediği için - gerçekten değil - ve bunun nedeni ona izin vermemiş olmamdı. "Sadece var olalım ve bırakalım nereye gidecekse gitsin. Şu anda ikimize de baskı yapmanın bir anlamı yok."

"Başka erkeklerle takılıyor musun?"

"Ne?" Başımı salladım. "Hayır, tabii ki h a y ı r . Burada başka erkek tanımiyorum bile."

"Mesele bu değil."

"Biliyorum, ama sadece söylüyorum."

 fkelendi. "Başka kızlarla takılsam sorun olur mu?"

Midem tekrar indi, bu sefer beni onunla birlikte oturmaya zorladı. Nefesimi üfledim, bu düşünce beni fiziksel olarak hasta etti.

Ama onun için özel biri olamıyorsam, benim için de özel biri olmasını isteyemeyeceğimi biliyordum. "Evet. Yani, sanırım. Anlıyorum. İhtiyaçların var."

"Tekrar söylüyorum, konu bu değil." Bir elini kabaca kısa, düzgünce şekillendirilmiş saçlarında gezdirdi. Uzun olmasını özlemiştim. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama üç yıl önce seni kaybettiğimde kendime bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğimi söyledim. Seninle birlikte olmak benim için çok önemli B. Ama sen izin vermezsen olamam."

Yavaşça nefes verdim, bana hayatta ne istediğini ilk kez söylediği zamanı düşündüm. Hayatımın bu noktasına kadar ben hep emin olamamıştım ama o hep biliyordu. Babasının şirketinde çalışmak, ortak olmak, işi devralmak ve babasının sahip olduğu aile hayatına sahip olmak istiyordu. Lise aşkıyla evleneceğini sanıyordu ama işte üniversite mezunu ve bekârdı. Ne istediğini, hayatta neye ihtiyacı olduğunu biliyordum - ama onun için bunu yapamayacağımı da biliyordum. En azından şimdilik.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye güvence verdim ve bu sözümü içten bir gülümsemeyle mühürledim. "Ama şu anda sana her şeyimi veremem. Çalışmak, yüksek lisans derecemi almak ve hâlâ ulaşamayacağım bir yerde duran geri kalan yanımlı bulmak için buradayım. Seni istiyorum, gerçekten." Tekrar söyledim. "Sadece yeni çevremi tanımam için bana biraz zaman ver, tamam mı?"

Jamie hâlâ hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama başını salladı. "Neye ihtiyacın varsa, sana vereceğim."

Bunu söylediğinde ona inanmıştım ama bazen kastetmediğimiz şeyler söyleriz. Sözcükler dudaklarımızdan çıktığı anda onları kastetmiş olabiliriz, ancak zaman geçtikçe, iyi niyetler başarısız beklentiler tarafından çiğnenir. Söz verenler neden söz verdiklerini unutuyor, kalpler yorgun düşüyor - iyi bir sebepten dolayı.

Viskiyi teknik olarak "viski" diye heceleyebilenler sadece İskoçlardır. Daha fazla sesli harfin iyi içki içme zamanını boşa harcadığını iddia ederler ve keşke bunu o zaman fark edebilseydim, çünkü yaptığım tam olarak buydu - zamanı boşa harcamak. Günler, haftalar ve aylar süren inanılmaz, ruh-

Hayatımın yolunu çizmek için doğru yolu bildiğimi
düşündüğüm için yıkıcı aşk beni geçip gitti.

Yanıldığım ortaya çıktı.

Meğer elimde nadir bulunan, nefis yıllanmış bir viski
şişesi varmış ama kaygan parmaklarımın arasından kayıp
yere düşmesine izin vermişim.

Ve parçaları toplamasına izin verilen kişi ben değildim.

FOURTEEN

On the Rocks

JAMIE ondan sonra uzaklaştı.

Hepsi bir anda değil, yavaş ve emin adımlarla.

Bazen normal görünüyordu, bazen saatlerce konuşuyor ve aramızda her zaman var olan o kolay arkadaşlığa dalıyorduk. Beni Pittsburgh'da görmeye hiç gelmedi ama bir hafta sonu eve uçtum ve annem ve Wayne'le yediğimiz bir öğle yemeği ve Jenna'yla yediğimiz akşam yemeği dışında tüm zamanımızı onun çarşaflarına dolanarak geçirdik. Ve eve döndüğümde, iş yerinde işler yavaşladığında beni görmeye gelmesi için geçici planlar yaptık. Bir gece, her birimizin ekranına bir film koyduk ve aynı anda oynat tuşuna bastık, film oynarken görüntülü sohbet aracılığıyla olabildiğince birlikte olduk.

Ve bunlar iyi zamanlardı.

Ama çoğunlukla Jamie yoktu - benimle telefonda konuşsa bile kendi kendine düşünüyordu. Bana istediği gibi sahip olamamanın onu öldürdüğünü biliyordum. Bu ona reddedilme gibi geliyordu, bunu şimdi daha net görebiliyorum ama o zamanlar bencildim ve hiçbir şey görmedim - belki de görmek istemedim.

Sonunda, aramalar ve mesajlar gittikçe azaldı ve sanırım bunun olacağını biliyordum. Aslında bu benim hatamdı - mesafeyi isteyen bendim, onu yerinde tutan bendim ve o uzaklaştıkça onu özlesem de, bıraktığı boşluğu onu orada tutmak için çalışmak yerine daha fazla işle doldurdum.

Yaz, bir kamera flaşının ışıkları gibi gözümü kamaştıran bir hızla geçti. Stajyerlik ve

Yüksek lisans derecem için çevrimiçi derslerim, boş zaman neredeyse hiç yoktu. Ne olduğunu anlamadan Ağustos ayına gelmişim ve stajımın son iki haftasındaydım ve Rye Publishing'deki zamanımı tamamlamadan önce büyük bir açık temsilci etkinliği düzenlemem gerekiyordu.

Jamie bana mesaj atıp konuşmamız gerektiğini söylediğinde, özellikle stresli bir Perşembe öğleden sonrasının tam ortasındaydım. Zaten meşguldüm, çok gergindim ve Rye'da kalıcı bir çalışan olabileceğimi kanıtlamanın eşiğindeydim ve ihtiyacım olan son şey ondan gelen bu mesajla midemin takla atmasıydı. Bir stajyer olarak topladığım ilginin eşi benzeri yoktu ve başarının parmaklarımın ucuna geldiğini hissedebiliyordum. Yine de duygularımın beni ele geçirmesine izin verirsem tüm bunlar yok olabilirdi.

Jamie'ye bağırıp çağırmayı, onun saçmalıklarına ayıracak zamanım olmadığını söylemeyi düşündüm ama gerçek şu ki söyleyeceklerinden korkuyordum. Bir bakıma ne olacağını biliyordum, en azından tahmin edebiliyordum - ve sanırım bu yüzden kızgın olmak istiyordum. Kızgın olmak kırılabilir olmaktan daha kolay olurdu.

Sonunda "tamam" demekle yetindim ve o akşam eve gider gitmez onu arayacağıma söz verdim. River kolunu küpüme dayadığında uzun bir iç çekişle telefonumu masamın üzerine atmıştım.

"Bir molaya ihtiyacın var."

"Hayır," diye düzelttim onu bilgisayarıma geri dönerken. "Aslında gün içinde daha fazla saate ihtiyacım var."

Kıkırdadı. "Hadi ama. Yemek. Şimdi."

"Ben iyiyim."

"Patronunun kim olduğunu unuttun mu?" Sonunda ona baktım ve yüzünde aptal bir sırıtişla güzel bir sarışın kaşını kaldırdı.

"Sana ödeme yapıyorum kartını çekmenin yolu."

"Öğle yemeğini ben ödeyeceğim. Bu nasıl?" Şemsiyemi masamın köşesine koyduğum yerden aldı ve bana uzattı. "İki saatten fazladır buradasın."

ve hala Primanti Brothers'ın sandviçini yemedin. Bugün bunu düzelteceğiz."

Yemekten bahsedildiğinde aslında ne kadar aç olduğumu fark ederek gülümsememe izin verdim. Belki de sadece bir saatliğine bile olsa bir molaya ihtiyacım vardı. Şemsiyeyi elinden aldım ve küpün kancasından çantamı kaptım. "Patates kızartması ve lahana salatasıyla dolu sandviçlere nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Yapamazsın. Başka bir koz."

Gülümsedi ve eliyle önden gitmemi işaret etti. Masanın üzerindeki telefonuma baktım ama onu geride bırakmaya karar verdim. Eğer ara veriyorsam, her şeyden ve herkesten ara veriyordum.

Pazar Meydanı'ndan Primati Brothers'a doğru yürürken ıslak ve yılın bu zamanına göre şaşırtıcı derecede soğuktu. Bunaltıcı Ağustos aylarına alışkındım ama o gün hava altmışlardaydı ve bütün gün çiseliyordu. River ve ben şemsiyelerimizi açmış yan yana yürüyor, yaklaşan etkinlik ve diğer küçük sohbetler hakkında konuşuyorduk. Şehir merkezinde yürümeyi seviyordum. Aslında Pittsburgh ile ilgili her şeyi sevdim. Evim gibi hissetmek için ne kadar geliştiğine şaşırmıştım.

"Tamam, şimdi bu kapıdan girdiğin anda mola vereceksin. Ben ciddiylim. İş konuşmak yok," dedi River girişe vardığımızda. Ben kabul edene kadar elini kapının üzerinde tuttu ve sonra kapıyı açtı ve cennetin kokusu içeri doldu.

Küçük bir yerdi, çoğunlukla yemek pişirilen yeri çevreleyen barda sınırlı sayıda oturma yeri vardı. River ve ben en uçtaki iki bar taburesine kaydık ve gülümseyen bir garson yumurtayı çevirmek için düz tepeye dönmeden önce menülerimizi bıraktı.

"Siz ne içiyorsunuz?" diye omzunun üzerinden bağırdı. Uzun, siyah saçlarını geriye doğru topuz yapmış ve kollarında dövmeler vardı. Barın arkasındaki tüm ekip birbirlerine bağırarak emirler yağdırıyor ve arada şakalar yapıyordu. Kendimi çoktan rahat hissetmiştim.

Cevap vermek için ağzımı açtım, bir su istemeye hazırdım, River bizim için cevap verdiğinde, iki yerel bira sipariş etti.

"Stajımın sonuna geldiğimi biliyorum ama patronuma iş yerinde içtiğimi söyleme, tamam mı?" Alay ettim.

"İçimden bir ses aldirmayacağını söylüyor. Peki, ne sipariş edeceksin?"

Menüye baktım, seçenekleri gözden geçirdim. "Pitts burger. En çok satan iki numara." Gözlerim diğer seçenekleri de okudu ve üzerinde böyle bir ibare olan başka bir menü kalemi bulamayınca kaşlarımı çattım. "En çok satan bir numara nedir?"

Biralarımız önümüze konurken River ve garson sırttı, köpükler biraz kenara taştı. "Ona bakıyorsun, tatlım."

Kafam karışmıştı ama River'ın gözleri kenarlardan kırışıp az önce elimi sardığım biraya kayınca her şey yerine oturdu. "Ohhh," diye mırıldandım, benimkini havaya kaldırarak. "Bira. Bir numaralı çok satan kitap. Anladım."

"Aslında çoğundan daha hızlı," diye kabul etti garson. "Peki, ne olacak?"

Ben Pitts-burger sipariş ettim ve River da Cajun Tavuğu ve Peynirini tercih etti ve sonra rahatladık, biralarımızı içtik ve iş dışında her şey hakkında konuştuk. Pittsburgh'da arkadaş edinmek için pek durmamıştım, tüm enerjimi işe vermişim ama Pittsburgh'u daha yakından tanımak için elimden geldiğince zaman ayırmıştım. Tantanayı, yerel yemekleri, gizli mücevherleri sevdim. Çok büyüleyici bir şehirdi ve River'la birlikte yapılacaklar listemden bir yeri daha çıkarmak öğle tatilimi geçirmek için mükemmel bir yol gibi görünüyordu.

River ilk birasının sonuncusunu içerken, "Sağ elinizi geride bıraktığınızı fark ettim," dedi. Cevabımı beklerken eliyle garsona bir tane daha istedi.

"Sağ elin mi?"

"Telefonun."

"Oh." Parmağımın ucunu terleyen bira bardağının üzerinde gezdirdim ve omuz silktim. "Evet, sadece bir molaya ihtiyacım vardı."

"Erkek arkadaş mı?"

Patronuma kaşlarımı kaldırarak güldüm. "Hayır ama var mı diye sormanın kurnazca bir yolu."

River'ın bana olan ilgisine karşı kör değildim. Bu konuda harekete geçtiğini hiç görmedim ama zaman zaman flört ediyor ya da gözlerinin üzerimde olması gerekenden biraz daha uzun süre gezinmesine izin veriyordu. Yine de beni bir profesyonel olarak ciddiye alıyordu ve benim için en önemli şey de buydu.

"Vay canına, beni daha fazla etkileyebileceğini düşünmemiştim." "Bekar olmam seni etkiliyor mu?"

Kıkırdadı, yeni birası için garsona teşekkür ettikten sonra tekrar bana döndü. "Hayır, burada tek başına olman beni etkiliyor. Senin kadar azimli bir stajyerim olmamıştı ve bir oda arkadaşıyla yaşamadığını, her gece dışarı çıkmadığını ya da hafta sonlarını bir erkek arkadaşınla geçirmediğini öğrenince bunu nasıl başardığını merak ettim."

İltifatına gülümsedim ama omuzlarımı tekrar kaldırdım. "Bilmiyorum, tamamen yalnız değilim. En iyi arkadaşımla çok konuşuyorum."

"Jamie, değil mi?"

Midem bulandı. "Evet..."

River ellerini kaldırdı. "Sakin ol, sadece toplantılarda telefonunun ekranında onun adını çok görüyorum."

"Oh, bu bir... Yani Jamie bir..."

Ben kelimeleri bulmakta zorlanırken bekledi ama sonra tanıdı. "Bekle, Jamie erkek mi?" İnledi. "Hayır, lütfen bana erkek bir en iyi arkadaşın olduğunu söyleme."

"Neden?"

River başını iki yana salladı, gözleri birasına sarılmış ellerindeydi. "Annem bana her zaman en iyi arkadaşı erkek olan bir kıza asla kalbimi vermememi söylerdi, çünkü kızın kalbi karşılığında verebileceği bir şey değildir."

Bu kelimelerin bana nasıl oturacağını bilemezdi. Göğüs kafesimin kemikleri arasında yılan gibi kıvrılacağını, sıkıca sarılacağını ve gerçekliğiyle nefes alma yeteneğimi keseceğini bilemezdi. Yutkundum, viskinin tanıdık yakıcılığı tat alma duyularımı istila etti. River'ın haklı olup olmadığını, daha da ötesi haklı olmasının sorun olup olmadığını merak ederek viskiyi birayla bastırdım. Jamie kalbimi istiyordu, değil mi? Zaten onun olsaydı çok mu kötü olurdu? Bu konuda seçme şansım var mıydı?

"O zaman kalbini stajyerine vermeye çalışmaman iyi bir şey, değil mi?" Göz kırptım ve River bar taburesine geri oturdu, beni izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Evet. İyi bir şey."

Sandviçim harikaydı, olacağını düşündüğüm her şey vardı. Patates kızartması ve lahana salatasıyla doluydu, yarısını zar zor mideye indirebildim ve biramı da bitirdim. Ofise dönerken karnımı ovuşturuyordum, o yemekten sonra hala düz olduğunu görünce şaşırdım.

Asansörle ofise geri dönerken River, "Seni öğle yemeğine götürmek istememin bir nedeni daha var," dedi.

"Beni diğer tüm sandviçler için mahvetmek dışında mı?" Sırıttı. "Evet. Bunun dışında."

Aramıza sessizlik çöktü ve cümlesinin devamını orada bulabilecekmişim gibi omzumun üzerinden baktım. "Tamam... yani..."

Katımıza çıktık ve alkışlar arasında ofisin kapısı açıldı. Geriye sıçradım, ama sonra Mona'nın masasının üzerinde asılı olan pankartı okurken ellerim ağzımı kapatmak için uçu.

İŞE ALINDINIZ.

"Bu da ne böyle?" Herkes alkışlamaya devam ederken asansörden inerken fısıldadım. Bay Randall Godsby, River'ınkiyle aynı olan geniş sırtışıyla kalabalığın arasından ilerledi. Bütün yaz birlikte çalıştığım ajanlar, medya ekibi ve başkan yardımcıları da oradaydı. Bu

büyük bir ofis değildi ama o anda büyük hissettirdi - bir aile gibi.

Bay Godsby elini bana uzatırken, "Tebrikler Brecks," dedi ve ben de doğal olarak ismimi duyunca yüzümü buruşturma dürtüsüne karşı koydum. Elini tuttum, omzumun üzerinden River'a baktım ama River babasıyla benim aramda bakışırken sadece gülümsüyordu. "River bana bu yaz takım için ne kadar önemli olduğunu birden fazla kez söyledi, ama o söylemese bile ben kendim fark ederdim - ve bu da bir şey ifade ediyor. Eğer bir süre daha Pittsburgh'da kalmak istiyorsan, sana tam zamanlı bir iş teklif etmek istiyoruz - Yardımcı Edebiyat Temsilcisi olarak."

Elini şiddetle sıkarken heyecanıma engel olamayarak çığlık attım. O yaz uğruna çalıştığım her şey, kapıdan girdiğim andan itibaren benden şüphe eden insanlarla dolu bir odada meyvesini vermişti. Randall elimi bırakıp gururlu bir gülümsemeyle omzumu sıkıca kavradığında bile buna inanamıyordum.

Zihnim reddetmek için sebepler aradı ama bir şey bulamadı. Hâlâ PSU'da Yayıncılık: Dijital ve Basılı Medya alanında online yüksek lisansımı tamamlıyordum ve Pittsburgh'u seviyordum. Rye Publishing en iyi yayınevlerinden biriydi ve sırada bekleyen başka bir teklifim yoktu. Benim için gerçekten önemli olan birinden daha fazla zaman ayırmak anlamına geldiği düşüncesi dışında hiçbir şey beni kalmaktan alıkoymuyordu. Ama bana söylediği gibi hissediyorsa, anlayacaktır. Benim adıma mutlu olurdu.

Ben de gülümsedim ve kendi başıma kazandığım ilk iş teklifimi kabul ettim.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum Bay Godsby. Teşekkür ederim.

Rye ekibine tam zamanlı olarak katılmaktan onur duyarım."

"Huzzah!" River şaka yaparak Mona'dan şampanya fincanlarından birini aldı ve bana uzattı. O bile gülümsüyordu - ve bu da bir şey ifade ediyordu. "Yeni Rye Rookie'ye kadeh kaldıralım."

"Şerefe!" Herkesin sesi aynı anda yükseldi ve plastik kadehlerimizi birlikte tokuşturduk. Sonra her zamanki gibi işimize döndük, herkes yavaşça masalarına ya da toplantı odalarına doğru yol aldı.

"Birisi her işe alındığında böyle mi oluyor?" River omuz silkti. "Her terfi ettiklerinde, evet."

Bunu içime sindirirken yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi. Bir terfi. Stajyer olarak sadece iki ay çalıştıktan sonra terfi etmişim. River'ın eli yanımdan geçmeden önce omzumu sıkmak için uzandı ve ben şampanya ile orada durup aptal gibi gülümsedim.

"Artık işinin başına dönebilirsin çaylak," dedi Mona ve hemen sandalyesine oturup klavyesine vurmaya başladı. Kaşlarını kaldırdı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Ve tebrikler."

"Teşekkürler, Mona."

Sandviçten ve yeni ekibimin sevgisinden doymuş bir şekilde dans ederek masama geri döndüm. Bir işim vardı - gerçek bir iş - ve bunu hak etmişim. Hiçbir şey beni yıkamazdı.

Ama sandalyeme geri oturup anneme mesaj atmak için telefonumu elime aldığımda, birkaç saat içinde yapacağım telefon görüşmesini hatırladım. Jamie ile.

Ve ona şehirde kalacağımı söylemek zorundayım.

- - -

Eve dönerken güzel bir şişe viski almaya karar verdim.

Ne de olsa kutlama yapıyordum - bir yanım pek öyle hissetmese de, birazdan yapacağım telefon konuşmasını biliyordum. İçki dükkânı sahibinin yüksek tavsiyesinden sonra bir şişe Whipper Snapper Project aldım

Q. Daha önce hiç denemediğim, hatta adını bile duymadığım bir Avustralya viskisiydi ve adı hoşuma gitmişti. Bana babamın babasının ben küçükken, özellikle de ona ukalalık yaptığım zamanlarda bana taktığı ismi hatırlattı. Çok fazla para ödemişim.

ve kendimi inandırdığım kötü adam gibi sek içtim. Sonra Market Meydanı'nın gece manzarasını gören küçük koltuğuma oturdum ve Jamie'nin numarasını çevirdim. Telefon çaldığında ilk yudumumu aldım ve viski yanmasına rağmen şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Dişlerimin arasından bir nefes çektim ama o ilk kadehten sonra içmesi su kadar kolay olurdu.

"B?"

Sesinde bir parça çaresizlik vardı ve bu kalbimi ısıttı.

"Evet, buradayım."

Uzun ve sabit bir nefes verdi ve sonra konuşmaya başladı. "Tamam, sadece orada oturup bir dakika beni dinlemeni istiyorum, tamam mı? Bizden, geçmişte ne olduğumuzdan ve gelecekte ne olamayacağımızdan korktuğunu biliyorum. İlk kez kendi başına ayakta durduğunu ve bundan gurur duyduğunu biliyorum, ben de bundan gurur duyuyorum ama ben de senin yanında durabilirim."

"Jamie-"

"Ve uzun mesafenin seni korkuttuğunu biliyorum, ama adını öyle koymamış olsak da yazı neredeyse uzun mesafeli bir çift olarak geçirdik." Bu noktaya itiraz edemezdim ama yine de - hayatta kalmamızı sağlayan şey bir unvan baskısının olmaması mıydı? "Düşünüyordum da. Stajın bitmek üzere ve Miami'deki bazı yayınevlerine bakıyordum. Birçoğu işe alım yapıyor ve artık tecrübelisin. Derslerin online, B. Eve gelebilirsin, birlikte olabiliriz."

"Jamie, ben-"

"Hayır, bırak da bitireyim. Çok şey istediğimi biliyorum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin ve senden benim için köklerini söküp geri dönmeni istemem çok bencilce. Ama geçen sefer beni terk ettiğinde senden hiçbir şey istemediğimi fark ettim. Bu yüzden bu sefer ne istediğimi sana açıklıyorum. Seni istiyorum. Geri dönmeni istiyorum, cehenneme taşınmanı istiyorum." Güldü ve ben

parlak gülümsemesini telefonda duydum. Bu sadece kalbimi bir kez daha parçaladı. "Karmaşık olmak zorunda değil. Bunu yapabiliriz, B."

"Ben kalıyorum."

"Jenna da burada. Ve annen. Ve-"

"Jamie, Pittsburgh'da kalıyorum," dedim daha yüksek sesle. "Bana tam zamanlı bir iş teklif ettiler. Bugün."

Aramıza sessizlik çöktü ve bardağımı yavaşça kaldırıp viskiden bir yudum daha aldım.

"Tamam," diye yavaşça nefes verdi. "Sorun değil. Birbirimizi ayda bir kez görebiliriz, sırayla uçarız ve sonunda bir yolunu buluruz."

"İşler öyle yürümüyor," derken sesim kesildi. "Senin orada babanın şirketi var. Benimse burada bir hayatım var." Pittsburgh'daki hayatımın iş olduğunu düşünürsek, hayat biraz ağır bir kelimeydi, ama şehre gözlerimde bir ateşle taşınmıştım ve şimdiden kendim için bir isim yapıyordum. Bunu uzun mesafeli bir ilişkiyle karmaşık hale getirmeyi düşünmek kurdeşen dökmeme neden oldu ve onun "eninde sonunda çözeceğiz" dediğini duymak da yardımcı olmadı. Bu ne anlama geliyordu? İkimiz de babasının şirketinden asla ayrılmayacağını biliyorduk, bu da benim "sonunda bir yolunu bulup" eve dönmemi beklediği anlamına geliyordu.

"Bu birlikte bir hayatımız olamayacağı anlamına gelmiyor."

Bir an durakladım, ne kadar yanıldığını anlayınca kalbim biraz kırıldı. "Ama öyle sayılır, Jamie. Telefonda söylediğinde kulağa çok kolay geliyor ama uzun mesafeli bir ilişki zordur. Karmaşık ve dağınıktır ve şu anda ikimizin de buna ihtiyacı yok, ikimiz de kariyerimize yeni başlamışken olmaz. Bizim için doğru zaman değil..." Başımı salladım. "Hiçbir zaman doğru zaman değildir."

Diğer uçtan bir iç çekiş sesi geldi ve Jamie tekrar konuşmadan önce aramızdaki zamanın uzadığını hissettim. Konuştuğunda sesi daha alçaktı, yenilmişti ve sesi neredeyse bardağımı düşürmeme neden oluyordu.

"Bu hiç adil değil. Bunu anlamıyorsun, B - hiçbirini. Alder'den ayrıldığında her şeyi geride bıraktın - gittiğimiz yerleri, biriktirdiğimiz anıları. Ama ben orada yaşadım. Sensiz. Üç yıl boyunca." Durakladı. "Ve sonra, seni tekrar bulduğumda, her şey doğru gibiydi. Zamanlama, ikimizin de hissettikleri. Sonunda senden bir cevap aldım, neden onca yıl uzak kaldın ve anladım, B - gerçekten anladım. Anlamıştım. Babanın ölümüyle yıkılmıştın ve zamana ve boşluğa ihtiyacın vardı. Ben de sana bunu verdim. Mutlu bir şekilde. Sana bir daha sahip olup olamayacağımı bilmiyordum ama umurumda değildi çünkü benden ne istediğini biliyordum."

Hayatımın o dönemini düşündüğümde gözlerim doldu. Kendimi çok parçalanmış hissettiğimi, Alder'de kalmak istediğimi ve bunu yapamayacağımı bildiğimi hatırladım. Jamie o zamanlar onu da kendimle birlikte dibe çekmeme izin verecek kadar beni seviyordu ve sonrasında beni nasıl hâlâ sevebildiğini asla anlayamayacaktım.

"Ama şimdi, bana hala orada olmadığını söylüyorsun - hala doğru zaman değil. Kırıldığın zaman benimle birlikte olamadın ve şimdi kendi başına ayakta duruyorsun, hala benimle birlikte olamıyorsun. Eğer en kötü ve en iyi zamanlarında sana sahip olamayacaksam, o zaman seni ne zaman elde edeceğim, B? Aramızdaki şeyle savaşmayı bırakıp beni içeri alman için zamanlama ne zaman uygun olur?"

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ve bir yudum daha alırken burnumu çekerek hıçkırığımı temizledim. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bir bakıma haklıydı - bu adil değildi. Ama aynı zamanda hayatımdaki bir zamanı ve yeri parmağımla işaret edip "İşte! İşte o zaman hazır olacağım." Bu konudaki umursamazlığı beni rahatsız etti ve viskiden uzun bir yudum daha aldım, Jamie'nin bunu başaracağıma ve Pittsburgh'da kalacağıma hiç inanmamış gibi görüldüğünü fark ettim. Bunun geçici olduğunu düşünüyordu, sanki benim şehirde olmam onu ve planlarını rahatsız ediyormuş gibi.

Jamie'yi seviyordum, hep sevdim ama uzun mesafe yapamazdık. Kendi işim varken, binlerce kilometre öteden

bana ihtiyacı olan kadın olamazdım.

uğruna savaşılan hedefler. Onun ne istediğini, her zaman ne istediğini biliyordum - bir eş, çocuklarla dolu bir ev. Belki bir gün ben de bunları isterdim. Ama o gün bugün değildi.

İşte o zaman, birbirimizi yeniden bulduğumuz o gece benden ne istediğini hatırladım.

"Bir güne ne oldu?" Fısıltıyla sordum.

Cevap vermesi bir an aldı. "Şu anda bir güne ihtiyacım var."

"Ve bunu sana veremem, peki bu bizi nereye götürüyor?" "Bilmiyorum."

Bardağımda kalanı bitirdim ve bir tane daha doldurdum, Whipper Snapper tıpkı olacağını bildiğim gibi öncekinden daha yumuşaktı. Başka, daha eski bir viski kendini dışarı atarken sistemime batıyordu.

Şu anda muhtemelen bana kızgın olduğunuzu biliyorum. O geceye dönüp baktığımda ben de kendime kızgıyım. Ama hayatımın o belirli anında, neyin en iyi olduğunu bildiğimi sanıyordum. Neyin işe yarayıp neyin yaramayacağını, neyin önemli olup neyin olmadığını bildiğimi sanıyordum. Kendimi olası bir kırık kalpten korumanın, araya mesafe girmişken aşk için savaştıktan daha kolay olacağını düşündüm. Jamie'den daha önce de uzaklaşmıştım ve bu beni neredeyse öldürüyordu ama bu sefer inatçıydım ve bana ultimatoma verenin o olduğunu hissediyordum. O benden uzaklaşmaya hazırды ve ben de kendi ayaklarımın üzerinde durmak pahasına ona izin verecek kadar gururluydum.

"Dinle, yaklaşan çok büyük bir etkinliğim var ve yarın uzun bir gün olacak..."

Bu üzücü bir bahaneydi ve Jamie bunu biliyordu. İçimdeki büyük parça bu konuda benimle kavga etmesini, onunla konuşmamı ve bunu çözmemi talep etmesini bekliyordu ve sanırım bu benden vazgeçtiğinin işareti olmalıydı. Beklemekten, artık yumruklarını bile engelleyemeyen biriyle dövüşmekten bıkmıştı.

"Evet, tamam." Nefesini verdi ve ben o nefesi telefonun içinden hissettim. Neredeyse yanımdayken kokusunu alabiliyordum.

Bal, o gece içtiğim viskiye benziyordu. "Ben sadece..." Bu cümleyi bitirmesini bekledim ama bitirmedi ve sonraki geceler boyunca aklımdan çıkmadı. "İyi geceler, B."

"İyi geceler."

Telefonu kapattıktan sonra on dakika boyunca elimde telefonla oturdum, gözlerim elimdeki bardakta konuşmamızı tekrar ettim. İşte o zaman fark ettim.

Jamie terfim için beni hiç tebrik etmedi.

O gece yatmadan önce şişenin yarısını içmiştim ve pahalı viski bile düşüncelerimi susturamamıştı. Şimdiye kadar bulunduğum en tuhaf yerde sıkışıp kalmıştım. Hem kararımdan emindim hem de hayatımın en büyük hatasını yaptığım için dehşete düşmüştüm; başarılarımla gurur duyuyor ama inatçılığımdan utanıyordum. Ama gerçek şu ki o yaz, hayatımın o yılı benimle ilgiliydi. Dünyadaki tüm zamana, hatalara ve büyümeye yerim varmış gibi hissediyordum. Ne kadar yanıldığımı nereden bilebilirdim ki?

Ertesi gün Jamie'yi aramadım, o da beni aramadı. Günler, haftalar ve aylar boyunca böyle devam etti. O güzel viski şişesini düşürdüğümü fark etmem çok uzun sürdü. Onu kıldığımı fark etmem çok uzun sürdü. Bunu anladığımda, çok uzun süre çok geçe dönüşmüştü ve viskinin yakabileceği diğer yolu çok iyi hatırladım.

FIFTEEN

The Angel's Share

YANIYORDUM.

Stajımın sonundaki etkinlikte başarılı oldum ve bu da beni doğrudan yeni tam zamanlı pozisyonuma itti. River'ın yanında staj yapmaktan ne kadar keyif alsam da, sonunda tam olarak olmak istediğim yerdeydim - yeni yetenekler bulmak, bir müşteri listesi oluşturmak, yayıncılık dünyasında bağlantılar kurmak. Edebi Ajanlığa giden yoldaydım ve bundan sonra durdurulamaz olacağımı biliyordum.

Çok çalışmanın ve ödüllendirilmenin hem özgürleştirici hem de kesinlikle boğucu bir yanı vardı. Bir yandan kendimle gurur duyuyordum. Hayatta ne istediğimi, nelerde iyi olduğumu bulmuştum ve kariyerim için sağlam bir temel oluşturmak üzere doğru hamleleri yapıyordum. Hiçbir şey beni ofiste geç saatlere kadar çalışmaktan ya da hafta sonları işe gelmekten daha mutlu edemezdi. Rye Yayıncılık'taki herkes benim kim olduğumu biliyordu. Bazıları için bir ilham kaynağıydım. Diğerleri içinse bir tehdit. Ve ben her ikisi olmayı da seviyordum.

Ama öte yandan, iş hayatımdaki her şeydi - bu da inkar etmeye çalışsam bile yalnız olduğum anlamına geliyordu. Bu yalnızlık içinde üzgün değildim, ama onu hissediyordum - dairemin köşesindeki bir hayalet ya da gölge gibi. Her zaman oradaydı, pusuda bekliyordu ve çok fazla olduğunda ondan kaçınmak için kendimi ofise geri dönmüş buluyordum. Ve böylece döngü devam etti.

İş benim hayatım olduğu için, zamanımın çoğunu River'la geçirmeye başladım - ki bu birçok açıdan tehlikeliydi

Birden fazla. Benim iş ahlakımla ilgili değil, meraklı olduğum çok açıktı. Ama Jamie'nin gitmesine izin vermiş olsam da kalbim hâlâ ona sıkı sıkıya bağlıydı ve bunu River'a belli etmek için elimden geleni yaptım. Henüz bir hamle yapmamıştı ama parmaklarının seğirdiğini gördüm - hazırды, bekliyordu ve ne zaman saldıracağını merak ediyordum.

Ne yapacağımı merak ettim.

Kasım ayında bir Cuma akşamı saat sekizi geçiyordu ki yalnızlık beni nihayet ele geçirdi. O zamana kadar bağımsız olan ama şimdi temsilcilik arayan, gelecek vaat eden bir fantezi yazarından aldığım yeni bir taslağı inceliyordum. Kitap harikaydı, kendimi tamamen kaptırmıştım, en azından River küpümün tepesine sertçe vurana kadar.

"Biliyorsun, o kitap Pazartesi günü de okunabilir olacak. Hatta yarın bile - o boktan sandalyede kambur durmak yerine koltuğunda okuyabildiğin zaman." Gülümsedim, taslağı masama fırlattım ve sandalyemde arkama yaslandım. İki elimi yüzümde gezdirdikten sonra tekrar buklelerimin üzerinde gezdirdim. "Bu gecelik bu kadar yeter."

"Artık benim patronum değilsin Riv. Aylardır değilim." Bunu belirtmemden nefret ettiğini bildiğim için göz kırptım. Her zaman daha az çalışmamı isterdi ve bu da benim daha çok çalışmama neden olurdu. "Sadece VP'ye senden önce gideceğimden korkuyorsun."

Güldü. "Dürüstçe mi? Bu noktada, eğer yapsaydın şaşırmazdım." Hiçbir uyarıda bulunmadan kübümün içine girdi ve parmağını Mac'imin güç düğmesine sokarak onu kapattı.

"Hey!"

"Cidden, hadi ama. Bugün cuma gecesi. Gidip bir şeyler içelim." Elini uzattı ve ben de ona baktım, gözlerindeki ışıltıyı hala kısmen dolu olan hassas bir alana biraz fazla yakın hissediyordum.

İçimi çektim. "Biliyor musun, gerçekten çok yorgunum. Belki de gidip biraz uyumalıyım."

Yutkundu ve istediği cevabın bu olmadığını bilsem de elimi tutup beni kaldırdı. "Bu da işe yarar. Sadece buradan defolup git."

"Çok otoriter," diye takıldım. Gözleri tekrar parladı ve bu sefer kesinlikle etrafımızdaki boşluğun kıvılcımlandığını hissettim. Boğazımı temizledim, büyük boy çantamdaki el yazmasını fırlatıp omzuma attım. "Beni dışarı çıkarır mısın?"

River benimle sadece aşağıya kadar yürümedi, apartmanımın girişine kadar yürüdü ve bana sıkı sıkı sarılıp veda ettikten sonra Market Square'deki küçük bir barda iş arkadaşlarımızla buluşmaya gitti. Asansörle katıma çıktım ve yeni rutinim haline gelen hareketleri yaptım - kapıya bir şeyler bıraktım, ayakkabılarımı çıkardım, bir kadeh şarap doldurdum, yatak odama varana kadar şişeyi diğer elimde tuttum, burada tayt ve büyük boy bir sweatshirt giydim, sonra en sevdiğim yer olan kanepeye kışımı koydum.

Bacaklarımı altına sıkıştırıp kırmızı şaraptan uzun bir yudum aldığımda rahatlayarak iç çektim. Sek, hafif tatlı ve mükemmeldi. Saçlarımı başımın üstünde gevşek bir topuz haline getirirken yüksek sesle güldüm. Ne kadar acınası. Arkadaşlarımla bir şeyler içmeye davet edilmişim ve tek başıma oturmak için daveti geri çevirmiştim. Sarılabileceğim bir evcil hayvanım bile yoktu.

Telefonumdaki kişiler arasında gezinirken parmağımı annemin isminin üzerine getirdim ve mezuniyetimde çekilmiş bir fotoğrafımız ekranı doldurdu. Mesaj dışında konuşmayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden arkama yaslandım ve uzun bir hasret giderme sohbetine hazırdım.

"Selam tatlım!" Arka plandaki gürültüyü bastırmak için bağırdı. "Anne?"

"Ha?"

"Orada mısın?"

Yüksek sesli bir kahkaha patladı ve gürültü kaybolmadan önce annemin bir şeyler bağırdığını duydum. "Kusura bakma tatlım. Wayne ve ben şehir merkezinde yeni açılan bir bardayız. Ne var ne yok?"

Annem bile benden daha havalı.

"Ah, özür dilerim. Sadece arayı kapatmak için aramıştım." "Seni özledim tatlım! İşler nasıl?"

Bana her zaman sorduğu ilk soru buydu ve gerçekten de sormayı bildiği tek şey buydu - iş.

İçimi çektim. "Her şey harika. Her zamanki gibi kış tekmeliyor ve isimler alıyoruz."

"İşte benim kızım."

"Wayne'in yanına dönmene izin vereceğim.

Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum.

Her şey yolunda mı?"

Annem biliyordu. Her zaman biliyordu. Ama bu gece ona yüklenmek için uygun bir gece değildi. "Her şey yolunda anne. Yarın beni ara, tamam mı?"

"Tamam tatlım. Sonra konuşuruz!" Telefonu çabucak kapattı ve beni lisede büyüten annemden ne kadar farklı olduğunu düşünerek kıkırdadım. O kadın iş dışında evden hiç çıkmazdı ve nadiren gülümserdi. Wayne anneme yeniden hayat vermişti ve bunun için onu seviyordum.

İlk şarabımı muhtemelen biraz fazla hızlı bitirdiğimi fark ederek bir kadeh şarap daha doldurdum. Sonra Jenna'yı aradım.

"Sup, betch."

"Lütfen bana süper eğlenceli Cuma gecenizi bölmediğimi söyleyin."

Alay etti. "Pek sayılmaz."

"Güzel. Annem çoktan sarhoş oldu ve eğleniyor, ben de kanepede kendime acıyıp sızlanacak birini arıyorum."

Jenna sanki pozisyonunu ayarlıyormuş gibi nefes nefese, "Pekâlâ," dedi. "Şanslısın ki ağırlığımca yumurtalı ekmek ve Ben & Jerry's yemeyi yeni bitirdim ve Cruel Intentions'ın sadece kırk dakikasındayım. Gece daha yeni başlıyor."

"Çok güzelsin."

"Biliyorum," dedi bir şeyler yerken - benim bahsim dondurma üzerineydi. "Yani, acıma partisi şapkam takıldı. Neyi kutluyoruz?"

Arka plan gürültüsü için televizyonumu açtım ve MTV'ye denk geldim. "Bilirsin işte, her zamanki şeyler. Temelde siktirip gitmesini söylediğim adamı özlüyorum ve iş yerindeki geniş müşteri listem dışında şu anki hayatım için gösterecek hiçbir şeyim yok."

"Bu neden kötü bir şey olsun ki? Kıçını yırtarak çalışıyorsun ve bunu herkes görüyor. Keşke ben de senin gibi iş ahlakına sahip olsaydım. Otuz yaşına geldiğinde altı haneli rakamlar kazanıyor olacaksın."

"Evet..." Parmak ucumla bardağımın kenarını çizdim. "Yani, beni yanlış anlamayın, işimi seviyorum. Yaptıklarımın gurur duyuyorum."

"Ama Jamie olmadan her şey berbat."

İçimi çektim. "Tam isabet."

"Tamam, daha ileri gitmeden önce," dedi Jenna ve bir kaşık daha dondurma emdiğini duydum. "Bu gece benden ne istiyorsun? Saçlarını okşamamı ve seninle konuşmamı mı yoksa aynı anda hem kıçına hem de burnuna bir yumruk gibi gelen sert bir kanka sevgisi mi istiyorsun?"

Şarabımdan uzun bir yudum daha aldım ve sorusunu zihnimde tekrarlardım. Aylardır saçlarımı okşuyor ve bana en kolay duyabileceğim şeyleri söylüyordu ama her nedense Kasım ayının o soğuk Cuma gecesinde, tatil de yaklaşmışken, kendimi özellikle evimi özlemiş ve yalnız hissediyordum. Boğazımda düğümlendiğini hissettiğim duygulardan kurtulmak için şarap şişeme sarılıp ağlamaya hazırdım. Ve belki de, sadece belki de, kaçındığım gerçeğe yüzleşmeye hazırdım.

"Dişlerime tekme at."

Jenna hattın diğer ucunda ellerini birbirine çırttı. "Tamam, bunu senin istediğini unutma." Durakladı, ayaklarını sürüyerek yürüdü ve ben onun, İsa'ya geldiğimiz en iyi arkadaş konuşmalarımızdan önce yaptığı gibi dik oturduğunu hayal ettim.

Bacaklarımı açtım, kanepeye uzandım ve üzerimi örtmek için battaniyeyi arkadan çektim. "Ağız koruyucu yerinde. Duyalım bakalım."

"Öncelikle, sen kendinin en büyük düşmanısın. Her zaman öyleydin. Ama Jamie'yle yaşadığın bu olay bana senin çarpık benlik algının ve başkalarını nasıl etkilediğinin yepyeni bir yönünü gösterdi."

"Tamam, dikkatimi çektin. Açıkla."

"Alder'i terk ettin ve bir daha geri dönmedin çünkü zehir gibi bir şey olduğuna o kadar inanmıştın ki. Okulunu bırakacağını ve uğruna çalıştığı her şeyi kaybedeceğini düşündün çünkü sen berbat durumdayken seni sevmek istedi. Ama gerçek şu ki, eğer geri dönmüş olsaydın, Jamie muhtemelen seni kendi başına yaptığından daha kısa sürede hayata döndürürdü."

Kaşlarımı çattım. "Hiç sanmıyorum. O zamanlar berbat bir haldeydim. Babasının şirketiyle ilgili kendi endişeleri vardı ve ben onun hayatına başka bir stres kaynağı sokmak istemedim."

"Doğru. Siz istemediniz ama Jamie sırtınızı dayadığınız kişi olmaktan mutluydu. Olmak istedi. Sen ona izin vermedin. Ve sonra, bir mucize eseri, hayatında tam da kendini yeniden iyi hissettiğin anda onunla karşılaştın. Ve evet, taşındınız. Evet, uzun mesafe berbattır ama ne var biliyor musun? Bu mümkün. Yani, gerçekten sonsuza kadar Pittsburgh'da kalacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Belki," dedim savunmacı bir tavırla. "Mesele şu ki, uzun mesafeli ilişkinin kalıcı mı yoksa geçici mi olacağını bilmemizin bir yolu yok."

"Evet var."

"Nasıl?"

"Bunun geçici olmasına karar veriyorsun, B. Bu kadar kolay. Hayatınızda neyin önemli olduğuna bakarsınız ve Jamie en önemli önceliğinizse, diğer her şeyi buna göre ayarlarsınız."

"O önemli ama benim kariyerim de önemli," dedim oflayarak. "Sonunda kendi başıma çözdüğüm şeyi bir çocuk için bırakmak istemiyorum."

"Oh lütfen," diye alay etti. "Öyle bir şey değil ve sen de bunu biliyorsun. Jamie'nin senden evde çocuklarla kalmanı istemesi gibi bir şey değil bu."

ve tüm hayallerinizi bir kenara bırakın. Senden onunla birlikte çalışmanı, bir takım olmanı, zamanlama doğru olduğu için sonunda onu ilk sıraya koymanı istiyor. Yani bak, önce o benimle çıkıyordu, sonra sen Ethan'la çıktın, sonra baban vefat etti, sonra da sen taşındınız. Yine de, tüm bunlardan sonra, siz ikiniz bir şekilde birbirinize geri dönmenin yolunu buldunuz. Ve şimdi, sizi birlikte olmaktan alıkoyan tek şey sizsiniz."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Çünkü öyle!" Güldü. "Bebeğim, uyan. Jamie seni seviyor. Hayatımda gördüğüm hiçbir erkek gibi kalbini ortaya koydu. Ona bir tür iyilik yaptığını düşünerek bundan vazgeçme. Onunla evlenmeyeceğini ve hemen eve dönmeyeceğini biliyor. Çocuk sahibi olmaya hazır olmadığını biliyor. Bunun bir önemi yok. Seni istiyor, B. Ve her ne kadar aptalca bir nedenden dolayı aynı şeyi hissetmediğini kanıtlamaya çalışsan da, ikimiz de biliyoruz ki sen onu istiyorsun. Onu istememek seni güçlü yapıyormuş gibi davranmayı bırak. Birini sevdiğini kabul etmek ve onun için savaşmak, daha az acı vereceği için onu bırakmaktan daha büyük cesarettir."

Birden şarabımın tadı ekşidi ve kanepeye uzanıp ön kolumla gözlerimi kapatmadan önce bardağı sehpanın üzerine bıraktım. Jenna'nın sözleri yavaşça içime işlemedi ya da şok edici bir farkındalık gibi beni sarsmadı. Hayır, gerçek şu ki söylediği her şeyi zaten biliyordum. Belki de hep biliyordum. O yüzden bunları yüksek sesle söylediğini duymak, beni çirkin gerçeklerden ayırmak için yükseğe astığım perdeyi yırttı. Şimdi gözümün içine bakıyordu ve en az üstünü örttüğüm zamanki kadar dehşet vericiydi.

"Mahvoldum amina koyayım," diye bağırdım, sesim titriyordu. "Berbat değilsin. Bu konuda hâlâ bir şeyler yapabilirsin. Ama önce, Ondan kaçmana neden olan şeyin ne olduğunu bulmalısın."

Burnumu çektim, kolumu yana bıraktım ve gözümü tavana diktim. "Birini nasıl seveceğimi bilmiyorum Jenna. Sadece bilmiyorum. Bunu evimde, ailemde hiç görmedim. I

Ethan'la hiç hissetmedim. Jamie'de hissettim ve anında - onu sevdiğimi fark eder etmez - panik ve korkuya kapıldım."

"Kahretsin..." Jenna nefes aldı. "O senin baban. Baba sorunların var."

"Vay canına, Jenna."

"Hayır," dedi hemen. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Babanı severdim, her şey ortaya çıktığında benim de senin kadar kafam karışmıştı, anlıyor musun? Ama şimdi her şey mantıklı geliyor. Annenin babanı sevdiğini sanıyordun ve sonra ona ne yaptığını öğrendin. Ve baban sevdiğin ilk adamdı ve seni incitti - neredeyse öldürdü. Aşk korkuyla bağdaştırıyorsun."

Birkaç dakika boyunca sadece nefes aldım ve söylediklerini düşündüm. Çok basit, çok klişe görünüyordu ama aynı zamanda gerçek gibiydi.

"Ne yapmalıyım?"

Jenna durakladı ve ben de sanki cevap yukarıdaki kattan aşağı düşecekmiş gibi tavana bakmaya devam ettim.

"Patronunuzu arayıp Pazartesi günü gelemeyeceğinizi söylüyorsunuz. Sonra yarın için en erken uçuşu ayarlar, alışverişe çıkar, en iyi arkadaşınızla saçınızı yaptırır ve erkeğinizi almaya gidersiniz."

Güldüm. "Bu çok dramatik."

"Aşk çoğu zaman öyledir."

Battaniyeyi omuzlarıma kadar çektim ve yan dönerek bacaklarımı göğsüme doğru kıvırdım. "Ya beni görmek istemiyorsa? O gecedan beri konuşmadık."

"Bahane üretmeyi bırak da şu lanet uçağı ayarla. Şimdi kapatıyorum. Yarın görüşürüz."

İçimden hüzünlü bir kahkaha yükseldi. "Seni seviyorum." "Ben de seni. Uçuş bilgilerini mesaj at."

"Tamam."

"Ben ciddiğim."

"Biliyorum," dedim ve ben ona teşekkür edemedenden telefon görüşmesini sonlandırdı.

Hâlâ korkuyordum. Bunu yapıp yapamayacağımdan, uzun mesafeli ilişkiyi yürütüp yürütemeyeceğimden, Jamie'yle birlikte olup olamayacağımdan ve işteki baskının yanı sıra bir ilişkinin baskısını da kaldırıp kaldıramayacağımdan emin değildim. Ama eğer bir şey varsa, Jenna gözlerimi Jamie'den sadece bencil nedenlerle kaçtığım gerçeğine açmıştı. Ona hayatımda önemli olduğunu hiç göstermemiştim ve öyleydi de. Bunu göstermemin zamanı gelmişti.

Belki aşk korkutucuydu ama Jamie'yle birlikte inanılmazdı da. Onsuz yaşamak daha çok acı veriyordu ve bunu şimdi fark etmiştim.

Patronuma e-posta gönderdim, bir uçuş rezervasyonu yaptım ve sonra bir şişe şarabımı bitirdim, bir yandan da onun yerine viski içmeyi diledim. O gece, eğer karar verirsem hayatımın ve Jamie ile olan ilişkimin kontrolünü elime alabileceğime kendimi ikna ettiğim geceydi. Korkunla yüzleşirsen her şeyi fethedebilirsin, değil mi? Ancak farkına varmayı ihmal ettiğim şey, her şey nihayet yerine oturmuş gibi görünse bile, hayat oyunundaki en büyük oyuncunun zamanlama olduğuydu - ve bu oyuncu ya takımınızda vardır ya da yoktur.

O hafta sonu, zamanlamanın asla bizim tarafımızda olmadığını hızlı ve acı bir şekilde öğrenecektim.

- - -

"Seninle orada buluşmamı istemediğine emin misin?"

Jenna'nın beni göremediğini fark etmeden önce başımı salladım. "Hayır, sadece elimi yüzümü yıkayıp içeri gireceğim. Bunu kendi başıma yapmak istiyorum."

"Tamam. Yani, siz bütün gece sevişmek için onun evine gittiğinizde geride kalmaya can attığımdan değil ama gerekirse en iyi arkadaş kartını oynayabilirsin."

Güldüm ve yeni bir kat koyu bordo ruj sürdüm. Gri gözlerim Jenna'nın bana nasıl yapılacağını gösterdiği dumanlı farla parlıyordu ve kirpiklerim uzun ve koyu renkti. "İyi olacağım."

"Yapacağını biliyorum. Sadece ona karşı dürüst ol ve sonra bütün gece boyunca barış."

"Çizdiğin resim hoşuma gitti."

"Kahretsin, belki de hukuk fakültesini bırakıp sanatçı olmalıyım."

Gözlerimi devirdim. "Hoşça kal Jenna."

Annemin arabasında yalnız kaldığımda, küçük vizör aynasındaki yansımama bakarak uzun, yavaş ve titrek bir nefes aldım. Yanaklarım kızarmış ve saçlarım sık buklelerle şekillendirilmişti. Bütün gün Jenna'yla alışveriş yapmıştım ve o haklıydı - yeni bir çift dar deri tayt ve derin v yakalı bluzun içinde kendimi daha güvende hissediyordum. Sandaletlerimi çıkarıp yolcu koltuğundan topuklu ayakkabılarımı aldım ve ellerimi tekrar direksiyona dayamadan önce teker teker giydim. Kendimi otuz saniye daha oyaladıktan sonra debriyajımı kaptım ve içeri girdim.

Evine gitmeyi planlamıştım ama alışveriş merkezinde Jenna'yla birlikteyken en küçük kız kardeşine rastladım. Bana onun bu gece en sevdiği bara gideceğini, işte geçirdikleri berbat haftanın ardından kutlama yapacaklarını söylemişti. Yoğun sezon onlar için yılda iki kez olurdu - Şubat'tan Mayıs'a ve Eylül'den Kasım'a kadar. Hayatta kalmayı başarmışlardı ve benim de ortaya çıkmamın kutlamaya katkıda bulunacağını umuyordum.

Barın içi karanlıktı ve midem beklentiyle kasılmış olsa da ilk başta Jamie'yi aramadım. Bunun yerine doğrudan bara yöneldim, bir bar taburesine kaydım ve barmene işaret ettim. Bu iki nedenden ötürü ilk stratejik hamlemdi: Birincisi, sinirlerimi yatıştırmak için içkiye ihtiyacım vardı ve ikincisi, Jamie'nin beni önce göreceğini yarı yarıya umuyordum. Hazırdım, söylemek istediğim her şeyi biliyordum ama barın karşısına geçip bana doğru yürümesi daha kolay olacaktı. O güzel gülümsemesiyle kasıla kasıla gelse ve gözlerinde merakla "Burada ne yapıyorsun?" diye sorsa. O zaman ben de içimi dökebilirdim.

ve geceyi Jenna'nın hayal ettiği gibi geirecektik.

Umduğum buydu, ama elde ettiğim bu değildi.

Bir bardak buzlu Makers Mark aldım, içmesi kolay ve beni biraz daha az gergin hissettiren tatlı bir burbon. Ve sonra, bana asıldılar.

"Viski kızı, ha?" diye sordu tatlı bir ses. Döndüm, bardak hâlâ dudaklarımdaydı ve yanımdaki bar taburesinde çarpıcı güzellikte bir kadın buldum.

Başımı salladım, yutkunmamı bitirirken gülümsedim.

"Evet. Sen?"

Elindeki Bud Light şişesini kaldırdı. "Yok, ben daha çok ucuz bira severim." Genişçe sırttı, deniz yeşili gözleri yavaşça üzerimde gezindi. Uzun siyah saçları ve egzotik yüz hatlarıyla bana biraz Mona'yı hatırlatıyordu ama Mona'nın yüzünde sürekli bir hoşnutsuzluk ifadesi varken bu kadının gülümsemesi sıcak ve davetkârdı. "Ben Claire."

"B," dedim, bir yudum daha almadan önce bardağımı ona doğru eğdim.

"Arı, ha? Yaban arısı gibi mi?"

Güldüm. "Mektup gibi. Sadece ilk harfim."

"Ah, şimdi anlaşıldı. Peki B, seni bu boktan bara getiren nedir?"

Karımdaki yumruk daha da sıkılaştı. Bir an için neredeyse unutmuştum. "Buraya bir çocukla görüşmeye geldim."

Hayal kırıklığı yüz hatlarına yerleşti, ancak bunu kolay bir gülümsemeyle maskeledi. "Tabii ki, senin alınacağına bilmeliydim. Yalan söylemeyeceğim, yanımda tatlı, masum ve yalnız göründüğün için şanslı yıldızlarımı sayıyordum."

Tekrar güldüm, bu sefer daha sert. "Oldukça cesursun."

"Lafı dolandırmak korkaklar içindir," dedi birasını yudumlarken göz kırparak. "Yeri gelmişken söylemeliyim ki, tamamen benim takımımda oynadığını sanıyordum."

"Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım?"

Omuz silkti, saçlarını boynunun bir tarafına topladı. "Nasıl istersen öyle al."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama gözlerim Claire'in arkasındaki barın karşısındaki büyük masaya takıldı. Alışmaları biraz zaman aldı ama alıştıklarında bırakın başka bir kelimeyi, başka bir nefes bile bulamadım.

Claire bakışlarımı takip ederek döndü ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "İğrenç derecede şirinler, değil mi?" Bir içki daha aldı. "Yirmi dört-yedi onun etrafında olmayı dene. Bu benim en iyi arkadaşım, Angel. Ne zamandır bu adamla birlikte? Belki dört aydır? Ondan önce de neredeyse bir yıl boyunca onun için yanıp tutuştun. Uzun mesafeli ilişki yaşamaya çalıştığı bir kız yüzünden kalbi kırılmıştı ama kız bunu aşmaya kararlıydı. Dürüst olmak gerekirse, ona vazgeçmesini söyledim, ama sonunda onu bir kahve randevusuna götürdü ve gerisi tarih oldu." Kıkırdadı. "İğrenç, PDA geçmişi."

Claire konuşkan biriydi, o kadarını anladım ve devam etti - devam etti ve devam etti - ama kalp atışlarım kulaklarımın arasında gittikçe daha yüksek sesle artarken kelimeleri soldu. İşte oradaydı, benim Whiskey'im, ama hiçbir zaman gerçekten benim olmamıştı. Bu düşünce beni hiçbir zaman, onu kucağında başka bir kadınla gördüğüm o andaki kadar sarsmamıştı; kadının kolu onun omuzlarında, onunki de kadının belindeydi ve tıpkı eskiden bana baktığı gibi ona bakıyordu. Arada bir dudaklarını onunkilere değdiriyor ve adamın belindeki eli karnımdaki düğümle birlikte geriliyordu. İkisi de gülümsüyordu, gülüyordu, mutluydu.

Sonra hesap yaptım. Dört ay sonra Ağustos'ta birlikte olmuşlardı, bu da ya onun hızla hayatına devam ettiği ya da biz hâlâ birlikteyken birlikte oldukları anlamına geliyordu. Ama biz birlikte değildik, gerçekten değildik ve bu da en sert zinger'di.

Boğazımda asit yükseldi ve Makers'tan uzun bir yudum alarak onu geri ittim, koltuğumda dönerek tekrar bara baktım.

"Vay canına, iyi misin tatlım? Biraz solgun görünüyorsun," dedi Claire kaşlarını kaldırarak.

Başımı salladım, en azından öyle sandım. Emin olamadım. Müzik değişmişti, yavaştı, baslar kalbimle birlikte çarpıyordu. Mide bulantımı daha da artıran içkimin kalanını da içtikten sonra aniden ayağa kalktım, bar taburesi şiddetle yere çarparak gıcırdadı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de mi?" Bunu neredeyse bir soru gibi söyledi, elimi tutup kapıya doğru koşarken bana bakıyordu. Ancak yeni topuklu ayakkabılar ve acele etmek sinirle ya da yavaş yavaş fokurdadığını hissettiğim öfkeyle karışmadı, bu yüzden kaydım ve hemen yanımda oturan iki adama çarptım. Bir özür mırıldandım ve omzumun üzerinden adımın söylendiğini duyduğumda toplanan kalabalığın arasından kapıya doğru ilerlemeye başladım. Görmezden geldim ve sonunda çıkışa doğru ilerleyene kadar adımlarımı hızlandırdım. Serin hava tenime değdiğinde derin bir nefes aldım, neredeyse iki büklüm oluyordum. Bir an durdum, anahtarlarımı bulmaya çalıştım ve tam onları sabitleyip arabamın kilit açma düğmesine bastığımda, adımları tekrar duydum.

"B?"

Tam nefes alamıyordum, her denemede göğsüm sıkışıyordu. Sakinleşmezsem bayılacaktım. Otoparka doğru yürümeden önce tekrar dengemi buldum ama omzumun üzerinden bir bakış attım. "Selam Jamie. Evet, ben de tam çıkıyordum-"

"Bekle." Güçlü elini dirseğime doladı ve teni tenime değdiği anda, Whiskey'nin varlığında her zaman olduğu gibi tüm bedenim canlandı. Beni durdurmasına izin verdim ama gözlerimi onunkilere dikemedim, onun yerine gömleğinin eteklerine baktım. "Burada ne yapıyorsun?"

İşte oradaydı. Sorduğunu hayal ettiğim soru buydu, ancak kendimi ona bakmaya zorladığımda, gözleri merak dolu değildi - suçlamayla doluydu. Ve fokurdayan öfkemi uçurumun kenarına getirmek için tek gereken buydu, fokurdayan sıvı tutunmaya çalıştığım her türlü mantığı yakıp kavuruyordu.

"Annemi ziyarete geldim. Sana ne olduğunu soracaktım. ama benim gözlerim var," dedim, dirseğimi onunkinden çekerek

kavradım ve dilimi yanağımın iç kısmına sertçe bastırarak bara doğru işaret ettim.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bence bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun," diye çıkıştım. Benim neyim vardı ki? Bu gece buraya geldiğimde en son istediğim şey bir kavgaydı ama anlaşılan viskiyle gördüklerim midemde kolayca söndürülemeyecek bir ateş yakmıştı. Kollarımı kavuşturdum ve Jamie'nin yakınlığımız karşısında sert bir nefes almasına neden olacak şekilde yaklaştım. "Söyle bana, benden konuşmamı istemedenden önceki gece onunla yattın mı? Kendini suçlu hissettin ve uzun mesafenin baskısı seni ele geçirmeden önce beni kendine bağlamak için çaresiz mi kaldın?"

"Ne?" Jamie'nin burnu alevlendi ve vücudundaki her kası Ona elini bile sürmesine gerek kalmadan gerginlikle sarmalandı. "Ne diyorsun lan sen?"

"Az önce yüzünü parçalayan küçük peri sarışınından bahsediyorum," diye cevap verdim. "Adı Angel, değil mi?" Jamie bunu duyunca yüzünü buruşturdu ve ben de daha bara girmeden kaybedenin ben olduğumu bildiğim halde kazanmışım gibi hissederek sııttım. "Öyle mi, Claire? En iyi arkadaşı mı? İkinizi sakso çekerken gördüğümde bana tüm durumu anlattı."

Jamie'nin omuzları dikleşmişti, sanki sallanmaya başlamamı bekliyordu. Neredeyse yapabileceğim noktaya gelmiştim, kızgınlık sıcak bir yaz yağmurunun buharı gibi üzerimden yayılıyordu. Ondan nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum. Kaçmak istediğim kadar yumruklarımı göğsüne vurmak da istiyordum.

"Ve?" diye sordu sonunda, bu kez benim alanıma girerek. Burnumu çektim, gözlerim bir an için onunkilerden uzaklaştı ama geri çekilmedim. "Ne, kızdın mı? Söylemeye çalıştığın şey bu mu? Çünkü neden kızmaya hakkın olduğunu düşündüğünü duymak gerçekten ilgimi çekerti."

"Sadece söyle, tamam mı? Beni aldattın, değil mi? Ben Pittsburgh'daydım, o da buradaydı ve onunla daha kolaydı, değil mi?" Başımı salladım. "Neden bu kadar büyük bir jest yaptın ki? Neden sadece bana söylemedin?"

"Sence ben-?" Cümlelerin tamamını bile söyleyemedi. Cümle dudaklarında can verdi, uğursuz bir kahkaha ve ellerini saçlarında gezdirmesiyle son buldu. Son gördüğünden daha uzundu, tam da sevdiğim gibi. Onun yerine ellerimi saçlarında gezdirmek istedim. Ağzını ağzıma almak istiyordum. Şu anda bile, öfkeden deliye dönmüşken bile ona ihtiyacım vardı. "Angel ve ben Ekim ayına kadar konuşmaya başlamadık, bu seni hiç ilgilendirmez. Yaz boyunca bana sayısız kez çıkma teklif etti ve ben senin yüzünden her seferinde onu reddettim. Aldatmış olacağım için değil, çünkü bir çift olmadığımızı açıkça belirtmiştin, ama seni sevdiğim için, B."

Bu kez irkildim ve hızla geri çekildim, teninde hissettiğim sıcaklıktan aniden rahatsız olmuştum. Ama Jamie geri adım atmıyordu ve sırtımı binanın tuğla duvarına dayayana kadar alanıma daha fazla girdi ve ben de başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Ben seni sevdim, sen de beni sevdin. Ama benimle birlikte olmadın. Ne istediğimde, ne yalvardığımda, ne de sana bunu yapabileceğimizi kanıtladığımda. Yapmayan sendin-" Yine sözleri kısa kesildi ve bakışlarını ayaklarımıza indirdi. Ona tekrar bakma fırsatını yakaladım ve gözleri yavaşça benimkilere geri dönerken çenesi derinin altında titredi. "Topuklu giyiyorsun."

Bu sözler alçak, çakıllı bir sesle ağzından çıkarken bakışlarındaki sıcaklık öfkeden sert bir dönüş yaptı. Artık ilkeldi ve göğsünden çıkışını izlerken aldığı her nefes benimkine bağlıydı. En son topuklu ayakkabılarım hakkında yorum yaptığında, topuklu ayakkabılarım beline dolanmıştı. İçimdeki her şey aynı bağlantıyı arzuluyordu ama Jamie'nin dudaklarındaki başka bir kadına ait şarap lekeli ruj izleri bu özlemi bir alevin sönmesi gibi yok etti.

"Ve ruj sürüyorsun," diye nefes aldım, Angel'ın kucağındaki görüntüleri görüşüme saldırırken gözlerimi sıkıca kapattım. Artık kavga etmek istemiyordum, sadece gitmek istiyordum.

Biraz zaman aldı ama Jamie kendini duvardan itti ve gözlerimi tam zamanında açıp başparmağıyla alt dudağını sildiğini gördüm. Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı - kendisinden mi yoksa benden mi, emin olamadım.

"Gerçekten neden buradasın?"

"Seni özledim," diye dürüstçe cevap verdim. Jamie'ye karşı her zaman dürüsttüm, canımı yaksa bile.

Burun kemiğini sıkarken kaşlarının arasında iki paralel çizgi oluştu. "Hayır, hayır bunu bana söyleyemezsin." Başını salladı ve gözleri tekrar açılırken elini bıraktı. "Sonunda mutluyum," diye fısıldadı çılgın bir kıkırdamayla. "Tamam mı? Senin için sorun olur mu, B? Mutlu olmak için iznin var mı?"

Çenem düştü ve tartışmak için ağzımı açtım ama Jamie beni durdurmak için ellerini kaldırmadan önce kelimeleri bulamadım.

"Tanrım, sen tanıdığım en bencil kadınsın. Dur tahmin edeyim, beni özledin ve bir uçağa atlayıp gelebileceğini, benim de burada seni bekleyeceğimi düşündün, değil mi? Çünkü Kaliforniya'da üç yıl boyunca yaptığım şey tam olarak buydu, neden böyle düşünmeyesin ki? Ama tahmin et ne oldu? Gitmene izin vermemi çok istedin ve bu sefer seni dinledim." Gözleri kocaman ve vahşiydi, titriyordu. "Yani hayır, buraya gelip beni özlediğini söyleyemezsin. Yapamazsın."

"Dur," diye boğuldum, kendimi duvardan ittim ve topuklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde arabama doğru yürüdüm. "Dur, Jamie."

Beni takip etti. "Ne, senin için çok mu fazla?"

"Senden nefret ediyorum!" Tükürdüm, olduğum yerde döndüm ve ona doğru birkaç adım geri gittim. "İçeri gir, eminim Angel bekliyordur."

"Oh, öyle." Sırttı, arabaya doğru geri dönmeye başladığımda benimle birkaç adım daha yürüdü. "Ve onu bekletmek niyetindeyim. Bütün gece boyunca. Bunun her zaman ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyor musun? Seni dayanamayacağın kadar bekletmek."

artık?" Yürürken bile nefesi ensemdede sıcaktı ve yumruklarım öfkeyle sıkılsa da kalçalarım anılarla sıkıldı. "Seni ellerimin, ağzımın altında kıvrandırmak..."

"Siktir git, Jamie."

Güldü. "Lanet olsun, beni delirtiyorsun. Beni gerçekten delirtiyorsun."

"İyi ki gidiyorum," diye arkamdan fırlattım, arabama tırmandım ve kilit düğmesine bastım. Arabayı çalıştırdığımda Jamie penceresimin hemen dışındaydı.

"Evet. İyi bir şey. Bu senin uzmanlık alanın gibi görünüyor, değil mi?"

Ona doğru döndüm, camdan bana bakarken gözlerini buldum. Çenesi sabitti, gözleri otoparkın tepesindeki ışıkların gölgeleri tarafından kapatılmıştı. Bir sonraki hamleyi yapmam için bana meydan okuyordu ama ben bu oyunu oynamaktan yorulmuştum. Tatlı bir gülümsemeyle onu tersledim ve dikiz aynasından bir kez daha bakmaya tenezzül etmeden oradan uzaklaştım.

Gözyaşları, düşme tehdidinde bulunduklarının farkına bile varmadan beni buldu. Onlara sertçe vurdum, boğazımdan bir çığlık kopmadan önce ellerim titriyordu. Ondan nefret ediyordum, onu seviyordum, onu sevdiğim için kendimden nefret ediyordum. Gitmesine, başka birini bulmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Öfkeliydim ama gerçek şu ki, benim hakkımda söylediği neredeyse her şey doğrudu. Resmi olmamızı istemeyen bendim, sürekli terk eden bendim ve bencildim.

Çok bencildim.

O anda, bir saniyeden daha uzun olmayan bir süre boyunca, düşündüğümde daha fazla babama benzediğimi fark ettim.

Benden on dakika bile uzakta olmayan yatağında Angel'la yattığını bilmeden o kasabada bir gece daha kalamazdım. Onun başka bir kadınla mutlu olduğunu bilmeden ve ben hâlâ öyle olmamasını dileyecek kadar bencildim.

Annemin evine döner dönmez spor çantamı hazırladım ve havaalanına gitmek için bir taksiye bindim. Daha fazla bir şey olmadan

Anneme ve Jenna'ya yazdığım birkaç mesajdan sonra kalbimde yeni bir delik açılmış olarak Güney Florida'dan ayrıldım.

O zamanlar Melek Vergisi'ni bilseydim gülerdim. Bir parti viskinin şişelenmeden geçirdiği her yıl, yıllandırıldığı her yıl, alkolün yüzde dördünün buharlaştığını söylerler - ve bu da Meleğin payıdır. O halde Jamie'yi kendim için şişelemeyi ihmal etmem ve bu yüzden Angel adında bir kadın tarafından çalınması gerçekten komikti. Bu hikayeyi o zamanlar bilseydim belki gülebilirdim ama belki de gülemezdim. Çünkü gerçek hiç de komik değildi.

Hiç komik değildi.

SIXTEEN

Rehab

Ondan sonra, her şey üçer üçer oldu.

Üç gün kendime yas tutturdum. Uçağım iner inmez telefonumu kapattım, evi şarap, bira, votka, viski hariç her şey ve bol miktarda abur cuburla doldurdum ve işe koyuldum. En sevdiğim eşofman altımı ve omzumdan sarkan bol bir kazağı giydim ve yetmiş iki saat dolana kadar başka bir kıyafet giymedim.

O saatlerde pek çok şey hakkında uzun uzun düşündüm. İşimi, mevcut durumumu, ailemi, hayatımın hangi noktasında olduğumu düşündüm. Aklımın en önünde Jamie ve ben vardık - ne olduğumuz, ne olmadığımız. Çoğunlukla klasik müzik dinledim, bol bol banyo yaptım, kendime düşünmek, ağlamak ve yoksunluk sürecinde ne gerekiyorsa yapmak için yer verdim. Çok fazla içtim, bol miktarda olmasına rağmen çok az yedim ve tüm bunların sonunda çok sağlam üç sonuca vardım.

Birincisi, olmam gereken yerdeydim. Pittsburgh'da kaldığım ya da Rye Yayıncılık'ta tam zamanlı bir işe girdiğim için pişman olmayacaktım. Yaptığım işi, birlikte çalıştığım kişileri ve geleceğimi seviyordum. Bulunduğum yere gelebilmek için çok çalıştım. Staja başlarken tam zamanlı bir işe girme olasılığımın yok denecek kadar az olduğunu biliyordum ama yine de onları çok etkilemiş ve kalıcı bir iş bulmuştum. Hiç pişmanlık duymadım. Sörfü özlemiş olsam da şehri gerçekten seviyordum. Olmakta olduğum kişiyi seviyordum.

Elbette yalnızdım, ama dışarı çıkma - arkadaş edinme teklifleri alıyordum - sadece onları kabul etmeye başlamam gerekiyordu. Bunu yapabiliirdim. Hayatımda ne yapmak istediğimi anlamam çok uzun sürdü. Bir kez bulduğumda, ona sıkı sıkıya sarıldım ve şimdi hayatımda yüzde yüz kesin olan tek şey oydu.

İki, babam gibiydim. Ve bu iyiydi. Her zaman onun ve annemin bir karışımı olduğumu söyledim ve bu doğruydı. Babamın bencil eğilimleri bende de vardı ama annemin verici kalbi bunları dengeliyordu. Son birkaç aydır babamın yarısına liderlik ettiğim için kendime kıızıyordum ama bunu değiştiremeyeceğimi biliyordum. Ve bir bakıma değiştirmek de istemiyordum. Herkesin hayatının bir noktasında bencil olmaya ihtiyacı vardır. Bazen kendini ilk sıraya koymak iyidir ve ben hayallerimin peşinden koştuğum ya da kendi ayaklarımın üzerinde durduğum için pişmanlık duymadım. Sadece bu süreçte sevdiğim birini kaybettiğim için pişmanlık duydum. Ama şimdi mesele ileriye bakmaktı ve geleceğimde arkadaşlarımla dışarıda geçireceğim geceler, iş ve eğlence arasında kuracağım bir denge, annemle telefonda daha çok, masamda daha az zaman geçireceğimi görüyordum. En azından biraz daha az.

Üçüncüsü ve belki de vardığım en zor sonuç şuydu: Körmüşüm. Jamie ve benim ne olduğumuzu, aramızda neler geliştiğini bildiğimi sanıyordum - ve bir bakıma biliyordum - ama daha büyük bir bakıma bilmiyordum. Bildiğim şeylerden, sonuçlarından korkarak kaçtım. Yanmaktan korktum. Görüyorsunuz, onu sevdiğimi fark ettim, onun da beni sevdiğini fark ettim, ama bu yeterli değildi. Çünkü fark etmediğim şey, Jamie'nin tanıştığımız o ilk gün, kelimenin tam anlamıyla bana çarptığında kalbimi yaraladığı ve o zamandan beri onu her gördüğümde, bu çürüğü granit parmaklarla dürtmek gibi olduğuydu. Kendi kendine açılan bir yara. Onunla canımın yanmasını, acımasını, mükemmel olmamasını seviyordum - o da seviyordu. Ama kendimi incitmeyi bırakmıştım. Ona da zarar vermeyi bırakmıştım.

Üç günlük alemimin tek bir dakikasında bile ayık değildim, yine de temiz bir kafa ve temiz bir ruhla çıktım.

Ta ki bir sonraki üçlükler gelene kadar.

Jamie'nin beni aramaya çalışması üç ay sürdü. Aradığında iki kez görmezden geldim ama üçüncü aramasında merakıma yenik düştüm ve telefonu açtım.

"B?"

Tek gereken buydu, çaresiz bir nefesle adımı sorması.

"Buradayım, Jamie."

Rahatlamış ya da kararsız bir şekilde nefes aldı. "Çok ama çok özür dilerim. Tanrım, sana karşı tam bir pisliktim. Canavar gibiydim. Ve sen bunların hiçbirini hak etmedin."

"Kesinlikle yapmadım."

"Sen ortaya çıktığında ne yapacağımı bilemedim, tamam mı? Zaten sarhoştum, kafam karışmıştı, gafil avlanmıştım." Durakladı ve ben de şarabı dudaklarıma götürdüm. Bekleyecektim. Konuşmasına izin verecektim. "B, yapamam... Senin bir parçası olmadığın bir hayatta nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Şarabımı biraz fazla sert bir şekilde yudumladım, kanepemde daha dik otururken boğulma dürtüsüyle savaştım. Yanlış boruya akan sıvı yüzünden gözlerim yaşlarla bulanıklaştı ve kendimi toparlamak için biraz zaman ayırdım, bu da Jamie'nin konuşması için daha fazla zaman bıraktı.

"Aramızdaki şeylerin farklı olduğunu biliyorum... Sanırım Alder'de olabileceğimiz şeylere tutunuyordum, bilmiyorum. Sana asla baskı yapmak istemedim ve sana karşı kendimi kaybetmek de istemedim. Bazen beni gerçekten delirtiyorsun," dedi kıkırdayarak ve ben de buna gülümsedim, çünkü o duyguyu biliyordum. Hem de çok iyi. "Ama bir arkadaş olarak sana ihtiyacım var, B. Bir arkadaş olarak sana sahip olmak zorundayım."

Arkadaşlar.

Aklıma tam da bu konuda hemfikir olduğumuz ve başarısız olduğumuz zamanlar geldi. Jamie Shaw ve ben sadece arkadaş olamazdık - nasıl olacağımızı bilmiyorduk. Yine de onunla telefonda konuşurken midem sıkışıyor ve kendi içine doğru kıvrılıyordu. Onu çok özlemiştim ve o benden özür diliyor ve hayatında kalmamı istiyordu. Onu kendi hayatımda istiyordum. Bunun akıllıca olmadığını biliyordum, sanırım paramı ona yatırırdım.

tam o anda yüzümüze patlayacaktı ama umurumda değildi. Bir kez daha, rehabilitasyona girdikten sonra bile, dikkatli olmak yerine bencil olmayı seçtim.

İçimi çektim. "Beni hiç kaybetmedin Jamie. Asla kaybedemezsin."

Ve bu doğruydı. Beni sonsuza dek kaybedeceği bir senaryo düşünemiyordum, çünkü ruhumun bir parçası o çocuğa bağlıydı - ve o yaşıta zaten kendimden çok şey kaybetmiştim, hala tutunduğum az şeyi bırakmayı reddettim.

Telefonda üç saat daha konuştuk ve benim de ona üzgün olduğumu söylemem üç saatimi aldı.

Bundan üç hafta sonra, annem ve Wayne kaçtılar. Sonra bir tekne aldılar, her şeylerini sattılar ve teknede yaşamaya karar verdiler. Tüm bunları bana dokuz dakikalık bir video sohbetinde anlattı, o ve Wayne bana bunun ne kadar çılgınca ama doğru bir his olduğunu anlatırken çocuklar gibi gülüyorlardı. Onlar adına daha mutlu olamazdım ama bu bana zihnimin çok gerilerinde bir yerde ne kadar yalnız olduğumu hatırlattı.

Böylece kendimi tekrar işe verdim ve çevrimiçi yüksek lisansımı bitirmeyi başardım, ancak eğlenceyi de programladığımdan emin oldum. İşten sonra ekiple dışarı çıktım, mutlu saatler geçirdim ve fırsat buldukça Korsan oyunlarına katıldım. Şehrimi daha fazla keşfettim, hatta en iyi manzaradan görmek için Duquesne Incline'a çıkmak için zaman ayırdım. Jenna Mart ayında bir haftalığına buraya geldi ve kar yağdı, biz de hayatımızda ilk kez şehrin hemen dışındaki bir parkta kızak kaymaya gittik. Annemle hala fırsat buldukça konuşuyordum - Wayne'le seyahat etmekle meşgul olmadığı zamanlarda - ki bu nadiren oluyordu, ama elime geçen her fırsatı değerlendiriyordum.

Benden önce üç kişı terfi etti ve Ağustos ayında, ilk terfimin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişken, Edebiyat Ajanı oldum.

Zaten etkileyici bir müşteri listem vardı ve resmi bir unvana ve işleri çok fazla çemberden atlamadan kendi yolumla halletme imkanına sahip olduğumda hızla büyümeye başladılar. Komisyonlar istikrarlı bir şekilde

artıyor, gelirim beklediğim şekilde değıştiryordu ve

Randall beni ismimle tanıyordu ki bunu ofisimizdeki herkes için söyleyemezdim. Görünüşe göre düşmanlarım olduğu kadar dostlarım da olmuştu - bu da bir şeyleri doğru yaptığım anlamına geliyordu.

Her şey iyiye gidiyordu. Jamie ve ben gerçekten arkadaş olmayı başarıyorduk. Her zaman konuşmuyorduk ama fırsat buldukça mesajlaşıyor ve zaman zaman birbirimizi arıyorduk. Konuştuğumuzda, özellikle de Angel'dan söz ettiğinde, o tanıdık acı ve yanma hâlâ oradaydı, ama o kadar yüksek değildi ve bunun üzerinde durmama izin vermeyecek kadar meşguldüm. Her şey yolundaydı.

Her şey yolundaydı.

Telefon 3 Eylül'de, şehrin gri ve serin bir gününde üç kez çaldı. Cevap verirken pencereden çiseleyen yağmurun Market Meydanı'nın üzerine sis gibi çökmesini izledim.

Sadece üç kelime söyledi ama en çok duyduğum söylemediği şeylerdi. Çünkü görüyorsunuz, bana nedenini söylemesini bekliyordum. Nasıl olduğunu. Bana şaka yaptığını ya da onu yanlış duyduğumu söylemesini bekliyordum. Geri almasını, zamanı geri sarmasını, bunu nasıl fark etmediğimi anlamama izin vermesini bekliyordum. Ama bunların hiçbirini söylemedi. Sadece üç kelime söyledi.

"Evleniyorum."

O gece kendimi bir barda buldum - apartmanımın hemen altındaki barda. Kafamın içinde bana daha güçlü olduğumu, Jamie Shaw rehabilitasyonunun işe yaradığını, teselli bulmak için takip edebileceğim bir programım olduğunu söyleyen sese manikürlü orta parmağımı kaldırdım. Hepsi saçmalıktı. Bu üç kelime bana tekrar tekrar, her seferinde daha güçlü bir şekilde çarptı, her çarpış bana sadece arkadaşların imkansız olduğunu hatırlattı. Ben de kendi kendimi tedavi ettim.

Üç shot Fireball.

Ve sonra River içeri girdi.

SEVENTEEN

My Cup of Tea

River'ın göğsünü d rterken gülümseyerek, "KOMİKSİN," dedim.

Tek kaşını eğlenerek kaldırdı ve cin toniğini yavaşça dudaklarına götürdü. "Şimdi  yle miyim?"

Başımı salladım. "Mm-hmm." Sonra kendi i e eğimi - suyum - yudumladım çünkü açıkça yeterince içmiştim. Aslında River'a neden komik dediğimi bile hatırlayamıyordum. Bir şaka mı yapmıştı? Emin değildim.

Çok sarhoş değildim ama kesinlikle kafam iyiydi. Ayaklarım sıcak, gülümsemem gevşek, gözlerim bulanıktı. Hâlâ evimde giydiğim yoga pantolonu ve bol tişörtü giymiştim ve bundan en ufak bir utanç bile duymuyordum.

  menin, evden çıkmanın beni daha iyi hissettireceğini düşündüm ama öyle olmadı. Bu gerçek, değişebileceği umuduyla River'a kelime kusmamı engellemedi.

"Benden sağdıci olmamı istediğini söylemiş miydim?" Güldüm, su bardağımdaki siyah pipetleri karıştırdım, yeterince karıştırırsam votkaya dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ettim.

"Sen yaptın."

"Bilirsin işte. En iyi adam gibi, bir numarası gibi. Ama ben bir

kızım."

"Doğru."

"Tabii ki evet dedim," diye ekledim çabucak. "  nk  çok yakınız ve onu seviyorum ama... gerçekten mi?" Başımı salladım. "Tuhaf hissettiriyor."

River yüzünü bana dönerek, "Bana bu adam sana gerçekten bir numara yapmış gibi geliyor," diye düşündü. Bacakları çok uzundu, benim bar taburemin topuklarına dayanacak kadar uzanıyordu. O gece ona daha yakından baktım, saçlarının açık tonunu, gözlerinin parlaklığını, saçlarının her zaman böyle toplanmış olmasını fark ettim.

"Evet," diye fısıldadım sonunda.

"Biraz ileri gideceğim ama... bahsettiğin adam Jamie mi?"

Onun adını duyunca kafamdaki sis biraz dağıldı. Birden beynim fazla mesaiye başladı ve o gece konuştuğumuz her şeyi düşünmeye başladım. Ona ne anlatmıştım? Ne kadarını anlatmıştım? Geriye doğru iz sürdüm, ona eski sevgilimin evleneceğini söylediğimi hatırladım, bu aslında bir tür yalandı ama açıklaması daha kolaydı. Ona ayrılalı bir yıl bile olmadığını söylemiştim ki bu doğrudu. Başta aramızın kötü olduğunu ama sonra barıştığımızı, arkadaş kaldığımızı ve sonra da o telefon görüşmesini anlattım.

Yani, fazla değil. Ama yine de yeterli.

Jamie'nin ismine karşı garip bir şekilde korumacı hissetmeme yetecek kadar. Onun bir pislik olarak bilinmesini istemiyordum, çünkü öyle değildi. Gerçekte, pislik olan bendim. River'ın Jamie'nin adını hatırlaması da hoşuma gitmiyordu. Gerçekten telefonumda o kadar çok görmüş müydü? Ya Jamie beni ziyaret etmek için buraya gelirse - River az önce anlattığım her şeyi bilerek ona kötü davranır mıydı?

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama bir şekilde doğru olduğunu düşündüğüm yanıtı buldum.

"Hayır, onu tanımıyorsun. Sadece eski sevgilim."

"Geçen yaz stajyerken çıktığın kişi mi?"

River'ın bakışları sorgulayıcıydı. Suçlayıcı değil, kışkırtıcı değil, sadece meraklıydı.

"Aslında teknik olarak hiç çıkmadık. Yani, eğer unvanlardan falan bahsetmek istiyorsan. Bilemiyorum. Yeni konu," dedim barmene suyumı doldurması için el sallayarak.

River'ın eli dışarı fırladı ve bar taburemin altını kavradı. Beni daha yakına çekti, dizlerimiz birbirine değdi ve yakınima eğildi. "Bütün gece bu adam hakkında konuşup durdun ve şimdi işin özüne indiğimizde konuyu değiştirmek istiyorsun. Konuş benimle."

Eli şimdi benimkinin üzerindeydi, istilacı değildi, sadece orada duruyordu. Yutkundum. "Bunların hiçbirisi hakkında ne hissettiğimi henüz bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Doğruca buraya geldim, çok fazla içtim ve şimdi doğru düzgün düşünemiyorum." Barmen suyumı doldurdu ve ben de hızlıca bir yudum aldım. "Eminim yarınki akşamdan kalmalık çok kötü olacak - hem de birden fazla şekilde."

River'ın başparmağı benimkini sıyırdı. "Şu anda canının acıdığını biliyorum ve burada oturup sanki yarın acımayacakmış gibi saçmalamayacağım. Belli ki bu adamı seviyorsun, gururunu bir kenara bırakıp hayatının en önemli gününde onun yanında olacak kadar."

Yutkundum. Hayatının en önemli günüydü ve ben yardımcı oyuncu olacaktım.

"Ama bunu sana ilk söyleyen ben olmak istiyorum, çünkü belli ki henüz duymamışsın," diye ekledi, biraz daha eğilerek. Nefesindeki cin kokusunu aldım, herdemyeşil ile karışmıştı. Mavi gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirdi. "Sen şimdiye kadar tanıdığım en muhteşem kadınsın. Zeki, azimli, akıllı, komik, nazıksın - bütün gece devam edebilirim, B. Gerçekten yapabilirim. Ve dışarıda senin değerini sana kanıtlama şansına sahip olmak için her şeyini verebilecek iyi adamlar olduğuna dair aklımda tek bir şüphe bile yok." Sonra yutkundu ve sözleri karşısında ağzım hafifçe açık kaldı. Çok içtendiler, sesi çok kararlıydı. "Ve sıra benim arkamda oluşuyor."

Sonra eli kolumdan yukarı kaydı, ensemden kavrılmadan önce çenemi çerçevelemek için cesurca ilerledi. Gözleri dudaklarıma kayarken sabitti ama emin değildi. Ona sorun olmadığını söylememi bekliyordu ve o gece, iyi bir karar olsun ya da olmasın, ona söyledim.

Daha yakına eğildim, ellerimi gömleğinin kolalı kumaşında dolaştırdım ve dudaklarını kendime çektim.

Yanıştı - hepsi yanıştı. Dudakları Jamie'ninki kadar dolgun değildi, dili benimkine karşı çok hızlı çalışıyordu, elleri temkinli ve yavaştı. Bal ve baharat gibi kokmuyordu, kâğıt ve mürekkep gibi kokuyordu - ki bu çok güzeldi, ama o sadece Whiskey değildi.

Ve o zaman fark ettim ki, öyle olmak zorunda değildi.

Kollarımı boynuna doladım, öpüşmemizi derinleştirdim, Jamie ve Angel'la ilgili kalan tüm düşüncelerden kurtuldum. Düşünü. Genel olarak o geceyi. Asansörle daireme çıkana kadar öpücüklerimize zar zor ara verdik ve içeri girdiğimizde ikimiz de tek kelime etmedik.

River bana karşı çılgına dönmüştü, sanki yatağında olduğumuza inanamıyordu, sanki bu şansı elde etmek için yıllardır bekliyormuş gibiydi. Belki de beklediğini fark ettim. Flörtünü anlamıştım ama barda söylediği gibi hissettiğini hiç fark etmemiştim. Beni sadece istemiyordu, beni fark ediyordu - en iyi yanlarımı ve sadece bu bile onu benim gözümde seksi yapıyordu.

Yapmamak için kendimi zor tuttum ama yaptığı her hareketi Whiskey'ye benzettim. Boynumu öpüşünü, parmaklarının içimde bıraktığı hissi, boşaldığı zamanki bakışını. River'la olmak güzeldi - eğlenceli, tatlı, neredeyse biraz fazla samimiydi. O gece, o benim viski shot'ım değildi ama bir fincan çayımdı - ve belki de ihtiyacım olan şey buydu. Hızımda bir değişiklik, yeni bir bağımlılık, dilimde taze bir tat.

En azından o gece kendime böyle söyledim. Ertesi sabah River erkenden dışarı çıkana ve ben işe gidene kadar kafamda bunu tekrarlardım. Tıpkı tahmin ettiğim gibi, akşamdan kalmalık beni bir dalga duvarı gibi vurdu.

Bir gece önce kafayı bulmuştum, kendimi içkiyle ve başka bir adamın elleriyle uyuşturmuştum. Ama şimdi, ertesi sabahın turuncu şafağında, hissetmemek için çok çabaladığım her şeyi hissediyordum.

Jamie evleniyordu.

Bir daha asla benim Jamie'm
olamayacaktı. Onu hâlâ
sevmemem gerekiyordu. Ama
seviyordum.

- - -

"Görüşürüz, B," dedi Mona, şık deri ceketini silkip uzun atkuyruğunu ceketin boynundan kurtararak. "Tatilden önceki son gecende işte çok geç kalma."

Gözlerimi devirerek gerinmek için ayağa kalktım. "Buna tatil demek zor."

"Hey. Gittiğin yerde hava seksen derece. Burası 30 derece. Tek yaptığın havaalanının dışında oturmak olsa bile bu bir tatil."

"Size Terminal A'dan bir kartpostal göndereceğim."

Gözlerini kıstı ama gülümsedi. "Velet. Güvenli yolculuklar. Haftaya görüşürüz."

El salladım, ellerimi yukarı kaldırdım ve masama geri oturmadan önce boynumu kırdım. Saat daha beş buçuktu, bana göre hâlâ erkendi ve gitmeden önce halletmem gereken pek bir şey kalmamış olsa da henüz gitmeye hazır değildim.

Gerçek şu ki, Jamie'nin beni arayıp büyük haberi verdiği gecedan bu yana geçen yedi ay içinde kaçınma ustası olmuştum. Her zamanki gibi işime geri dönmüş, kendimi meşgul tutmuş ve aklımı düğünden uzak tutmuştum. Elbette düğün için almam gereken bir elbise ve onun "sağdııcı" olarak yapmam gereken planlamalar vardı ama Angel'ın bana bıraktığı birkaç şey dışında çoğunlukla kaçındım.

Jamie'yle konuşmadığımdan değil, çünkü konuşuyordum, ama telefonu kapattıktan sonra hiçbir şey üzerinde durmama izin vermiyordum. River'la yatağında geçirdiğim geceler bunu daha da kolaylaştırıyordu.

Jamie'den çok farklıydı.

Ne iyi bir farklıydı ne de kötü bir farklıydı - sadece öyleydi. Aramızdaki şey sıradan bir şeydi ve benden hiçbir zaman bunun hakkında konuşmamı, adını koymamı ve çözmemi istemedi. Her zaman olduğu gibi çalıştık, her zaman olduğu gibi aynı grupta takıldık ve ara sıra birbirimizin çarşafına girdik. Hepsi bu kadardı. Basitti ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Ben kaçıyordum, o da bana izin veriyordu.

Yine de tavırlarında bunu hissediyordum. Bu şekilde devam ettikçe, sormadığı için memnun olduğum soruları daha çok sormak istiyordu. O sorana kadar ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Sorduğunda ne söyleyeceğimi de bilmiyordum.

Ofis dışındaki e-postalarımı açıp bilgisayarımı kapatmadan önce bir saat daha öldürmeyi başardım. Ayağa kalktım, tekrar gerindim ve River'ın elleri arkamdan yaklaşıp belimi kavradığında sıçradım.

"Buradan çıkma vaktin gelmişti."

Onunla yüzleşmek için dönerken etrafımıza baktım ve ofiste yalnız olduğumuzdan emin oldum. Birlikte olmamız bir sorun yaratacak değildi, daha çok ikimiz de gereksiz yere dikkat çekmek istemiyorduk. "Bunun benim için erken olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama bu gece bir istisna," diye hatırlattı bana, parmaklarını sırtımın alt kısmında birleştirerek. Bu tür dokunuşları çok sık yapmazdık, daha çok saatlerce sevişirken yaptığımız dokunuşları tercih ederdik. Ama o akşam bana sarılması güzeldi. River'ın kaşları düştü ve beni biraz daha yaklaştırdı. "Büyük yolculuğa hazır mısın?"

"Sanırım öyle."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kaçının, kaçının.

"Hayır, sanırım ben iyiyim." River dudaklarını büzdü ve ben de şakacı bir şekilde göğsüne vurarak aramıza biraz mesafe koydum. "Ben ciddiylim."

"Güzel. O zaman şu an ile uçağa biniş saati arasındaki saatleri geçirmek ister misin?" Alt dudağını yaladıktan sonra rahat bir sırtıyla sakinleşti. Başka bir gece olsaydı, onu kabul ederdim.

ama nedense bu iması tüylerimi diken diken etti.

"Toparlanmam gerekiyor aslında," dedim masamdan çantamı alarak. Ben devam ederken birlikte asansöre doğru yürümeye başladık. "Ve uyumam. Çünkü Tanrı biliyor ki uçağım indiğinde pek uyuyamayacağım."

Asansörün kapısı açılırken River güldü. Ben içeri adım atarken kolunu uzattı ve arkamdan geldi. "Bu doğru. Ona bekârlığa veda partisi veriyor olman bana hâlâ biraz tuhaf geliyor."

"Sıradan bir şey, sadece en sevdiği yerel barda bir gece. Büyük bir şey istemedi." Omuz silktim. "Aslında ilk kez bir düğünde yer alıyorum, bu yüzden tüm bunlar benim için biraz yeni. Kolaylaştırmasına sevindim."

"Evet. Gelin büyük bir seyahate çıkmıyor mu?"

Asansör en alt kata indiğinde başımı salladım ve ofis binamızın lobisine çıktık, ikimiz de paltolarımızı çekiştirerek bahar havasında yürüdük. "O ve kızları bekârlığa veda partisi için New Orleans'a uçuyorlar. Düğüne boynunda boncuklarla gelip gelmeyeceğini göreceğiz."

River sırtarak ellerini ceplerine soktu. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdük, güneş binaların arkasından batarken şehrin seslerinin tadını çıkardık. Mart ayının ortasıydı ve soğuktu, ama ben bunu sevmiştim. Florida'daki bunaltıcı ayları ve neredeyse hiç kış geçirmediğimizi düşündüğümde, soğuğun yılın büyük bir bölümünde Pittsburgh'da kalmayı sevmesine pek aldırmıyordum. Havanın kuru ve taze hissini seviyordum. Umut vericiydi.

"Bu hafta sonu iş hakkında çok fazla düşünmemeye çalış, tamam mı?" River apartmanıma vardığımızda şöyle dedi. "Rahatla, biraz eğlen ve eğer çok fazla gelirse beni arayabilirsin."

"Tamam." Ona çabucak sarıldım ve binama girmeden önce yanağına bir öpücük kondurdum. "İyi günler

hafta sonu, Riv."

"Ciddiyim, beni arayabilirsin," dedi tekrar, kapının arkamdan kapanmasına izin verirken. Gülümseyerek döndüm ve son bir kez el salladım. River'ın sarı saçları serin rüzgârda dağılmıştı ve açık gri bezelye ceketiyse erkek moda dergilerinden fırlamış gibi görünüyordu. Asansöre binerken dudağımı çiğnedim, geceyi onunla geçirmenin o kadar da kötü bir şey olup olmayacağını merak ediyordum. Ama gerçekten toplanmam gerekiyordu ve bundan da öte, düşüncelerimle yüzleşmem gerekiyordu.

Kaçınarak o kadar çok zaman geçiriyordum ki, bunun her şeyi unutturacağını düşünüyordum ama gerçek şu ki, ertesi gün uçağa binecektim ve sonra orada olacaktım - Güney Florida'da

- Jamie ile. Nişanlısıyla.

Bu konuda ne hissettiğimi gerçekten düşünmenin zamanı gelmişti.

River'ın beni tanıştırdığı yerel bir indie grubunun son albümünü açarak yavaşça toparlandım. Bir kadeh şarap doldurmayı düşündüm ama o gece kafamın rahat olmasını tercih edeceğime karar verdim. Onun yerine kök birası şamandırısı yaptım. Bana biraz babamı hatırlattı, çünkü onun en sevdiği tatlıydı, ama babamla ilgili rahatlatıcı anılarımdan biriydi. Bazen onu düşündüğümde acı hissederdim, bazen de ılık bir hüznü hissederdim - ve kök birası şamandırısı bana bu ikinci tür hissi verdi.

Hafta sonu için çantamı hazırladıktan ve ertesi gün için kıyafetlerimi hazırladıktan sonra kıyafetlerimi çıkardım, saçlarımı başımın üzerinde bağladım ve köpük banyosunun kaynar suyuna daldım.

Şimdi ikinci yüzüşümdeydim ve baloncuklar etrafımda yükselirken vanilyalı dondurmadan bir ısırık aldım, köpüğün altında kaybolurken kalçalarımdaki çilleri saydım. Hâlâ yatak odamın hoparlöründen gelen müziğin sözlerini mırıldanarak dinledim ve küvet dolup köpüklerim bittiğinde bardağımı küvetin yanındaki yere oturtup daha da aşağıya kaydım.

Ayak parmaklarım muslukla oynadı, düşüncelerim nihayet sıcak suyla birlikte ıslanmaya başladığında küçük su damlaları içeri girdi.

Jamie evleniyordu.

Derin, temizleyici bir nefes aldım, gözlerimi bir anlığına kapattıktan sonra kırıştıtararak açtım.

Canım yandı. Fark ettiğim ilk şey buydu - itiraf ettiğim ilk şey. Jamie'nin başka bir kadınla evlendiğini bilmek acı veriyordu. Pişmanlık verici bir acıydı bu, "ya öyle olsaydı" düşüncesiyle karışık bir düğümdü. Mesele sadece başka bir kadınla evlenmesi değil, onu sevmesiydi. Hayatımda hiç başka bir erkeği sevmemiştim, Ethan'ı bile. Sadece Jamie'yi sevmiştim.

Bu yüzden acıdı.

Onu özleyecektim. Aklıma gelen ikinci düşünce de buydu. Nişanlısının son bir buçuk yıldır bana katlandığını biliyordum ama ses tonundan benim en büyük hayranım olmadığını da anlayabiliyordum. Evlendiklerinde, benden uzaklaşması için ona daha fazla baskı yapacağını biliyordum. Benim onun yerinde olacağımı düşündüğümünden daha anlayışlıydı. Benden şüphelendiği için ondan nefret etmek istiyordum ama gerçek şu ki öyle olmalıydı - ve Jamie'nin benimle bu kadar yakın olmasını istemiyorsa onu suçlayamazdım.

En son aklıma gelen şey en şaşırtıcı olanıydı ve aklıma geldikçe kuvette biraz daha dik oturdum.

Onun adına mutlu oldum.

Acı veriyordu, onu özleyecektim ama o mutluydu - gerçekten çok mutluydu - ve bu beni de mutlu ediyordu. Konu Jamie olduğunda hep bencil davranmışım. Ona sahip olamadığım, sahip olabileceğim ama buna hazır olmadığım zamanlarda bile onu istedim. Ama şimdi, onu hâlâ sevdiğim için, onun mutluluğunu kendiminkinin önüne koyacaktım. Sadece o hafta sonu için bile olsa acıya katlanacaktım çünkü bana ihtiyacı vardı.

O benim en iyi arkadaşımdı.

Bunun değişip değişmeyeceğinden emin değildim. Değişeceğinden korkuyordum, içimi kemiren bu ihtimali derinden hissediyordum.

Hiç düşünmeden telefonuma uzandım, ellerimi kuruladıktan sonra Jamie'nin adını buldum ve bir mesaj yazdım.

- Korkuyorum, Jamie... -

Yanıp sönen imlecin olduğu ekrana baktım, yazıyı bitirmemi bekliyordu. Göğsüm kalınlaştı, nefesimi bulmakta zorlandım ve aptalca bir şey yapmadan önce ekran tekrar boş olana kadar geri tuşuna bastım ve telefonumu yere bıraktım.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım kendi kendime, gözlerimi kapadım ve başımı küvetin arkasına yasladım.

O gece uyuyamadım. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum, zihnim Jamie ve benimle ilgili tuhaf, geçici rüyalarla dolup taştı. Sonunda, sabah dört sularında, dinlenmeye çalışmaktan vazgeçtim ve The Piano Guys'ı açarak kendimi Jamie'yle ilgili her şeyin içinde boğulmaya bıraktım. Anıların akıp gitmesine izin verdim, bir süreliğine nefes almayı unuttum ve tüm bunların ezici ağırlığının tadını çıkardım.

şimdi geriye dönüp baktığımda, o gece hissettiklerimi çok sevdim. Kalbim kırılmıştı - tamamen, paramparça olmuştu - ve ben bu acının verdiği hissi seviyordum. Bana hayatta olduğumu hatırlatıyor, teknik olarak hiçbir zaman gerçekten var olmamış olsa bile sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğuna dair içimi umutla dolduruyordu. Jamie hiçbir zaman resmi olarak benim olmamıştı ama ben her zaman onun olmuştum - ilk tattığım andan beri.

Onu kaybetmek çok acı vericiydi ama sonunda yine de gülümsedim çünkü en azından ona sahip olmuştum.

Whiskey ile bir hafta sonu daha geçirdikten sonra onu bırakmak zorunda kalacaktım.

İyilik için.

EIGHTEEN

The Shakes

Uçağım iner inmez, daha bagaj teslimine bile varmadan Starbucks'tan bir Venti Iced Americano aldım. Erken bir uçuştan önceki gece uyumamak ve Jamie'yi bir yıldan uzun bir süredir ilk kez görmek bir hataydı ve kendimi yorgunluk ve sinirin garip bir karışımı içinde hissediyordum. Bu karışıma neden kafein eklemeyeyim diye düşündüm.

Yürüyen merdivenlerden bagaj teslimine inerken parlak yeşil pipetimden yudumlarken nefesime odaklandım. Birkaç ay önce Mona'yla gittiğim sıcak yoga dersini düşündüm ve o zihin yapısına kanalize olmaya çalıştım ve işe yaradı - en azından gözlerimi tekrar açıp onu görene kadar.

Tanrım, Whiskey çok güzel yaşlanmıştı.

O artık tanıdığım çocuk değildi. Ayrı kaldığımız o bir buçuk yıl içinde bile yüz hatları değişmişti. Çenesi her zaman ilk fark ettiğim özelliğiydi ve şimdi daha da belirgindi, büyük, özensiz bir el yazısıyla SADECE B yazan bir defter kâğıdını tutarken dudaklarına yerleşen sırtışı çerçeveliyordu. Gülümsedim ve bu onun daha geniş sırtmasına neden oldu, beyaz dişleri ve parlak bal rengi gözleri parladı. Yürüyen merdivenin en alt basamağından indim ve yüz yüze gelene kadar ikimiz de üçer adım attık. Elindeki kâğıdı yanına bıraktı ve ikimiz de birbirimize bakarak zaman geçirdik. Saçları yine kısaydı, neredeyse River'ınki gibi şekillendirilmişti. Koyu renk kot pantolon ve beyaz v yakalı bir tişört giymişti ama üzerine açık mavi bir düğme takmıştı. Düğmelerin hiçbirli iliklenmemişti ve

Dirsekleri, hala sörf yaptığını bana kelimelerle anlatmayan tonlanmış ön kollarını sergiliyordu.

Fıçı onu iyice yaşlandırmıştı ve Melek'in vergisiyle bile zamanla daha iyi hale gelmişti. Hâlâ aynı güçteydi, burun deliklerimi yakıyor ve ağzımı sulandırıyor. Ama artık tatları olgunlaşmış, rengi yumuşamıştı ve hiç tereddüt etmeden biliyordum ki eğer onu tatmaya çalışacak kadar cesur olursam ve o da bana izin verecek kadar aptal olursa, asla iyileşemezdim.

Gözlerim tekrar onunkileri buldu ve kısa bir kahkaha atarak kollarını iki yana açtı. "Buraya gel."

El çantamı omzuma yerleştirdim ve kollarını bana tamamen sararken gömleğinin baharatlı meşe kokusunu içime çekerek ona doğru adım attım. Derin bir nefes alarak ona doğru iç çektim ve sanırım ikimiz de bunu hissettik - sanki ruhumuzun bir parçası yeniden bulunmuştu. Sanki yavaş yavaş yerine oturuyordu. "Sana gelmemeni söylemiştim, taksiye binebilirdim."

"Sanırım hâlâ nasıl dinleyeceğimi öğrenemedim." "Ama giyinmeyi öğrenmişsin," dedim, sesim gömleğinin içinde boğuldu.

Kıkırdadı, geri çekildi ve küçük çantamı elimden aldı. "Ve topuklu ayakkabılarla nasıl yürüneceğini öğrendin." Gözleri ayaklarıma kaydı ve kaşlarından biri çatıldı. Bana tekrar baktığında, bakışlarının ardında bir sıcaklık hissettiğime yemin edebilirim.

Yutkundum ve saçımın bir tutamını düzelttim. "Her gün iş kıyafeti giyersen böyle olur."

"O duyguyu bilirim," dedi Pittsburgh'dan gelen çantaların bulunduğu atlıkarıncaya doğru başını sallayarak. "Zamanın yüzde doksanında basketbol şortu ya da mayo giymeyi özlüyorum."

"Ben de atletleri ve sandaletleri özledim."

Küçük bir konuşmaydı. Aptalcaydı. Ama hafifçe ilerliyorduk, suları test ediyorduk, birbirimizi hissediyorduk.

Jamie atlıkarıncadan çantamı aldı, ne kadar itiraz etsem de almama izin vermedi ve sonra otoparka doğru ilerlemeye başladık. Fazla konuşmadık, birkaç cümle havadan sudan konuştuk, Jamie bana hangi yöne dönmem gerektiğini

söyledi.

park ettiği yeri bulmak için. Jeep'ine ulaştığımızda antalarımı arkaya yükledi ve benim için yolcu koltuğunun kapısını açtı.

"Evine hoş geldin B," dedi ben içeri girerken. Güney Florida'yı mı yoksa cipini mi kastettiğinden emin değildim.

Sorun şu ki, eve son gelişimden bu yana bir şeyler değişmişti. Annem artık burada değildi, Jenna buradaydı ama o da şehir dışındaydı ve Jamie'nin Jeep'i aniden rahatsız edici gelmeye başlamıştı. Ellerimi kucağıma koymuş, gözlerimin yerimde başka bir kadının olduğuna dair kanıtlara takıldığını belli etmemeye çalışarak oturdum. Vitesin etrafına sarılmış bir saç bağı, arka koltukta bir çift kadın koşu şortu, Jamie'nin gösterge panelinin köşesine sıkıştırılmış ikisinin küçük bir resmi vardı. Arkama yaslanıp ayakkabılarımı çıkarmadım, topuklarımı önümdeki gösterge paneline dikmedim. Hayır, kaskatı oturdum, ellerimi kucağımda birleştirdim ve Jamie beni otelime götürürken pencereden dışarı baktım.

Sola dönerken "İyi misin?" diye sordu. Başımı salladım.

"Sadece yorgunum. Uzun bir gece oldu."

Jamie beni kontrole bırakana kadar başka bir şey söylemedi.

"Beklememi istemediğine emin misin?"

antalarımı arkadan aldı ve önüme oturttu. Sırtındaki her kasın bu hareketle birlikte hareket etmesini izledim ve sorusuna cevap bulmam bir saniye sürdü. "Hayır, sorun değil. Sanırım biraz kestirmem gerekiyor," diye yalan söyledim. Uyumamın imkânı yoktu ama Angel'la gereğinden fazla zaman geçirmek de istemiyordum.

"Tamam," diye kabul etti, ama biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Angel ve kızların bekârlığa veda partileri için uçağa yetişmeleri gerektiğinden prova 'yemeğini' biraz erken yapacağımızı unutma. Saat üçte şehir kulübünde olabilir misin?" Elini başının arkasında gezdirerek kıpırdandı. "Seni o zaman alırdım ama daha erken orada olmam gerekiyor ve uyumak istediğini biliyorum, o yüzden..."

"Ben bir taksi bulurum. Benim için endişelenme Jamie Shaw," diye takıldım, çantamı tekrar omzuma atarken onu dürttüm. O zaman biraz rahatlar gibi oldu ve ellerini ceplerine soktu.

"Asla yapmam."

İlk başta gitmek için bir hamle yapmadı. Öylece durduk, bakiştık, gözlerimiz her zamanki gibi sözlerimizden daha fazlasını söylüyordu.

Sonunda boğazını temizledi. "Birazdan görüşürüz."

Bununla birlikte cipin etrafında döndü ve ben de çantamı arkamda taşıyarak döndüm. Otele giriş yaptıktan sonra yatağın serin yorganına uzandım ve uzun, yavaş bir nefes aldım.

İşte başlıyoruz.

- - -

"B!" Prova yemeğinin verildiği yemek salonuna girer girmez Sylvia bana doğru koştu. Şehir kulübü küçük ama büyüktü ve üzerimdeki yepyeni gül rengi dantel elbise ve nude topuklu ayakkabılar içinde bile kendimi az giyinmiş hissediyordum. Sylvia bana bir duvar gibi çarptı ve bana sarıldığında gülümseyerek geri çekildim. "Buradasın!"

"Öyleyim."

Geri çekildi, arkasından seslenirken hâlâ kollarımı ellerinin arasında tutuyordu. "Anne! Baba! B burada!"

Sylvia, Jamie'nin en küçük kız kardeşıydı ve gerçekten yakınlaştığım tek kişiydi. Santana'yla birkaç kez, çoğunlukla tatillerde tanışmıştım ama hiçbir zaman Sylvia'yla kurduğumuz gibi bir bağ kuramamıştık. Beni hala bazen arardı ve Alder'den geri taşındığımda Jenna'nın aklımı başımda tutmasına yardım etti.

"Seni görmek çok güzel tatlım," dedi Rhonda, Jamie'nin annesi, yanıma yaklaşp yanaklarımdan öperken. "Onu görmek ne kadar güzel, değil mi Wes?"

"Gerçekten öyle. Uçuşun nasıldı?" Ardından babası sordu ve kolunu omzuma atarak beni büyük bir masanın yanında toplanmış olan grubun yanına götürdü.

"Pittsburgh'daki sisten çıkarken biraz sarsıldık ama ondan sonra iyiyiz." İkisine de gülümsedim, kalbim ısındı. Nedense beni hatırlamaları, beni gördükleri için heyecanlanmaları, oğullarının hayatında olmamı önemsiyor görünmeleri benim için çok şey ifade ediyordu.

Sylvia çantamı aldı ve oturduğu yerin yanındaki masanın üzerine bıraktı, tekrar kaçmadan önce elimi sıktı. Ve sonra, sessiz olduğunu fark ettim.

Herkes bana bakıyordu. Keşke abartıyor olsaydım ama kelimenin tam anlamıyla bütün gözler üzerimdeydi. Önce Claire'i fark ettim, onu Jamie ve Angel'ı ilk kez birlikte gördüğüm gece barda yaptığımız kısa sohbetten tanıyordum. Gözleri kısılmıştı, sanki her şey onun için yerine oturuyordu ve rahatlamak için yanımdakine baktığımda onu bulamadım. Çünkü sıradaki kişi Angel'dı.

Sosyal medyadaki fotoğraflarından kaçındığımdan beri onu ilk kez gerçekten görüyordum. Parlak sarı, pixie kesimli saçları ve bronz teninde parlayan floresan yeşili gözleriyle beni rahatsız edecek kadar güzeldi. Giydiğim topuklularla bile benden uzundu ve bunu telafi etmek için biraz daha dik durmaya çalıştım. Kısa beyaz elbisesi, kalın bir altın kolyenin oturduğu boynunun etrafını sarıyordu ve onunla ilgili her şey kraliyet çılgılığı atıyordu. Kendine çeki düzen vermiş, sofistike biriydi - sanki o şehir kulübüne aitmiş gibiydi.

Ve ben kesinlikle yapmadım.

Gözlerini benden ayırmıyordu, ağzını büzmüştü ve ben de bana özür dilemeden bakan kalabalığın geri kalanını taradım. Bunlar onun ailesi olmalıydı. Paniklemeye başlamıştım, göğsüm sıkışıyor ve boynumda ter damlaları oluşuyordu ki Jamie sağdıçları olan üç adamla birlikte kapıdan içeri girdi.

Hepsi gülerek içeri girdiler ve sessizlik onları vurduğunda Jamie beni hissetmiş olmalı. Arkadaşına döndü.

konusuyordu ve gözleri hemen benimkilere kilitlendi. "Bakın kim gelmiş."

Görünüşe göre göz lazer ışınları aracılığıyla aldığım ölüm tehditlerinden habersizdi çünkü hiç tereddüt etmeden odayı geçti, kollarını bana doladı, beni kaldırdı ve tekrar yere bırakmadan önce iki kez döndürdü. Sonra yanağımdan öptü ve babasının yaptığı gibi kolunu omzuma attı.

"Görünüşe göre artık herkes burada," dedi hâlâ bana - daha doğrusu Jamie'nin koluna - bakan gruba. "Gündemde ilk sırada ne var, benim güzel gelinim?"

Bu soru odaya yeniden hayat getirmiş gibi görünüyordu ve Angel'ın nedimelerinden birkaçı Angel öne çıkarken erzak almak için koşuşturmaya başladı. Ailesi Jamie'nin arkasındakilerle güçlerini birleştirdi ama Angel gülümsemeye zorlamakla meşgul olduğu için kimsenin ne dediğini duymadı.

"Sen B olmalısın," dedi, dudakları gözlerindeki kırıksıklıklar kadar gergindi. "Ben Angel. Sonunda seninle tanışmak çok güzel." Elini uzattı ve ben de garip bir gülümsemeye elini tuttum. Jamie'nin kolu hâlâ bana sarılıydı.

"Dostum, burası cennet olmalı," dedi Jamie, onu diğer kolunun altına çekerek. "En sevdiğim iki kız aynı yerde. Yaşayan en şanslı adamım."

Angel sahte gülümsemesini tekrar takınmadan önce biraz dudak büktü ve ben de onun sözleri karşısında göğsümde oluşan batma hissini görmezden gelmeye çalıştım. Elinden sıyrılıp boğazımı temizledim ve masayı işaret ettim. "Önce biz mi yiyeceğiz Angel? Yoksa herkesi yürüyüş için toparlamakta yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ne kadar da şeftalisin," dedi ve ilk kez sesinde bir tını olduğunu fark ettim. "Önce alıştırma yapacağız, böylece yemeği bitirmek için biraz daha zamanları olacak. Ama merak etmeyin, ben hallederim." Jamie'ye göz kırptı ve sonra iki narin parmağını dudaklarının arasına koyarak o güne kadar duyduğum en yüksek kurt ıslığını çıkardı. "Millet!"

O bağıırır bağıırmaz odadaki telaş durdu ve Sylvia'nınkilerle birlikte benim de gözlerim büyüdü.

"Yemeğe oturmadan önce dışarıda hızlıca bir tur atalım. Hızlıca demek istiyorum. Ayrıca bir kez demek istiyorum, bu yüzden Bailey'e dikkat edin ve sonra akşam yemeği ve hediyeler alacağız." Bailey olduğunu tahmin ettiğim, kısa boylu, tombul, elbise pantolonlu ve açık pembe bir polo giymiş bir kadına döndü. Ellerini çıırttı ve hepimizi yerimize yerleştirmeye başladı; ben de dışarı çıkmadan önce çantama uğrayıp iki ibuprofen aldım.

Şimdiye kadar, düşündüğüm kadar kötüydü.

Baş ağrımın en büyük sorunum olmadığı ortaya çıktı. Aslında mide bulantısıydı ve Angel koridorda ona doğru sahte bir yürüyüş yaparken Jamie'nin yüzündeki ifadeyi görür görmez beni vurdu. Nedimleri neredeyse elbiselerinin içinden bayılacaklardı çünkü Jamie gösteriyi tamamen çalmıştı. Ona tam da olması gerektiği gibi baktı - sanki ona sahip olacak kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi, sanki dünyada onun için başka kimse yokmuş gibi.

Yemeğe oturduğumuzda kendimi o kadar hasta hissediyordum ki denemek bile fiziksel olarak imkansızdı. Bu yüzden tabağımdaki yemeği elimden geldiğince ittim ve Sylvia ve Jamie'nin ailesiyle sohbet arasında mikroskobik ısırlıklar aldım. Ablası düğün gününe kadar gelmeyecekti ama aslında bu benim için sorun değildi çünkü dördümüz masanın bizim tarafında birbirimizi gülmekten kırıp geçiriyorduk. Aileler bir evlilikle birleşmek yerine bölünmüş gibi hissediyordu. Jamie diğer tarafta Angel, ailesi ve nedimleriyle otururken, ben de sol tarafımda onun ailesi ve karşımızda sağdıçlarla oturuyordum.

Jamie açıkça partinin diğer ucundaki hayat kaynağıydı ve sadece o iki kısa saat içinde Angel'ın ailesinin ona vurulduğunu söyleyebilirdim. Herkes öyleydi. Jamie çekiciydi, her zaman öyleydi ve gerçekten kafasına koyarsa bir rahibenin bile aklını çelebileceğinden emindim.

Yine de bu beni daha iyi hissettirmedi.

Yine de zaman zaman, gözlerim masanın o ucuna doğru kaydığında, onun da bana baktığını görüyordum. Sek olarak doldurduğu küçük viski bardağını devirirken beni izliyordu. Etrafındaki herkes güldüğünde beni bulurdu, sanki onu odaya, şimdiki ana bağlayan şey benmişim gibi. Bana her baktığında midem tepki veriyor ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Jamie'nin nasıl arkadaşı olacağımı bilmiyordum. Bu şimdi her zamankinden daha açıktı.

"Pekâlâ, sizi gidi gürültücüler, sakın olun," dedi Jamie, elinde viskisiyle ayakta dururken. "Kızların havaalanına gitmesi gerekiyor ama onlar gitmeden önce dağıtmak istediğimiz birkaç hediye var."

Angel da onun yanında durdu ve nedimeler ebeveynlere ve kardeşlere hediyeler dağıtırken birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Hediyeler klasikti - anneler için zarif kolyeler, babalar için özel para tutacakları ve her kardeş için küçük, kişiselleştirilmiş hediyeler. Jamie'nin anne ve babasının hediyelerini açmalarını izlemek güzeldi, özellikle de Wesley'nin Jamie'nin sırtına sertçe sarılırken gözlerinden akan yaşları görmek.

"Tabii ki gelin partimizi de unutamazdık!" Angel ekledi, kısa sarı saçları masanın altına eğilip başka hediyeler alırken biraz zıplıyordu. Onları masadan aşağıya doğru uzattı ve Sylvia da herkes hediyelerini yırtmaya başladığında benimkini bana uzattı.

Bir an için sadece onları izledim. Nedense benimkini açarken gergindim. Belki Jamie'den ilk kez bir hediye aldığım için, zorunlu bir hediye olsa bile, belki de gelin partisindeki tek kız olduğum için. Erkeklerin hepsinin yan taraflarına isimleri kazınmış deri mataralar çıkardığını görünce rahat bir nefes aldım. Bu tarafsız bir hediye idi, benim için kolayca alabileceği bir hediye.

Angel'ın seçtiği düğün renkleriyle uyumlu lavanta rengi çantaya uzandım ve kâğıt mendilleri karıştırdım ama ellerim sert ve hokey diski şeklinde bir şey buldu. Kaşlarımı çattım ve herkes kendi hediyeleriyle ilgilenmeye devam ederken onu kucağıma çektim. Kafamı kaldırdım ama kimse bana bakmıyordu.

Jamie hariç.

Bana ne aldığıını görmemi bekleyerek sırtıyordu ve sinirlerim anında geri geldi çünkü bunun bir matara olmadığı kesindi. Hâlâ kâğıt mendile sarılı olan disk nesnesine yapıştırılmış bir kart vardı.

Her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bildiğın için teşekkürler. Bunu sensiz yapamazdım.
- Jamie

Yanaklarım kızardı ve Jamie'nin hâlâ beni izleyip izlemediğini görmek için bir kez daha bakmaya fırsat bulamadım. Dikkatlice kâğıt mendili açtım ve sonra kıs kıs güldüm.

Herkesin boynu eşzamanlı olarak kırıldı ve bir kez daha tüm dikkatler benim üzerimdeydi - tam da şu anda istemediğim yerde, çünkü gülmeyi durduramıyordum. Gözlerim yaşlarla doldu ve nefes almaya çalışırken yüzümün kıpkırmızı olduğunu biliyordum. Herkes bana bakıyordu ama ben sadece Jamie'ye bakıyordum.

"Ne var? Ne oldu?" Sabırsızlanan Sylvia hediyeı elimden kaptı ve Jamie ile göz göze gelmemi engelledi. Kaşlarını çattı. "Şeytan Kedi Tahta Cilasısı," diye okudu ve ben kendimi bir başka kıkırdama nöbetinin içinde kaybettim. Bu kez Jamie de gülmekten kırıldı.

Ve tüm oda ona bakmak için döndü.

Belinden eğildi ve viski tutmayan elini kaldırdı. "Özür dilerim, şaka yaptım."

O anda Angel'ın gözleri bana dikildi ve neredeyse bakışlarından yüzümün eridiğini hissedecektim. Muhtemelen hediyeı bir kenara koyup dikkatleri bir şekilde ona çevirerek olgun bir tepki vermeliydim ama o anda ne düşündüğü umurumda değildi. Gülümsedim, Jamie'nin

gözlerini yakaladım

Bir kez daha, sonra Sylvia balmumunu bana geri verdi ve ben de onu sakladım.

O anda onun hâlâ benim Jamie'm olduğunu fark ettim - az da olsa.

Yemek bittiğinde kızlar havaalanına doğru yola çıkmadan önce herkese sarılıp veda öpücüğünü verdiler. Heyecanları yüzlerinden okunuyordu ve Jamie, müstakbel gelininin büyük günlerinden önce iki gecelik bir alem için ülkenin en iyi parti şehirlerinden birine uçuyor olmasından dolayı en ufak bir gerginlik duymuyordu.

Angel ise güvensizliğini sergilemekten hiç çekinmiyordu. Jamie ailesiyle birlikte kamp kurduğumuz yerde toplanmıştı ki, Angel koşarak geldi, kollarını ona doladı ve Wesley ile Rhonda'nın görmeden sonsuza dek yaşayabileceklerinden emin olduğum bir şekilde onu öptü. Dilini onunkine değdirdiğini, ellerini onun saçlarında, onunkini de sırtının alt kısmında gördüğümünden emindim. Gözlerini açtığında hâlâ öpüşüyorlardı ve geri çekilmeden önce gözlerini bana dikti.

"Seni özleyeceğim," diye mırıldandı, gömleğini düzeltirken. "Uslu dur, tamam mı?"

"Her zaman." Jamie onu tekrar öptü, onunki biraz daha ebeveyn dostu bir öpücüktü ve Angel nedimelerine katılmadan önce bana son bir kez daha baktı. Onlar odadan çıkarken yuhaladılar ve bağırdılar ve sonra iki aile geride kalan her şeyi toplamak için işe koyuldular.

O gider gitmez biraz daha rahat nefes alabildim. Ellerim kaburgalarımı buldu ve elbisemin dar kumaşına karşı nefes almaya zorlandım.

"İyi misin?" Jamie sordu.

"Evet, sadece bu elbiseden kurtulmaya hazırım," dedim düşünmeden. Tam da söylediğim gibi - fermuarsız pantolon ve kablosuz sütyene hazırdım - ama gülümseyerek ona döndüğümde, gözlerinin arkasında o viski yanığı vardı.

"Dışarı çıkmalıyız. Yarın herkesin işi var ama ben izin aldım. Hem daha erken," dedi saatini kontrol ederek. Saat daha altı bile olmamıştı ama yapmam gereken son şeyin Jamie'yle tek başıma dışarı çıkmak olduğundan emindim.

"Aslında hala oldukça yorgunum," diye fısıldadım, bir sonraki ifadem için daha güçlü bir ses bulmak için boğazımı temizledim. "Muhtemelen uğrayıp birkaç arkadaşımı göreceğim ve sonra erkenden yatacağım."

Jamie'nin yüzü düştü. "Ah, evet. Tamam." Ellerini silkerek ceplerine soktu ve bileğimde asılı duran hediye çantasını işaret etti. "Ee, hediyyeyi beğendin mi?"

Sonra sıırttım. "Sen tam bir pisliksin. Rory seni severdi."

Güldü, beni kolunun altına aldı ve birlikte dışarı çıktık. Otele bırakma teklifini geri çevirdim, ailesiyle kalması ve benim bir taksi tutmam konusunda ısrar ettim. Yalan söylemişim, uğramam gereken bir yer ya da görmem gereken biri yoktu ve doğruca otele döndüm. Uzun, sıcak bir duş aldım, daha rahat giyindim ve sesli bir iç çekişle yatağa uzandım.

Televizyonu açıp River'ı aramayı düşündüm ama vazgeçtim. Bir saat Family Guy izledikten sonra televizyonu tekrar kapattım ve düz dudaklarımın arasından bir nefes verdim.

Saat dokuzdu.

Cuma günü.

"Bu çok acınası," diye mırıldandım, yataktan atlayıp sandaletlerimi giydim. Makyaj yapma ya da üstümü değiştirme zahmetine girmedim, sadece otel anahtarımı ve çantamı alıp aşağıya indim.

Birden canım viski çekti.

- - -

DoubleTree için Tanrı'ya şükürler olsun.

Otelin barında bedava, sıcak bir kurabiye yerken ve buzlu Crown Royal içerken nefesimin altında fısıldadığım kelimeler bunlardı. Barmen Beuford'la sıradan bir sohbeta dalmıştım ama çoğunlukla sadece yudumlayıp bir şeyler atıştırıyor, içki şişelerinin üzerindeki televizyonda spor programlarını izliyordum. Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, spor deneyimim lisede izlediğim maçlar ve iş yerindeki ekiple gitmeyi başardığım dört Pirate maçından ibaretti. O zaman bile ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

- Ben sadece herkesle birlikte alkışladım ve yuhaladım.

Otel yatağında yatmaktan sadece biraz daha az acınası olabilirdi ama bara gitme kararımdan dolayı kendimi iyi hissediyordum. Etrafımda birkaç kişi daha vardı; barın sonunda, boynunda konferans isim etiketi asılı, iş kıyafetleri giymiş, benim yaşlarımda bir adam, arkamdaki minderli oturma alanında bir masada sohbet eden iki yaşlı çift ve zaman zaman dışarıya ya da havuza giden aileler. Etrafımda sadece gürültü ve başka insanların olması kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu ve doğrusu o noktada kaldırabileceğim tüm sosyal etkileşim buydu.

Gün zor geçmişti.

Hafta sonuna girerken öyle olacağını biliyordum ama Jamie'yi Angel'la görmek beni düşündüğümden daha sert bir şekilde kasıklarına vurmuştu. Kilometrelerce uzaktaki bir küvette kendi kendime kelimeleri tekrarlamak kolaydı - Jamie evleniyor

- Ama onu nişanlısıyla görmek tamamen farklı bir hikayeydi. Yaktı, kavurdu, yaraladı.

İç çekerek bardağımdan uzun bir yudum aldım ve son kurabiyemi yedim, tam yanımdaki koltuk çekilirken parmaklarımı fırçaladım.

"Bu daha iyi," dedi Jamie ve ben kurabiye hâlâ ağızımdayken çiğnemenin ortasında durakladım. Bardağıma baktı, tabureye çöktü ve parmağını bardağa doğru salladı.

Barmen. "Prova yemeğinde seni bir bardak su içerken gördüm."

Kurabiye'nin kalanını kuru bir şekilde yuttum ve bardağımlı kaldırdım. "Evet, o zaman içki içecek havada değildim."

"Fikrini ne değıştirdi?"

"Eminim tahmin edebilirsin."

Barmen Jamie'nin önüne bir peçete koydu ve bardağımdaki şeyin o olduğunu onayladıktan sonra kendi Crown Black'ini sek olarak doldurdu. İlk yudumu aldı ve iç çekti.

"Biliyor musun, seni burada gördüğüme şaşırdığımı söylemek isterdim ama sanırım şaşırmamalıyım, ha?"

Omuz silkti. "Seni tanıımıyormuşum gibi davranıyorsun." Bana doğru eğilirken eli hâlâ bardağına gevşekçe sarılıydı. "Buraya geleceğini, saatin erken olduğunu ve uyuyamadığını fark edip buraya geleceğini düşündüm. Emin değildim," diye ekledi. "Ama sanırım bu gece şans benden yanaydı."

Bardağımlı elime aldım ve bileğimde döndürerek buzun yerini değıştirdim. "Sanırım öyle."

Jamie her zaman yaptığı gibi bana bakıyordu ve hayatımda ilk kez durmasını diledim. "İyi değilsin, değil mi?" Bu bir soruydu ama o bunu bir ifade olarak söyledi. "Tüm bu olanlardan sonra yani."

"Ben iyiyim."

İçini çekti, bir elini saçlarında gezdirdi ve tekrar bana dönmeden önce ekrandaki basketbol özet görüntülerine baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, tamam mı? Sen gidebilirsin, ben-"

"Saçmalama Jamie," diyerek sözünü kestim ve elimden geldiğince içten bir gülümseme takındım. "Ne yapacaksın? Odamda asılı duran elbise için bana para mı ödeyeceksin? Gidiş dönüş uçak biletini mi? Aptal olma. Ayrıca, bunu hiçbir şey için kaçırmazdım. Seni seviyorum," derken sesim biraz kesildi ama bunu düzelttim. "Seninle olmak istiyorum."

Burada. Zor ve size karşı her zaman dürüst olduğum için bunu inkâr etmeyeceğim ama buradan ayrılmak istemiyorum."

Yalan değildi. Bana gidebileceğimi ve her şeyi geri ödeyeceğini söylese bile gitmezdim. Burada olmak acı veriyordu ama olmamak daha çok acı veriyordu - kilometrelerce uzakta onun neye benzediğini, nasıl birlikte olduklarını, hangi şarkıda dans ettiklerini, aptal pastanın rengini merak ediyordum. Bu bir bakıma hastalıklı bir işkenceydi, ama onunla birlikte olmak istiyordum - onunla birlikte olamasam bile.

"Emin misin?" Kaşları eğildi ve ben de uzanıp kolunu sıktım.

"Eminim." Gözleri elime kaydı ve elimi geri çekerek tekrar içkimi aldım. Jamie'ye dokunamadan onun yanında olmak kafeinsiz kahve içmek gibiydi. Tatmin etmiyordu. Vızıltı elimin altındaydı ama aynı zamanda tamamen ulaşılmazdı. "Ayrıca, bana geri ödeyeceksin. Bir gün evlenen ben olacağım ve senin de orada olmanı bekleyeceğim."

Hâlâ elimin olduğu koluna bakıyordu ve o sırada çenesi biraz titredi. Kendi içkisine uzandı ama gözleri yerde kaldı. "Ben mutluyum. Onu seviyorum, B. Gerçekten seviyorum."

Bıçak alçaktan kıvrıldı ama nefesimi tuttum. "Biliyorum."

"Ama ben de seni hâlâ seviyorum." Sonra gözlerini benimkilere dikti. "Bu hiç değişecek mi bilmiyorum."

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu, çünkü biliyordum. Bunu olduğum her şeyde hissediyordum. Jamie Shaw benim bir parçamdı ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı. "Umarım öyle olmaz."

Gülümsedi ve yanağıma dokunmak için elini uzattı. Avucuna doğru eğildim ve ikimiz birlikte nefes vererek hafifçe güldük.

"Ah," dedi Jamie, elini bırakıp omuzlarını silkelemeden önce elmacık kemiğimi okşayarak. "Tamam, bu kadar ağır konuştuğun yeter. Bana her şeyi anlat. Nasıl gidiyor?"

Çalışıyor musun? Hala kış tekmeliyor musun? Randall bir sonraki terfini mi planlıyor?"

Sohbet bundan sonra kolay oldu. Ben ona kendi hayatım hakkında bilgi verdim, o da aynısını kendi hayatı için yaptı. Babasının Jamie'nin şirkette ortak olma planından bahsettiğini duyduğumda şaşırmadım ve Jamie'nin her zaman olmak istediği yerde olduğunu düşününce kalbim gururla kabardı. Şirkette çalışıyordu, evleniyordu, çocuk sahibi olma yolundaydı. Hepsi gerçekleşiyordu. Ben bunun bir parçası değildim ama yine de öyleydim. Biz hep arada kalmıştık ve sanırım hep öyle kalacaktık.

O gece çok güldük, saçmaladık ve geçmiş zamanları andık. Bana yaklaşık yedi yaratıcı yolla erkek arkadaşım olup olmadığını sordu, ben de her seferinde soruyu geçiştirdim ve River'la aramızda ne olup bittiğini tamamen masanın dışında bıraktım. Birbirimizden ihtiyacımız olanı aldık, hepsi bu. Gerçek şu ki, bir erkek arkadaşına ayıracak vaktim yoktu ve bir süre yalnız yürümek benim için sorun değildi.

"Sanırım uyumana izin versem iyi olacak," dedi Jamie, ben esnerken, üçüncü viski bardağım da boşalmıştı. Saatini kontrol etti ve sonra alt dudağını ısırarak beni tekrar inceledi. "Biliyor musun, yarın sörf yapmaya gitmeliyiz."

"Ne?"

Başını salladı. "Yani, neden olmasın? Yarınki bekârlığa veda partisine kadar hiçbir planımız yok. Çocuklar işten sonra smokinlerini almaya gidecekler ve ben de bütün gün yalnız kalırsam çok sıkılıyorum ve muhtemelen sinirden hasta olurum."

"Sanırım önemli bir konuyu unutuyorsun," dedim ve boşlukları doldurup doldurmayacağını görmek için durakladım. Doldurmayınca içimi çektim. "Artık bir tahtam yok, hatırladın mı?" Ellerimi deri bar taburesine yaslayıp omuz silktim. "Wayne'le birlikte tekneyi satın aldıklarında annem her şeyi sattı - eski limon yeşili tahtam da dahil."

"Biliyorum."

Jamie sadece bana bakıyordu, aptalca bir gülümseme ve parlak viski gözleri. Kaşlarımı çattım. "Tamam... o zaman yarın sörfe gidebilmemiz için bir tahtam olmadığını biliyorsun. Tabii bir tane kiralamazsam, ki bu kulağa korkunç geliyor."

"Kiralamak zorunda değilsiniz. Bir tahtanız var."

Sonra ayağa kalktı ve ikimizin de hesabını ödeyecek kadar para çıkardı. Onu durdurmaya çalıştım ama zihnim söylediği şeyi anlamaya çalışmakla meşguldü. "Anlamıyorum."

Bileklerimi kavradı, beni bar taburesinden öne doğru çekti ve sarıldı. Bir an çenesini başıma dayadı, sonra elleri hâlâ kollarımdayken geri çekildi. "Gerçekten de annenin tahtanı rastgele birine satmasına izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Ağzım açık kaldı ama Jamie hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu, sadece rahat bir gülümsemeyle cüzdanını cebine geri soktu. "Sörf tahtamı mı aldın?"

"Tabii ki yaptım." Göz kırptı ve kendimi öne atılmaktan alıkoymak için sahip olduğum tüm özdenetimimi kullandım. Onu öpmek istiyordum, sertçe. Onu yatağında, elleri üzerimde, dudaklarım onun üzerinde olsun istiyordum. Kimse beni Jamie gibi sevmemişti ve o ana kadar onunla geçireceğim son bir gecenin özlemini çekmemiştim.

Ama geri çekildi, hâlâ bana bakıyordu, üç uzun adım attı ve omzunun üzerinden seslenmeden önce kendini beğenmiş bir sırıtışla yerinde duruyordu. "Seni yedide alırım."

NINETEEN

Clean

SONUNDA EVDEYDİM.

Jamie sörf tahtasında yanıma oturdu, ikimiz de kucak kucağa bir sonraki dalgayı bekliyorduk. Vakit erkendi, güneş önümüzde yükselmeye çalışıyordu ve su kıştan kalma bir serinlikteydi ama burası evimdi. Sörf tahtamın üzerindeki siyah desenlerin izini sürdüm, Jamie'nin onu annemden almış olması midemi ısıttı. Eve dönmem ihtimaline karşı saklamıştı. Çok küçük görünüyordu ama çok şey anlatıyordu.

"Böyle bir şey yok," diye fısıldadım uysal bir dalga altımızdan geçerken. Jamie yüzünü bana döndü ama ben gözlerimi ufuktan ayırmadım. "Görülecek pek çok harika şey, pek çok farklı şehir ve yer var ama hiçbirisi bir sörf tahtasının üzerinde oturup bir dalgayı beklerken hissettiklerinizle kıyaslanamaz."

Jamie bakışlarımı takip etti. "Biliyorum. Size sabrı öğretiyor, aslında ne kadar önemsiz olduğunuzu hatırlatıyor ve aynı zamanda bir şekilde kendinizi yenilmez hissetmenizi sağlıyor."

"Ruh temizliği gibi bir şey."

Başını salladı. "Sensiz de aynı değil, biliyorsun." Sağ ayağı suyun altında benimkine sürtündü. "Bu çok garip. Seninle tanışmadan önce de sörf yapıyordum, sen Alder'dan ayrıldıktan sonra da sürekli sörf yaptım ve sen gittiğinden beri hâlâ sörf yapıyorum ama sen burada olmadığında farklı hissediyorum. Aynı tahta, aynı dalgalar..." Sesi kesildi. "Farklı titreşimler."

Gülümsedim, ona bakarken güneşin güçlenmesine karşı gözlerimi kısarak baktım. "Her zaman çok çekicisin, Jamie Shaw." Yüzü kızardı ve bunu ilk kez gördüğüme yemin ettim.

olur. "Parmağında bir alyans olduğunda bunu azaltman gerekecek."

Güldü. "Sanırım Angel benim yardımım olmadan bütün kızları korkutup kaçıracak."

"Yok artık," diye hemen kabul ettim. "Sundress giymiş bir pitbull gibi."

"Beni seviyor ve gerekirse benim için mücadele etmekten çekinmiyor," dedi ve bunu beni iğnelemek için söylediğini düşünmesem de yine de öyle hissettirdi. Jamie bir kahkaha atarak nefesini dışarı verdi. "Lanet olsun, B. Evleniyorum. Yarın."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı, yüzüne o güne kadar gördüğüm en parlak gülümsemelerden biri yayılırken başını salladı. Gerçekten çok mutluydu ve o anda ben de mutluydum.

"Hazır mısın?" Ben sordum.

Tahtamın üzerindeki ellerime baktı, düşünüyordu. "Evet. Öyleyim. Gerçekten öyleyim."

Gözleri tekrar benimkileri bulduğunda, en ufak bir hüznün kırıntısıyla doluydular. Sanırım bunun benimkilere de yansıdığını gördü ve bakışlarını benden ayırmadı, başka tarafa bakmama izin vermedi. O anda ikimiz de hissettik, her şeyin gerçekliğini. Hayatının geri kalanında seveceği kadını kazanıyordu ama bu süreçte beni kaybediyordu. Belki tamamen değil ama ikimiz de o hafta sonundan sonra asla eskisi gibi olmayacağımızı biliyorduk.

Yine de yas tutmamıza izin vermedik.

Bütün sabah sörf yaptık, tahtalarımızı yükleyip plaj barlarından birinde bir şeyler atıştırdığımızda güneş ve tuzdan cildimiz sımsıkı olmuştu. Konuştuk, güldük ve birkaç saat boyunca sadece biz vardık. Bildiğimiz tek şey, bunun baş başa geçireceğimiz son saatler olduğuydu ve bu saatleri akıllıca geçirdik.

Jeep'ine geri döndüğümüzde sandaletlerimi çıkardım ve kumlu ayaklarımı gösterge paneline dayayıp iç çekerek deri koltuğa yaslandım. Kapattım

Gözlerimi kapadım, başımı koltuk başlığına yasladım ve sonra Jamie'nin elini elimde hissettim.

Bileğimi çevirdim, avuç içi yukarı bakacak şekilde parmakları benimkileri sararken onunkileri buldum. Başım hâlâ gerideydi, yüzümü ona döndüm ve gözlerimi yavaşça araladım. Bir an için yeniden on yedi yaşındaydık ve onun cipinde geçirdiğimiz o ilk geceyi sanki o anda olmuş gibi hatırlıyordum. Jamie o zaman bana bir şey sordu, kelimelerle değil ama özlem dolu bir bakışla. Bir şey söylemek istiyordu ama boğazı düğümlenmişti ve bunu yüksek sesle söylememesinin daha iyi olacağını biliyordum. Bu yüzden elini sıktım ve o da elini elimden çekip motoru çalıştırmadan önce bana sıkı bir gülümseme verdi.

Geriye dönüp baktığımızda, her şeyin yolunda gideceğini düşünmekle aptallık etmişiz. Gerçekten ne bekliyorduk ki? Emin değilim. Gerçek şu ki, onun evleneceği gerçeğini kabul ederken aynı zamanda bunu görmezden de geliyorduk. Bu tehlikeli bir danstı, ikimiz de liderlik etmiyorduk, ikimiz de diğerinden asla gelmeyecek bir işaret bekliyorduk.

Jamie bir hevesle bekarlığa veda partisi için bara gitmek yerine kamp yapmaya karar verdi. Bu çok küçük bir şey gibi görünüyordu, ani bir karar, hafta sonu için eğlenceli bir rota değişikliği, ama sonunda geri kalanını gürültülü, güzel kaotik bir çarpışmayla deviren ilk domino taşı oldu.

Ve tek yapabildiğimiz olanları izlemektir. Ağır çekimde ve şimşek hızında aynı anda.

- - -

Jamie'nin en garip sağdıç grubu vardı.

Benim "sağdıç" olmam zaten yeterince tuhaf değilmiş gibi, partisinde üç yıldan uzun süredir tanıdığı tek bir erkek bile yoktu. İkisi iş yerinden arkadaşlarıydı, diğeri de Angel'ın ağabeyiydi. Beni yanlış anlamayın, hepsiyle yakın görünüyordu ama

Büyük gününde yanında duran erkeklerle daha kişisel bir bağ kurmamış olması bana garip geldi. O zaman Jamie'nin kime açılacağı, kimi içeri alacağı konusunda titiz olduğunu fark ettim ve bunu daha önce hiç fark etmediğime inanamadım.

İş yerinden gelen iki adam Ryan ve Charlie'ydi ve birbirlerinden daha zıt olamazlardı. Ryan uzun boylu ve zayıftı, çilek sarısı saçları ve yanaklarında benden daha fazla çili vardı. Çok komikti, sürekli şakalar yapıyordu ve Jamie'yle birlikteyken bir sirk kabuğundaki iki bezelye gibiydiler. Charlie ise tam bir pislikti. En azından ben onu böyle algılıyordum. O da uzundu ama her santimi kaslıydı. Koyu renk teni, koyu renk saçları, koyu renk gözleri vardı ve sürekli kaşlarını çatardı. Diğer çocuklarla yaptığı şakalara hiç katılmazdı ve sanki benden şüpheleniyormuş gibi sürekli beni inceliyor gibiydi. Belki de öyleydi, emin olamıyordum çünkü benimle konuşmamak için elinden geleni yapıyordu. Jamie ona yüksek düzeyde saygı gösteriyordu ve bunun işten mi yoksa kişisel deneyimden mi kaynaklandığını merak ediyordum ama soracak kadar önemsemiyordum.

Angel'ın kardeşi Andrew tıpkı ona benziyordu. Sarı saçları, bronz teni, parlak yeşil gözleri vardı. Tıpkı Charlie gibi o da benden biraz şüpheleniyor gibiydi ama bana karşı iyiydi ve aslında diğer ikisinin toplamından daha fazla benimle konuşuyordu. Hoş biriydi ama Jamie ile aralarında güçlü bir elektrik göremiyordum. Acaba Angel istediği için mi partideydi diye düşündüm ama yine de soracak kadar umursamadım.

Yine de, tuhaf bir grup olsak da, çok eğleniyorduk. Jamie'nin Jeep'ini ve Charlie'nin kamyonetini kamp malzemeleri, çok fazla yiyecek ve iğrenç miktarda içkiyle doldurduk ve kaynaklara doğru yola çıktık. Daha önce hiç çadır kurmamıştım ve dürüst olmak gerekirse hepimiz bu konuda biraz berbattık ama Bud Light'ın da yardımıyla sonunda bir yolunu bulduk. Sonrası çok sade ve rahattı, sadece beşimiz ateşin etrafında takılıp içiyor, yiyor ve gülüyorduk. Bir masa kurduk ve içki oyunları oynadık,

Üniversiteden beri oynamadığım bu oyunda, sörf becerilerim yıllar içinde azalmamış olsa da, aptal beyaz pinpon topunu kırmızı plastik bir bardağa sokma yeteneğimin arttığını fark ettim.

Sakin, rahat bir geceydi ve Jamie'nin istediği de tam olarak buydu. Onu bu yüzden, striptizci, kumar ve puro istemediği için daha da çok sevdim. Gruptaki hiç kimse de şehirde olmamamızı umursamıyor gibiydi. Hepimiz memnunduk ve bir süreliğine rahatlamıştım. Hafta sonu o kadar da kötü geçmemişti.

Ama henüz bitmemişti.

"Biliyor musun, çoğu kız bu durumda sinir bozucu olurdu," dedi Charlie bana o gece hepimiz ateşin etrafında otururken. Jamie, Andrew'a bir hikâye anlatıyordu ve Ryan çadırında çoktan sızmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti, hâlâ gülümsemedi. O asla gülümsemezdi. "Bilmiyorum. Bazı kızlar 'erkeklerden biri' olduklarını söylerler, ama aslında bu sadece havalı görünmek için sporla, arabalarla ya da başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi göründükleri ve içten içe peşlerinden koşacaklarını umdukları anlamına gelir. Senin de böyle olmanı beklerdim."

"Peki seni şaşırttım mı?"

"Sayılır." Burnunu çekti. "Yani, spor hakkında hiçbir şey bilmediğin açık, ama biliyormuş gibi de yapmıyorsun. Sen sadece kendinsin. Ve bir grup erkekle kamp yapmak senin için garip olmalı, ama değil. Hiçbirimizle flört etmiyorsun, aptalca şeyler söylemiyorsun." Devam edeceğini düşündüm, kulağa öyle geliyordu ama konuşmayı kesti ve ben de gülümsedim.

"Peki o zaman neden sadece bir tür?"

Charlie son birasını da içti, bardağı ezdi ve geri dönüşüm için ayırdığımız poşete attı. "Erkeklerden biri olmaya çalışan sahte bir hatun olmayabilirsin ama Jamie'ye aşıksın." O anda sert gözleri üzerime dikildi ve dudaklarımdan gülümseme düştü. "Görünürde soğukkanlılığını koruyorsun ama ben görüyorum. Sen ve Jamie ikiniz de ateşle oynuyorsunuz,

Her şey alevler içinde kaldığında burada olmak istemiyorum."

Kalbim hızla çarpıyordu ve her ne kadar suçlayıcı ses tonuna kızmak istesem de bunun için onu suçlamıyordum. "Yapmazdım... Asla yapmazdım..."

Ayağa kalktı. "Senden şüphe etmiyorum. Ama endişelendiğim kişi de sen değilsin." O sırada gözleri Jamie'deydi, Jamie'ninkiler de bendeydi. Tekrar Charlie'ye baktım ve o da kaşlarını kaldırdı. "İlk hamleyi sen yapmazsın ama o yaparsa ne yaparsın?"

Ağzımı açtım ama tekrar kapattım çünkü soru retorikti. Charlie cevap bile beklemedi.

"Sabah görüşürüz çocuklar," diye seslendi ateşin üzerinden ve kimse yanıt vermeden çadırına çekildi.

Andrew, "Evet, muhtemelen ben de yatmalıyım," dedi.

Jamie kollarını havaya kaldırdı ve bu hareketle bardağındaki birayı biraz döktü. "Hadi ama! Daha bir bile olmadı!"

"Yarın evleniyorsun, hatırladın mı şampiyon?" Andrew gülümsedi ve ayağa kalkan Jamie'nin sırtını sıvazladı. "Hepimizin erkenden kalkıp buradan gitmesi gerekiyor."

Jamie güldü. "Evet, evet, iyi. Hercai menekşeler."

Andrew ona bir fiske vurdu ve o çadırında kaybolurken ben kıkırdadım.

"Peki ya sen?" Jamie içkisini yudumlarken bardağının kenarından bana bakarak sordu.

Charlie'nin sözleri aklımdaydı ve neredeyse Jamie'ye benim de yatacağımı söyleyecektim. Ama ertesi gün için gergin olduğu belliydi, diğerlerinin kaçırıldığını gördüğüm şey buydu ve uyumaya hazır değildi. Herkes kaçıp gitmişti ama ben bunu ona yapmayacaktım. Charlie'nin uyarısından sıyrılıp Jamie'nin yanındaki sandalyeye oturdum.

"Uyku abartılıyor."

Gülümsedi, buğulu gözleri benimkileri tutuyordu. "Sen en iyisisin, B."

"Ve bunu sakın unutma." Onun plastik bardağını kendi bardağımla şereflendirdim ve ikimiz de başka bir şey söylemeye gerek duymadan içtik.

Bir süre sadece konuştuk, biraz düğün hakkında, çokça da her şey hakkında ama. Bir şekilde kendimizi telefonlarımızda bulduk, sırayla birbirimize YouTube'daki aptal videoları gösteriyor ve ağlayana kadar gülüyorduk. Doğa aradığında Jamie'nin çok hoşuna gideceğini bildiğim yanlış giden bir şakanın videosunu açmıştım.

"Al, şunu izle," dedim, telefonumu eline tutuşturup ayağa kalkarak. "İşeyecek bir çalı bulmam lazım."

Güldü. "İğrenç."

Reverans yaptım, sonra da çadırların arkasına geçtim.

Neredeyse başarmıştım. Hafta sonunu neredeyse yaralı bir kalpten daha fazlası olmadan atlatmıştım. Ama ateşe geri döndüğümde Jamie telefonumu elinde tutuyordu ama artık ona bakmıyordu. Dirsekleri dizlerinin üzerindeydi, gözleri alevlerdeydi ve tekerleklerin döndüğünü görebiliyordum. Ona ulaştığımda yavaşladım, yerime oturmaya bile zahmet etmedim. Sadece ona baktım, tişörtündeki kir lekelerine, ateş ışığının yüzündeki gecenin gölgeleriyle savaşıma şekline. Ayağa kalkıp telefonumun ekranını bana doğru tutana kadar aramızda sonsuzluk varmış gibi geldi. "Sesli mesajlarımı sakladın mı?"

Ekrana baktım, sesli mesaj kaydımı gördüm, hepsi onun adıyla doluydu. Yutkundum, telefonu ondan aldım ve arka cebime sokmadan önce ekran ışığını kapattım, elim orada kaldı. "Evet."

"Alder'de olduğum yıllarda onları dinlerdin." Bu bir soru değildi.

"Evet."

Yutkunarak başını salladı. "Hala onları dinliyor musun?"

Göğsümde bir sızı hissettim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bazen."

Jamie gözlerini bana çevirdi, kaşları birbirine kenetlenmişti. "Neden? Beni her zaman arayabilirsin, B."

Güldüm. "Evet, nişanlının sabahın ikisinde başka bir kadının seni aramasından hoşlanacağını sanmıyorum."

Gözleri bacaklarıma kaydı ve bir an için benimle tartışacağını düşündüm ama sonra vazgeçti. O ana kadar Jamie kendini kandırıyordu. Angel'la evlenebileceğini ve beni de elinde tutabileceğini sanıyordu ama yapamazdı. İsteddiği şekilde değil. Onu kıskanmıyordum, çünkü onu sevdiğini biliyordum - ona değer verdiğini biliyordum. Ama bana karşı hissettiklerinin kölesiydi. Biliyordum, çünkü ben de aynı prangaların içindeydim.

"Biraz uyumalıyız," dedi sonunda.

"Evet" diye iç geçirdim, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve yanından geçip çadırıma doğru ilerledim. "İyi geceler."

Yanından geçerken omzum pazusuna değdi ve eli fırlayarak bileğimi sardı. Kıpırdamadan durdum ve kollarını belime dolayarak beni kendine çekti. Önce öylece durdum, kollarım hâlâ yanımdaydı ama yavaşça kollarını onun kollarının üzerinden geçirerek ellerimi arkasına kenetledim. Yüzünü boynuma gömdü, zorlukla nefes alıyordu ve yanımdaki ateş çıkırdıyor, havaya bizi büyü tütecek enerjiyi veriyordu.

"İyi geceler," dedi ama hâlâ bana sarılıyordu. Elleri belimi kavradı ve boğazından kısık bir inilti yükseldi. Bu tek ses, midemin alt kısmında bir havuza yerleşmiş olan sıcaklıkla doğrudan bağlantılıydı ve canlandı, içimi doldurdu, kafamı bulandırdı. Jamie sadece bir santim eğildi, dudakları boynumun derisini sıyırdı ve ürperdim. Nefesi sıcaktı, alkol ve çok iyi hatırladığım aynı bal tatlılığıyla doluydu. Dudaklarının tek bir dokunuşu bile gözlerimin önüne birlikte geçirdiğimiz geceleri getirdi - sahilde parmakları içimde, mutfağında ağzı üzerimde, Pittsburgh'da kilometrelerce ötede onun için kendime dokunurken gözleri üzerimde. Hepsi içime aktı ve çok fazlaydı. Kendimi kontrol etmem zaten beyhude bir şeydi ve şimdi neredeyse ölmüştü.

"Jamie..."

İsmi dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oldum - çünkü bunu bir uyarı olarak söylemiştim, ama bir yalvarış olarak çıktı - ve Jamie cevap verdi, indiğimden beri aramızda beyaz sıcak ve elektrikli olan enerji bandını etkili bir şekilde kopardı. Dili boynumda gezindi, dudakları dudaklarıma yapışmadan önce dişleri çenemi hafifçe ısırды. İkimiz de birlikte nefes aldık, kollarım boynuna dolanırken ve parmakları kalçalarımı zedelerken kalplerimiz hızla çarpıyordu.

Ağızına karşı inledim, ellerim onu daha yakına çekerken içimdeki her şey durması için çığlık atıyordu. Sırtını tırmalıyor, tırnaklarımı saçlarında gezdiriyor, onu uzaklaştırmam gerekirken durmaması için yalvarıyordum. Beni her zamanki gibi öptü, dolgun dudaklar ve uzman bir dil, güçlü ve sahiplenici eller.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, çadırları tarıyor, adamlardan birinin bizi duyabileceği ya da daha kötüsü görebileceği düşüncesiyle kalbim hızla çarpıyordu. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Jamie beni çadırına doğru geri çekti, tişörtünü başından çekip uyku tulumunun yanına bırakacak kadar uzun süre teması kesip beni aşağı indirdi. Bacaklarımı kendi bacaklarıyla ayırırken elleri çılgıncaydı, şortunun benimkilere sürtünmesi şimdiye kadar söndürmek için çok uğraştığımız ateşi körüklüyordu. Nefes alamıyordum, gözlerim kapalıydı, beynim bulanıktı, kalbim ağırlaşmıştı ve dişlerinin etime her sürtünüşünde ağrıyordu.

Elini kalçamda gezdirdi, dizimin arkasına takıldı ve bacağımı yukarı kaldırarak içime daha sert girdi. İnledim, gözlerim geri kaydı, kendimi kontrol edemedim. Parmakları kalçamın arkasından dolandı ve şortumun altından geçerek külotumun boyunu geçti, sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı ve iki elimi sertçe göğsüne bastırdım.

"Bunu durduracak iradem yok Jamie," diye nefes aldım. Avuçlarıma kapandı, ağzı aç bir öpücükle benimkini yakaladı. Tekrar geri ittim ve sırtıttı, sıcak ve düşük çarpan kanla savaşıırken kalçaları benimkine doğru yuvarlandı. "Durduran sen olmalısın. Ben yapamam..."

Nefeslerim çok gürültülüydü ve Jamie'nin arzusunu körüklüyordu. Dudaklarını yaladı, ben daha yüksek sesle konuştuğumda beni tekrar öpmek için aşağı iniyordu.

"Evleniyorsun."

Durakladı, eli kalçamın arkasında duruyordu, gözleri benimkilere dikilmişti. İyi bir insan olmak istedim, ona durmasını söylemek, bunun yanlış olduğunu söylemek istedim ama gerçek şu ki onu istiyordum. Ve seçimi onun yapmasına izin verecektim.

"Beni tekrar öpersen her şeyi mahvedebilirsin." Her kelimedede göğsüm kabarıyordu. "Beni bir daha öpersen," diye tekrarlardım, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. "Durmana izin vermeyeceğim."

Jamie biraz daha alçaldı, dudakları tekrar benimkilere yaklaştı ama durakladı. Kaşları birbirine eğilmişti, nefesi hâlâ tenimdeydi ve ben bekledim. Onu daha fazla kışkırtmadım. Kalçalarımı ona doğru savurmadım ya da tırnaklarımı sırtında gezdirmedim. Sadece bekledim, bir sonraki hamlesini yapmadan önce bir dakika düşünmesine izin verdim. İçini çekip bacağımdaki tutuşunu bıraktığında, tuttuğum nefesi bıraktım ve gözlerimi kapattım, böylece yüzündeki farkındalığı görmek zorunda kalmayacaktım.

Üzerimden yuvarlanarak yana düştü, ikimiz de sırt üstü yatmıştık ve oksijen yanmış gibi nefes alıyorduk.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve ben başımı salladım.

"Olma. Bu sadece şehvet, Jamie," diye yalan söyledim. Bunun yalan olduğunu biliyordu, ben de biliyordum ama Angel bunu çok geç anladığımız için incinmeyi hak etmiyordu. Onu seviyordu ama bana karşı da aramızda her zaman var olan o ilkel ihtiyacı hissediyordu. Sırf beni bir kez daha istiyor diye onunla kurduğu her şeyi bir kenara atmasına izin vermek benim için adil olmazdı.

Eğer beni bir kez daha öpmüş olsaydı, savaşmaktan vazgeçerdim. Ona teslim olurdum ve ertesi gün kalplerimiz suçluluk duygusuyla dolu olarak uyanırdık. O bir aldatan, ben de bir yuva yıkan olurdum. Dik oturdum, mesafeye ihtiyacım vardı ama Jamie bana doğru uzandı.

"Bekle," diye yalvardı. "Sen... sadece kalacak mısın? Sadece burada benimle yat."

Kafasının içindeki savaşların benimkilerle aynı olup olmadığını merak ederek ona baktım. Başımı sallayarak tekrar uzandım ve o da sırtımı göğsüne çekti, uyuduğunu anlayana kadar yavaşça nefes alıp verdi.

Onun adını söylememeliydim. İyi geceler dediğinde geri çekilmeliydim, beni bırakması için onu zorlamalıydim. Temiz olduğumu düşünmüştüm, günaha karşı koyabileceğimi sanmıştım ama teslim olmuşum. Onu tekrar tattım, içimdeki o cinsel canavarı besledim ve bu en büyük hataydı. Çünkü şimdi, onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu o kadar net hatırlıyordum ki, ondan durmasını istesem de aslında bunu istemediğimi fark ettim.

Ama vardı.

Ve yarın, arka planda ben varken başka bir kadınla evlenecekti.

Hiç temiz değildim.

Hiç olamayacağımdan emin değildim.

TWENTY *Medicine*

Ertesi sabah erkenden JAMIE'NİN ÇADIR HIRILTISI beni uyandırdı, gün ışığı orman yeşili kumaşın üzerinde zar zor kırılıyordu. Gözlerimi araladım ve bize bakan Charlie'nin sert gözleriyle karşılaştım. Bileğinin arkasına dokunarak bana gitme vaktinin geldiğini işaret etti. Başımı salladım ve perdeyi indirip bizi yalnız bırakmadan önce kaşlarını biraz daha çatı.

Jamie'nin kolunda uyuduğum için boynum tutulmuştu ve yavaşça yuvarlandım, bunu yaparken ağrıma dayanamadım. Hareket ettiğimde Jamie'nin gözleri irkilerek açıldı ve dirseğime yaslanıp, o bana bakarken ben de ona baktım.

"Hey," diye fısıldadım.

Biraz gerindi, uyku tulumu çıplak göğsünü ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekildi. "Merhaba."

Whiskey'nin o sabahki görüntüsü beni neredeyse öldürüyordu. Beni dikkatle izliyordu, gözleri uykulu, saçları ellerimden dağılmıştı. Bu benim Jamie'm olarak uyanacağı son sabahtı ve aslında öyle bile değildi. Hiç olmamıştı ama yine de hep öyleydi. Asla birlikte olamayacaktık ama yine de asla ayrı kalamayacaktık. Bu iğrençti, çok acıtıyordu ve nedense ikimiz de bu acıya tutunmuştuk.

"Seni mihraba götürme vakti geldi," dedim usulca, gülümsemem zayıftı ve söylenmemiş sözlerle gölgelenmişti.

Jamie yutkundu, avucuna yaslanıp diğer elini saçlarının arasında gezdirirken başını salladı. Gözleri hala Charlie'den kalma yarı fermuarlı çadırının açıklığına odaklanmıştı ve ben de ona istediği kadar zaman tanıdım. Bir süre sonra

O anda ayağa kalktı, gömleğini çadırın zemininden süpürdü ve bana dönüp bakmadan dışarı çıktı.

Kamp alanını toplarken, şehre geri dönerken, hatta beni otelime bırakırken bile bana bakmadı. Ona yakında görüşeceğimizi söyledim, o da sadece başını salladı, cipi tekrar vitesine taktı ve ben omzumda çantamla öylece dururken uzaklaştı.

Kulüpte olmam gerekmeden önce iki saatim vardı, bu yüzden uzun bir duş aldım, suyun buza dönüşmeden önce cildimi haşlamasına izin verdim. Sonunda kapattığımda titriyordum, dışarı çıktım ve göğsüme bir havlu sararken aynada kendime baktım. Gözlerimin altından rimel akıyordu, sıkı buklelerim göğüslerimin kabarıklığına su damlatırken, odağımın yanaklarımdaki çillere düşmesine izin verdim.

Zamanı gelmişti.

- - -

"Oh, Tanrıya şükür."

Taksiden henüz inmiştım ki, yaşlı bir bey bana doğru koşmaya başladı. Adamın daha genç ve yuvarlak hatlı bir başka versiyonu da hızla arkasından geliyordu; her ikisinin de elinde büyük kameralar ve çok sayıda çanta vardı.

"Shaw düşününden misin?"

"Evet?" Takside sürdüğüm rujumu tekrar çantama sıkıştırdım.

"Harika. Gelin ve nedimeleri hazırlanırken çekmemiz gerekiyordu ama kimse telefonlarına cevap vermiyor ve sağdıçlar güvenlik görevlisi gibi davranıyor. Soyunma odasına girmemize izin vermiyorlar."

Adam sıırım gibiydi ve açıkçası o anda bana fazla geliyordu ama sevimli de sayılırdı. Ellerimi kaldırarak onu sakinleştirdim. "Tamam, endişelenme. Buraya yeni geldim, herkesin nerede olduğunu anlamam için bana bir saniye ver, sonra seni gitmen gereken yere götüreceğim, tamam mı?"

Başını salladı ve rahatlayarak iç geçirdi. "Tamam. Teşekkür ederim."

Gülümsedim, yanlarından geçip şehir kulübüne girdim. İlk başta kimseyi görmedim, Angel'ın ailesi bile dışarıda süslemeler hazırlamıyordu. Ana girişten geçerken arkadaki koridora kısa bir süre baktım ve provanın yapıldığı yere doğru sola döndüm. Görünürde kimse yoktu.

Ama akşam yemeğinin olduğu yere yaklaştıkça tüylerim diken diken oluyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Koridorun aşağısından hafif bir bağırış duydum ve daha hızlı yürüdüm, prova yemeği odasından çıkıp omzuma sert bir el indirdiğinde neredeyse Charlie'ye çarpıyordum.

"Oraya geri dönmek istemezsin."

Kesinlikle bağırışmalar oluyordu ve Jamie kesinlikle seslerden biriydi. Charlie'yi iterek geçmeye çalıştım ama omzumdaki tutuşunu güçlendirdi.

"Ben ciddiyim. Senin kavgan değil."

"Neler oluyor? Jamie nerede? Neden kimse hazırlık yapmıyor? Fotoğrafçı çıldırmak üzere," dedim arkamı işaret ederek. O sırada Ryan ve Andrew'u gördüm, Charlie'nin arkasındaki barda duruyorlardı ve ikisi de sert içki olduğundan emin olduğum bir şey içiyorlardı.

"B?"

Döndüm ve Sylvia beni kucaklamadan önce bana sempatik bir bakış attı.

"Neler oluyor?" Geri çekilerek sordum. Herkes benim bilmediğim bir şey biliyordu ve midemdeki huzursuzluk hissi daha da arttı.

Jamie'nin sesi Charlie'nin beni engellediği odadaki kargaşanın üzerine yükseldi ve hepimiz tam zamanında dönüp onun kapıyı açtığını gördük. Kapı duvara çarparak geri çekildi ve o odadan çıkarken kendini açık tuttu.

Charlie'nin yanından geçerken hiçbirimize bakmadı, boynundaki kravattı gevşeyene kadar çekti. Koridorda yürümeye devam etti ve hiçbirimize tek bir kelime bile etmeden ön kapıdan çıktı. Peşinden gitmek istedim ama Sylvia beni geri çekti.

"Bırak gitsin."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Tekrar onunla yüzleşmek için arkamı dönerek sordum. Ağzını açtı ama ondan önce başka bir ses konuştu.

"Sen," diye bağırdı Angel ve gözlerim onun Charlie'nin arkasındaki odada durduğu yere alıştı. Makyajsız, kırmızı ve lekeli yüzü yeni dökülmüş gözyaşlarıyla parlıyordu. Üzerinde, sağ göğsünde değerli taşlarla "gelin" yazan ipeksi beyaz bir elbise vardı ve sert, titrek bir parmağını bana doğrultmuştu. "Bunların hepsi senin suçun!"

Çığlık atmaya devam etti ama o sırada annesi çıkageldi ve Angel peşimden hışım ile gelemenden kapıyı kapattı. O zaman Charlie'ye baktım, ağzım açık kalmıştı.

Hayır. O yapmazdı.

Sylvia arkamdan "Bitti," dedi ama ben hâlâ Charlie'ye bakıyordum. Rahatsızlığım ile eğleniyor gibiydi ve onu hiç tanımadığımı fark ettim. Elbette Jamie ile aramızda hiçbir şey olmamış olsa bile bu sabah gördüklerini ona anlatabilirdi. Bana hiçbir şey borçlu değildi, en azından sadakat. Sylvia başka bir şey söyledi ve beni düşüncelerimden kopardı.

"Ne?"

Yüzü buruştu. "Onu aldattı. Dün gece."

O anda hava kayboldu ve ben şaşkınlık ile ona baktım. Onu aldattı mı?

"Anlamıyorum."

Sylvia bir nefes verdi. "Sanırım Jamie'nin Facebook'ta kampa gitmeye karar verdiğinizi paylaştığını gördü. Hepinizin grup halinde çekilmiş bir fotoğrafıydı ve Jamie'nin kolu size sarılıydı ve bu onu çileden çıkardı. Sarhoştı, tüm kızlar ateşi körükledi ve ona gece boyunca başka bir kadınla birlikte olmasının ne kadar yanlış olduğunu söylediler. Böylece onu dışarı çıkardılar, daha da sarhoş ettiler ve tanıştıkları adamlardan biriyle yattı."

Zihnim dönüyordu. "Çok şaşırdım. Bir resim gördü, o yüzden mi aldattı?"

Charlie araya girdi. "Bütün gece aynı yerde olursanız, sonunda birlikte uyuyacağınızı varsaydı." Kaşlarını çatı, kollarını kavuşturdu ve ben de kaşlarımı çatarak ona karşılık verdim.

"Evet, ama yapmadık. Arkadaşlığımızı ve kendi güvensizliğini aldatmak için bir bahane olarak kullanmaya çalışması da acınası bir durum."

Benimle tartışmasını bekliyordum ama kaşlarının arasındaki kırıksık yumuşadı ve başını salladı. Teknik olarak birlikte yatmış olabilirdik ama seks yapmamıştık ve Charlie'ye kendimi açıklamak istemiyordum ama buna gerek yokmuş gibi görünüyordu.

Sylvia burnunu çekti ve döndüğümde gözlerinin parladığını gördüm. "Ezilmiş olmalı," dedi usulca.

İçimi çektim ve kolunu yatıştırıcı bir şekilde ovdum. "Gidip onunla konuşacağım."

Artık öfkeden kuduruyordum. Charlie'nin arkasından kapıya doğru yürümek ve Angel'ın saçlarını kesmek istiyordum. Onu aldatmış, güvenine ihanet etmiş, onu incitmişti. Ama sonra dudaklarım Jamie'nin on iki saat önce öptüğü yerde karıncalandı ve tabutlarına son çiviye çakmış olsa da Jamie'nin de tamamen masum olmadığını hatırladım.

Ben de öyle.

Sylvia burnunu silerken, "Böyle bir şeyden nasıl geri döndüğünü anlamıyorum," diye ekledi. Kaburgalarım biraz daha sıkıştı ve onun arkasından Jamie'nin kaçtığı kapıya baktım.

"Ben de."

- - -

Algı gerçekliktir.

Bazıları için viski bir koltuk değneğidir. Bir uyuşturucudur, bağımlılığa yol açar, duyuları köreltir ve zihne zarar verir.

Bazıları içinse viski ilaçtır. Bir kadeh burbon, ister boğaz ağrısı ister kırık bir kalp olsun, sizi rahatsız eden her şeyi kovabilir.

O gece fark ettim ki belki ben de Jamie'nin viskisiydim ve belki de her iki gerçeklikte de var oluyorduk. Belki birbirimiz için kötüydük, ama belki de iyiydik de. Ben Jamie'yi ne kadar incitsem de, o beni ne kadar incitse de, birbirimiz için her zaman oradaydık - tereddütsüz, beklentisiz.

Birbirimizin ilacı olduğumuz kadar birbirimizin uyuşturucusuyduk da. Ve gerçekte, aslında o kadar da farklı değillerdi.

Onu bulmak düşündüğüm kadar kolay olmadı. Sahildeki yerimizi kontrol ettim, evinin zilini çaldım ve en sevdiği barlara uğradım. Onu bulana kadar yüz dolardan fazla taksi parası biriktirmiştım, onu beklemediğim bir yerde bulmuştum ama gördüğüme de şaşırmamıştım. Şehirdeki ilk gecemi geçirdiğimiz DoubleTree'nin barında çökmüştü, üzerinde hâlâ elbise pantolonu ve ayakkabıları vardı, kravatı da boynundan sarkıyordu.

Yanına oturduğumda eli düzgün bir viski bardağını kavriyordu. Barmen başıyla bana işaret etti ve ilk gece sipariş ettiğim Crown Royal Black'i doldurdu. Buzlu olarak servis etti ve bir içki sipariş etmeyi planlamamış olmama rağmen yine de yarısını içtim.

Jamie perişan görünüyordu. Bardağına bakıyordu, gözleri kan çanağına dönmüş ve donuklaşmıştı. Elimi uzatıp sırtını ovmayı ya da elini sıkmayı düşündüm ama hiçbirisi doğru gelmedi. Bu yüzden bir süre bekledim, sadece yanında oturdum, o kendi ilacını içerken ben de kendi ilacımı içtim.

Hayatımda Jamie'yle pek çok rahat sessizlikte oturmuştum ama bu onlardan biri değildi. Sessizliğin her saniyesi ciğerlerime bir iğne batması gibi geliyor, nefes almamı gittikçe zorlaştırıyordu. Sadece onu rahatlatmak, iyi hissetmesine yardımcı olmak istiyordum ama bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Sonunda konuştuğumda ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Çok ezik bir soruydu - klişe ve fazla kullanılmış. Gerçekte, sanırım bir sonraki hamlemin ne olacağını zaten biliyordum,

ama önce tamponladım.

Jamie boş bardağını çevirdi. "Hayır."

Sesi kalındı ve cevabının bu olacağını zaten bildiğim için sadece başımı salladım. Konuşmasını, aklından geçen her şeyi bana anlatmasını istiyordum ama o anda ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını biliyordum. İhtiyacı olan şey kaçmaktı ve ben bunun nasıl yapılacağını çok iyi biliyordum.

Çantamı karıştırarak ikimizin de hesabını kapatacak kadar para çıkardım ve ayağa kalkıp içkimin kalanını boşaltırken bara bıraktım. Ardından yedek otel odası anahtarımı yere atarken midem bulandı. Jamie'nin elinin hemen yanına düştü ve tepkisini beklemedim, sadece döndüm ve rahatça asansörlere doğru yürüdüm.

Asansör beni odama çıkarırken kalbim hızla çarpıyordu ve kendi anahtarımı yuvaya sokup içeri girdiğimde ellerim titremeye başlamıştı bile. Kendime onun geleceğinden emin olmadığımı söylemeye çalıştım ama bu bir yalandı. Geleceğini biliyordum ve her santimim beklentiyle cızırdıyordu.

Jamie o gece sözlerini kullanamadı, ben de ellerini kullanmasını istedim.

Odama girdiğimde ne yapacağımı bilemedim. Banyo aynasındaki yansımamı kontrol etmeden ve yüzüme biraz su sıçratmadan önce topuklarımı tekmeleyerek volta attım. Önce bunu yapmamam gerektiğini düşündüm. Bunu yapmamalıyız. Bu kelimeleri düşündüm ama onlara inanmadım çünkü tek istediğim Jamie'ydi. Onun beni istemesini istedim. Onu iyileştirmek, sadece bir geceliğine bile olsa acısını kendi acım olarak kabul etmek istiyordum. Burada olduğumu ve hep olacağımı bilmesini istedim.

Yüzümü havluyla kuruluyordum ki kapı sesini duydum ve elimde havluyla donakaldım. Aynaya baktım ve Jamie'nin plastik anahtar kartını masanın üzerine bırakıp benimle birlikte banyoya girerken arkamdaki yansımamı yakaladım. Etrafımızdaki hava, kibrit çakılmadan hemen önceki gaz gibi uğulduyordu ve ikimiz de bu uğultuyu içimize çektik.

Hala havluyu tutuyordum, sadece gözlerim havlunun üzerinden arkamdaki kırık adama bakıyordu. Yavaşça hareket etti, aramızdaki mesafeyi kapatırken gözleri sırtımdaydı. Jamie her zaman çok güçlü, uzun boylu ve kendinden emin biriydi ama o anda küçük görünüyordu. Sadece kırık değil, paramparçaydı ve bana sanki süpürge ve tutkal bendeymiş gibi bakıyordu.

Önce elleri bana uzandı ve parmak uçlarını dirseklerimden omuzlarıma doğru sürükleyerek tüylerimi diken diken etti. Sonra parmaklarını aşağıya, kaburgalarımın kalçalarıma indirdi ve alnı omzuma düşerken can havliyle tutundu. Banyodaki ışık loş ve sıcaktı, aynadan Jamie'nin acı içinde kıvranışını izledim. Sonra havluyu bıraktım ve ellerimi onun beni tuttuğu yere koydum. Ellerimi daha sıkı sardı, beni sıkıca kavradı ve kısa bir an için ikimizi de şefkatli bir keder kapladı. Kaybettiği şey için - kaybettiğimiz şey için - ve günün getirdikleri için bir üzüntü.

Başını omzuma bıraktığında, ağırlığını bana verdi ve onunla birlikte omuzlamamı istedi. Onu kendimmişim gibi kabul ettim ve o an geldiği gibi hızla geçti. Jamie nefes aldı, dudaklarını omzumun eğimi boyunca sürüklerken gözleri aynada benimkileri buldu, daha karanlık, titreşen bir sıcaklık onları doldurdu. Tepe noktasından ısırıldı ve ben de ona doğru eğildim, ellerim ona doğru uzandı. Onunki de benimle birlikte yükseldi, hiç gerçekleşmeyen düşün için giydiğim elbisenin sırtının altından kaydı. Elleri, bir gece önce üzerimde olan, durdurduğum eller, ince kumaşın altından beni kavradı ve başımı geriye atarak inledim.

Bu sefer onu durdurmadım.

Jamie kulağımın memesini ağzına aldı ve sertçe emdi, vücudumu bir başka tüylerim diken diken oldu. Elbisemin askılarını teker teker omuzlarımdan indirdi ve elbisem bir perde gibi yere düştü, çıplak ayaklarımın etrafında birikti. Sütyen giymemiştım ve külotum da

lavanta rengi bir dantel parçası. Başımı tekrar kaldırdım, aynada Jamie'yi gördüğümde göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

Jamie'nin kalabalık bir odada ya da yalnızken dikkatimi her zaman üzerinde toplamasını seviyordum. Ne kadar sürerse sürsün, başka bir hamle yapmadan önce aramızda doğru bağlantının kurulmasını bekledi. Sonra Jamie alt dudağını sertçe ısırdı ve bir elini külotumun eteğinin altına daldırarak klitorisimi okşadı. Temasla bacaklarım titredi ve Jamie elini aynı hızla geri çekti, beni kıcımdan kavrayıp kollarına almadan önce döndürdü. Bacaklarımı kilitledim, dudaklarım boynunun derisini, çenesini ve ağzını okşarken hararetiydi. Jamie beni yatağa taşıdı ve k r a v a t ı n ı

başına çekmeden önce beni kolayca yere bıraktı.

Nefeslerimiz bir senfoni gibi birbirine karıştı. at ve

düğmeler üzerinde onun gömlek ise l

altında kıvranırken, gözleri beni yutarken izledim.

Eğildim, dizlerimin üzerinde dengede durdum ve o gömleğini bitirirken kemeriyle uğraştım. Metali ilmikten kolayca çekerek çıkardım ve o son düğmeyi açarken ben de fermuarı açtım. Pantolonu düştü ve beyaz gömleğinden sıyrıldı ama ben hiç vakit kaybetmedim. Külotunun üzerinden onu avuçladım,

Kibriti çakan çiğ bir inilti uyandırdı.

Dokunuşumla çıkardığı ilk hırıltı odayı salladı ve parmaklarımı külotunun bandına daldırdım, elim onu sararken ağzını kendi ağzımla yakaladım, ten tene. Kavrayışımın içine doğru itti ve nefesini ağzına verdim. Her şeyin hissi çok fazlaydı. Yıllarca süren bekleyiş, istekler, yanlış kararlar ve özlem dolu pişmanlıklar. Hepsi aynı anda hem yüzeye çıkıyor hem de derinliklerde boğuluyordu.

Öpüşmemizi keserek Jamie'yi sertçe aşağı çektim ve üzerine oturana kadar yuvarlandım. Yukarı doğru eğildi, kollarını etrafıma doladı ve boynumdan aşağı doğru emerken kalçalarını benimkilere sürttü. Bir elimi göğsüne bastırmadan önce klitorisimi onun uzunluğuna sürttüm ve onu çarşaflara doğru zorladım. Bu gece her şey Jamie'yle ilgiliydi.

Bir rahatlama, bir uyuşma ya da her neye ihtiyacı varsa. Ben de vücudunda aşağı doğru ilerledim, ağzım ellerimle aynı hizaya gelerek külotuna doğru yol aldı. Ağzım orada durakladı, o yardım etmek için kalkıp manevra yaparken ellerim onları çıkarmaya çalışıyordu.

Başımı kaldırdım, dilimin düz kısmını dipten uca sürüklerken gözlerim onunkilere kilitlendi ve Jamie yumruklarını çarşafına geçirdi, karnındaki tüm kaslar ağzımın onu sarması hissiyle gerildi. Jamie'nin yatağında olduğu her an inanılmazdı, ama o gece onu böyle tatmak, günün ağırlığını alıp yerine coşkuyu koymak? Bu duygu bir uyuşturucu gibiydi.

- Güçlü, bağımlılık yapan bir uyuşturucu. İlk başta yavaşça sallandım, dilimi döndürdüm ve dudaklarım tabanına dokunana kadar her seferinde daha fazlasını aldım ve ondan gelen her inilti arzumu artırdı. İçime doğru esnediğinde nefesimi tıkaça karşı tuttum, iki elimi de kullanmak için dizlerimin üzerinde dengede durdum. Ağzımla aynı anda döndüler ve Jamie dirseklerimi çekiştirmek için aşağı uzanmadan önce dişlerinin arasından bir nefes tısladı.

Ön sevişmeyi bitirmişti.

Jamie nefes nefese bana bakarken dudaklarımı yalayarak geri çekildim. Ertesi sabahın ne getireceğini bilmediğim için bir parçam o anda sızladı ama tam olarak yere inip kök salmadan onu silkip attım. Düşünmek yerine elimi onun etrafında sıktım, yataktan kalkıp çantamdan bir prezervatif çıkarmadan önce onu bir kez daha okşadım. Dirseklerinin üzerine yaslanmış, yontulmuş göğsü ve pazıları gergin bir şekilde bekliyordu. Bütün gece ona bakabilirdim, Jamie'me, Whiskey'me. O kadar güzel kusurları vardı ki, sanki yara izleri ve kusurları tanrılar tarafından tasarlanmıştı.

Dizlerimi kalçalarının iki yanına dayadım, prezervatifi yavaşça takmadan önce paketi dişlerimle yırtarak açarken gözlerim ondaydı.

Bir an için sadece nefeslerimiz vardı, gürültülü ve kararsız, sabırsız ve istekli. Kaldırdım, onu açıklığıma yerleştirdim ve elimden geldiğince kendimi tutarak kendimi onun üzerine indirdim, temiz olduğum yıllardan sonra onu tekrar içimde hissettim. Sonuna kadar battım ve Jamie'nin elleri uyluklarımın kalçalarımla buluştuğu yerdeydi, beni daha aşağı çekti. Birlikte inledik, bağımlılık daha önce hiç olmadığı kadar alevlendi ve bedenimi yavaş ve kontrollü bir şekilde yuvarladım.

Jamie beni aşağıya çekti, kollarıyla beni kendine doğru çekti. Sanki gerçek olmadığımın korkuyormuş gibi, sanki kaybolacağımın endişeleniyormuş gibi beni kendine çekti. O gece yakın olmama ihtiyacı vardı ve bu şekilde kaldık, öpücükler sert, sıcak ve talepkârdı, vücutlar her noktada birbirine bağlıydı. Ben hala kucağında otururken, bir eliyle omzumu aşağı çekerken, diğer eliyle de sırtımın alt kısmına uzanıyordu. Sonra üstüme çıktı, ayak bileğim omzuna dayanana kadar bacağımı tuttu ve daha da derine itti. Hissettiklerini, içimde kayarken nefes almakta zorlanışını, tekrar tekrar yeni derinliklere ulaşmasını, bu arada vücutlarımızı mümkün olan her temas noktasında sıralamasını seviyordum. O bana doyamıyordu ve ben de ona doymak istemiyordum. Aramızda her zaman var olan o ilkel ihtiyacı, o sahiplenici arzuyu asla kaybetmek istemedim.

Beni yüzüstü çevirip kalçalarımın üzerine oturarak arkamdan girdiğinde, inlemelerimiz birlikte daha da yükseldi. Bir, iki, üç kez sertçe salladı ve sonra göğsünü sırtıma bastırdı, itişlerini yavaşlattı, her biri klitorisimin çarşafına sürtünmesine neden oldu. Bir elini boğazıma doladı ve bir sonraki pompa doruğa ulaşmamı sağladı. Beni bir dalga gibi içine aldı, sert ve özür dilemeden ve bir daha asla nefes almak istemedim. Jamie benimle birlikte boşaldığında değil, hala içimdeyken yan tarafa yuvarlandığında değil, arkama mükemmel bir şekilde sığacak şekilde kendini şekillendirdiğinde değil. Nefesimi tuttum ve mengendemde mutlu bir şekilde boğuldum.

En azından sabah olana kadar.

TWENTY-ONE

12 Step Program

SICAKTIM.

Ertesi sabah uyandığımda aklımdaki ilk düşünce buydu, gerinirken yorganı üzerimden attım. Ayak parmaklarım havada, kollarım başımın üzerindeydi ve odaya çoktan girmiş olan güneş ışığında gözlerimi biraz kısmıştım. Dün gece perdeyi kapatmayı unutmuştum ve gözlerim alışırken pencereden şehir merkezini bir anlığına görebildim.

Ve sonra Jamie'yi gördüm.

Şehre karşı bir siluetti, dirseklerini dizlerine dayamış yatağın kenarında oturuyordu. Sırtı kamburdu, sabah ışığında tırnaklarımın kırmızı izleri görünüyordu ve başı omuzlarının kıvrımının hemen altına düşmüştü. Kırılmıştı ve onu görmek acı verecek kadar güzeldi.

Çarşafı üzerime çekerek ona doğru süründüm ve arkasına yerleştim. Bükülmüş bacağımın kaval kemiği sırtının alt kısmına denk geliyordu ve diğer bacağım da onunkinin yanında yere doğru uzanıyordu. Kollarımı karnına doladım, çarşafı da yanıma aldım ve yanağımı omurgasına yasladığımda parmak uçlarımın hafif dokunuşuyla karnı biraz titredi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Jamie burnundan uzun, yavaş ve ağır bir nefes çekti, başını kaldırıp pencereden dışarı baktı. "Bu yüklü bir soru."

Dudaklarımı sırtına bastırdım, oradaki sıcak tenin tadına baktım ve bekledim.

"Pek çok şey hissediyorum," diye fısıldadı bir süre sonra. "Her şeyi hissediyorum."

"Bunu benimle konuş," diye yalvardım, parmaklarımı karnının üzerinde kilitledim. Dün gece kaçmasına izin vermişim ama bugün konuşmaya ihtiyacı vardı - hazmetmesi gerekiyordu. "Listenin en başından başla ve aşağıya doğru ilerle."

Jamie boynunu kırdı, bir eli onunkinin yanında asılı duran bacağımda gezindi. Baldırımın üst kısmından tuttu ve bırakmadı, sanki bana tutunmak onu bu dünyaya, bu ana bağlıyordu.

"Çok kızgıyım," dedi önce, bacağımı sıkarak. "Ve incindim." Sesi bu sefer kırıldı ve ona daha sıkı sarıldım. "Dün gece evlenmem gereken kadın hiç düşünmeden başka bir adamla yattı."

Dudaklarımı sırtından çekip yanağımı bir kez daha sırtına yasladım ve o devam ederken kaburgalarının arkasından kalbinin sesini dinledim.

"Üzgünüm, çünkü tüm bunlar bir hiç uğrunaydı - planlama, stres hepsi. Muhtemelen ailemin kalbi kırılmıştır, onunki de öyle." Durakladı. "Ve kendimi suçlu hissediyorum, çünkü o tamamen haksız değildi - tamamen değil. Benim hakkımda. Bizim hakkımızda," dedi titrek bir nefesle. "Suçlu hissediyorum çünkü o haklıydı. Suçlu hissediyorum çünkü bir şekilde rahatlamış da hissediyorum."

Jamie o sırada hareketlendi, kolunu kaldırdı ve altına girmemi işaret etti. Bükülmüş bacağımı yere bıraktım ve yukarı kaydım, kolunu etrafıma sarıp beni kendine çekerken göğsüne sokuldum. İkimiz de önce şehre baktık ve Jamie'nin eli tembelce kolumda daireler çizdi.

"Rahatlamış hissediyorum çünkü onu sevdim ama seni sevdiğim kadar değil."

Yutkundum ve Jamie parmak eklemleriyle çenemi eğdi, gözleri sımsıkı kapalıyken beni öptü. Geri çekildiğinde dudaklarında en hüzünlü, en yumuşak gülümseme belirdi. "Sen gelmeden önce de biliyordum ama sen geldiğinde çaresiz kaldım. Geçen gece beni durdurduğunda kendimi çok suçlu hissettim."

Evlenmek üzereyken seni öptüğüm için boktan bir insan olduğumu söyledi ama bugün kendimi suçlu hissetmiyorum. En azından bunun için." Sırıttı ve başparmağıyla çenemi ovdu. "Benim olmadığın halde seni ilk öptüğümde de üzgün değildim, geçen gece senin olmadığım halde seni öptüğüm için de üzgün değilim. Çünkü gerçek şu ki sen her zaman benimdin ve ben de her zaman senin olacağım ve bu böyle."

Dokunuşuna doğru eğildim, söylediği her şey göğsümü sıızlatırken ona gülümsedim. Biz masum değildik, Angel da öyle. Bu bizi nereye götürüyordu? Emin olamıyordum. "Peki şimdi ne olacak?"

Jamie o anda bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktı. Başını salladı, ela gözleri beni dikkatle izlerken dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Gözlerindeki yeşil, o sabahki ışıpta biraz daha fazla görünüyordu ama her zaman sevdiğim bal rengi hâlâ baskındı ve başka tarafa bakamıyordum.

"Benimle ol," diye fısıldadı.

İç çekerek gözlerimi kapattım ve elinin karşısında başımı salladım. Gözlerimi tekrar açtığımda kocaman sıırıtiyordu ve kalbim neredeyse patlayacaktı. Kaburgalarımın altında büyüdüğünü, genişlediğini, hissedilmek için daha fazla yer talep ettiğini hissettim.

"Anı bozmaktan nefret ediyorum ama sanırım başka bir hamle yapmadan önce burada halletmeniz gereken bazı şeyler var," diye belirttim.

Jamie'nin gülümsemesi düştü ve başını salladı. "Biliyorum."

Ailelerle konuşmak, birbirlerinin evlerinden kişisel eşyalarını toplamak, mekanla ve tuttukları profesyonellerle uğraşmak zorunda kalmasını kıskanmadım. Paranın herhangi bir kısmını geri alabilecekler miydi? Bundan şüpheliydim. Ama yine de Jamie'nin umurunda olup olmadığını merak ediyordum. Suçlu hissetmesine rağmen rahatladığını da söylemişti ve belki ailesi de bunu görecekti.

"Beni bekler misin?" Jamie yüzünü tamamen bana dönerek sordu. Her iki eli de yüzümü çerçevelemek için kaydı ve

Gözleri benimkileri aradı.

Eğildim, yapabileceğimden daha fazlasını söyleyen bir öpücükle cevap verdim. Gerçek şu ki, o anda, tam orada, sonsuza dek bekleyebilirdim.

Ama bundan sonra olacakları asla tahmin edemezdim.

Jamie beni havaalanına götürmeden önce benimle bir kez daha yavaş ve tatlı bir şekilde sevişti. Çantamı kontrol ettikten sonra beni kendine çekti, etrafımızda kim olduğunu umursamadan uzun, sert ve muhtaç bir şekilde öptü. Ben de ona sıkıca sarıldım - ve açıklayamadığım bir nedenle, o öpücükte bir son hissettim. Bu bir noktaydı, bir noktalama işaretiydi ve o zaman bunun o bölümün sonu olduğunu düşünmüştüm. Ama daha sonra, bunu her şeyin sonu olarak işaretleyecektim - bağımlılığımın sonu, son viski tadım, ateşle son dansım.

Çünkü gözlerim ıslıl ıslıl, yüreğim kabarmış bir halde ayrılırken Jamie'den hazır olduğunda beni aramasını istedim.

Ve hiç yapmadı.

- - -

Pittsburgh'a tüylü, gülen bir kedi yavrusu gibi geri döndüm. Ayaklarım şehrimde yere bastığında her şey doğru hissettirdi ve sonunda her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Sadece biliyordum. Bunu kulaklarımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumun her zerresinde hissediyordum ve hayat hiç o Pazar günü olduğu kadar parlak olmamıştı. Dudaklarım hala Jamie'den dolayı şişti, kalbim onun sözleriyle - vaatleriyle - doluydu ve Perşembe günü uçmadan önce hissettiğim endişe çukurunun yerini sıcak bir rahatlama yumağı almıştı.

Jamie evde yapması gereken işlerle uğraşırken ben de aynısını yaptım.

Resmi bir ilişkimiz olmamasına rağmen River'la ilişkim bitirdim çünkü bu ilişkiden bir şey çıkacağını düşünmesi ona haksızlıktı. Bana kalırsa artık Jamie'ydim - her zaman öyleydim. Kıkır kıkır gülüyordum, Jenna'ya telefonda ballandıra ballandıra anlatıyordum ve hatta

Aşk hayatım hakkında neredeyse hiç konuşmadığım annem. Üniversitede Jamie'den uzak kaldığımda neler yaşadığımı biliyordu ama buna bile çoğunlukla tek başıma katlanmıştım. Adımlarımda bir canlılık, gözlerimde bir ışık vardı ve herkes bunu fark etti.

Gerçi halletmem gereken tek şey River değildi. Kendimi işe verdim, yarım kalan işleri tamamladım ve mevcut projelerimi bitirdim, böylece Randall ile biraz yavaşlama konusunda konuşabilecektim. Ona benim için işten biraz daha önemli olan şeylere daha fazla zaman ayırmak istediğimi söyledim ve o da gururlu bir baba gibi gülümseyerek bana bu kadar çok çalışmayı bırakmamın zamanının geldiğini söyledi. Bana yaptığım işte harika olduğumu ve biraz yavaşlamanın bunu değiştirmeyeceğini söyledi.

Ancak Jamie'yle uzun mesafeli çalışmaya hazır olduğumu bildiğim kadar, seçeneklerim olmasını da istiyordum, bu yüzden Güney Florida'daki birkaç yayınevini araştırdım, Jamie'yle konuşmadan önce herhangi bir başvuru yapmadım ama en azından konuşmayı yapmak için çalıştım. Pittsburgh'u ve Rye Publishing'i sevdim - ama Jamie'yi daha çok sevdim. Ve nihayet çalışmamız için gereken her türlü tavizi vermeye hazır olduğum bir noktadaydım. İlk birkaç hafta böyle geçti - Jamie kendi işlerini hallederken ben de kendi işlerimi hallettim ve aramasını bekledim.

Bekledim.

Ve bekledi, bekledi ve bekledi.

İlk başta sabırla bekledim. Hâlâ kendi başıma halletmem gereken şeyler vardı, bu yüzden o şeylere ve Jamie'ye olan düşüncelerime ve duygularıma odaklandım, onları içime çektim, onlara hayat verdim. Onu seviyordum, o da beni seviyordu, birlikte olmak istiyorduk ve öyle de olacaktı. İlişkimizin en kolay, en basit zamanıydı ve ben bunun tadını çıkarmaktan mutluydum.

Ama sonra anksiyete göğsümün tam ortasında büyük ve çirkin bir şekilde alevlendi. Bir aylık bekleyişin ardından nefes almak zorlaştı ve sessizliği ilk ben bozdum. Onu aradım,

Plan yapmasak bile sadece konuşmayı umuyordum ama cevap vermedi. Ve geri de aramadı.

"Her şey yolunda," dedi Jenna bir gece ben volta atarken, ayaklarım dairemin zemininde bir delik açarken. "Başında bir sürü şey var, B. Ciddiyim, nişanlısı onu aldattı. Ve sana karşı olan tüm hisleri daha bu olay olmadan önce geri geldi. Bektan bir fırtınanın ortasında kaldı ve hepsini çözmeye çalışıyor. Sana beklemeni söyledi, o yüzden sadece... bekle."

Onu dinledim, kendimi işe verdim çünkü bu benim vazgeçilmezimdi. Randall beni hiç yavaşlamadığım için eleştirdi ama ona yakında - çok yakında - yavaşlayacağımı söyledim ve içten içe bunun doğru olduğunu umdum.

Bir gün ofisten eve yürürken, hafta sonu boyunca bitirmeyi planladığım üç el yazmasını dengeliyordum ki telefonum çantamda sert bir şekilde çaldı. Sayfalarla ve yarısı boş su şişemle hokkabazlık yapıyor, Jamie'nin adını görebilmek için dua ederek telefonumu arıyordum. Ama sonunda telefonumu çıkardığımda ekranda sadece bilinmeyen bir numara vardı

- Bir telefon pazarlamacısından, yanlış numara veren bir fatura tahsilatçısından ya da gelecek yılki seçimlerde kime oy vermem gerektiğini söylemeye çalışan birinden gelen başka bir arama. İçimi çektim, yok say düğmesine bastım ve eve doğru yürümeyi bitirmeden önce çantama geri koydum.

Üç ay civarında bir yerde endişem çaresizliğe ve korkuya dönüştü. Zar zor uyuyordum, zar zor yemek yiyordum ve bu yüzden işim kötü gidiyordu. Gergindim, yoksunluk sinsice yaklaşıyordu ve onu tekrar aramayı denedim. Üç kez. Aramaların hiçbirine cevap vermedi ve üçüncüsünde pes edip sesli mesaj bıraktım.

"Hey," diye fısıldadım boğazımı temizlemeden önce. "Benim. Dinle." Sonra duraksadım ve dev pencereden Pazar Meydanı'na baktım. Yazın tam ortasıydık ve şehir, dairemin içi hariç her yerde hayatla dolup taşıyordu. "Halletmen gereken çok şey olduğunu biliyorum. Birkaç kâğıt imzalayıp eşyalarını evden çıkarmak kadar basit olmadığını biliyorum."

ve beni ara. Bunu biliyorum. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum, bu yüzden beni yine de aramanı istiyorum - henüz beni görmeye hazır olup olmadığına bakmaksızın. Sadece bir arkadaş olarak bile olsa bu konuda sana yardımcı olmama izin ver." Bir sonraki yalvarışında sesim biraz titredi. "Bir arkadaşla ihtiyacın var Jamie. Lütfen arkadaşın olmama izin ver."

Bunu sormaktan nefret ediyordum, çünkü istediğim şey bu değildi - daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha önce de arkadaş olmayı denemiştik, bana bu cümleyi defalarca sormuştu. Ama onun arkadaş olması hiç olmamasından daha iyiydi ve ben endişelenmeye başlamıştım.

"Sadece beni ara, tamam mı?"

Telefonumu kapattım ve uyuşuk bir şekilde soyunup banyoya gitmeden önce telefonumu koltuğumun kol dayanağına bıraktım. Karanlıkta uzun bir banyo yaptım, sadece yatak odamın penceresinden sızan zayıf ışık vardı. Ne yaptığını, ne düşündüğünü merak ediyordum. Acı çekiyor muydu? Korkuyor muydu? Tanrım, yine onunla mıydı?

Bu son düşünceye karşı başımı salladım, bunun doğru olamayacağına ikna olmuşum ama emin olmamın hiçbir yolu yoktu.

Bundan sonra işler hızla geriledi.

Korkum öfke ve incinmeye dönüştü ve bu iki duygu kaburgalarımın arasına yerleşti. Annem ilk başta beni ikna etmeye çalıştı ama altı ay boyunca Jamie'den tek bir kelime bile duymadıktan sonra Jenna kesinlikle benim tarafımdaydı. O da kızgındı - ve bu benim ateşimi körükledi.

"Sadece... onu kontrol edebilir misin?" Bir gece ona sordum. "Bu berbat bir fikre benziyor, B."

Başparmağımı çiğneyerek koltuğuma kıvrıldım. "Biliyorum. Öyle olduğunu biliyorum ama yapamam... Sadece neler olduğunu bilmem gerekiyor. Belki de seyahat ediyordur, anlıyor musun? Belki de bu yüzden telefonlarıma cevap vermiyordur."

"Dünyanın başka yerlerinde telefonları var. Ve e-postaları."

İç çekerek ayaklarımı yere bastım ve bir elimi buklelerimin arasında gezdirdim. "Lütfen, Jenna."

Sesimdeki çaresizliği duymuş olmalı. Bazen geri geliyordu, öfkemi bir süreliğine bastırıyordu ve o gece kazanıyordu.

Bu yüzden Jenna onu kontrol etti ve ondan yapmasını isteyebileceğim en kötü şey olduğu ortaya çıktı.

Ertesi gece bana "Onu gördüm" dedi.

"Ve?"

Sessizdi ve midem bulandı.

"Ve... iyi görünüyor. Bazı iş arkadaşlarıyla öğle yemeğindeydi. Onu birkaç kez telefonuyla konuşurken gördüm... kız falan yoktu ama iyi görünüyordu. İyi görünüyor."

Onun sözleriyle göğsümü yırtan acı tuhaf bir acıydı. Sıcak bir su gibiydi, gittikçe daha derine sızarken sıcaklığı da artıyordu. Ondan uzaklaşamıyordum, onu soğutamıyordum ve yüzeyin hemen altındaki öfkeyi körüklediği kadar canımı da yakıyordu.

Kendimi yarım şişe Jack Daniel's'a boğduğum bir gece onu son bir kez aramayı denedim. Sosyal medyasını takip ediyordum ama yeni bir şey bulamamıştım. Birkaç rastgele paylaşımda, komik memlerde ve videolarda etiketlenmişti ama tek bir fotoğraf, tek bir durum, tek bir kelime bile paylaşmamıştı. Bunun durumu daha kötü mü yoksa daha iyi mi yaptığından emin değildim.

Aradığımda cevap vermedi, tıpkı vermeyeceğini bildiğim gibi ve ona bırakabileceğim en kötü sesli mesajı bırakmak için gerçekten çok düşündüm. Hatta sesli mesaja tıklamasına bile izin verdim ve bir ejderha gibi ahizeye doğru nefes aldım, kendimi evcilleştirmeye çalıştım ama başaramadım.

Ama aramayı sonlandırdım ve dört saniye boyunca telefonuma baktıktan sonra onu evimin diğer ucuna fırlattım. Mutfak tezgahımın kenarına çarpıp yere düştü ve ben ağladım.

Fikrini değiştirmişti.

Whiskey bana bekleyeceğime dair söz verdirdi ve sonra hiç gelmedi, bağımlılığımın onu bırakamayacağım kadar güçlü olduğunu bilerek beni oyaladı. En yüksek seviyeden en alçak seviyeye düşmüştüm ve şimdi burada, yerde bir topun içinde büzülmüştüm. Kendi üzerime kıvrıldım, hafifçe sallandım ve gözyaşlarımın yüzümden serbestçe akmasına izin verdim.

O geceden önce yasın tüm aşamalarına ulaşmış, inkârdan öfkeye ve depresyona kadar her şeye değinmiştim. Şimdi, o kaleyi dönüyordum, eve kabullenmeye gidiyordum. Ayaklarım tabağa değdiğinde ne olması gerektiğini biliyordum.

Kendi on iki adımlı programıma başlamadan önce yaklaşık bir ay daha kırılmama izin verdim. Birinci adım Whiskey karşısında güçsüz olduğumu, hayatımın yönetilemez hale geldiğini kabul etmektir. Beni tamamen ele geçirmişti ve belki de fark ettiğimden çok daha uzun süredir beni kontrol ediyordu. Ne zaman onsuz iyi olduğumu düşünsem, bana iyi olmadığımı gösteriyordu ve ne zaman onunla daha iyi olacağımı düşünsem, yanıldığımı kanıtlıyordu. Tehlikeli bir roller coaster yolculuğuydu ve ben bitmiştim. İnmek istedim. Sağlam bir zemin istiyordum.

Bu yüzden kendimle ilgili her şeyi yeniden tanımladım.

Daha önce bir kez rehabilitasyona girmiştim ama yarım yamalak bir girişimdi. Yüreğim el vermemişti, onu bırakmak istememiştim. Bu sefer bıraktım. Bu sefer bir planım vardı. Bu sefer kendime bir müdahale hakkı verdim.

Büyümeye hazırdım, Jamie ile oynadığımız oyunlardan bıkmıştım. Gerçek bir aşk, gerçek bir hayat istiyordum ve buna ulaşmanın yolunu çizmek zorundaydım. Onun gitmesine izin vermek beni öldürüyordu ve dürüst olmam gerekirse, onu asla tamamen bırakamayacağımı biliyordum. Onun bir parçası her zaman içimde yaşayacaktı ama ben o parçamın bastırılmasını, yoluna devam edebilecek ve hayatını yaşayabilecek daha parlak bir versiyonumun altına gömülmesini istiyordum.

Geriye dönüp kendimize ve çevremizdekilere verdiğimiz tüm zarara baktım ve asla benim olmayacak biri için savaşıp kaybettığım zamanın yasını tuttum. Aptalca

davranmıştım ve şimdi de kendi hayatımın enkazında duruyordum.

hem üzüntü hem de yeni bir tane inşa etme dürtüsü içinde boğuldu.

Whiskey için çok uzun süre beklemiştim ve bu gücü üzerimde daha fazla tutmasına izin vermeyi reddettim.

Ve ne oldu biliyor musunuz? Gerçekten işe yaradı. Hayatımda ilk kez, umduğumdan ve hatta yaşayabileceğimi düşündüğümünden daha fazla acı ve zamanla, sonunda onun gitmesine izin verdim. Onu tüm sosyal medya ağlarından sildim, telefonumdan numarasını sildim, tüm resimlerimizi ve anılarımızı paketledim ve her şeye yeniden başladım. Temizdim. Hayatıma devam etmiştim. Mutluydum. Özgürdüm.

Sonra, neredeyse iki yıl aramadan sonra, Jamie ortaya çıktı.

TWENTY-TWO *Wilson's Weakness*

Saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmış ve yarım şişe şarabı çoktan tüketmiş bir halde etrafta zıplarken TAYLOR SWIFT dairemde patladı. Şarkı sözlerini avazım çıktığı kadar bağırarak söyledim, elimde koli bandı, çoraplarımla mutfağa girdim. Az önce bulaşıklarla doldurduğum kutu hazırды, bu yüzden kapaklarını kapattım ve bantladım, kartonun üzerine mutfağı karalarken Sharpie'min kapağını dişlerimin arasında ısırdım. Sonra gülümsedim, kalemi mikrofon gibi kullanarak tiz bir nota çıkardım ve kalemi tezgâha geri bırakıp bir sonraki boş kutuyu ele aldım.

Hayatımızda her şeyin neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğü nadir, parlak dönemler vardır. Tüm parçalar zahmetsizce ve güzelce yerine oturur ve tek bir endişe duymadan nihai şaheserin tadını çıkarırız. Bunlar, hayatta olduğumuz, olduğumuz kişi olduğumuz ve etrafımızdaki havayı soluduğumuz için şanslı olduğumuzu fark ettiğimiz türden anlardır. Bu tür günler bize neden karanlık olanlara katlanmak zorunda kaldığımızı, neden sonunda her şeye değdiğini hatırlatır.

İşte böyle bir gün geçiriyordum.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, sonbahar şehri soğuk ve gri bir günle selamlıyordu ama ben yine de güneş ışığı saçıyordum. Sarhoştum, biraz terliydim ve çok heyecanlıydim. Hayatımın en kötü yıllarından birinin hemen ardından en iyisini yaşamıştım. Jenna Pittsburgh'a taşınmıştı, işimde terfi etmiştim ve belki de en şok edici olanı? Bay Doğru'yu bulmuştum.

Hayır, Bay Doğru'yu bulmuştum.

Bradley Neil tüm kutularımı işaretledi. Zeki, esprili ve çok seksiydi. Tüm başarısını kendi başına inşa etmiş, kendi işinin patronu olma hayalinin peşinden gitmiş ve girişimciliğiyle bunu gerçekleştirmişti. Brad, daha önce hiç tanık olmadığım kadar sıkı bir çalışma ve yaratıcılıkla hayalini gerçeğe dönüştürdüğü, gelecek vaat eden bir grafik tasarım şirketinin kurucusu ve sahibiydi. Rye Publishing logomuzu ve web sitemizi tamamen yenilemesi için onun şirketini işe aldığında tanıştık. İlk görüşmede dikkatimi çekmiş, birlikte çalıştığımız birkaç hafta boyunca beni kendine çekmiş ve kabul ettiğim ilk randevudan sonra da beni kendine bağlamıştı.

O andan itibaren her şey en tatlı peri masalı gibi olmuştu.

Brad bir hayırseverdi ve ben de onunla birlikte karşılık vermeyi seviyordum. Birlikte toplumda gönüllülük yapardık ve o zamanlarda birbirimiz hakkında daha fazla şey öğrenirdik. Birlikte geçirdiğimiz üç aydan sonra beni sevdiğini söyledi. Ben de dört ay sonra sevdiğimi söyledim. Yedi ay sonra ben onun ailesiyle, o da annem ve Wayne ile tanıştı. Ve sadece sekiz ay sonra bana evlenme teklif etti ve ben de hiç tereddüt etmeden evet dedim. İlişkimizin saç fırçamlı olan ilişkimden daha kısa sürdüğünü, sadece beş aylık bir nişanlılık dönemi geçirmeye karar vermemizin ne kadar saçma olduğunu ya da "Evet" demeden önce onunla birlikte yaşamayı kabul ettiğim için neredeyse delirmiş olduğumu düşünmedim. Ve her ne kadar benden nefret etseniz de Jamie'yi düşünmedim - "Seni seviyorum" kelimesi dudaklarımdan çıkıp Brad'in kulaklarıyla buluştuğundan beri tek bir kez bile.

Beni yanlış anlamayın. Jamie oradaydı, her zaman oradaydı. Hâlâ kalbimin, ruhumun ve bedenimin o muazzam parçasına sahipti. Onu göğsümün tam ortasında bir sinek kuşu gibi hissediyordum, kanatları çırpınıyor, kanı vızıldıyordu. O hep oradaydı, ama şimdi odaklanmak yerine

O vızıltıyı başka, daha yüksek, daha zorlu seslerle köreltmişim.

Çünkü görüyorsunuz, Jamie Shaw'la hayatımın diğer tarafına geçebilmek için aylarca acı çekmem, geri çekilmem, öfke, acı ve depresyon yaşamam ve itiraf etmek istediğimden daha fazla kendimi kaybetmem gerekti. Her dakika acı veriyordu, ta ki bir gün hafif bir ağrıya dönüşene kadar ve sonra geçen zamanla birlikte sadece bir baskıya dönüştü - göğsümdeki o baskı. On iki adımlık programımı tamamlamışım. Artık temizdim. Temiz kalmak istiyordum.

Yani, hayır. Her ne kadar benden nefret etsen de, Jamie'yi düşünmüyordum. Azıcık bile.

Aslında Jamie'yi düşünmeme konusunda kendime o kadar güveniyordum ki bir yıldan uzun bir süredir ilk kez içki içmeye karar vermişim. On iki adım programımın bir parçası da gerçek içkiyi bırakmaktı. Her içtiğimde Jamie'yi düşünüyordum. Onu aramak ya da onun anısı üzerinde durmak istiyordum. Böylece alkolü tamamen bıraktım - hem gerçek hem de mecazi versiyonlarını.

Ama bu gece kutlama yapıyordum ve bu yüzden bir şişe şarap içtim ve eski ben sarhoş olmadan önce bir şişeyi devirebilirken, yeni ben yarısından sonra sarhoş oldum. Ama mutlu bir sarhoştum - dans ediyor, şarkı söylüyor, toparlanıyordum. Hissedişiyordum, yeni bir sayfa açılıyor, yeni bir gün doğuyordu.

Jamie'yi düşünmüyordum.

Tam olarak ortaya çıktığı ana kadar değil.

Önce hafif bir vuruştı, yağmur ve müzik sesinden zar zor duyuluyordu ve ben tam da bir şarap bardağını gazeteye sarmanın ortasındaydım.

"Bir saniye!" Seslendim. Tam bardağı bir kutuya koymuştum ki ikinci ve daha yüksek bir sesle kapı çalındı. Neden içeri girmediklerini merak ederek ofladım. Sadece iki ziyaretçim olmuştu

- Brad ve Jenna - ve ikisinde de anahtar vardı. Taylor Swift şarkımın duraklatma düğmesine basarak daha yüksek sesle bağırdım. "Geliyorum, geliyorum!"

Hâlâ I Wish You Would şarkısını mırıldanıyordum, başımdaki topuzu yeniden ayarlayıp gözetleme deliğine bile bakmadan kapıyı açarken soluk mavi uyku şortumla kalçalarım sallanıyordu. Kapının havası bir anda yüzüme çarptı, gülümsemem parlak ve şüphesizdi ve sonra onu gördüm.

Viski ve su. Hayalet gibi bir anı, taze bir yara.

Viskiye su eklemenin aslında tadını artırabileceğini biliyor muydunuz? Bu doğru. Görünüşe göre, biraz seyreltme iyi olabilir, ancak bu durumda, benim en kötü düşmanımdı. Çünkü viski vardı, su vardı, ama seyreltme yoktu - hayır, tatları daha da güçlenmiş, daha iyi yıllanmıştı ve şarap dolu bir kafayla başımın büyük belada olduğunu biliyordum.

Jamie tamamen sırlıskılandı, uzun saçları gözlerine damlıyor ve burnunun köprüsünden aşağı yuvarlanıyordu, çenesinin açısı, kabarık göğsünün düzlüğüne iniyordu. Çatık kaşlarının altına gizlenmiş gözleri bir ateş püskürmesi gibi gözlerime çarptı ve çenesini sıkarken çenesinin üzerindeki kas iki kez kasıldı. Öfkenin acımasızca sıcak teninden apartmanıma doğru yuvarlandığını hissettim. Sağ elini kaldırdı, parmakları benim ve Brad'in isimlerinin düzgün, altın harflerle yazılı olduğu kirli beyaz bir kâğıdın üzerinde sıkıca kapandı.

Gözlerim düğün davetiyesine kaydı ve yutkundum, yavaşça onu tekrar buldum. "Jamie," diye nefes aldım.

"Hayır."

Daha önce tek bir kelime bile bende böylesine içgüdüsel bir duygu uyandırmamıştı. Ürperdim, gerildim ve Jamie'nin davetiyenin etrafındaki yumruğunu sıkmasını bekledim.

"Sikeyim hayır."

Sonra kapıyı itti, hızla yanımdan geçip gitti ve kolumu hala üzerinden akan suyla kaygan bıraktı. Bir süre daha kapı aralığında durdum, gözlerimi kapattım ve üç tam nefes almaya zorladım. Bunu yapabilirsin. Temizsin. Kontrol sende. Omuzlarımı dikleştirdim ve arkamı dönüp kapıyı kapattım.

"Elbette, içeri girin."

Sırtı bana dönüktü, sırtının çıkıntıları giydiği yapışkan, ıslak tişörtte belirgindi. Titriyordu ve bunun soğuk yağmurdan mı yoksa öfkesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok şey hissediyordum. Acı. Öfke.

Korku.

Bu sonuncusu yeni bir duyguydu ama en güçlüsüydü. Gerçek şu ki, o zaman bile ne olacağını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Temizdim ama henüz test edilmemiştim - ve Jamie bana final sınavımı vermek için olabilecek en kötü geceyi seçmişti. Sarhoştum, duygularım yüksekti, hazır değildim. Ve beni yeterince zorlarsa yapacağımı bildiğim hatadan ölesiye korkuyordum.

Jamie büyük pencereye baktı, şehri sıırılsıklam eden yağmuru seyrediyordu. Elini bir kez daha kaldırdı, davetiye artık avuçlarının içinde iyice buruşmuştu. "Bu da ne böyle?"

Bu bir soruydu, ama soru gibi sorulmamıştı - bir suçlama olarak yöneltilmişti, bunu iliklerime kadar hissettim.

"Seni aramaya çalıştım..." Sesim sessizdi, zayıftı ve bundan nefret ediyordum çünkü bu bir yalan değildi. Onu aramıştım - bir daha asla aramayacağıma yemin ettikten sonra bile. Brad evlenme teklif ettiğinde, bizimle ilgili fikrini değiştirmiş olsa bile Jamie'ye bunu benim söylemem gerektiğini biliyordum. Söylediği gibi hiç aramamış olsa bile. Bu yüzden onunla bir kez daha iletişime geçmeye çalıştım ama yine başarısız oldum.

Annem davetiyeleri geçen hafta gönderdi. Görünüşe göre posta kutusu iyi çalışıyormuş.

"Öyle mi?" diye sordu sonra, dönüp bana bakarak. "Peki bana tam olarak ne söyleyecektin? Evleneceğini mi? Lütfen bana şaka yaptığını söyle, çünkü beni arayıp söyleyeceğin şeyin bu olmadığını biliyorum. Bu davetiyenin gerçek olamayacağını biliyorum. Bunların hepsi büyük bir şaka, değil mi?"

Korku ve üzüntü uçup gitti ve savunmam yükseldi. Kim olduğunu sanıyordu ki? İki yıllık sessizlikten sonra, emin

olmadığım cevaplar talep ederek ortaya çıkmıştı.

Bilmeye hakkı vardı. Kollarımı kavuşturdum, bir kalçama ağırlık verdim. "Pardon?" Alay ettim. "Hayır Jamie, benim düşünüm şaka değil."

"Yani evleniyor musun?"

"Evet!"

Jamie'nin diğer eli davetiyeye uzandı, onu parçalamaya hazırdı ama kendini durdurdu, dişlerini sıkarak kâğıdı yere fırlattı ve ellerini sıırılsıklam saçlarında gezdirdi. Başını salladı ve sonra bir elini bana doğru uzattı. "Nasıl? Nasıl, B? Her şeyden sonra... Bizden sonra..."

"Hiç aramadın!" Ellerimi yorgunluk içinde havaya kaldırarak bağırdım. Dairem birdenbire çok sessizleşti, sessizliği bozan sadece bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ve sert sözlerimizdi. "Ne yapmam gerekiyordu Jamie?"

"Bekle!" Kelimeyi çaresizlik içinde bir nefesle haykırdı, yüzü onu zorlayan duyguyla bükülüyordu. "Beklemen gerekiyordu."

"İki yıl boyunca mı?"

"Evet!" Jamie bir adım daha yaklaştı ve ben irkilerek geri çekildim. Bu tepki onu sersemletmiş gibiydi ve durakladı. "İhtiyacım olduğu sürece."

"Bu hiç adil değil," diye bağırdım. "Seni aramayı denedim, etrafındaki herkesi aramayı denedim. Hiç aramadın, hiç yazmadın - beni tamamen hayalet gibi gördün."

"Bunun diğer tarafında olduğunuzda kendinizi boktan hissediyorsunuz, değil mi?"

Sözleri beni sarsmış, başım mecazi bir tokatla geri dönmüştü. İlk defa bu şekilde düşünmüştüm. Jamie beni beklemişti - Alder'den ayrıldıktan sonra üç yıl boyunca - ve ben onu hiç aramamıştım. Ona beklemesi için hiçbir sebep vermemiştim. Ama o yine de beklemişti.

Ama yapmamıştım.

"O farklıydı, o... Sana hiçbir şey için söz vermedim."

"O zaman yapmadın," diye düzeltti beni, tam da arkasında kararan gökyüzünü aydınlatan bir şimşek çakarken. "Ama iki yıldan daha kısa bir süre önce söz vermiştin. Bana bekleyeceğine söz vermiştin."

"Onu seviyorum!"

Bu itirafla sesim kesildi, Brad'in görüntüsü bir anda bana saldırdı ve Jamie'yle bu konuşmayı neden yapamadığımı hatırlattı. Kendime başka bir adam için söz vermiştim, delicesine sevdiğim, bana doğru davranan bir adam için. Müsait olan birine - söz konusu ben olduğumda her zaman müsait olan birine.

"Demek öyle, ha?" diye düşündü başını sallayarak. Tekrar tekrar başını salladı, küçük hareketler yapıyordu, dişleri alt dudağının iç kısmıyla oynuyor ve burun delikleri açılıyordu. Jamie o anda etrafına bakındı ve sanki benim dairemde olduğunu yeni fark etmiş gibiydi. önce zaman. Orada vardı yarı dolu kutular her yere saçılmıştı. Hepsi oradaydı, onsuz yoluma devam ettiğimin kanıtıydı ve her saniye bunun yerleşmesini izledim.

Bir süre sonra yavaşça bana döndü ve ela gözleri ağzından önce beni sorguladı. "Peki sen beni seviyor musun?" "Hayır," diye cevap verdim otomatik olarak. On iki adım programının bir parçası olarak kendimi bunun için eğitmiştim. Bunu defalarca tekrarlamıştım. Onu sevmiyordum, sadece aşık olmuştum. Sadece hiç sahip olmadığım bir şeyi istiyordum. Kafayı bulmayı, yanmayı sevmiyordum.

Hepsi bu. Kendime böyle söyledim.

"Hayır mı?" diye sordu. Jamie odayı geçti ve ben de kanepenin etrafında dönerek onunla yer değiştirdim. Kendimi köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyordum ama korkmuyordum - birazcık bile. Gerçek şu ki heyecanlıyım. Özlediğim, arzuladığım bir uçmanın eşiğindeydim ve vücudumdaki her sinir bu olasılıkla canlanıyordu. "Beni sevmiyorsun."

Bu kez soru olarak değil, kuşkulu bir ifade olarak söyledi.

"Hayır."

Sırtım az önce önünde durduğu pencereye çarptı ve gidecek hiçbir yerim kalmamıştı. Ellerimi pencereye bastırdım.

Kalçalarımın arkasında soğuk cam vardı ve Jamie yavaşça yaklaştı.

"Beni sevmiyor musun?" diye tekrar sordu, nefesi dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakınımdayken. Yağmur arkamdaki cama vuruyor, kalbim göğsümde çarpıyor ve Jamie yavaş ve sakın, kendinden emin ve sahiplenici bir şekilde hareket ediyordu. Her zaman ona ait olanı almak için oradaydı. "Beni istemiyor musun, şu anda, tam burada?"

Son sözleri fısıldadı, hâlâ nemli olan eli kolumdan yukarı çıkıp boynumu kavradı, başparmağı çenemi hizaladı.

Titrek bir nefes aldım, gözlerim titreyerek kapandı ve tekrar hayır dedim. En azından öyle sandım ama emin olamadım. Her ses şekil değiştirmiş, her duyum Jamie'nin teninin benimkine dokunduğu temas noktasına odaklanmıştı. O andaki tek amacım nefes almaktı ve bunu başarmak çok zordu.

"Söyle," diye mırıldandı, daha da yaklaşarak. Gömleğinin ıslak kumaşı atletime sürtündü ve şortumun paçasının hemen üstünden göbeğimin alt kısmını kapladı. "Beni sevmediğini söyle. Beni istemediğini söyle, ben de gideyim."

O zaman gözlerimi araladım ve Jamie'nin gözlerindeki kırılganlık içimi açtı. Dürüst davranıyordu. Eğer ona tam o anda onu istemediğimi söyleseydim, beni terk ederdi. Gideceğini biliyordum. Bu onu öldürebilirdi ama çekip giderdi. Tek yapmam gereken o dört kelimeyi söylemekti ve her şey bitebilirdi.

Seni istemiyorum.

Bunu önce zihnimde söyledim, doğruluğunu test ettim, ama Jamie alanıma daha fazla girdiğinde bunu düşünecek zamanım olmadığını anladım.

Kelimeler dudaklarımdan uçup gitti. "Seni istemiyorum."

Jamie durdu, ıslak gömleği hala bana sürtünüyordu ve söylediklerimin gerçekliği karşısında nefes alıyordu. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, kaşları eğikti, kalbi inanamıyordu. Bunu beklemiyordu. Ben de beklemiyordum.

Bunu bekliyordum. Bunu fark etmesi bir anını aldı. Sonra yavaşça geri adım attı.

Vücudunun olduğu yerde tenim ürperdi, dairemin serin havası bir buz küpü gibi acı veriyordu. Jamie konuşmak için ağzını açtı ama durakladı, çenesini esneterek tekrar kapattı. Sonra söz verdiği gibi arkasını döndü ve uzaklaştı.

Sonraki birkaç dakika içinde olanlar açıklanamaz, elle tutulur ve kimyayla sarmalanmış bir şeydi, çünkü benden ilk adımı attığı anda kalbim aşırı hızlandı. Kelimenin tam anlamıyla beni camdan ileri iten bir güçle çarptı ve ağzımı kesik kesik bir nefesle açtım. Bir adım daha attı ve beyaz bir ışık görüşümü işgal etti. Bir adım daha attı ve göğsüm sıkıştı, kaburgalarım ciğerlerimi boğmakla tehdit ediyordu.

Jamie'nin verdiği sözü yerine getirmesini izlerken aklım başımdan gitti. Panik, acımasız bir dalga gibi içimi parçaladı, binlerce keşke bana acımasız dalgalar gibi saldırdı. Her şeyi anlamlandırmaya çalıştım ama şarap hala sahip olduğum gerçeklik kavramını bulanıklaştırdı ve eli kapı koluna indiğinde sert bir tekme atarak dalgadan çıktım.

"Bekle!"

Jamie'nin eli kapı kolunu kavradı ve boynu eğildi, başı öne eğildi, sanki duyduğu kelimenin kafasında mı yoksa gerçek mi olduğundan emin değildi. Yavaşça döndü ve bu onun zaman ayırdığı son şeydi, çünkü yüzümdeki acı dolu ifadeyi görür görmez anladı. Onu istediğimi biliyordu. Her zaman istemiştim.

Her zaman yapardım.

Odayı beş uzun adımda geçti. Bir, nefes aldım. İki, neredeyse ağlıyordum. Üç, neredeyse ona durmasını söyleyecektim. Dört, asla yapamayacağımı fark ettim. Ve beş, Jamie'nin dudakları dudaklarıma yapıştığında arkamda şimşekler çaktı.

Sırtım cama çarptı ve vicdanım yola düştü, başını sallayarak beni geride bıraktı. Ama Jamie'nin

Başparmağım alt dudağımı sıyırdı ve dilim onun teninin tuzluluğunu yakaladı.

Hepsi bu kadar.

Bir tadımlık ve tüm mantıklı sesler cümlelerin ortasında öldürüldü.

Ağızlarımız buluştuğu anda ikimiz de nefes verdik, sert ve yalvarırcasına, iki yıllık acı ve incinme ve hala çözülmemiş mesafe, uzun süredir uykuda olan ateşi körükledi. Alevler tutuştu ve ben yeni oksijenle nefes nefese kaldım, Jamie'nin ıslak vücudu benimkini itti ve beni cama yapıştırdı.

Elleri kollarımda gezindi, bileklerimi sıkıca kavradı ve kalçaları öne doğru eğilirken başımın üzerine doğru itti. Beni daha önce hiç öpmemiş gibi, hayatının her günü öpmüş gibi ve bir daha asla öpme şansı olmayacakmış gibi öptü. Fıçıda yıllanmış viski ve su birbirine karışmış, her yudumda dilimde patlayan tatlar. Cennet gibiydi. Cehennemdi. Yanlış ve doğrudu ve hiç başlamamış olmayı diliyordum ama asla durmak istemiyordum. Jamie'yi sevmek en iğrenç ve en tatlı tezattı.

"Onunla evlenmiyorsun," diye homurdandı Jamie dudaklarıma karşı ve bu cümlelerin suçluluk duygusuyla canımı acıtması gerekirken, sadece arzumu körükledi. Jamie kavrayışını bırakıp atletimin eteklerine uzanıp onu yırtmaya başladığında bileklerimi yukarıda tuttum. Ardından basit spor sütyenim çıktı ve sonra elleri bir kez daha bileklerimi buldu ve kavramalarını sıkılaştırdı. Tişörtünün soğuk, ıslak kumaşı meme uçlarıma değdi ve inleyerek camdan ona doğru eğildim.

Sonra ağızını tepe noktama indirdi, zaten sıkı olan derimi emdi, kalçalarım emmeyle sarsıldı, bileklerim hâlâ bağlıydı. Jamie'nin dudakları tekrar dudaklarımı yakaladı, ellerimi çevirip avuçlarımla başımın üstündeki bardağa bastırırken dişleri şarap lekelerini ısıırıyordu.

"Dur," diye mırıldandı ağızma karşı ve sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Nefesler boğazımdan kesik kesik çıkarken, parmaklarını şortumun bandının altından geçirmesini izlerken göğsüm kabarıyordu. Onları ayak bileklerime kadar kaydırdı, parmak uçları her santiminde tenimi yaktı ve sonra bir parmağını külotumun dantelinin altına daldırdı. Kolayca içeri kayarken birlikte inledik ve Jamie'nin gözleri benimkilere takıldığında bakışları çok yoğundu. Başımı cama yasladım, parmaklarım camın sağlayamayacağı bir tutuş için çaresizdi.

Jamie daha sonra külotumu indirdi, ellerim kalçalarımın arkasına dolanırken merkezime yumuşak bir öpücük kondurdu. Ayağımda hâlâ duran çoraplar dışında tamamen çıplak kalmıştım.

"Siktir," diye fısıldadım, göğsüm arzuyla ağrıyordu. Elini bir dizinin arkasına bağladı ve omzuna götürerek daha iyi erişmesini sağladı ve dili klitorisimin etrafında dönmeden önce açıklığım boyunca kaydı. Sertçe emdi, aynı anda iki parmağını içime kaydırdı ve beni tutan bacak sallandı. "Oh, Tanrım."

"Mmm," diye mırıldandı Jamie bana karşı, parmakları derinde ve ağzının ritmiyle birlikte çalışıyordu. Ön tarafım gömleğinden dolayı hâlâ ıslaktı, sırtım cama karşı terden kayganlaşmıştı ve dengede dururken bacaklarım titriyordu. Çok yetenekliydi, dilini ve bedenimi çok iyi kullanıyordu. Beni iyi tanıyordu - çok iyi - ve belki de bu benim her zaman düşüşüm olmuştu. Kimse beni Jamie gibi tanıımıyordu. Hiç kimse tanımayacaktı.

Jamie bacağımı bırakıp yavaşça vücuduma geri süründüğünde, dudakları tenimin her santimine sürtündüğünde boşalmanın eşiğine gelmiştim. Ellerim hâlâ camın üzerindeydi ve Jamie bunu görünce sırtıttı, gözleri yeni bir sıcaklıkla benimkileri buldu. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Geri çekildi, artık bana dokunmuyordu ve yavaşça ıslak tişörtünü çıkarıp ıslak bir yığın halinde yere bıraktı. Kemerini çözerken gözleri kapalıydı, çenesi yukarı kalkıktı ve dudağı dişlerinin arasındaydı. Jamie elleriyle kendini soyarken gözleriyle beni beceriyordu,

ve ben kıvranıyordum, ağrıyordum ve hazırdım. Kot pantolonunu tekmelemeden önce cüzdanından bir prezervatif çıkardı ve yutkundum, vücudum beynimden önce onu tekrar içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. Sonunda külotunu indirdiğinde ereksiyonu öne doğru fırladı ve ağzım sulandı. O kadar sertti ki, hepsi benim içindi ve bu gerçek, sahip olduğumu düşündüğüm tüm öz kontrolü yok etti.

İleri doğru ittim, ellerim camı tutmayı bırakıp ona uzandı. Ama Jamie bileklerimi yakaladı, beni cama yasladı ve göğüslerim ve yanağım cama bastırılana kadar döndürdü. Bir eli bileklerimi yerinde tutarken diğer eli sarılı prezervatifi kolumdan, kaburgalarımın alt kısmından aşağıya doğru sürükledi ve kalçalarımın tutup beni kendine doğru çekti. Aleti kıkırımın hizasına geldi ve sadece birkaç santimlik hareketin onu istediğim yere indirebileceğini bilerek inledim.

"Onun için de böyle inliyor musun?" Jamie burnunun ucuyla enseme yoklayarak sordu. "O da sana benim gibi dokunuyor mu?" Tenimi dişlerinin arasına aldı ve eli klitorisimi bulmak için kıvrıldı. Kızgın olmalıydım, onu üstümden atmalı ve o zaman ne yaptığının farkına varmalıydım. Ama şehvet gözümü kör etmişti, yıllardır ilk kez kafam iyiydi ve onun sözleri beni sadece daha da bağımlı bir ruh haline itti.

Jamie geri itti, tüm temas kayboldu ve prezervatif ambalajının yırtılma sesini duydum. Elleri kalçalarımı kendisine doğru çekmeden önce tam beş kez sertçe nefes aldım, sırtımı kamburlaştırdı ve kendini açıklığıma yerleştirdi. Başımı çevirdim, dudaklarım camdaydı, nefesim yağmurlu geceye karşı buğulanıyordu - ve sonra beni doldurdu, yavaşça, santim santim, yakarak, gererek ve rehabilitasyon girişimimi bir kez daha öldürerek.

"Lanet olsun," diye nefes aldı, tekrar içeri süzülmeden önce geri çekildi, bu sefer biraz daha sert, biraz daha derin. Hareketi tekrarlardı, her seferinde beni camın içine soktu ve ben yağmurla ıslanmış şehre baktım, bizi koruyup korumadığını merak ettim

ya da bizi daha göze çarpan bir yere koyacaktı. Umurumda değildi. Herkes izlesin, herkes benim en zayıf ve en coşkulu anımı görsün.

Jamie'nin elleri saçlarıma dolandı ve çekiştirerek saç bağımlı çözdü, arkamdan bana saldırırken boğazım şehre açıldı. Kulağımın lobunu dişlerinin arasına aldı ve tüylerim diken diken oldu. Her dokunuş çok fazlaydı, her öpücük çok sıcaktı. Beni tüketiyordu, beni altına alıyordu, mücadelemi tamamen kaybetmişim.

Çok yakındı, kaslarındaki gerginliği, nefesindeki darlığı hissedebiliyordum ama beni aniden kaldırdı, temasımızı keserek beni kanepeye taşıdı. Beni zahmetsizce taşımasını hep sevmişimdir, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi, sanki gücü durdurulamamış gibi. Bana çok nazik ama sert bir taleple dokundu. Jamie'nin yanında kendimi güvende hissedirdim. Her zaman.

Kutuları kanepeden attı, ortadaki mindere oturdu ve kalçalarımı öne doğru çekerek üzerine oturmamı sağladı. Dizlerim mindere çarptı ve öne doğru eğildim, iki yanımla destekledim ve kendimi yavaşça aşağı indirdim. Birlikte inledik ve Jamie'nin başı geriye düştü.

Bu da onu bana bakar halde bıraktı.

Bir an için yavaş hareket ettik, gözleri gözlerime kilitlendi, elleri belime dolandı. Birlikte nefes aldık, vücutlarımız su ve terden kayganlaşmıştı ve ben bunu hissettim. Acının, terk edilmenin her zerresini hissettim - son iki yıl boyunca bir dolabın içinde savaştığım tüm duygular kapıyı kırıp dışarı taşı. Jamie'nin kaşları yanağımdan bir damla yaş süzülürken eğildi ve başparmağıyla yakalayıp alt dudağıma sildikten sonra ağzımı kendine çekti. Beni duymaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir sözle öptü, çünkü o anda düşünmüyordum. Sadece hissetmek istiyordum. Yanmak istiyordum.

Bill Wilson'ın son arzusu olarak viski istediğini söylerler. Adam ölmek üzereymiş, yolun sonuna gelmiş ve hayatı boyunca savaştığı tek ahlaksızlığı istemiş.

Adsız Alkolikler'in kurucularından biri bile ölüm döşeginde viski istemiştir.

Ve ben de elim şişenin etrafında, dudaklarım ağzında kendime uzandım ve kaderimi mühürlediğim gecenin tek bir dakikasından bile pişmanlık duymadım.

Bir tane bile yok.

- - -

Her şeyden pişmanlık
duydum. "Oh
Tanrım."

Ertesi sabah uyandığımda, yatakta Jamie'yle yatarken, onun kolunu karnıma koyduğunda ağzımdan çıkan ilk iki kelime bunlardı. Gözlerim pencereden içeri süzülen ışığa alıştı, gökyüzü parlak gri renkteydi ve yarısı paketlenmiş kutuları saydım. Taşıyacağım kutuları. Nişanlımın evine taşınyordum.

Nişanlım.
"Oh
Tanrım."

Jamie'nin kolunu fırlatıp attım ve çarşaf hâlâ üzerimdeyken ayağa kalkmaya çalıştım. Ayak bileklerimden büküldü ve gıcırdayarak düştüm. O sırada Jamie ortaya çıktı, saçları dağınıktı, gözleri hâlâ yarı kapalıydı.

"İyi misin?"

Tekrar ayağa kalkarak çarşafı daha sıkı sardım, kumaşı bileğimin etrafından kaldırdım ve öfkeyle dolabıma doğru yürüdüm. "Hayır," dedim sertçe, dolabın kapısını arkamdan kapattım ve çarşafı yere bıraktım. Bulduğum ilk kot pantolonu ve gömleği üzerime geçirdim, kapıdaki yarıklardan konuşurken hâlâ onların içinde zıplıyordum. "Hayır Jamie, iyi falan değilim."

"Neler oluyor?"

Sesi çakıllı, uykudan kalındı ve bende onunla birlikte kıvrılıp yatma isteği uyandırdı. Kendimi içimden tekmeledim, artık tamamen giyinmiş olarak kapıyı açarken oflayıp pufladım.

"Oh, bilmiyorum. Yatağında çıplak bir adam var ve bu nişanlı olduğum kişi değil."

Jamie elini yüzüne götürdü ve ben volta atarken beni izledi. "Evlenmiyorsun."

"Ne? Elbette öyleyim," diye alay ettim.

O anda Jamie'nin gözleri büyüdü, sanki söylediklerim kaynar bir espressoymuş gibi. "Ciddi olamazsın."

"Dinle, dün gece bir-" Durakladım, ellerimi salladım, hâlâ volta atıyordum.

"Bir ne?" Jamie ayağa kalkarak sordu. Hâlâ çıplaktı, karın kasları sertti ve doğrudan vaat edilmiş toprakları işaret eden bir V'ye doğru dalgalanıyordu. Bakmamaya çalıştım, başaramadım ve üzerini örtmeye bile yeltenmeyince yüzümü buruşturdum. "Bir hata mı?"

Kaşlarım birbirine çarptı ve kollarımı kavuşturdum, Jamie'nin gözleriyle karşılaştım ve hemen pişman oldum. İçimden çok fazla düşünce geçiyordu ve her biri bir öncekiyle mücadele ediyordu.

"Sakın söyleme, B. Sakın bir hata olduğunu söyleme."

Boğazımı temizledim, gözlerim arkasındaki penceredeydi. "Ben nişanlıyım," diye mırıldandım ve Jamie yüksek sesle homurdanarak küfretti ve iki elini saçlarında gezdirdikten sonra hışımla oturma odasına girdi. Ben de onu takip ettim, suçluluk duygusu beni yutuyordu. Tek görebildiğim Brad'in yüzü, gülümsemesi ve güven dolu gözleriydi. Olanları öğrenirse çok incinirdi. Beni kendimden kurtaran adama borcumu, beni en başta kıran adamla tekrar yatağa girerek ödedim.

Çok aptalca.

"Bunu bana yaptığına inanamıyorum!" Jamie külotunu çekiştirirken çığlık attım. Sonra kot pantolonunu yerden aldı ve öfkeyle bir bacağını diğerinden önce içeri soktu. "Mutluydum, iyiydim, gitmene izin verdim. Ve sonra sen iki yıl sonra tek kelime etmeden buraya geldin ve sen-"

"Mutlu değilsin. Uyuşmuşsun. Arada fark var."

Ağzım açık kaldı. "Bana ne olduğumu söyleme Jamie Shaw! Bana bir şey söylemek için bu kadar çaresizsen

neden hiç aramadığını söylemek ister misin? Ha?"

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Gömleğini başının üzerine çekerek geri attı. Yağmurdan kırıışmıştı ama yine de içinde ağız sulandırıcı görünüyordu. "Bekleyeceğini söyledin, ben de geleceğimi söyledim. Neden vazgeçtin? Neden şimdi beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü bu doğru değil! Bu," dedim, aramızdaki boş oturma odamı işaret ederek. "Bu doğru değil. Biz zehirliyiz, Jamie. Tek yaptığımız birbirimizi incitmek, bizi sevenleri incitmek, kendimizi incitmek." Titriyordum ve Jamie bunu fark etti. Nefes verdi, beni rahatlatmak ister gibi bana doğru ilerledi ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Yapma."

Jamie durakladı ve bir an için ikimiz de sessiz kaldık, anın ciddiyeti bir yıkımdan sonraki toz gibi etrafımıza çöktü.

"Neden hiç aramadığımı bilmek ister misin?" diye sordu, sesi alçaktı. "Bunun seni daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun? Çünkü hissettirmeyecek."

Cevap vermedim ve Jamie iç çekti.

"B, evlilik cüzdanını dün sabahı imzaladım. Planımız hep buydu, gün başlamadan önce imzayı atacaktık, böylece endişelenmemize gerek kalmayacaktı, sonra da güvenli bir yere koyup Pazartesi günü adliyeye götürebilecektik."

Angel'ı duyunca midem bulandı. "Tamam..."

"İmzaladım. Ne yaptığını öğrenmeden önce." Burnunu çekti, gözleri benimkilerle birleşti. "Ben gittikten sonra o da imzaladı. Ve o pazartesi, onunla işleri halletmek ve olabildiğince hızlı bir şekilde sana ulaşmak için saldırı planımı bulmaya çalışırken, resmi olarak evli olduğumuzu iddia ederek evime geldi. Adliyeye bensiz gitti, B. Yasal olarak evliydik."

Kalbim üç uzun saniye boyunca durdu ve bir tekmeye yeniden başladı. "Aman Tanrım."

"Evet," dedi Jamie, bir adım daha yaklaşarak. "İlk başta, onu geri almam, bu işi yürütmem için yalvardı ama belli ki ben

reddetti. Sonra avukatını devreye soktu ve onu seninle aldattığım için her şey için peşime düşeceklerini söylediler." Başını sallayarak güldü. "Angel'la düğün gecem olması gereken o gece otelde birlikte olduğumuzu gösteren kamera kayıtları vardı."

Başım dönüyordu ve kanepenin arkasına uzandım, titreyen bacaklarımı sabitlemek için onu tuttum.

"İstediği sadece cipim ya da boktan evim olsaydı umurumda olmazdı, B. Ama babam beni ortak yaptı - resmen. Bu benim düğün hediyeimdi. Ve o bunu da almak istedi. Daha fazlasını değilse bile her şeyin yarısını istedi. O..." sesi kesildi ve gözlerinde benimle bunları konuşmanın bile acı verici olduğunu gördüm. "Bir avukat tuttum. Numaranı engellemek zorunda kaldım, ailemi de. Her şey çözülene kadar, herhangi bir telefon görüşmesi, e-posta ya da Facebook'taki mesaj beni suçlayabilirdi. Düğünümüzden bir gece önce aldattığını itiraf etmiş olması önemli değildi, çünkü mahkemenin gözünde yine de evlenmiştik. Her şey tam bir karmaşaydı ve iğrenç avukatlarla ve daha da iğrenç bir eski sevgiliyle çalışmaktan nefret ediyordum. Beklemekten nefret ediyordum. Ama beni ayakta tutan tek şey senin de beklediğini bilmektir. Benim için."

Yutkunmaya çalıştım ama kuru çıktı. Oturmak zorunda kaldım. Koltuğun koluna çöktüm, elimi ağzıma götürdüm.

"Angel'ın sonunda pes ettiği gün," diye devam etti, sesi şimdi daha alçak, hırçın ve üzgündü. "Boşanmamızın kesinleştiğini öğrendiğim gün mü? Senin düğün davetiyeni aldığım günle aynı gündü." Bir kahkaha attı. "İğrenç bir ironiden bahsediyoruz."

Başımı birçok kez salladım, düşüncelerim birbirini yakalamak için yarışırken şakaklarım çarpıyordu. "Beni aramalıydın. Bir şekilde."

"Aradım! Seni hala var olan tek ankesörlü telefondan defalarca aradım ve hiç cevap vermedin," diye karşılık verdi Jamie, göğsü kabarak.

Tüm bilinmeyen numaralar.

Şakaklarım yeniden zonkladı ve hâlâ titreyerek işaret parmaklarımla onları yoğurdum. "Bekleyeceğimi düşündün, ben de fikrini değiştirdiğini sandım."

Jamie yavaşça bana doğru hareket etti, sanki onu durdurmamı bekliyormuş gibiydi. Sonra benimle göz hizasında buluşmak için dizlerinden eğildi. "Senin hakkındaki fikrimi asla değiştiremem."

Yakınlığından uzaklaştım. Bu çok fazlaydı. Yakıyordu ve sevdiğim şekilde değildi. "Hayır. Hayır, bir yolunu bulmalıydın. Çok kolay pes ettin. Telefonuma cevap vermeliydin, avukatına beni aratmalıydın, Jenna'ya söylemeliydin ya da dumanla işaret vermeliydin. Bu kadarı çok fazla. Beni terk ettin."

Ağzımdan kelimeler dökülüyordu ama hiçbirisi anlamlı değildi. Her şeyin bir anda çöktüğünü hissettim, evren arka planda gülüyordu. Yine kazanmıştı. Zamanlama da onunla birlikte gülüyordu.

"Şunu yapmayı kes! Kendini yok etmeyi bırak, bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyi bırak," dedi Jamie bitkin bir halde. "Belki de haklısın, tamam mı? Belki de sana ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım ama yapmadım çünkü beklemen gerekiyordu. Ve şimdi bunların hiçbirinin önemi yok, nedenini bilmek ister misin?" Çeneme dokunarak gözlerimi onunkilere kaldırdı. "Çünkü beni hâlâ seviyorsun. Ben de seni seviyorum."

Koltuktan fırladım, ellerimi saçlarımda gezdirdikten sonra dönüp tekrar ona baktım. "Hayır, önemli. Çünkü ben evleniyorum."

"Hayır, değilsin."

"Evet, öyleyim!"

Jamie ayağa kalktı, çenesi gergindi. "Benden başka kimseyle evlenmeyeceksin."

Alay ettim ve kahkaha dudaklarımdan çıkarken bile sözleri doğrudan içime sert ama ısıtıcı bir zinger gönderdi. Bunu söylediğini duymak hoşuma gitmişti ve hoşuma gittiği için kendimden nefret ediyordum.

"Bunu yapamazsın. Sonunda hayatımı düzene soktuğum bir anda buraya girip onu paramparça etmeme neden olamazsın." Gözyaşlarım yavaşça birikip kabarmadı, hızla

akmaya başladı, gözlerimi bir kez kırptıktan sonra parladi ve

ikincisiyle yanaklarımdan aşağı. "Tek yaptığımız incitmek. Yaptığımız tek şey yok etmek ve birimiz her zaman parçaları topluyor, devam etmeye, unutmaya ya da umutlanmamaya çalışıyor. Bu hastalıklı bir durum. Zehirliyiz." Şimdi daha çok ağlıyordum ve Jamie bir kez daha bana uzandı ama ben geri çekildim. "Ve şimdi, dün gece seninle olmak için sahip olduğum her şeyi riske attım, çünkü sana gerçekten hayır diyemiyorum." Sonra şiddetle titredim. "Bunu hak etmeyen bir adamı, hayatını benimle geçirmek isteyen bir adamı, sevdiğim bir adamı, sırf seni bırakmadığım için aldattım." Ağladım, gözyaşlarım serbestçe akıyordu, yanaklarımdan aşağı sıcak ve yaralı bir şekilde. "Aşkın beni zehirliyor, Jamie!"

Yüzü buruşurken boğazından hıçkırıkla inilti arası bir ses çıktı. Jamie üç adımda odayı geçti, başını salladı ve beni kendine çekmeden önce hayır diye mırıldandı. Beni sıkıca tuttu ve o eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırana kadar bir hıçkırığa daha karşı koydum. Onu sertçe geri ittim.

"Kes şunu! Dur! Gitmelisin, gitmelisin Jamie." Nefeslerim çılgıncaydı, sesim çok tizdi.

Jamie orada durmuş bana bakıyor, o lanet bakışlarıyla fikrimi değiştirmemi istiyordu. Değiştirmeyince homurdandı, önünden geçtiği bir tava kutusunu yumrukladı ve ben gürültüyle sıçradım. Gidişini izlemedim, sırtının kapıdan geçişini izlemedim, beni her zaman seveceğini fısıldarken yüzünü görmedim, arkasından kapının çarpışını duymadım. Tek duyduğum kulaklarımda atan kalbimdi. Tek gördüğüm yere çarpan ellerim ve onların yanına düşen gözyaşlarımdı. Hissettiğim tek şey her şeydi - şimdiye kadar var olan her acı verici, boktan şey. Suçluluk, pişmanlık, aşk, şehvet, çaresizlik, istek, ihtiyaç, acı, korku, kayıp - hepsi, hepsi bir anda, tam önümde kırılan devasa bir dalganın içinde kalmak gibi, beni uzun zamandır kaçındığım karanlık, soğuk bir duygu okyanusunun derinliklerine doğru yuttu.

Yerde ne kadar süre iki büküm kaldığımı ya da gözyaşlarım sesimle birlikte kurumadan önce ne kadar süre ağladığımı bilmiyorum ve öylece yattım. Diğer odada telefonum çaldı ama kıpırdamadım. Pişmanlığımı, sadece bir nüksetme ile gelen korkunç acıyı içime çektim ve kefaretimi ödedim.

Kendimden hiç o anki kadar nefret etmemiştim.

- - -

Brad'le düğün şarkımızı belirlediğimiz gece Whiskey'den dolayı hâlâ ağrım vardı.

Ve üç ay sonra, evimde Jamie'nin elleri arasında buruşturulmuş bir davetiyenin üzerinde yazan tarihte Bradley Neil ile evlendim. Ben beyaz elbisemi giydim, o siyah smokinini giydi, dans ettik, pasta yedik ve ben tüm bunlar boyunca gülümsedim. Ama bu ölü bir gülümsemeydi, dudaklarımın köşelerine hiç ulaşmayan bir gülümsemeydi ve bir daha gülümseyip gülümseyemeyeceğimi merak ediyordum.

Pek çok şeyi merak ettim.

Rahip ya şimdi konuşmasını ya da sonsuza dek susmasını istediğinde kilisenin arkasından kaçarken gördüğüm kişinin Jamie olup olmadığını merak ettim. Bu o muydu, yoksa ben mi hayal etmişim?

Jamie'nin sıcak vızıltısının olduğu yerdeki boşluğun bir gün kapanıp kapanmayacağını, o parçamı geri alıp alamayacağımı ya da her zaman ona mı ait olacağını merak ediyordum.

Hayatım boyunca bağımlılığımдан gerçekten kurtulacağım bir gün, tek bir gün olacak mı diye merak ediyordum.

Düğün gecemde Brad kalçalarımın arasından kayarken gözlerimi kapatıp onun yerine Jamie'yi düşündüğümde, asla yapamayacağımı biliyordum. Ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım, viskiye olan bağımlılığım her zaman devam edecekti.

Beslesem de beslemesem de.

TWENTY-THREE

A Love Letter to Whiskey

ŞİMDİ HEPİMİZ yakalandık.

Bu kadar uzun süre ayık kaldıktan sonra vızıltının bu kadar hızlı geri gelmesi çılgınca.

Kapımı açtım ve onu görünce çakırkeyif oldum, gözlerim bulanıklaştı ve bacaklarım titredi. Eskiden bu noktaya gelmem en az bir kadeh alırdı ama mesafe ve zaman tahammül seviyemi zayıflatmıştı ve onu görmek bile kanımı ısıtıyordu. Sanki yardımı olacakmış gibi düğmeyi daha sıkı kavradım ama bu, geri dönüşü olmayan noktayı geçtikten sonra su içmeye çalışmak gibiydi.

Whiskey orada, kapımın eşiğinde duruyordu, tıpkı bir yıl önce olduğu gibi. Ama bu sefer ne yağmur, ne öfke, ne de düğün davetiyesi vardı - sadece biz vardık.

Sadece o vardı - eski dost, kolay gülümseme, ısıltılı bir şişeye sarılmış çarpık teselli.

Sadece bendim - alkolik olan, onu tatmak istemiyormuş gibi davranan, aylarca temiz kalmanın onu daha az arzulamama neden olmadığını çok çabuk fark eden bendim.

Sana burada
başlayamayacağımızı
söylemiştim. Ve burada da
bitiremeyiz.

Onu görmek gerçekten acıtmadı, gerçekten iyileştirmede. Düğün gününden beri o kadar hissizleşmişim ki, duygularımdan tamamen arınmışım. Jenna benim için endişeleniyordu, gidip biriyle konuşmamı istiyordu ve annem de yavaş yavaş onun tarafına geçiyordu. Sanırım onları suçlayamazdım, bir kez daha kendi kendimi yok etmiş ve hayatıma son vermişken

Beş aydan kısa bir süre sonra evlendik. Gerçek şu ki Jamie gittikten sonra asla eskisi gibi olamadım. Asla toparlanamadım. Brad'i sevemiyordum çünkü sadece Jamie'yi sevecek yerim vardı ve Jamie'yi sevemiyordum çünkü bunu yapmak bana acı veriyordu. Her şey karmakarışık ve nasıl temizleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden sadece uzaklaştım.

Brad'in evinden taşınalı bir aydan fazla olmuştu ama kutular hâlâ dairemde yığılı duruyordu ve alyanslar hâlâ parmağымda parlıyordu. Eşyalarımı yerleştiremiyordum, hayatıma devam edemiyordum, hayatımdaki her şeyi mahvettiğim gerçeğini kabullenemiyordum. İş, mücadele etmediğim tek yerdi ve bunun tek nedeni okumak, yazmak ve çalışmanın benim kaçışlarım olmasıydı. Duygularımı orada kapattım ve o zaman başarılı oldum.

"İçeri girebilir miyim?" Jamie sordu. Güzel görünüyordu, pantolon ve dirseklerinden kelepçelenmiş somon rengi düğmeli bir ceket giymişti. Saçları yine kısaydı, yüzü sinekkaydı tıraşlıydı ve onu gördüğümünden bu yana geçen on iki ay içinde on yaş yaşlandığına yemin edebilirdim.

Başımı salladım, geri çekildim ve içeri girmesine izin verdim. Beni nasıl bulduğunu merak ettim, Jenna mıydı yoksa orada olacağımı umarak eski dairemi mi aramıştı. Brad'in evinden taşındığımda açık olduğu için şanslıydım. Evim gibi hissettiriyordu ama aynı zamanda anılarla doluydu - özellikle de Jamie'yle geçirdiğim son gecenin anılarıyla.

Keşke o gün onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak tarif edebilseydim, ama o kadar hissizdim ki. Tüm zamanların en düşük seviyesine ulaşmıştım ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Bunu değiştirmek için bir şey yapmadan önceki andı, yapabildiğim tek şeyin nefes almak olduğu ve bunun bile zar zor yapılabildiği andı.

Jamie ellerini ceplerine sokmuş, dairemin etrafına bakıyordu, neredeyse son gördüğünde olduğu gibi. Yumuşak gözleri benimkileri bulduğunda hüzünlü bir gülümseme denemesi yaptı. "Merhaba."

"Merhaba," diye fısıldadım.

"Kilo vermişsin," dedi ve bu bir iltifat değildi. Her zaman zayıftım ve şu anda sağlıklı görünmediğimi biliyordum. Ama oynadığımız oyun buydu, değil mi? Her zaman birbirimizi son gördüğümüzden beri nelerin değiştiği hakkında yorum yapar, nelerin değişmediğini görmezden gelirdik

- Biz de öyle hissettik. "Ve tıraş olmuşsun."

Jamie elini tekrar cebine sokmadan önce çenesini ovuşturdu. "Habersiz geldiğim için özür dilerim. Omni'de bir iş konferansım vardı ve ben sadece... sadece seni görmek istedim."

Yutkundum ve üzerimdeki büyük kazağın içinde kollarımı kavuşturdum. "İçecek bir şey ister misin?" Mutfağa doğru ilerlerken sordum. Neredeyse bir şişe viskiye uzanacaktım, ama onun yerine buzdolabından bir su aldım.

"Ben iyiyim."

Garipti ve bana Angel'la evleneceği hafta sonu onun cipine bindiğim zamanı hatırlattı. O gittiğinden beri konuşmamıştık, onun yerine Brad'i seçtiğimden beri. Hâlâ parmağымda duran, çıkarmam gerektiğini bildiğim halde henüz çıkarmadığım alyanslarımla düşüncesizce oynuyordum ve Jamie gözleriyle bu hareketi yakaladı. Mutfağımdaki adaya yaslanırken çenesi sıkıştı.

"Ee, nasılsın?"

Neredeyse gülecektim. Ben nasıldım? Ona deli olduğumu, depresyonda olduğumu, kırıldığımı, kaygı ve keşkelerle sakatlandığımı söylemek uygun muydu? Olmadığını biliyordum, benim saçmalıklarımın ihtiyacı olmadığını ve bunları hak etmediğini biliyordum, bu yüzden gülümsemeye zorladım.

"Ben iyiyim."

Başını salladı ve ben de bir anlığına onu gerçekten inceledim - çenesinin kenarını, gömleğinin kumaşına değen pazularının çıkıntısını, tekrar alyanslarıma düşen gözlerindeki hüznü. "Mutlu musun?"

Uzaklara, şehrin batan güneşle birlikte turuncu bir ışıltıya büründüğü pencereye doğru baktım. Bu soruya ona yalan söylemeden cevap veremezdim, bu yüzden konuyu değiştirdim.

"Neden buradasın?"

Jamie bakışlarımı takip etti ve ikimiz birlikte pencereden dışarı baktık. O konuşmadan önce sanki sonsuzluk geçmiş, güneşin batışını ve tekrar doğuşunu izlemiştir gibi geldi.

"Uzun bir yıl oldu."

Sesi boş dairemde yankılandı, çakıllı ve alçak.

Sadece başımı salladım.

"Söylediğin her şeyi düşünmek için çok zamanım oldu ve sana söylemek istediğim her şeyi söylemeden o şekilde ayrılmak beni öldürdü."

Gözlerimi kapattım, dudaklarımı dişlerimin arasına aldım ve kendimi hazırladım. Ondaki fazlasını duymaya hazır değildim, bana sormak üzere olduğu şeyi yapmaya duygusal olarak hazır değildim. Ama o bir şey istemek için değil, her şeyi bitirmek için oradaydı. Ve bir bakıma, bu daha kötüydü.

"Seni incitmekten vazgeçmek istiyorum," diye başladı ve ben de gözlerimi açıp onunkileri yakaladım. "Bunu asla istemedim ve sanırım bunu gerçekten kanıtlayamam, ama asla tüm bu oyunları oynamak istemedim. Asla incitmek istemedim..." Yutkundu ve başını hafifçe sallayarak boğazındaki kalınlığı temizledi. O sırada gözleri ayaklarının üzerindeydi. "Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum, kelimenin tam anlamıyla." Kalbim ayaklarıma düştü ve ellerim kazağımın kumaşını kavradı, büküldü, tutundu, fırtınaya hazırlandı. "Aramızdaki her şey çok gerçek ve her zaman da öyle oldu."

O zaman nefeslerim daha da zorlaştı, çünkü haklı olduğunu biliyordum. Her şey ne kadar berbat olursa olsun, aynı zamanda gerçektir. Her şey çok ama çok gerçektir.

"Sen benim en iyi arkadaşımısın," diye boğuldu. O kadar uyuşmuştum ki, sanki başım bir buz banyosuna batmış gibiydi ve artık ona bakamıyordum bile, bu yüzden bakışlarımı pencereye sabitledim

tekrar. Jamie o zaman daha dik durdu. "Ve zaman, mekân ya da koşullar ne olursa olsun her zaman senin için bir yerlerde olacağım."

Jamie'nin göremediği yüzümün yan tarafından bir damla gözyaşı hızla ve sessizce yuvarlandı. Onu ele vermekten korktuğum için silmedim.

Odayı geçip içime girdi ve ben her zaman sevdiğim bal ve meşe kokusunu aldım. Gözlerimi kapadım ve bırakmadığım bir nefes çektim içime. Ne alnımdan öptüğünde, ne elime küçük bir kutu sıkıştırdığında, ne "Doğum günün kutlu olsun" diye fısıldadığında, ne de tekrar geri ittiğinde, kokusu beni bir anda terk ettiğinde.

Yavaşça kapıya doğru yürüdü ve elini kapı koluna koyarak durakladı. "Vedalaşmanın doğru bir terim olmadığını hissediyorum, bu yüzden zamanlama doğru olana kadar diyeceğim..."

Gözlerimi pencereden ayırmadım ve ancak o kapıyı arkasından kapattığında tekrar nefes alabildim.

Elimdeki kahverengi kâğıt ve sicimle sarılı küçük pakete baktım ve ağladım.

- - -

Resmi olarak yirmi sekiz yaşındaydım.

Çok garip bir doğum günüydü. Kendimi toparlamam gerektiğini hissediyordum ama belli ki toparlayamamıştım. Elimde olan tek şey kariyerimdi ve o bile şüpheliydi. Hayatım boyunca sevdiğim adamı kaybetmiştim, Bay Doğru'yla ve hayatını benimle geçirmek isteyen adamlar aram bozulmuştu ve tek odalı küçük bir dairede tek başıma yaşıyordum.

Neyse ki Jamie gittikten bir saat sonra Jenna gelmişti.

"Ne dediğin umurumda değil, şu aptal, sevimsiz seksenler bar gezisine gidiyoruz. Sen de benimle birlikte bu saçma elbiseyi giyeceksin ve tamamen sarhoş olup yirmi sekizinci yılını şık bir şekilde karşılayacağız."

Jenna omuzları kabarık, lavanta rengi bir elbiseyi askıda bana uzatıyordu. Bir kalçasının üzerinde ağır ağır oturuyor, diğer elinde muhtemelen erkek arkadaşı Dylan'ın telefonuna bir şeyler yazıyordu. Neredeyse benim Brad'le çıkmaya başladığım günden beri çıkıyorlardı. İlişkilerinin bizimkinden daha güçlü olduğu kanıtlanmıştı ve yakında ona büyük bir soru soracağına dair bir his vardı içimde. Doğum günümü kutlamak için burada olması çok hoştu ama kutlama yapmak yapmak istediğim son şeydi.

"Pijamalarım ile dondurma ve şarap içmeyi tercih ederim."

Jenna alay etti. "Hayır. Olmayacak. Bu senin yılın olacak, B. Yılın geri kalanının da aynı şekilde geçmesi için doğru şekilde başlamalıyız."

"Ve seksenlerin bar gezintisi 'doğru yol' mu?"

"Duh."

Kıkırdadım, sırtarak üstümü değiştirmem için beni yatak odama gönderirken elindeki iğrenç elbiseyi kaptım.

Onun savunmasına göre, sonunda oldukça iyi vakit geçirdik. Dans ettik, güldük ve içtik. Çok içtik. Ama gecenin sonunda kendimizi dairemde bulduk. Aslında, dairemdeki en sevdiğim yerde, küvetimdeydik. Üzerimizde hâlâ Sixteen Candles tarzı elbiselerimiz, etrafımızda kabartılmış tüller ve elden ele dolaştırdığımız bir şişe Makers Mark vardı. Jenna'nın telefonundaki şarkı listesi banyonun duvarlarında yankılanıyordu ve Jamie'nin hediyesi açılmış bir şekilde elbiselerimizin arasında duruyordu.

"Tamam, açacak kadar sarhoş oldun mu?" Jenna nihayet sabahın üçü civarında sordu.

Şişeden bir yudum daha aldım, gözlerim biraz bulanıktı ve güldüm. "Bunun ulaşılabilecek bir nokta olduğunu sanmıyorum."

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

Omuz silktim ve küvetin dışına sarkan ayaklarımdaki topukluları tekmeledim. Jenna da aynı şeyi yaptı ve çıplak ayaklarımızı sallayarak

şişeyi ona geri uzattı. "Korktuğumdan değil. Sadece açmanın ne işe yarayacağını bilmiyorum."

"Merak etmiyor musun?" "Tabii ki merak ediyorum."

Jenna ofladı. "O zaman aç şu lanet şeyi. Burada ölüyorum."

Kutuyu kucağıma fırlattı ve ben de titreyen parmaklarımla aldım, ipleri karıştırdım ve ne olabileceğini merak ettim. Hafifti ve ellerimin her hareketinde tıkırdıyordu. "Bunu açtıktan sonra nasıl hissedeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim ve Jenna'ya döndüm. Jamie daha önce bana sadece bir hediye vermişti ve o da komik bir hediye idi, içten bir şakaydı ama bu daha ağır geldi.

Jenna gülümseyerek, "Ben de bu yüzden buradayım," dedi. "Bunu çözmene yardım etmek için."

Elbisemin kabarık kumaşının arasından bacağımı sıktı ve ellerim kutuyu daha sıkı kavradı. Dudaklarımı çiğnedim, emin değildim ama parmaklarım çoktan ipi ve kâğıdı soymaya başlamıştı. Whiskey'nin varlığında kalbimin her zamanki gibi hızla çarpması garipti. Belki Yaratıcılar'dandı, belki bilinmeyen hediye idi, belki de bedenimin uyanması, yirmi sekizin gerçekten de bir değişim yılı olacağını benden önce fark etmesiydi.

Kâğıt döküldüğünde yanımıza düşmesine izin verdim ve küçük, lacivert bir kutunun kapağını açtım. İçinde bir şeyin etrafına sarılmış kâğıt mendil vardı ve onu soyarken hala hafifçe titriyordum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım mendil gittiğinde. Basit bir tılsımlı anahtarlığın soğuk metalini ovuştururken Jenna daha yakına eğildi.

Altı tılsım ve bir küçük not vardı.

Hayatına devam etmek zorunda olsan bile, lütfen bizi asla bırakma.

Tılsımlara göz atmadan önce gözlerim buğulanarak notu tekrar tekrar okudum. Hiçbir açıklama yoktu.

onlar için gerekli.

Bu bir anahtarlıktı ve bana yıllar boyunca yaptığımız pek çok sürüşü hatırlatıyordu. Güldüğümüz geceleri, acı çektiğimiz geceleri, sadece bir erkek ve bir kız olarak var olduğumuz geceleri. Onun yolcu koltuğu her zaman benim olacaktı ve bu anahtarlık da bunu kanıtlıyordu.

İlk fark ettiğim cazibe bir müzik notasıydı. Klasik müzik, nadir ve tuhaf bir şekilde ilişkilendirilebilir tercihimiz. Yıllar boyunca sahip olduğumuz çalma listelerini, The Piano Guys'ı, Jamie ve benim asla yapmadığımız gibi kelimelere ihtiyaç duymayan müziği düşündüm.

Sonra bir sörf tahtası, ardından da bir kedi geldi. Buna güldüm ve bu hikâyenin onun için benim bildiğimden çok daha fazla şey ifade edip etmediğini merak ettim. Sonra, bir şişe viski vardı. Jack Daniel's'a benziyordu ve Alder'deki şenlik ateşinin anıları önce aklıma geldi, sonra bunun aynı zamanda birlikte içtiğimiz ilk içki olduğunu fark ettim. Mutfağında, onca yıl önce, bağımlılığın henüz keşfedilmediği ve ikimizin de yüzeyin hemen altında oynadığını hissettiğimiz zaman.

Pek çok kez yanmıştık ama her seferinde daha fazlasını istiyorduk.

Odaklandığım son iki tanesi göğsümü ağrıttı. Biri basit bir gümüş uçaktı ve son birkaç yıldır aramızdaki mesafeyi düşündüm. Florida ve Kaliforniya arasında, sonra Florida ve Pennsylvania arasında ve her zaman zihinlerimizde. Mesafe ve zaman bizim için her zaman çok şey belirlemişti ve hayatımda ilk kez buna neden izin verdiğimi merak etmeye başlamıştım. Son takı düz, pembe altın bir kalpti. Bunun üzerinde çok düşünmeme gerek yoktu. Onun kalbi bana aitti, tıpkı benimkinin her zaman ona ait olacağı gibi.

"İyi misin?" Jenna bir süre sonra sordu. Başparmaklarımın takıların üzerindeki hafif hareketleri dışında çok sessiz ve hareketsizdim.

"O beni seviyor," diye fısıldadım. Bunu başından beri biliyordum, milyonlarca kez duymuştum ama ilk kez gerçekten aklıma gelmişti. "Bütün bunlardan sonra bile Jenna. O beni seviyor."

Başını salladı, başını omzuma yasladı ve bana viski şişesini uzattı. "Sanırım her zaman öyleydi, bebeğim."

Burnumu çektim, ağlamak istemiyordum çünkü üzgün değildim. Gerçekten üzgün değildim. Rahatlamıştım ve umutluydum - haklı olarak öyle olmasa bile. "Ne yapmam gerekiyor? Tek yaptığımız birbirimizi incitmek. Bunu başarabileceğimizi nereden bileceğim? Defalarca kırdığı bir kalple ona nasıl güvenebilirim?"

Ben tılsımları tekrar karıştırırken Jenna düşüncelere daldı. "Tüm bunlarla ilgili en büyük korkun ne? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki kalbini ona verirsen, gerçekten verirsen, seni incitecek hiçbir şey yapmaz. Asıl korkması gereken o olmalı - ve belli ki korkmuyor. Öyleyse asıl mesele nedir?"

Alt dudağımı çiğnedim, sorusuna vereceğim cevaplar kafamda dönüp duruyordu. "Sadece, bıraktığımız yıkım yoluna bir bak. O aldattı, ben aldattım... iki kez." Bu itiraf karşısında irkildim. "Etrafımızdakilere zarar verdik ve hiçbir zaman gerçekten birlikte olmadık. Her zaman birbirimize sahip olamamakla ilgiliydi. Ya bu sadece sahip olamadığımız şeyi istemekle ilgiliyse? Ya bu da cazibenin bir parçasıysa? Bu yanlış geliyor ve çoğu akıllı başında insanın gözünde de öyle. Şehvet ve kötü kararlar üzerine inşa edilmişiz."

"Ama sen öyle misin?" Jenna tekrar doğrulup meydan okudu. Yüzünü bana dönerek ayaklarını küvetin içine soktu. "Hayır, sen ve Jamie'nin işi hiç kolay olmadı. Ve evet, yol boyunca pek çok insanı incittiniz. Ama günün sonunda, bu senin hayatın B. Bununla yaşamak zorundasın, başkasının değil. Yani etrafınızdaki insanları, onları nasıl incittiğinizi ya da sizin hakkınızda ne düşündüklerini düşünemezsiniz. Mutlu olmak sana bağlı çünkü bunu senin için başka kimse yapmayacak." Sonra gülümsedi, mavi gözleri loş banyomda parlıyordu. "Neyi seçersen seç, seni mutlu ettiğinden emin ol."

"Bu kulağa biraz bencilce geliyor."

Jenna omuz silkti. "Evet, bazen bencillik ve akıllılık eşanlamlı olabiliyor."

Bir patlamadan sağ çıkmak gibiydi. Bir yıldan uzun bir süredir kulaklarım çınlıyor, gözlerim dumana alışıyordu ve şimdi birdenbire her şey düzelmişti. Kendimi korku ve öfkenin, acı ve üzüntünün yönetmesine izin vermişim ama Jamie ile mutluluğu bulma ihtimalini bir kez bile düşünmemişim. Bu kolay bir yol olmayabilirdi ve muhtemelen önümde daha pek çok engel vardı ama sonuçta hayatımı ondan başka biriyle hayal edemiyordum. O benim için her şeydi. Her zaman öyleydi.

"Neden onu hep bir bağımlılık olarak gördüm? Kötü bir şey olarak?"

Jenna bana doğru eğildi ve son uzatışından beri henüz içmediğim şişeyi çaldı. "Bazen hayattaki iyi şeylerden, kötü şeylerden korktuğumuzdan daha fazla korkarız. Onları hak etmediğimizi ya da gerçek olmadıklarını, çabucak ve kolayca yok olacaklarını ve yıkıntılar arasında kalacağımızı düşünürüz."

Haklıydı ve her şeyin netliğine gülümsedim. Jamie benim için her zaman doğal bir dürtü olmuştu, ama ben onu kötü olarak etiketlemişim - utanmam gereken ya da beni mahvetme gücüne sahip bir şey olarak. Ama gerçek bundan daha farklı olamazdı.

"O bir bağımlılık değil," diye fısıldadım. "O bir eğilim."

Jenna gülümseyerek viski şişesini bana doğru eğdi. "Peki, şimdi ne olacak?"

- - -

Ertesi sabah Jenna hâlâ yatağımda uyurken dizüstü bilgisayarımın başına oturdum ve yazmaya başladım.

Whiskey'e aşk mektubumu yazmaya başladım.

Şu anda okuduğunuz kitabı yazmaya başladım.

On bir yıllık viski bağımlılığımın dürüst, okuması zor ve yazması daha da zor hikayesi.

Bir okuyucu olarak size çok şey yaşattığımı biliyorum. Belki de çok fazla şey. Şu anda benden nefret etseydiniz sizi suçlamazdım, çünkü gerçek şu ki hayatımda yanlış karar verdiğim birkaç zamandan daha fazlası var. Ben kusurluyum ve okuması zor olsa da gerçeği söylediğim için üzgün değilim. Yolumdan utanmıyorum. Bence bu bir bakıma yaptığımız hatalarla kim olduğumuzu bulmakla ilgili.

Kim olduğumu biliyorum. Ve kime ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Whiskey, eğer bunu okuyorsan, umarım şimdi anlamışsındır. Her zaman zamanlamayı suçladık, ama zamanlama her zaman doğruydı - sadece hiç dinlemedik.

Bu noktaya kadar hiç yeterince mücadele etmedim. Ama bana bir şans verirsen, hayatımızın her günü birlikte savaşacağım. Senin için savaşa gireceğim ve sonunda savaş kazanacağım.

Benden bir gün istedin ama o gün hiç gelmedi. Benden seni seçmemi istedin ve ben asla seçmedim. Benden seninle olmamı istedin ama ben hiç olmadım.

Ama şimdi, bizim zamanımız.

Bir gün geldi ve ben seni seçtim. Senden başka hiç kimsenin olmadım ve bunun değişmesini asla istemiyorum.

Şimdi, sen de beni seçmek zorundasın.

Şimdiye kadar seni uğruna savaşmam gereken bir şey olarak değil de bırakmam gereken bir şey olarak gördüğüm için özür dilerim.

Kalbim her zaman senindir, her zaman senin olmuştur ve her zaman senin olacaktır.

Ben bunu bitirdiğimde, belki de, umarım sen okuduğunda, otuzuncu yaş gününün eşiğinde olacaksın. Nerede olduğunu bilmiyorum, kiminle olduğunu bilmiyorum, ama umarım hatırlarsın. Umarım gezintilerimizi hatırlarsın. Umarım denizdeki günlerimizi, kumdaki gecelerimizi, boşa geçen zamanımızı ve değer verdiğimiz dakikaları hatırlarsın. Her şeyden çok, umarım on bir yıl önce gözleri kocaman bir kıza verdiğin sözü hatırlarsın.

Seni incittim. Sen beni incittin. Seni hak etmiyorum ve sen beni her zaman hak ettin. Beni affetmek zorunda değilsin, geçmişini geride bırakmak zorunda değilsin, ama yine de senden bunu istiyorum.

Bu benim sana aşk mektubum... Sahip olduğum her şey bu sayfalarda. Şimdi kalem senin elinde.

Gel beni bul, Whiskey.

Bekliyor olacağım.

Son.

EPILOGUE

Last Drop

Sörf bugün mükemmel olacak.

Saat sabahın sekizini biraz geçiyor ve ben tüm dünyada en sevdiğim yerde, Jamie'nin yolcu koltuğunda oturuyorum. Sörf tahtalarımız cipin üstüne bağlanmış, aramızda yarısı boş iki buzlu kahve duruyor ve sahile doğru ilerlerken rüzgâr saçlarımızı savuruyor.

Bu koltukta otururken, neler olabileceğini düşünmek her zaman biraz yakıyor. Yıllar boyunca bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım ama bu görüldüğü kadar kolay değil.

Onun olabileceğim geçen yılları ya da birlikte geçirebileceğimiz yalnız geçirdiğimiz geceleri düşünmemek kolay değil. Düşünmek acı veriyor ama yine de bunları düşünmeden edemiyorum. Bence bazen hayat acı veren şeyleri kucaklamaktan ibarettir, çünkü acı hissedebileceğimiz en canlı duygulardan biridir. Acı bize hayatta olduğumuzu hatırlatır ve ben bu acı verici hatırlatmayı her zaman takdir edeceğim.

Jamie'nin saçları daha uzun, tam da sevdiğim gibi ve araba sürerken rahat bir sırtış takınıyor. Fıçıda yılanmış viski parlak sabah ışığında daha da güzel görünüyor, gözlerindeki kehribar rengi notalar parlıyor. Sörf raporundan ve öğle yemeğini nerede yiyeceğimizden bahsediyor ama direksiyonda pozisyon değiştirirken sol elindeki alyansa bir güneş ışını vuruyor ve birden aklım çok uzaklara gidiyor.

Otuzuncu yaş gününden sadece birkaç ay sonra nihayet evlendi.

Yutkunuyorum, hayatının geri kalanını onun karısı olarak geçirecek olan şanslı kadını düşündükçe göğsüm biraz sızlıyor. O ve ben pek anlaşıyoruz ama eminim bu senin için sürpriz değildir.

Jamie'yi hak etmiyor, gerçi benim gözümde kimse hak etmiyor. Dürüst olmak gerekirse, bence karısı bencil. Bence o biraz kaybolmuş, biraz kırılmış ve hata yapmaya biraz fazla düşkün. Bazen onları birlikte gördüğümde içim acıyor ama kötüye odaklanmama izin vermiyorum çünkü gerçek şu ki karısı onu mutlu ediyor. Bana mantıklı gelmeyebilir, ama gelmek zorunda değil - çünkü onu seviyor.

Ve bu benim için yeterli.

Sandaletlerimi çıkarıp ayaklarımı Jamie'nin cipindeki sıcak gösterge paneline dayıyorum, tam o sırada hoparlörlerden tanıdık bir melodi geliyor. The Piano Guys beni her zaman Jamie'nin yanına oturduğum ilk günlere götürüyor ve onun için de aynı şeyi yapıyor olmalı çünkü konuşmayı kesiyor, eli kalçama uzanıyor. Hafifçe sıkıyor ve vücudumdaki her hücre bu dokunuşla canlanıyor.

Başımı koltuğa yaslıyorum ve ona bakmak için başımı eğiyorum - Jamie'ye, Whiskey'ye. Bana her zaman baktığı gibi, her zaman bakacağını umduğum gibi bakıyor ve acaba aynı tanıdık, sızlayan yanmayı hissetmeden bana dokunabilecek mi diye merak ediyorum.

Ama viskinin olayı da bu, değil mi? Son damlasına kadar güçlüdür.

Tam park ettiğimizde ön cama tekrar bakıyorum, dalgalar önümüzde yuvarlanıyor, güneş ışığı omuzlarımızı yakıyor. Tuzlu esintiyi içime çekiyorum, nefesimi yavaşça bırakıyorum, anı soluyorum. Bazen acele etmemiz gerektiğini hissediyorum, ama sonra zamanın her zaman düşündüğüm gibi düşmanımız olmadığını hatırlıyorum. Meğer zaman bizim dostumuzmuş - hiç dinlemediğimiz ama her geçen gün nasıl dinleyeceğimizi daha iyi öğrendiğimiz dostumuz. Bizim hakkımızda her zaman bizden biraz daha fazla şey biliyor olabilecek bir arkadaş.

Karısını her zaman sevmeyebilirim ve mükemmel olmaktan uzak olabilir...

Ama o ben olduğum için çok mutluyum.

*Love,
Whiskey*

"Zamanlama müthiş bir şey. Sonunda her şey buna bağlı.
Ayrı yolculuklardaysanız, bir çekimin gücü veya bir
bağlantının saflığı çok az şey ifade eder.
Sen ve ben mükemmel bir uyum içindeydik, öyleydik,
sadece aramızda bunu göremeyeceğimiz kadar mesafe
vardı."

- AYRI YOLCULUKLAR | Beau Taplin

PROLOGUE

The Beginning of the End

"BENİMLE ŞAKA MI YAPIYORSUN?"

Tıpkı daha önce iki kez yaptığım gibi B'nin kapısının eşiğinde durdum.

İlk seferinde, elimde ıslak, buruşuk düğün davetiyesi vardı ve ona inanamayarak bakarken içimden her Yunan tanrısının öfkesi geçiyordu, ona kesinlikle kimseyle evlenmeyeceğini hatırlatmaya hazırdım - bu ben olmadığım sürece.

İkinci seferde, onun hiçbir zaman benim olmadığını kendime itiraf ettiğimde, teslim olmuş, kalbim kırılmış, bir zamanlar olduğum kişinin kabuğuna dönüşmüştüm.

O gün gitmesine izin verdim.

Evliydi - ya da ben öyle sanıyordum. Yeni bir hayata başlayacaktı. Onu ne kadar incittiğimi, beni sevmenin ona ne kadar acı verdiğini yüzüme karşı söylemişti. Ben de bunu kabul ettim. Bunun için özür diledim ve her kelimesinde ciddiydim. Hayatına devam ederken bile bizi unutmaması için ona son bir hediye ile yalvardım ve sonra... Ayrıldım.

Bu onu son görüşümdü.

Ve sonra, iki yıl sonra, onun lanet kitabını gördüm.

Çok fazla okumazdım - en azından abone olduğum sörf dergileri dışında bir şey okumazdım. Ama Miami şehir merkezindeki bir kitapçının önünden geçerken vitrinde, ön yüzünde altın harfler olan siyah beyaz kitabın düzinelerce kopyasını gördüm.

Yıllardır o kitapçının önünden geçerdim. Babamın ofisi ile her Cuma happy hour için gittiğimiz barın arasındaydı.

Yüzlerce kez, muhtemelen fark etmeden tam da o vitrinin önünden geçip gitmişimdir. Belki yüzlerce kez. Kitabın ne kadar zaman önce yayınlandığını ya da ne kadar zamandır en çok satanlar listesinde olduğunu bilmiyordum ve bugün bile, yanından geçerken nihayet o vitrine bakmama neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de evren beni bir süre tek başıma acı çekmeye bıraktıktan sonra tekrar benimle uğraşmaya hazırdı.

Beni durduran başlık değildi. İsmiydi.

Brecks Kennedy.

Pencerede ne kadar süre ağzım açık durduğumu, gözümü defalarca kırıştırdığımı ve gördüğümü sandığım şeyi görmediğime kendimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum. Sonunda kendime geldiğimde içeri koştum ve kredi kartımı zavallı kasiyere fırlattım, hemen daireme geri döndüm ve bir gecede hepsini yuttum.

Uzun, uykusuz, acı dolu bir gece.

Bana yalan söylemişti.

Tamam, belki yalan söylemek ağır bir kelime oldu - ama onu bırakmaya geldiğim gün beni hala evli olduğuna inandırmıştı. Parmağında o yüzük vardı ve ben sadece...

Şimdi geriye dönüp baktığımda, depresif şaşkınlığımla kaçırdığım tüm işaretleri görebiliyorum. Çünkü düğün davetiyesiyle ilk kez ortaya çıktığımda evinin yarısı kutulardaydı. Taşınıyordu. Taşınıyordu. Ya da müstakbel kocasının yanına.

Peki aylar sonra geri döndüğümde neden hala dairesindeydi?

Bunu fark etmeliydim ama etmedim. Hayatımın o döneminde kabullenebildiğim tek şey onun gitmesine izin vermektir.

Ve lanet olsun ki, ona yaptığım şeyin bu olduğunu söylediğimde bile fena halde başarısız olmadıysam.

Benim için bir kitap yazdı.

Benim için bir kitap
yazdı. Benim için. Benim
hakkımda.
Hakkımızda.

Şimdi, üçüncü kez bu kapıda durup onun dairesine baktığımda, Pittsburgh'a bakan tavandan tabana pencerelerinden süzülen ışıkta, neredeyse iki yıldır kendimi inkar etmeye çalıştığım her şeyi hissettim.

Gözlerinin benimkilerle buluşmasının telaşını, o yanımdayken her zaman içimi saran sahiplenmeyi, mıknaıısın - her zamanki gibi güçlü - o daha ben olduğumu fark edemededen beni içine çektiğini hissettim.

"Jamie," diye nefes aldı ve dudaklarından dökülen isminin sesi beni neredeyse çözüyor, aklımdaki tüm soruları ya da o kitabın ne anlama geldiğini öğrenme isteğini neredeyse siliyordu. Adımı söyleme şekli her zaman irademi sınırdı ve o anda neredeyse pes ediyordum, neredeyse o kapıyı itip onu duvara çarpacak ve her zaman benim olduğunu bildiğim şeyi alacaktım.

Ama nefes almayı başardım ve son bir hafta içinde onlarca kez okuduğum yırtık pırtık kitabı elime aldım.

"Bu da ne böyle?"

Eğer bunu okuyorsan, sevgili okuyucu, B'nin hikayesini okuduğunu biliyorum. Benim çektiğim işkencenin aynısını çektiğinizi biliyorum - belki de daha fazlasını, çünkü o on üç yılı yaklaşık üç yüz altmış iki sayfada yaşadınız.

Sonra ne olduğunu bilmeyi hak ediyorsun.

Mutlu bir sonu hak ediyorsunuz - en azından bizim gibi mazoşistlerin sağlayabileceği kadar mutlu bir sonu.

Ancak, hikâyenin onun tarafından sonunu anlatmadan önce, en azından benim tarafımdan bir kısmını anlatmam gerekiyor.

Yani, tekrar ediyorum, buradan
başlayamayız. Geri dönmek
zorundayız.
Çok eskiden.
İlk damlaya kadar...

ONE Assassin

Bir konuda haklıydı.

B ile tanıştığım ilk gün, gerçekten de yüz üstü düştü.

Florida'nın güneyinde o gün hava özellikle sıcaktı, birinci sınıftan beri sık sık gittiğim patikada koşarken sırtımdan aşağı sürekli ter akıyordu. Öncelikle sonbaharda, küçük bir banliyö gölünü çevreleyen bu patika sabah ritüelimin bir parçasıydı. Basketbol sezonu tüm hızıyla devam ediyordu, bu da sabahları koşmak ve öğleden sonraları antrenmandan sonra da turnikelerim ve serbest atışlarım üzerinde çalışmak anlamına geliyordu.

B'nin aşk hikâyemizi anlatmasından anlamadıysanız, tutkulu olduğum konularda ısrarcıyım.

Spor ayakkabılarımın asfalt patikaya vuruş sesinden koşarken nefesimin sabit ritmine kadar birbirimizi ilk kez tattığımız o anın her bir anını hala hatırlayabiliyorum. Ayaklarımı kaldırıp onları - Jenna ve B - yan yana koşarken gördüğümde, B biraz öne çekilmeden önce evren zamanı yavaşlatmış gibiydi.

Beni fark ettiği anı tam olarak göremediğimi düşünüyor ama fark etmemesi imkânsızdı.

Gözlerini üzerimde sıcak eller gibi hissettim, eski bir dosttan gelen bir kucaklaşma ve bir yabancıdan gelen bir öpücük gibi aynı anda.

Arduvaz grisi gözleri göğsümü delip geçti, öyle ki gözlerinin acısına karşı dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözleri beni boydan boya dolaştığında biraz sırttım ve kendime de aynısını yapma izni verdim - vahşi ve asi saçlarını, çillerini

Yanaklarındaki benekler, vücudunun zayıf, atletik yapısı, siyah şortunun ve beyaz atletinin bantları arasından görünen küçük, sıkı karnı. Her şeyden çok bacaklarını hatırlıyorum, ne kadar kısaydı ama yine de günlerce uzuyor gibiydiler ve odağımı tekrar gözlerine çevirmeden önce gözlerim bir anlığına neon pembe spor ayakkabılarına takıldı.

Ya da Jenna'ya bir şeyler söylemek için arkasını dönmeseydi gözleri olacaktı.

O zamanlar aptal bir çocuk olduğumu unutmayın, bu yüzden şimdi saldırı planının yavaşça yürümek ve onlar uçarak geçerken onlarla konuşmaya çalışmak olması gerektiğini fark etmiş olsam da, o zamanlar fıstık beynim kazara ona çarpmanın daha mantıklı olduğunu düşünüyordu.

O küçük şeyin bana çarptığında ne kadar büyük bir yumruk atabileceğini büyük ölçüde hafife almıştım.

Ya da onu doğruca yere uçurduğum için ne kadar arka tahta olduğumu.

Yine de plan bir şekilde işe yaramıştı. Çünkü kışının üzerinde olmasına rağmen bana bakıyordu - o tuhaf gri gözler - ve ona gülümseyip kalkmasına yardım etmek için elimi uzattığımda, onun da bunu hissettiğini biliyordum.

Açıkçası ne olduğunu bilmiyordum. Yeni, alışılmadık, heyecan verici bir şey olduğunu biliyordum. Ama yine, ergen çocuk beynine sahiptim.

İşte tam da bu yüzden sonraki birkaç dakika içinde her şey olduğu gibi oldu ve kötü zamanlama ve yolumuza çıkan şeyler - insanlar - bir domino etkisi yarattı.

B elini benimkinin içine kaydırды, tüy gibi hafif ve emin değildi, gözleri gümüş dolarlar kadar genişti.

"İyi misin?" Çürük ya da kanama olup olmadığını kontrol ederek sordum. Ayağa kalkmasına yardım etmeden önce cevap vermesini istedim.

Ama o cevap vermedi.

Bana bakarken nefes bile almadı, şimdi anlıyorum ki bunun nedeni sersemlemiş olmasıydı.

yakışıklılığımın etkilendiğini söyledi - onun sözleri, benim değil. Ama o zaman, kaşının o küçük çatıklığını ve yanıt vermemesini reddetme olarak algılamıştım.

Bunu onun ilgilenmemesi olarak okudum, azıcık bile.

Sadece varlığımın bile onu rahatsız ettiği şeklinde okudum.

Yanlış okumuşum.

"Aman Tanrım, kör müsün lan sen?!"

Benimle ilk konuşan Jenna oldu ve sonra beni hemen B'den uzaklaştırdı, elini benimkinden çaldı ve onu kaldırdı.

Jenna bana döndüğünde, o küçük mavi gözleri kısıldığında B hâlâ biraz dengesizdi. "O uzun saçlarını gözlerinden çekmeye ve nereye gittiğine dikkat etmeye ne dersin, şampiyon?"

Jenna o sırada kollarını kavuşturup kalçasını yana attı ve ben de onu o zaman fark ettim.

Bronz tenli ve kıvrımlı, uzun sarı saçlı, beni hem dehşete düşüren hem de eğlendiren sıcak dalgalar halinde yayılan baharatlı bir tavır. Cevap vermediğimde kaşlarını kaldırdı, ben de kaşlarımı kaldırdım.

Bir anlığına Jenna'nın kalkanı düştü ve yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüm.

"Merhaba," dedim, bu kez Jenna'nın elini uzattım. "Ben Jamie."

"Jamie, belki de başka bir masum koşucuyu ezmeden önce göz doktorundan bir randevu almalısın. Ve Brecks'e bir özür borçlusun."

Jenna başıyla B'ye doğru işaret etti, o da irkilerek benden uzaklaştı.

Yine - o zaman bunu benden o kadar öğrendiği için fiziksel olarak yüzünü buruşturduğu şeklinde okumuştum. İsminden neden nefret ettiğinin hikayesini bilmiyordum, Brecks'i takdim olarak duyunca burnu öyle kırışmıştı.

Önce Jenna'ya sırttım, sonra da B'ye gülümsemeye çalışarak, "Özür dilerim. Nereye gittiğime dikkat etmeliydim."

Bu son kelimeyle kaşlarımı biraz kaldırdım, çünkü B ve ben ikimiz de koşu yolunu izlemeyip arkadaşına bir şeyler söyleyen kişinin ben olmadığımı biliyorduk.

Ama yine de ona bilerek rastladığımı bilmiyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandı B, yanakları pembeleşmişti.

O zaman başımı eğdim çünkü kızarması beni şaşırttı. Acaba durumu yanlış mı anlamıştım, belki de ilgileniyordu diye düşündüm. Bu sorunun cevabını onun gözlerinde bulmaya çalıştım ama sonra Jenna boğazını temizledi ve dikkatim tekrar ona döndü.

Gördüğünüz gibi, B size ilk tanıştığımız zamanı anlatırken birkaç konuda haklıydı. Ama çok önemli bir konuda yanılıyordu.

Önce Jenna'yı

görmedim. Ben onu

gördüm.

Beni gördüğünü sanmıyordum.

- - -

Sonraki aylarda neler olduğunu açıklamaya çalışmak, evrenin ne kadar büyük olduğunu anlamaya çalışmak gibidir.

Jenna ile çıkmak kolaydı. Biz sadece... uyuyorduk.

O amigo takımının kaptanıydı, ben de basketbol takımındaydım. Birlikte iyi görünüyorduk. Birlikte iyi hissediyorduk. Ve bir genç olarak, okuldaki en seksi kızlardan birinin kız arkadaşım olmasından ve bunun getirdiği tüm avantajlara sahip olmaktan başka isteyebileceğim bir şey yoktu.

Ve yine de... Hala daha fazlasını istiyordum.

Daha fazla anlam B.

Jenna ile çıkarken paketin bir parçası olarak gelmişti ve ilk başta onu kazanmam gerektiğini düşünmüştüm.

Koşu parkurundaki o ilk etkileşimden sonra benden nefret ettiğinden nispeten emindim.

B'nin hikayenin kendi tarafında size anlatmadığı şey, o ilk birkaç hafta bana karşı oldukça huysuz olduğuydu. Ne zaman Jenna'yı bir sonraki dersine götürmek için gelsem ya da okuldan sonra cipimin yanında takılsak, B gitmek için bir bahane buluyordu.

Ama iyi bir önlem için bana pis bir bakış atmadan önce değil.

Benden nefret ettiğini, en iyi arkadaşı için yeterince iyi olmadığını ya da koktuğumu falan düşündüğünü sandım.

Sörf tahtalarımızın üzerinde geçirdiğimiz o akşama kadar - sonradan ergenlik hayatımın en büyük anlarından biri olduğunu fark ettiğim mutlu bir kaza - B'nin böyle olup olmadığını merak etmemiştim.

Ayrılmış. Dikkatli. Güvenmekte tereddütlü.

Bana isminden ve neden kimsenin ona ismiyle hitap etmesini istemediğinden bahsettiğinde, bunun nedenini anladım.

B'ye olan çekimim bana yıldırım gibi çarpmadı. Aniden ve bir anda ortaya çıkmadı. Gecenin karanlığında bir suikastçı gibi tenime, kaslarıma, kemiklerime, ruhuma işledi.

Yavaş ve hesaplıydı, güçlü ve aldatıcıydı.

Ve bir kez beni ele geçirdiğinde, sonsuza dek onun pençesindeydim.

İkimiz de tehlikeli bir çizgide yürüdüğümüzü biliyorduk. Bunu bana bakışından, futbol maçlarında dizim onunla dokunduğunda kızarmasından, Jenna kollarımdayken izlemeye dayanamamasından hissediyordum.

Ve bencil, küçük, hormonlu bir hıyar gibi bunu durdurmak istemedim.

Sadece birkaç kelimeyle onu durdurabileceğimi biliyordum. Onu okula bırakmayı bırakabileceğimi, maçlarda onunla oturmayı bırakabileceğimi, onunla sörf yapmayı, şehirde onunla dolaşmayı, onunla birlikte olmak için mümkün olan her bahaneyi bulmayı bırakabileceğimi biliyordum.

Yapabilirdim... ama sonra tekrar, yapamazdım.

O, kelimenin tam anlamıyla benim bağımlılığımı.

Ama Noel arifesine kadar onun benim de kurtuluşum olduğunu fark etmemiştim.

O güz dönemi - lisedeki son güz dönemim - göğsümün boşluğunda yavaş yavaş bir iblis doğuyordu. Kendimi basketbola vererek, Jenna'yla vakit geçirerek ve B'ye karşı daha derin hislerim yokmuş gibi davranarak onu susturmayı başarmıştım.

Ama Jenna o Noel tatilinde Colorado'ya gittiğinde ve basketbol antrenmanları tatil sonrasına ertelendiğinde, bunu daha fazla görmezden gelemezdim.

Beni karanlık, dipsiz bir okyanusun içine çekti ve almaya çalıştığım her nefesi kesti. O kadar ustaca kaçındığım her soruyu, endişeyi ve korkuyu üzerime yağırdı.

Liseden mezun oluyordum. Florida'dan ayrılıyordum. Hayatımın bir sonraki bölümüne geçiyordum.

Ve taş kesilmiştim.

Her şeyden çok panik ve çaresizlikten telefonuma uzandığımda gece yarısını geçmişti ve o zaman aklıma gelen ilk kişinin neden B olduğunu bilmiyordum ama şimdi biliyorum.

- Uyanık mısın? -

Cevap vermesini beklerken kalbim gırtlığıma dayanmış, yatak odamın karanlığında açık olan mesaj ekranına bakıyordum. Cevap vermesini beklerken yorganı üstümden atmış, sadece boxer'larımla yatağımda kartal gibi uzanmıştım.

- Gerçekten de öyleyim. -

İçimden taştan rahatlama nefesi daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu - son saniyede şut atmaktan çok daha fazlasıydı.

O zaman ateşle oynadığımı anlamalıydım.

- Benimle bir gezintiye çıkar mısın? -

- Tabii ki.

Yataktan öyle hızlı fırladım ki, ayak bileklerime dolanan çarşaflara takılıp yere sertçe düştüm. Ama ben

Bir sonraki kalp atışında ayağa kalktım, aceleyle kapüşonlu bir tişört ve basketbol şortu giydim ve anahtarlarımı aldım.

On beş dakika sonra B yolcu koltuğumdaydı, çıplak ayakları ön panelimdeydi.

O zaman fark etmemiştim, sadece bu bile beni rahatlatmıştı. Yanımdaki koltuk mu? Gerçek ve mecazi anlamda ona aitti. Ve o yanımdayken her şey yolundaymış gibi gelirdi.

Müziğin sesini çok açmıştım, düşüncelerimi bastırmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Bizi kasabanın içinden geçirirken hoparlörlerden William Joseph'in "Standing the Storm" şarkısı dökülüyordu. O gece hava sessizdi, yolda neredeyse hiç araba yoktu, çünkü panik atak geçirmeyen her normal insan evde yatağında Noel Baba'yı bekliyordu.

B uzanıp müziğin sesini kısana kadar bir saat boyunca iç geçirdim, yer değiştirdim ve direksiyonu öyle sıkı kavradım ki eklemlerim acıdı.

"Sana kedilerden neden nefret ettiğimi söylemiş miydin?"

Kaşlarımı çattım, başım geriye giderken onu yanlış duyduğumu düşündüm. Ama doğru duyduğumu anladığımda dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Oh, bu iyi olmalı."

"Bak, bir zamanlar bir kedim vardı," dedi daha dik oturarak ve ayaklarını kalçalarının altına sokarak. O anda ne kadar rahat görüldüğünü hâlâ hatırlıyorum. Büyük boy bir sweatshirt ve minik bir şort giymişti, ayak parmakları parlak mora boyanmıştı.

İşte o an, tam orada, ilk kez ona sarılma isteği duydum.

"Adı Aurora'ydı," diye devam ederek beni hikâyesine geri döndürdü. "Prenses gibi, ama biz ona Rory derdik. Ama o bir prenses değildi. Hem de hiç. O aslında bir şeytandı."

Boğazımdan gürültülü bir kahkaha yükseldi.

"Kum kabına sıçmayı reddetti. Ciddiyim, reddediyordu. Onun yerine hemen dışına sıçardı. Ve anneme kedi için yalvardığım için, bilin bakalım kim

onun arkasını toplamak zorunda mı kaldın?" İki başparmağını da göğsüne soktu. "Bu kız. Ama en kötüsü bu değildi."

Tanrım, neden bu kadar tatlı ki acıtıyor?

"Bunun için kenara çekmeli miyim?" diye sordum.

"Bu ciddi, Jamie Shaw!" Pazuma bir şaplak attı ve lanet olsun ki onunla alay ettiğim zamanki bakışlarını sevmiyordum.

"Her neyse," diye devam etti. "Rory bana işkence etmek için hep küçük yollar bulurdu. Mesela ipli oyuncaklarını yer, sonra da en sevdiğim kıyafetlerimin üzerine kusardı. Ya da ben uykunun en derin yerindeyken yatağıma atlar ve bir sokak kedisi gibi kulağımın dibinde miyavlardı."

"Sanırım bunu sevdim Rory."

Onu itmeye devam edersem taşaklarıma vurmaktan korkmuyormuş gibi bana baktı, bu da sadece daha geniş sırtımama neden oldu.

"Komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Öylece oturup kendi esprilerine gülüyor musun? Onları yazıp geceleri tekrar okuyor musun?"

Bu ona benden gerçek bir kahkaha kazandırdı.

"Dediğim gibi," dedi ve devam etmeden önce bana bir kez daha baktı. "Küçük bir veletti. Ama garip bir nedenden dolayı, ben banyo yaparken benimle birlikte banyoda olmayı çok severdi."

"Banyo mu yapıyorsun?"

Soru ben durduramadan uçup gitti, çünkü şu anda tek düşündüğüm B'ydi, çıplaktı, başı ve dizleri dışında her yerini baloncuklar kaplamıştı.

"Bu hikayenin ana fikrini cidden kaçırıyorsun!" "Bu hikâyenin bir anlamı mı var?" Alay ettim, görmezden gelmeye çalıştım

hala küvette onu düşündüğümü söyledim.

B ofladı ama onu nasıl gülümsettiğimi gizleyemedi.

Buna bayıldım.

Tanrım, kokain gibi bir şeydi.

"Evet!" diye bağırdı biraz gülerek. "Mesele şu ki, bunun aramızdaki bağ olduğunu sanıyordum. Ben soyunurken Rory bacaklarımın etrafında dolanırdı ve ben banyodayken küvetin kenarında takılır, arada bir miyavlar, suyu mıncıklardı. Çok tatlıydı."

"Yani banyo sırasında kedinizle aranızda bir köprü mü kurdunuz?"

"Ah, işte, insan böyle düşünüyor. Ama bir gece, o küçük iblis tezgahın üzerine zıpladı ve bana baktı. Nedenini anlayamadım ama bakmayı bırakmadı. Pençesini yukarı kaldırıyor, geri indiriyor, kaldırıyor, indiriyordu. Ve sonunda ne yapacağını anladım - ve anladığımı biliyordu - çünkü farkına varır varmaz Rory bana gülümsedi - Tanrı'ya yemin ederim - ve banyonun ışığını kapattı."

Bu görüntü beni iki büklüm etti, kahkahalarımın rağmen gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışıyordum.

"Karanlıktan çok korkuyorum, Jamie! Korkunçtu! Bu yüzden ayağa fırladım ve ışığı tekrar açabilmek için bir havlu bulmaya çalıştım. Ama ben bir dahi olduğum için, ayağa kalkmama yardımcı olması için duş perdesini çektim, ama bu sadece onu ve beni de onunla birlikte aşağı indirdi. Doğruca yere düştüm ama düşüşümü yüzüm yerine ellerimle kırdım."

"Neyse ki."

"Oh," diye azarladı. "Evet. Çok şanslıyım. Rory'nin kum kabının nerede olduğunu tahmin etmek dışında?"

Gözlerim büyüdü ve kızgın bir demir gibi çarpan farkındalıkla ona döndüm. "Hayır!"

"Ohhh evet. Sol elim dumanı tüten bir kaka yığınının tam ortasına düştü. Ve Rory tüm şovu izlerken o küçük manik kafasının içinde güldü."

O sırada kırmızı ışıpta durduğumuza şükrettim, çünkü o kadar çok gülüyordum ki yaşlı bir adamın hırıltısı vardı.

"Bu ciddi uydurma olmalı."

"Keşke ben de bu kadar yaratıcı olabilsem."

İkimiz de güldük ve Noel tatilinin başlangıcından beri üzerimde asılı duran gerginlik biraz çözüldü. Işık yeşile döndüğünde içimi çektim ve yolculuğumuza devam ederken eskisinden daha yavaş davrandım.

"Yani. Hamam, ha?"

Kendime engel olamadım.

Siktiğimin mazoşisti - sanki bunu şimdiye kadar bilmiyordun.

B başını salladı, bacaklarını çözdü ve ayaklarını tekrar ön panelin üzerine koydu. "Evet, sıcak su dolu bir küvetin içindeyken en iyi şekilde düşünürüm. Kabarcıklar da işin bonusu."

Göz kırptı.

Ereksiyon olmamak için gerçekten çok uğraştım. "Araba kullanmak benim için neyse, banyo da senin için odur."

"Mm-hmm," diye kabul etti. "Bu da bizi arabadaki mor file getiriyor." Başını arkaya yasladı ve yüzümdeki gülümseme kaybolurken bana baktı. "Gecenin bir yarısı bu ölü kasabada dolaşmamızın nedenini söylemek ister misin?"

Bu soru karşısında, birinin karanlığıma bir el feneri tutup orada ne olduğunu bilmek istemesi karşısında midem bulandı.

"Bilmiyorum, B," dedim bir süre sonra. "Ben sadece... okullar kapandığından beri her şeyin ne kadar hızlı değiştiğini düşünmeden edemiyorum. Yani, bugün Noel, ailemle geçirdiğim son Noel. Altı ay sonra artık lisede olmayacağım. Sekiz ay sonra Florida'da olmayacağım. Sanki tüm hayatım boyunca büyümek ve hayatıma devam etmek için yanıp tutuşuyormuşum gibi geliyor ve şimdi her şey burada olduğu için bundan korkuyorum."

Göğüs kafesim ciğerlerimi sıkıştırdı.

"Daha çok erken," diye mırıldandım. "Hazır değilim. Ben... korkuyorum."

Sahile doğru keskin bir sola dönüş yaptım, o anda buna

ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ayak parmaklarımın arasındaki kuma, saçlarımdaki deniz esintisine, düşüncelerimi yatıştıracak dalgaların sesine ihtiyacım vardı.

"Korkmak sorun değil," diye fısıldadı B.

"Öyle mi?" Jeep'i bir sahil barının önündeki boş bir yere park ederek meydan okudum.

Parkmetreyi kontrol etmek için camımı açtım, ödeme yapmam gerekmediğinden emin oldum ve gecenin bu saatinde ücretsiz olduğunu doğruladığımda dirseğimi cam paneline dayayarak iç çektim.

"Her zaman her şeyden çok emin oldum. Kendime güvenirdim. Ve işte hayatımın en heyecan verici dönemlerinden birindeyim ve kendimi saklanıyormuş gibi hissediyorum."

Bunu yüksek sesle itiraf etmek çamur yemeye çalışmak gibiydi.

B de camını indirdi, ben de motoru durdurdum. Hemen barın arkasındaki kıyıya vuran dalgaların uzaktan gelen sesi içeri doldu ve yemin ederim ikimiz de uzun bir günün ardından eve döndüğünüzde yaptığınız gibi gözle görülür bir şekilde rahatladık.

B bir süre sonra, "Bence gelecekte hem heyecan duymak hem de korkmak normal," dedi. "Ve bahse girerim ki her son sınıf öğrencisi senin şu anda yaşadığını yaşıyordur. Liseden çıkacağın için heyecanlısın ama aynı zamanda üzgünsün çünkü berbat olduğu kadar eğlenceliydi de. Yani, şu haline bak.

- Büyük bir basketbol yıldızısınız ve son sezonunuzu oynuyorsunuz, seksi kız arkadaşınız üçüncü sınıfta, bu yüzden sizinle gelmeyeceğini biliyorsunuz ve tanıdık bir şehirden ve eyaletten daha önce sadece ziyaret ettiğiniz bir şehre gidiyorsunuz."

Jenna'dan bahsedince midem bulandı.

Çünkü o anda onu hiç düşünmediğimi fark ettim. Düşünmem gerektiği gibi değil. B'ye mesaj atarken ya da onu arabamda tuttuğum son bir saat boyunca onu düşünmemiştim. Ve korkularımı dile getirdiğimde... onu terk etmek bunlardan biri değildi.

Bu kötüye işaret olmalı.

"Demek istediğim, hissettiklerini hissetmende bir sorun yok," diye devam etti B. "Korkmamış olsaydın daha çok endişelenirdim."

Bir dakika boyunca sessiz kaldık ve iki elimi de saçlarımda gezdirdim.

"Ya başarısız olursam? Ya üniversiteden ve tüm bu baskıdan nefret eder ve çatlırsam?"

"Yapmayacaksın."

"Ama ya yaparsam?"

"Yapamayacaksın Jamie," dedi tekrar, konsolun üzerine eğilerek. Bunu öylesine inanarak, öylesine dürüst bir inançla söyledi ki gözlerimin dolmasına neden oldu.

Ben ona bakana kadar bir daha konuşmadı ve ben baktığımda, bir sonraki nefesim ateşli bir nefes oldu - dumanlı ve tüketilmesi zor. Gri gözleri ön camdan sızan bir parça ay ışığında parlıyordu, bukleleri yumuşak, kıvrıkcık ve vahşiydi ve yanaklarındaki çillerin oluşturduğu takımyıldızların izini sürmek istedim, tıpkı gökyüzündeki yıldızlar gibi.

"Geçtiğimiz birkaç ay boyunca senin hakkında çok şey öğrendim," dedi. "Bir şeyi istediğinde - gerçekten istediğinde - ondan vazgeçme şansın olmadığını biliyorum. Tıpkı ne kadar nefret ettiğimi bildiğin halde aptal basketbol maçlarından birini izlememi istediğin ve sonunda pes edene kadar her gün beni rahatsız etmek için yeni yollar bulduğun zamanki gibi."

Bunun üzerine biraz güldü, ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Fark etmediği şey ise o anda, onun ay ışığıyla aydınlanmış gözlerine bakarken bir aydınlanma yaşadığımdı.

Boğazını temizleyip biraz daha yaklaştığında, onu öpmek için harcadığım güç yüzünden neredeyse bayılacaktım.

"Ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu, şirketin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve sen asla adil oynamadığın için," diye alay etti, "başarılı olamama konusunda endişelenmene gerek yok."

Gülümsemeye çalıştım, o sırada bana saldıran her düşünceden kurtulmaya çalıştım - ki artık lise veya üniversite hakkında hiçbir şey içermiyordu. Ama B uzandı, eli nazikçe benimkinin üzerine geldi ve ben o temas noktasına odaklanırken burnumdan titrek bir nefes verdim.

"Tüm ciddiyetimle söylüyorum, başarısız olmayacaksınız. Çünkü sen öyle biri değilsin. Ve bence ayakların yere bastığında

Kaliforniya'da, oradaki enerjiyle hayata karışacak ve bunu seni ileriye götürmek için kullanacaksın. Çok fazla içip çok geç saatlere kadar oturacaksın ama aynı zamanda çok çalışacaksın ve bir gün buraya dönüp her zaman istediğin eşin ve çocuklarınla birlikte şirketini yöneteceksin."

Bu sırada gözlerinin aşağıya kayışını kaçırmadım ve bu, kafasının içine girebilmeyi ve benim hissettiklerimi onun da hissedip hissetmediğini öğrenmeyi her şeyden çok istememe neden oldu.

"Ve ben de burada oturup 'Sana söylemiştim' diyeceğim."

Sonra yerçekimine daha fazla direnemeyerek kendimi ona doğru eğdim. Ve bu küçük ayarlamayla, ikimizi de mahvedecek bir şeyden sadece birkaç santim uzaktaydık. Bunu biliyordum. Şimdi biliyorum ki o da biliyordu.

Dudaklarına baktım ve onları tatmayı o kadar çok istiyordum ki sonuçlarının ne olacağı umurumda değildi.

"Umarım haklısındır," diye fısıldadım sonunda.

Yutkundum, elimi onun elinin üzerinde gezindiği yere çevirdim. Ona sarılmak istedim. Parmaklarımı onunkilerle birleştirmek ve o ana teslim olursak ne olabileceğimizi hissetmek istedim.

Ama hemen geri çekildi, gülümsemeye ve şakacı bir göz kırpmaya zorladı. "Her zaman öyleyim."

Lastik bir bandın kopması gibiydi, beni gerçekliğe geri döndüren acı verici küçük bir sızı. Sanırım ona gülümsedim. Sanırım pencereden dışarı baktım. Yeni bir şarkı listesi açtığımdan eminim, çünkü dikkatimi dağıtacak bir şey olmazsa aptalca bir şey yapacaktım.

B'nin eve gitmeye hazır olup olmadığını sormadan cipi çalıştırdığımda neredeyse şafak sökmek üzereydi. Cevabı ne olursa olsun, ikimizin de geri dönmesi gerektiğini biliyordum.

Garaj yoluna girdiğimizde, evrenin bana birkaç saat daha karanlık vermesini dileyerek cipi rölantide bıraktım.

B kapının koluna uzandı ve onu biraz daha yanımda tutma ihtiyacı galip geldi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Durakladı, başını salladı. "Rory'ye ne oldu?"

Uykulu bir gülümseme verdi. "Büyükannem tuvalet olayından kısa bir süre sonra gelip bizde kaldı ve Rory'yle birbirlerine aşık oldular. Onu götürmesini önerdim ve büyükannem onu arabaya yüklemekten önce cümleyi ancak kurabildim."

Gülümsemesine karşılık verdim, gözlerim onunkileri arıyor, sormaya cesaret edemediğim bir sorunun cevabını arıyordu.

"Şimdi sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldadı. "Bana her zaman her şeyi sorabilirsin."

B'nin tavrının bu sözlerle nasıl değiştiğini görseydiniz, bu sözlerin bir kova buzlu su olduğunu düşünürdünüz.

"Jenna şehir dışında olmasaydı, bu gece ona mesaj atar mıydın?"

Kaşlarımı çattım, kalbim göğsümde hızlanmaya başladı. Hayır.

İçimde kükreyen cevap buydu, ruhum ona gerçeği söylemem için bana yalvarıyordu. Ama bir yanımda bunun doğru olmayacağını biliyordu.

Belki de o çizgiyi geçtikten sonra geri dönüşün olmayacağını da biliyordum.

Ve istediğimin gerçekten bu olup olmadığını bilmiyordum.

Jenna'yı önemsiyordum. Jenna'yla daha önce hiçbir kızla olmadığım kadar samimiydim. Onu incitmek istemedim.

Ve emin olana kadar B'yi yanlış yönlendirmek istemedim.

Kelimeler midemde kurşun gibi, kaldırılamayacak kadar yoğun ve ağırdı.

"Beni buna cevap vermek zorunda bırakma," diye nefes aldım.

Bir tepki vermesini, evet ya da hayır dememi isteyip istemediğini ya da benim hissettiklerimi hissedip hissetmediğini bana söylemesini bekledim. Ama soğukkanlıydı, poker suratı kusursuzdu.

Başını salladı, dudakları hızlı bir gülümsemeye dönüştü ama gülümsemesi de aynı hızla kayboldu. "İyi geceler, Jamie."

Bununla birlikte kapıyı açtı ve olabildiğince sessizce kapattı. Yatak odasının penceresinden içeri girmeyi başarana kadar bekledim ve sonra arabayla uzaklaştım.

Arabamdan indiğinde zihnim daha da hızlanmıştı ama konu dramatik bir şekilde değişmişti. Eve dönüş yolunun her anını kendime Jenna'yı önemsemişimi hatırlatarak geçirdim ama bu B'yi de önemsemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ve tabii ki ondan etkilendiğimi hissettim, çünkü o muhteşem, eğlenceli ve... farklıydı. Ama bu beni kötü bir insan yapmıyordu. Ve içimden geldiği gibi davranmak için her şeyi berbat etmem gerektiği anlamına da gelmiyordu.

Ancak dışlerimi fırçalayıp yatağıma tırmandığımda, sabah ışığı panjurlarımın arasından parlarken ne hissettiğimi anladım.

Telefonuma koştum, mesajı yazacak kadar uzun süre şarjdan çıkardım.

- Bu gece için teşekkürler... Sen benim en iyi arkadaşımsın, B. -

Cevap vermedi ama bir şekilde onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

Ve böylece normal hayatımıza geri döndük - ben onun en iyi arkadaşıyla çıkıyordum, o da sörf tahtasıyla çıkıyordu ve ikimiz de kendimizi aramızda var olan tek şeyin arkadaşlık olduğuna ikna ediyorduk.

TWO *The Part*

Jenna benden ayrıldığında hiç şaşırmamıştım.

Belki de öyle olmalıydım. Belki de ilişkimizi sadece B'nin gördüğü gibi dışarıdan görseydim, şok olurdum. Belki de bunu Jenna'nın bakış açısıyla, ona gösterdiğim sevgi dolu ilgiyle ve ellerimi ondan nasıl uzak tutamadığımla deneyimleseydim, buna inanmakta zorlanırdım.

Ama gerçek şu ki, Noel arifesinden sonra? Asla eskisi gibi olamadım.

Jenna'yla birlikteydim, bir erkek arkadaşın olabileceği her şekilde. Uyanık olduğumuz tüm saatleri birlikte geçiriyorduk, koridorda el ele tutuşuyorduk, birimizin antrenmanı olmadığıda hafta sonlarımızı randevularla dolduruyorduk.

Jenna ile birlikteydim.

Ama Jenna ile birlikte değildim.

Çünkü kafamda hep B ile birlikteydim.

Tüm gün boyunca bunu inkâr edebilir, etrafta başka biri varken sadece onun arkadaşımıymışım gibi davranabilirdim ama acı gerçek şu ki kızı aklımdan çıkaramıyordum. Onunla daha az zaman geçirmeyi denedim, ama bu sadece düşünceleri daha yüksek sesle ve daha talepkar hale getirdi. Ve onunla zaman geçirdiğimde, böyle hissetmek için milyonlarca neden daha buldum.

Bu iğrenç, bencilce ve Jenna'ya haksızlıktı.

Bu yüzden benden ayrıldığında şaşırmadım - ama yine de incindim.

İlk kalp kırıklığı gibisi yoktur. Hepimiz kendimizinkini düşünebiliriz - ortaokul, lise, belki de sonrası. Biriyle tüm geleceğinizin önünüzde olduğunu düşündüğünüz ve sonra birdenbire hiçbir şeyinizin olmadığını fark ettiğiniz o ilk anı.

Jenna benden ayrıldığında bunun yasını tutmuştum.

İlişkimizin annem ve babamınki gibi ilerlediğini gördüm. Lise aşıklarının karı kocaya dönüştüğünü gördüm. Bir ev dolusu çocuk gördüm. Aynı üniversiteye gittiğimizi ve birlikte bir hayat kurduğumuzu gördüm.

Hatta eninde sonunda, bu hayranlığımı bırakacağımı bile düşündüm.

B.

Ama Jenna benden ayrıldığında, ilk yaptığım şey Doğruca B'nin evine gitmek istediğimde başımın büyük bir belada olduğunu biliyordum.

Her şeyden önce Jenna'yı incitmek istemedim. Ayrıca B'yi de incitmek istemiyordum ve o anda ona koşarak her ikisini de yapmış olacaktım. B'yi en iyi arkadaşına sadık kalmakla benim yanımda olmak arasında seçim yapmak gibi zor bir duruma sokacaktım ve Jenna'nın ilişkimizi sorgulamasına, benim için ne ifade ettiğini sorgulamasına neden olacaktım.

Özellikle de B'ye bir hamle yapacağımdan emin olduğum için.

Çok savunmasız bir durumdaydım ve B'nin boşluğu doldurmasına izin vermeyi çok istiyordum. Onun da dolduracağını biliyordum. Ortaya çıksaydım, ellerimi kıvrıcık saçlarında gezdirseydim ve bana bakana kadar çekiştirseydim, onu öpmeme izin vereceğini biliyordum.

Bu yüzden uzak durdum.

Bırakın onu aramayı ya da evine gitmeyi, B'ye mesaj bile atmadım. Kendimi okulun kalan son ayına verdim, basketbol takımındaki çocuklarla vakit geçirdim ve Kaliforniya'ya taşınmak için her şeyi hazırladım.

Uzak durdum.

Ta ki
yapmayana
kadar.

Mezuniyet gecesi üzerime çöken ruh halini açıklayamıyorum. Belki de endişe ve muazzam rahatlamanın bir karışımı, gurur ve korkunun baş döndürücü bir kokteyliydi. Artık üniversiteye gideceğim için gerçekten endişelenmiyordum - çünkü bunun gerçekleşeceğini biliyordum, açık ve basit, bu yüzden onu kucaklayabilirdim. Mezun olacağım için de çok üzölmüyordum. Liseyi özleyeceğimi biliyordum ama bir anlamda gitmeye hazırdım.

Cüppemi ve mezuniyet kepimi odama koyduktan sonra aileme kutlama için dışarı çıkacağımı söyledim ve en küçük kız kardeşimin bana katılma isteğini geri çevirdim.

Takımdan birkaç adamı ciple aldım, 7- Eleven bardakları turuncu gazozdan daha fazla bir şeyle doluydu. B'ye giderken sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı davrandım ama içimde bir fırtına kopuyordu, gök gürlüyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken edecek kadar şimşek çakıyordu.

B'nin evine birkaç kez girmiş, B sörf yapmaya hazırlanırken ya da futbol maçı için kıyafetini seçerken annesiyle sohbet etmişim ama hiç böyle görmemiştim. Her yer tıklım tıklımdı, insanlar dans ediyor, içki oyunları oynuyor, sigara içiyor, gülüyor, sevişiyor ve takılıyordu. Müzik o kadar yüksekti ki bir şey duymak için çığlık atmanız gerekiyordu ve hava o kadar dayanılmaz derecede sıcaktı ki içeri girer girmez kıyafetlerimi çıkarmak istedim.

Tabii ki, B benden önce davrandı.

O anı asla unutmayacağım, kalabalık eve girdiğimde onu kalabalığın arasından bir hayal gibi görmüştüm. Bir matematik denklemini çözmeye çalışır gibi etrafına bakındı ve sonra omuz silkerek kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturup V yakalı, lavanta rengi gömleğinin eteklerini tuttu.

Ve yavaşça soydu, nemli kumaş tenine yapıştı, altında ince, beyaz bir atletten başka bir şey yoktu.

Teyit etmek için sormadan sutyen giymediğini biliyordum.

Gözlerimi ondan alamıyordum, almam gerektiğini bilsem bile. Ve cipi yolun aşağısına park eder etmez adamların bana arka arkaya çektiirdiği iki tek sayesinde, vızıltılı gözlerle izleme zevkini yaşadım.

Bakışlarımı ondan ayırmadım, kendimi uzun süre onun arkadaşlığından mahrum bıraktıktan sonra o elektriklenmeyi hissettim.

Sanki o da beni hissetmiş gibi başını bana doğru çevirdi.

Sonra da hemen içkisini bıraktı.

Gözlerimiz odanın öbür ucunda karşılaştı, onunkiler geniş ve hazırlıksız yakalanmıştı, benimkiler ise kapüşonlu ve utanmazdı. Bakışlarının yoğunluğu altında kızardı, gözlerini benimkilerden ayırıp yeni bir içki oyunu için bardakları dizmeye başlamadan önce Jenna'ya bir şeyler mırıldandı.

Ama fincanlarla uğraşmaya başlar başlamaz, onları aynı şekilde bıraktı ve odasına gittiğini bildiğim koridora doğru fırladı.

Tanrım, onu kovalamak istedim.

Sonraki beş dakikayı bunu yaparsam ne olacağını düşünerek geçirdim. Sınıf arkadaşlarımla konuştum, fotoğraflar çektim ve sıraya dizdim, bir yandan da B'yi odasında şaşırttığımı, kapıyı arkamdan kilitlediğimi ve sonra onu hemen kapıya sıkıştırıp öpülmeyi hak ettiğı şekilde öptüğümü hayal ettim.

Yine de bir şekilde bu dürtüye uymamayı başardım ve o geri gelene kadar beklemeye karar verdim. Geldiğinde saçlarını topuz yapmış ve dudaklarını koyu kırmızıya boyamıştı.

Doğruca mutfağa koştu, bir dolabı açtı ve en üst raftaki bir şeye bakarken ellerini kalçalarına dayadı.

Birlikte takıldığım takımdaki çocuklara işemem gerektiğı gibi bir bahane mırıldandım ve sonra yoluma devam ettim

Evin öbür ucuna, tezgâhın üzerine tırmandığı yere kadar.

Bunun kötü bir fikir olduğuna kendimi ikna edemedim ellerim onun kalçalarındaydı.

"İşte," dedim, tam kulağının kabuğuna doğru konuşarak. "Bırak yardım edeyim."

Onu kaldırırken sıkıca tuttum, dolabın tepesine ulaşabilmesi için kolayca tezgâhın üzerine yerleştirdim. Bir an orada öylece donmuş halde kaldı ve ben de ellerimi onun kaygan tenini kavradıkları yerde hareket ettirmedim.

Aradığı şeyi -bir blender olduğu ortaya çıktı- bulduğunda ona yardım ettim.

Yavaşça.

Ve aşağı inerken vücudunun her santiminin benimkine sürtünmesinden, özellikle de kıcının sikimin şaftı boyunca sürtünmesinden zevk almadığımı söylersem yalancı bir orospu çocuğu olurum.

Bu hissin, bende uyandırdığı cinsel ihtiyacın etkisiyle inledim ve yere düştükten sonra bile ona tutundum. Yüzünü bana dönene kadar nefes almaya zorladım ve kendime sakinleşmemi söyledim.

O tatlı, masum gri gözler benimkilere dikildi.

"Merhaba, Jamie."

Sırıttım. "Merhaba."

Kızardı, boğazını temizledi ve hâlâ kalçalarını tuttuğum yere baktı.

Kımıldamadım.

Sonunda elimden kurtuldu, blenderi fişe taktı ve hemen buzluktan buz almaya koyuldu. Dondurulmuş margarita yapmak için diğer malzemeleri toplamasını sessizce izledim ve sonra tezgâha doğru ilerleyip ona yaslandım ve kollarımı kavuşturdum.

Kokteyle uğraşırken onu inceledim, atletinin nasıl ıslak lekeler halinde üzerine yapıştığını, şortunun kıcının alt kıvrımını gösterecek kadar küçük olduğunu, bacaklarının ne kadar uzun, zayıf ve biçimli olduğunu fark ettim. Özellikle de

Kirpiklerinin ne kadar uzun ve koyu olduğunu, kıpkırmızı dudaklarının nasıl da somurtkan olduğunu ve tadına bakmak için nasıl yalvardığını fark etti.

B'nin buz küplerini blender'a atıp üzerlerini tekilayla kaplamasını izlerken, "Makyaj yapıyorsun," diye düşündüm.

"Ve elbise ayakkabısı giyiyorsun."

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeden önce kıkırdarak ayağımdaki kahverengi oxfordlara baktım.

Ve sonra, siktir et dedim.

O kollarımda olmadan bir dakika daha geçiremezdim.

"Dans etmeliyiz."

"Wh-"

Bileğinden tutup onu mutfağa doğru döndürmeden önce itiraz edemedi ama yine de onu kendime çektim. Onu kendime yakın tuttum, sanki rap yerine klasik müzik çalıyormuş gibi sallanıyordum.

B sadece kıkırdadı, bir kez daha döndükten sonra kurtuldu ve karıştırıcıya geri çekildi.

"Sarhoşsun, Jamie Shaw."

"Peki ya sen, B Kennedy?"

Karıştırma düğmesine bastı ve sesin üzerine biraz daha yüksek sesle konuştu. "Oraya varıyorum."

Sonra bana baktı, beni değerlendirirken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Ne içiyordun ki sen?" "Viski," diye cevap verdim.

Kıkırdadı. "Elbette. Tahmin etmeliydim." "Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti ve bir kaşık kullanarak büyük bir buz parçasını parçaladıktan sonra blenderın kapağını yerine takıp tekrar çalıştırdı. "Sadece mantıklı. Sen zaten bacakların üzerinde viski gibisin. Saçının rengi, gözlerin, kokun - ruhani içkin gibi."

"Sana viskiyi mi hatırlatıyorum?"

Bunun beni neden mutlu ettiğini, gülümsettiğini, göğsümü biraz kabarttığını bilmiyordum. Bu düşünce hoşuma gitmişti.

onun mengenesi. Bana bakıp tatlı, yakıcı cazibeyi düşünmesi hoşuma gidiyordu.

"Kelimenin tam anlamıyla," diye mırıldandı.

Sessizleşti, gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Bir atış yapmalıyız."

O itiraz edemedi Jack Daniel's şişesini kapmış ve iki shot doldurmuşum bile. Birini eline tutuşturdum ve diğerini kaldırdım.

"Tekila içkisi yapıyorum," diye belirtti. "Karıştırmak muhtemelen uzun vadede beni mahvedecek."

"Hayır, iyi olacaksın."

"Bilmiyorum, Jamie..."

"Hadi ama," diye meydan okuyarak ona doğru küçük bir adım attım. Ona doğru adım atmamak, göğsümü göğsüne bastırmamak ve kalçalarını tekrar ellerimin arasına almamak için mücadele etmek zorunda kaldım. "Dudaklarında biraz viski istemez misin?"

Gözleri benimkilere dikildi, aynı anda hem bir uyarı hem de meraklı bir soruydu bu.

Ne sorduğumu biliyordu.

Sadece cevap vermeye cesaret edemedi.

Kaşlarımı kaldırıp bekledim ve uzun bir aradan sonra o da kadehini kaldırdı.

"Kötü kararlara."

Sırıtişım iki katına çıktı ve viskiyi geri içip onun da aynısını yapmasını izlerken gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

Bardaklarımızı tekrar tezgâhın üzerine koyduğumuzda parmaklarımız birbirine değdi ve sonra dili, boyalı dudaklarına yapışan son altın viski parçasını kovalamak için dışarı fırladı.

O dili başka pek çok yerde hayal ettim, o dudakların beni sardığını ve o gözlerin tıpkı şimdi olduğu gibi bana dikildiğini hayal ettim.

Bakışlarıyla tekrar karşılaştım ve her şeyin değiştiğini onun da en az benim kadar bildiğini biliyordum.

Ama onu yalnız bıraktım.

En azından parti bitene kadar.

- - -

O gece herkesten sonra etrafta takıldım ve sınıf arkadaşlarımızın yaptığı pisliği elimden geldiğince temizlemek için B'ye yardım ettim.

Yani çok fazla değil.

"Seslenmek zorundayım," dedi, elleri kalçalarında harap olmuş halıları, duvarlardaki lekeleri, yıpranmış mobilyaları incelerken.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Annen ne zaman eve gelecek?"

"Yarın gece geç saatlerde." Telefonuna baktı. "Ya da bu gece geç saatlerde mi demeliydim?"

"Zamanın var. O kadar da kötü değil," diye yalan söylemeye çalıştım. Donuk bakışları bana başarısız olduğumu söyledi. "Tamam, halı bozulmuş ama diğer her şey tamir edilebilir."

"Televizyonumun

kumandası kayıp."

"Değiştirilebilir."

"Elimizdeki tek aile fotoğraflarından birinde yüzümde tükürdüğüm tütünden yapılmış bir bıyık var."

Ellerimi elbise pantolonumun ceplerine soktum. "Evet, boku yedin sayılır."

"Sana alkol karıştırırsam ne olacağını söylemiştim," diye dalga geçti ve uykulu, hala hafif çakırkeyif gülümsemesinin o kasvetli anı aydınlatmasına bayıldım.

"Bir süreliğine buradan çıkalım."

"Delirdin mi sen? Temizlik yapmam lazım. Yapmam gerek..." Ellerini etrafta salladı. "Bir şeyler yap. Tüm bunlar hakkında."

"Boku yediğini zaten kabul ettin, B. Yapabileceğin şey sadece birkaç saatini alacak, o zaman neden bu geceyi bir patlamayla kapatmıyorsun?"

Tartışırken dudağını çiğnedi ve gözlerinin benimkiler arasında gidip gelmesinden kafasında uyarı zillerinin çaldığını anladım.

Neyse ki onları dinlemedi.

"Aklında ne var?"

- - -

Otuz dakika sonra telefonumun hoparlörlerinden Chad Lawson'ın The Piano albümü çalıyordu, B ve ben sahilde bir battaniyenin üzerine yayılmıştık. Taksi şoförümüze bizi şehirdeki açık olan tek arabaya servis restoranına götürmesi için fazladan on dolar vermiştim ve böylece güneş suyun üzerinde yükselmeye çalışırken kahvaltı burritolarımızı açtık.

İkimizin de su içmeye ihtiyacı olduğunu bildiğim için Vitamin Water aldım ve B'ye vermeden önce uzun bir yudum aldım.

"Sence bu bizi akşamdan kalmalıktan kurtarır mı?" diye sordu ve şişeyi bana geri vermeden önce bir yudum aldı.

"Sanırım bu benim en parlak fikirlerimden biri. Akşamdan kalmalığı yağlı yumurta, Vitamin Suyu ve sahilden daha iyi ne tedavi edebilir?"

"Çok mütevazı," diye alay etti, ama sonra ilk ısırığını aldı ve ben de erimiş iyiliğin onu alaycılığından arındırmasından büyük memnuniyet duydum. "Homahgawd."

İnledi ve ben onu eğlenerek izlerken bir ısırık daha aldı.

"Bir şey değil."

O da bana gülümsedi ve sonra kolayca yaptığımız o rahat sessizliğe gömüldük, gökyüzü yavaşça maviden mora dönerken gözlerimiz sudaydı.

B'nin üzerinde hâlâ o küçücük şort ve nemli atlet vardı ve sabah esintisi serin ve ferahlatıcıydı ve bütün gece evinde var olan cehennem sıcaklığından çok uzaktı.

"İşte," dedim gömleğimin düğmelerini açarak. Önce bir kolumu, sonra diğerini sallayarak kravatımı çıkardım. Gömleğimi omuzlarına sarkıtırken gözlerinin göğsümde, karnımda takılı kalmasını kaçırmadım.

İçini çektiğinde, benim kıyafetlerimi giydiğini görünce yutkundum, rüzgârın, topuz yaptığı saçlarını savuruşunu izledim.

"Teşekkür ederim," dedi. "Buradan çıkacağın için heyecanlı mısın? UC San Diego'da sorun yaratmaya hazır mısın?"

Omuz silktim. "Hem evet hem hayır. Noel tatilinde yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Hâlâ bunların hepsini biraz hissediyorum. Beni yanlış anlamayın, bir sonraki bölüm için heyecanlıyım ama yine de biraz korkutucu."

Daha önce hissettiğim maçoşluk buraya kadarmış.

Belki de sahilde olmaktı. Daha doğrusu, onunla birlikte. Orası bizim yerimizdi. Burası tam olarak olduğumuz kişi olabileceğimiz yerdı - duvarlar yok, sırlar yok.

"Korkmasaydın tuhaf olurdu," dedi.

Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim - çünkü onun dürümünü bir hayvan gibi mideye indirmesini izlerken, onu herhangi bir şeyi ya da herhangi birini istediğimden daha çok istediğimi fark ettim.

Ama yine de ona sahip olamadım.

Ne düşündüğümü bilmiyordum. Ne düşünüyordum? Onu sahile götürecek, kuma yatırıp sevişecek ve sonra öylece bırakacak mıydım? Barış işareti yapıp, "Üzgünüm bebeğim. Üniversite çağırıyor." mu diyecektim?

Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı çünkü bunun onu öldüreceğini biliyordum.

Kahretsin, bu beni öldürür.

Bir yıl daha mezun olamayacaktı. Ondan beni beklemesini isteyemezdim ama yine de bu bencilce rica dudaklarımdan dökülmeye hazırdı.

Neyse ki önce o konuştu.

"Benden kaçıyordun."

Bana bakmadı, sadece ufukta yavaşça yükselen güneşi izledi.

"Sadece sen değil."

"Biliyorum," dedi ama devam ettiğinde gözlerindeki acıyı gördüm. "Belki beni ararsın diye düşünmüştüm. Ya da arabayla gezmek istersin. Ya da..."

Cümlesini bitirmedi ama yine de içim parçalandı.

"İstedim," dedim ellerimin üzerine yaslanarak. "Bilmiyorum. Jenna benim için zaten çok zor olan bir zamanda bana vurdu, biliyor musun?" Bu yalanı söylemekten nefret ettiğim için kaşlarımı çattım ama gerçeği itiraf etmekten daha kolaydı - onu ne kadar istediğimi kontrol edememe korkusuyla uzak durmuştum. "Annemle babam lise aşıklarıydı."

Ona bakmadan bu sözlerin canını yaktığını biliyordum. Jenna'yla bir hayatım olduğunu düşünmek istemiyordu, benim B'siz bir hayatım olduğunu düşünmek istediğimden daha fazla.

"Jenna'nın o kişi olmaması sorun değil."

"Biliyorum," dedim hızla ve en azından bazı gerçekleri söylemeye karar verdim. "Sanırım her zaman biliyordum. Eğlenceliydi, birbirimize uyuyorduk, birlikte harika zamanlar geçirdik. Ama eksik olan bir şey vardı."

Yüzümü ona döndüm ama o gözlerini dalgalardan ayırmadı, bakışlarımla buluşmayı reddetti.

"Birini bulacaksın," dedi usulca, gözleri hâlâ dalgalardaıydı.

İşte o zaman aptalca fikrim yerine oturdu.

Dik oturdum. "Hayatımı şansa bırakmayı sevmiyorum. Bu yüzden bir teklifim var. Eğer kabul edersen tabii."

Sonunda bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Neden şu anda kaçmam gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Kalbimin ne kadar sert attığını gizlemek için güldüm. "Bir anlaşma yapalım derim."

"Anlaşma mı?"

Başımı salladım. "Eğer otuz yaşına geldiğimizde ikimiz de evlenmemiş olursak, birbirimizle evleniriz."

"Aman Tanrım," diye alay etti, bu dünya için fazla güzel yüzünde kuşkulu bir ifadeyle bana ayna tutmak için eğildi. "Bu çok aptalca, Jamie. Aynı zamanda gelmiş geçmiş tüm dandik romantik komedi filmlerinin konusu."

Omuz silktim ve suya bakmadan önce ellerimdeki kumları sildim. "Birileri korkmuş gibi görünüyor."

"Korkmuyorum. Bu aptalca." "Mm-hmm."

"Otuzuma kadar evlenmiş olacağım, Jamie. Ve sen de o zamana kadar kesinlikle kilitlenmiş olacaksın."

"Öyleyse endişelenecek bir şey yok," diye meydan okudum ve bakışlarımla onu tekrar kıstırdım. Elimi onunkine doğru uzattım. "Eğer on iki yıl içinde evlenmezsek, Bayan Shaw olacaksın."

Elime zehirli bir şeymiş gibi baktı. "Bu hiç adil değil. Benden önce otuz yaşına giriyorsun."

Omuz silktim. "Benim anlaşılmam, benim şartlarım. Anlaştık mı?"

Elime bakarken kara kaşları birbirine eğildi ve sonra gözlerini devirip dramatik bir huff çekerek elimi tuttu ve üç kez sıkıca salladı.

"Tamam. Ama bu aptalca ve anlamsız." Kazanan bir gülümsemeye gülümsedim.

"Çok tuhafsın," diye ekledi elini bıraktığımda. "Evet, ama yine de beni seviyorsun."

Beni sevdiğini biliyordum - tıpkı benim onu sevdiğimi bildiğim gibi. Belki henüz bunu söylemeye hazır değildik - en azından ciddi olarak. Ama ikimiz de biliyorduk.

B ile geçirdiğim o son günün her anını özümsemiştim, onu bırakmak istemiyordum, onu geride bırakmak istemiyordum. Ama yaptığımız anlaşmayla teselli buldum, aptalca bir şekilde bunun gerçekten önemli olduğuna, on yedi ve on sekiz yaşlarında bir söz verebileceğimize ve on iki yıl içinde olacağımızı bile bilmediğimiz yetişkinler olarak bunu bir şekilde tutabileceğimize inandım.

Ama bir yıl içinde küçük sörfçü kızımın Kaliforniya'nın yolunu tutacağını da biliyordum. Bunu yapmamasına imkan yoktu, hele ki kararını vermişken.

Ben de Kaliforniya'ya gittim, birinci sınıfı bitirdim ve onu bekledim.

Sonunda birlikte olabileceğimiz zaman için.

THREE

Sorry Not Sorry

B'yi tekrar görene kadar bir yıldan fazla zaman geçti.

Hayatım tamamen değişmişti - üniversiteye gittiğinizde genellikle olduğu gibi. Birinci sınıfımı çoktan bitirmiştım, ikinci sınıfta daha spesifik derslere gireceğim için heyecanlıydım ve kampüs içinde ve dışında öğrenci etkinliklerinin tadını çıkarıyordum... ne demek istediğimi anladıysanız.

Taşınma haftasıydı, Alder kampüsü U-Haul'ları boşaltan ve kutuları kampüs boyunca yurtlara taşıyan öğrenciler ve velilerle dolup taşıyordu. Ben çoktan taşınmış ve yerleşmişim, bu yüzden o hoş ve sıcak öğleden sonrayı basketbol sahasında, yanımdan geçen birinci sınıf öğrencileriyle flört ederek geçirdim.

Hayatımdaki her şey nihayet rayına oturmuştu.

Alder'i seviyordum - amcamın kabul ofisinde tanıdığı biri sayesinde son dakikada kabul edilmişim. Doğrusu, lisede üniversite başvurularımı etkilemek için çok çalışmamıştım, bu yüzden ilk başta bekleme listesine alınmıştım. Babam ve amcam Alder'den mezun olsalar da UC San Diego'ya gitmeye razıydım.

Ama amcam bunu kabul etmedi.

Ve ipleri eline alıp beni içeri soktuğunda, bu konuda neden bu kadar kararlı olduğunu anladım.

Alder her yeni yetişkinin ıslak rüyasıydı. Kampüs muhteşemdi, sahile yakındı ve arazide alkole izin veren tek üniversitelerden biriydi. Intramural basketbol takımındaydım, hiçbir zaman kırk öğrenciden fazla sınıfım olmadı ve profesörlerim beni

isim. Buna bir de yurttta bir yabancıyla ranza paylaşmak yerine kendi odanız olduğu gerçeğini eklediğinizde beni ikna etmişti.

Neyse ki, ilk yılımdaki oda arkadaşım çok havalıydı, tekrar birlikte kalmaya karar vermiştik. Benim için fazla zekiydi ve bir yerlere gelme konusunda benden çok daha istekliydi ama ruhunu ve yanında getirdiğı kızları seviyordum.

B'yi unuttuğumu söylemek istemiyorum çünkü bu yalan olur. Mezun olduktan sonra tüm yaz boyunca onu takıntı haline getirdim ve birinci sınıfa başlayalı birkaç ay olana kadar bu takıntı azalmadı. Ama ondan sonra bile, o hep oradaydı, zihnimin arkasında, göğsümün namlusunda uğuldayan bir varlık gibi. Onu hissediyordum. Onu arzuladım.

Onu bekledim.

Ve evren sonunda sabrım için beni ödüllendirmeye hazır olduğunda, onu bana doğru teslim etti.

Kolumun altına sıkıştırdığım basketbol topu ve tenime yapışan tişörtümle kampüste yürürken saçlarımdan gözlerime ter damlıyordu. Birinci sınıf öğrencileri koşuştururken, aileleri arkalarından telaşla bakarken, kişiliklerin karışımına kendi kendime kıkırdadım.

Yurduma gitmek için, birinci sınıf öğrencilerinin yurtlarını bulmalarına, kulüplere kaydolmalarına ya da özel öğretmenlere bağlanmalarına yardımcı olmak için kurulmuş sıra sıra masaların yanından geçmem gerekiyordu ve endişeli kalabalığın arasından eğlenen bir gülümsemeyle geçtim.

Önce saçını gördüm.

O gür, yabani bukleler hafif esintiyle dalgalanıyor, güneş bulutların arkasından sıyrılıyor ve eğer deneseydim muhtemelen hafızamda canlandırabileceğim o çillerin üzerine bir ışık huzmesi düşürüyordu. Giydiğı beyaz şortun içinde bacakları kilometrelerce uzanıyordu - mütevazı ama uygun olandan biraz daha uzun süre bakmama neden olacak kadar kısa. Şortla birlikte giydiğı bebek mavisi atlete bir bakışım, onun

Bir şekilde daha da sıkılaşırmıştı ve yazın ne kadarını sörf tahtasında geçirdiğini merak ettim.

Gözlerime inanamayarak onu izlerken kalbim bir bas davul gibiydi. Kaliforniya'da okula gitmek istediğini biliyordum ama buraya geleceğini hiç tahmin etmemiştim.

Omzundaki JanSport çantasını düzeltirken ve Alder Üniversitesi polosunu giyen öğrenci yurt bilgilerini ararken usulca gülümsüyor, etrafına bakınıyordu. Yanına vardığımda ne söyleyeceğim ya da ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen ayaklarım beni otomatik olarak ona doğru götürdü.

Kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı. Ona kollarımda ihtiyacım vardı.

Elimdeki basketbol topunu yakındaki bir bankın altına sıkıştırarak onun durduğu yere doğru ilerledim, göğsüm beklentiyle gerilmişti.

Ona yardım eden öğrenci tanıdığım bir kızdı - Melanie Baroque. O da benim gibi ikinci sınıftaydı ve kampüs hayatının her alanına dahil olmayı seven kızlardan biriydi. Şımarık ve tatlıydı ve geçen sonbaharda bir basketbol maçından sonra onu yurduma götürdüğümde, onun da memnun etmeye hevesli olduğunu öğrenmiştim.

B'nin arkasındaki masaya yaklaştığımda Melanie parmaklarını şıklattı. "Ah! Buldum!" Önündeki yığından bir dosya aldı, içeriğini kontrol ettikten sonra tekrar B'ye baktı. "Brecks, değil mi?"

Sörfçü kızım için çok kötü bir isim olan bu ismi duyunca midem bulandı ve bunun onu nasıl etkilediğini gördüm. B'nin gülümsemesi kayboldu, omuzları çöktü ama nefes almakta zorlandı ve cevap vermek için ağzını açtı.

Ondan önce
ben söyledim.
"Adım B,"
dedim.

Donup kaldığını gördüm, yüzünü bana dönerken vücudu kaskatı kesilmişti. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi, gözleri kocaman açılmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Gözleri her santimimi takip ediyordu ve yanaklarında beliren kızarıklıkla

içimde bir ihtiyaç kabardı.

yaptı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda yanına kaydım, bakışlarını tutarken yüzümde çarpık bir gülümseme vardı.

"Sadece B."

B hala olduğu yerde donup kalmıştı, gözleri beni içine çekiyordu ve yutkunmanın, konuşmanın onun için ne kadar zor olduğunu fark ettim.

"Saçını kestirmişsin," diye nefes aldı sonunda.

Kıkırdadım ve ona dokunmak için uzanmaktan kendimi alamadım, parmaklarım burnuna dokunmadan önce yanağında kayıyordu. "Ve burnunda bir hızma var."

Gülümsedi, beni izlerken hâlâ trans halindeydi ve yurt bilgilerini verirken Melanie'ye zerre kadar dikkat etmediğini biliyordum. Sırıtarak masanın üzerinden uzandım ve Melanie'ye göz kırparak zarfı ve anahtarları aldım.

"Seni gördüğüme sevindim Jamie. Nasılsın?" diye sordu bana kirpiklerini kırıştırarak.

"Bilirsin işte, hep aynı şeyler. Sanırım bunu ben hallederim," dedim zarfı kaldırarak. "Kendine iyi bak, Melanie."

Melanie'nin o bakışıyla beni hâlâ istediğini anlatmaya çalışmasını görmezden geldim ve B'yi masadan uzaklaştırıp kalabalığın içindeki bir açıklığa doğru yönlendirdim.

"Sanırım siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz?" diye sordu, Melanie'nin hâlâ bana baktığı yere doğru başını sallayarak.

Omuz silktim. "Öyle de denebilir."

Alay işe yaradı ve B gözlerini o kadar sert devirdi ki beyin maddesini gördüğünden oldukça emindim.

Güldüm - uzun zamandır attığım en içten, en samimi kahkahaydı - benimle aynı havayı soluyacak kadar yakın olmasından duyduğum saf sevinç beni kahrediyordu. Sonunda durduğumda başımı salladım ve kollarımı açmadan önce ona bir mucize gibi baktım.

"Buraya gel."

"İğrenç," dedi otomatik olarak, başını salladı ve diğer tarafa doğru yürüdü. "Bir spor çorabının içinde sevişen iki fareden daha terlisin."

"Oh, hadi ama," diye alay ettim arkasından, zaten takip ediyordum. "Sadece biraz terledim."

Ve sonra, kollarımı ona doladım ve onu döndürürken göğsüme sarıldım. Ciyakladı, güldü ve ben sonunda rahatlayıp ayaklarını tekrar sağlam zemine basana kadar çırpındı.

"Neden bu kadar terlisin?" diye sordu gülerek. "Peki sen neden buradasın?"

"Sahada basketbol oynamayı yeni bitirdim. Ben de burada okula gidiyorum. Sanırım artık ikimiz de burada okuyoruz," diye ekledim ve Kampüs Konutları'ndan gelen zarfı elime aldım.

Elimden kaptı ve içindekilere göz gezdirdi, sonra da anahtarlar için elini uzattı.

"Buraya gittiğini bilmiyordum," dedi ama kızarması onu ele verdi.

"Elbette," dedim. "Beni takip etmen sorun değil, B. Belki de hoşuma gidiyordur."

"Sen öyle san," diye cevap verdi, burnu hâlâ kâğıtların üzerindeydi. "Cidden, UC'de olman gerekiyordu. Ne oldu?"

"Sana bahsettiğim amcamı hatırlıyor musun? Kaliforniya'daki bir üniversitede bağlantıları olan?"

Başını salladı ve ben de tüm kampüsü işaret etmek istercesine kollarımı iki yana açtım.

"Babamın ve amcamın mezun olduğu üniversiteye bakıyorsunuz, ikisi de Muhasebe bölümünden mezun. İlk başta başvurum bekleme listesindeydi ama amcam Kabul Kurulu'ndan birkaç kişiyi tanıyor ve biraz sihir yaptı."

"Ve işte buradasın," dedi kirpiklerinin arasından bana bakarak. Gözlerinin üzerimde olması, bana tekrar bu kadar yakın olduğu için midesinin düğüm düğüm olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

"Buradayım," diye tekrarladım.

Başını salladı ve bakışlarını tekrar zarfa çevirdi. Varlığımdaki her hücre onun yaklaşmasıyla uğuldadı, tüm olasılıkların inatçı parlaklığı beni kör etti.

"Demek sonunda Kaliforniya'ya varabildin," diye düşündüm.

Sonra başını kaldırdı, gözleri yaramaz ve çekiciydi. Bunu ne zaman yaptığını bildiğinden bile emin değildim, bana öyle bir baktı ki taşaklarım karıncalandı ve ona dokunma isteğiyle ağzım kurudu. Masum rolü yapıyordu ama bakışları bana başka bir şey söylüyordu.

"Sanırım yaptım," diye nefes aldı.

O anda bencildik, gözlerimiz birbirimizi yutuyordu ve ben şimdiden günümüzün geri kalanını, gecemizin geri kalanını, hayatımızın geri kalanını planlıyordum. Milyonlarca görüntü gözümün önünden geçti - kampüsteki şenlik ateşi partileri, kütüphanede ders çalışılan geç geceler, dalgalarda sörf yapılan erken sabahlar, çarşafalara dolanmış tembel öğleden sonraları...

Ama her şey bir anda silindi çünkü oda arkadaşım bir anda ortaya çıktı, B'yi arkadan yakaladı ve onu benim yaptığım gibi döndürdü.

İlk içgüdüm ona sert bir yumruk atmaktı, tam burnuna. İçimden gelen bir tepkiydi, denesem de kontrol edemezdim ve onu tekrar yere bırakır bırakmaz, tam da bunu yapmak için ileri atıldım.

Ta ki o konuşana kadar.

Ethan, "Aman Tanrım, ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutuyordum," dedi.

Sonra, bir filmdeki lanet bir prens gibi sırtını eğdi ve onu her zaman hayal ettiğim şekilde öptü.

Onu gördüğümde, onun için nasıl eridiğini, tekrar ayağa kalktığında ona dünyasıymış gibi nasıl baktığını gördüğümde midem bulandı. Elleri kızın yüzünü çevreliyor, ona saygı duyuyor ve birbirlerine aşıkmiş gibi gülümsüyorlardı.

Hasta olacaktım.

Uzun bir duraksamadan sonra aptal aşk hastası bakışlarını kesmeyince boğazımı temizledim ve bu Ethan'ı sarsmış gibi göründü

şimdiki ana geri döndü. Canlandı ve daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi B'yi kolunun altına sıkıştırdı.

Sanki onun sahibiymiş gibi.

Yumruklarım iki yanımda kıvrıldı.

"Ve görüyorum ki oda arkadaşım ile tanışmışsın!"

B'nin gözleri büyüdü ve bakışlarında dans eden bir düzine soruyla bana döndü, ama ben sadece çenemi sıktım ve mide bulandırıcı parçaları yavaşça bir araya getirdim.

Ethan yaz için Florida'ya gitmişti. Bana bir kızla tanıştığını söyledi. Bana aşık olduğunu söyledi. Kızın buraya geleceğini söyledi. Bana First Lady'sini bulduğunu söyledi - çünkü o pislik bir gün Başkan olmak istiyordu.

Bana onun hakkında her şeyi anlattı.

Ama bana onun adını hiç söylemedi.

"Jamie senin oda arkadaşın mı?" B ciyakladı.

"Evet," diye yanıtladı parmağıyla ikimizin arasını işaret ederek. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Hayalini kurduğum tüm o olasılıklar bir duman bulutu içinde kayboldu ve ben bunu hissettim - "Liseye birlikte gittik" cevabını verirken o anda sertleştiğim taşı.

B yutkundu. "Evet. Eskiden en iyi arkadaşım ile çıkmıştı."

En iyi arkadaş kelimesi içimi parçaladı ve dişlerimi birbirine geçirdim.

"Huh!" Ethan sırtarak düşündü. "Dünya ne kadar da küçük!"

B'ye, Ethan'a, ellerinin birbirine dokunduğu yere bakarken burnum alevlendi. Ve kelimenin tam anlamıyla hasta olacağımı fark ettim.

"Ben de duş almak için yatakhaneye dönüyordum," dedim. "Sonra görüşürüz Ethan."

"Görüşürüz, kardeşim."

Kendime B'ye son bir kez bakma izni verdim ve sonra koşarak uzaklaştım, kampüsün geri kalanında yurdumuza doğru koşmadan önce basketbol topumu bankın altından aldım.

Oraya vardığımda doğruca tuvalete koştum ve öğle yemeğimi teslim ettim.

B'nin benim olacağına dair kurduğum tüm hayallerle birlikte.

- - -

Hakkımı yemeyeyim, ondan sonra B'den uzak durmaya çalıştım.

O kızın varlığında ahlaki pusulamın şaştığını deneyimlerimden biliyordum, bu yüzden o Ethan'la birlikteyken yurttan çıkmaya özen gösterdim ve zamanımı başka kızlarla geçirerek B'nin içimde bıraktığı boşluğu doldurabileceklermiş gibi davranmaya çalıştım.

O partide B'nin küçücük, sıcak pembe mayosuyla, göğüslerini çenesine kadar kaldırmış bir şekilde ortaya çıkmasıyla uzak kalmak istemediğimi fark ettim - ve Ethan'la arkadaşlığımı mahvetmeden onunla birlikte olmanın bir yolunu bulmalıyım.

Ben de onunla arkadaş olmaya karar verdim.

Kendime sadece arkadaşı olabileceğimi söyledim. Çizgiyi aşmadan, onu erkek arkadaşıyla zor durumda bırakmadan, kendime işkence etmeden onunla takılabilirdim. Buna gerçekten inanmış olmam şimdi beni güldürüyor, ama o zamanlar kendimi o kadar ikna etmişim ki onu takılmak için aramaya başladım.

Ve beni görmezden gelmeye çalıştığında, işteki vardiyasından sonra ortaya çıktım ve hayır cevabını kabul etmeyeceğime karar verdim.

O günün nasıl geçtiğini, San Diego'da arabayla dolaşırken onu tekrar yolcu koltuğuma oturtmanın nasıl hissettirdiğini biliyorsunuz. Ona şehri tanıttım, bir yandan da onunla tekrar birlikte olmanın verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

Buna degeceğini fark ettim. Onu her şekilde alacağım.

Belki de ona olan tutkumu bir kenara bırakıp sadece arkadaş olmaya razı olabilirim diye düşündüm. Ama UC San Diego'daki yılan bahçesindeyken, kendime yalan söyleme konusundaki bu saçma girişimim paramparça oldu.

O anda nasıl göründüğünü hala hatırlıyorum, ikimiz yüksek çalılar ve çiçeklerle korunurken seks kelimesinden bahsedildiğinde yüzü kızarmıştı. Her şey ona aşk kitapları hakkında takılmamla başlamıştı ama sonra bu takılma cinsel bir ihtiyaca dönüştü.

Onu neyin azdırdığını, neyin çözülmesine neden olduğunu bilmeliydim.

Bundan da öte - Ethan'ın onu nasıl yüzüstü bıraktığını bilmek zorundaydım, sadece kendi bencil zevkim için bile olsa.

"O iyi. İyi..." dedi, sonunda Ethan'ın yatakta nasıl olduğunu anlatması için yaptığım ricayı kabul ederken bana bakamıyordu. "Sadece daha heyecanlı olmasını isterdim. O çok tatlı, nazik ve bu güzel ama..."

Sözleri soldu, yanakları öncekinden daha da koyu bir kırmızıya büründü.

"Gerçek bir tutku yok. Aciliyet yok. Kulağıma fısıldanan tatlı sözler hoşuma gidiyor ama bazen sadece yatağa atılmak istiyorum, anlıyor musun? Hırpalanmak. Sanki ellerini üzerimden çekmeyi düşünemiyor."

Her kelimeyi nefes nefese, istemeden seksi bir sesle söylüyordu. Muhtemelen birilerinin bizi duymasından korktuğu içindi, ama bu beni derinden etkiledi ve içimde ilkel bir ihtiyaç uyandırdı. Sözlerini kafamın içinde ateşli bir döngüde tekrarladım.

Yatağa atılmış...

Hırpalanmış...

Sanki ellerini üzerimden çekemiyormuş gibi.

Keşke bunları ne kadar yoğun bir şekilde hissettiğimi, sadece söylemesi halinde kıyafetlerini nasıl parçalayacağımı ve kendimi onun içine nasıl gömeceğimi bilseydi.

B sonunda bakışlarını benimkilere çevirdiğinde bulutlar üstümüzden kayıyor, güneş üzerimizde parlıyordu. Nefesimi sabit tutmaya, ellerimi yanlarımda tutmaya, o elleri saçlarının arasına sokmamaya ve tam o anda ağzımı onunkine yapıştırmamaya çabaladım - Ethan'a lanet olsun.

Bir şekilde kendimi kontrol ettim. Ve sadece üç aptalca kelime söyleyebildim.

"Anladım."

Ertesi sabah onu ilk Kaliforniya sörfüne götürme sözüyle yurduna bıraktıktan sonra koşarak yurduma döndüm, eve geldiğimde Ethan'ı görmezden geldim ve kendimi banyoya kilitledim.

Pantolonum ve külotum bir anda yerdeydi, suyu dayanabildiğim kadar sıcak akıttığımda zonklayan sikim elimdeydi. Bir elimi serin fayans duvara dayayıp diğer elimle beni okşarken, B'yi duşta benimle hayal ettim, ıslak buklelerini ve adımı inletirken dudaklarından damlayan suyu hayal ettim. Her şeyi hayal edebiliyordum - gözlerini kapayışını, benim için açılan ağzının şeklini, karnının yağsız kaslarının uyluklarının tepesine kadar inişini.

Bir iniltiyle boşaldım ve bu sırada onun adının dudaklarımdan dökülmesine izin verme dürtüsüne direndim.

O gece, alarmım çalana kadar huzursuz bir uykunun içinde dönüp durdum ve sabahın o kadar erken saati olmasına rağmen çok hızlı bir şekilde ayağa fırladım.

Onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Panolarımızda olmak, onu kendime ayırmak ve biraz daha uzun süre hayal kurmak için sabırsızlanıyordum.

Arkadaşlar, kıçım.

Yatakhanesine gittiğimde, sadece sesinden bile zar zor uyandığını anlayarak onu aradım. Ve kapıyı açtığında, mümkün olan her seviyede test edildim.

B'nin üzerinde, kahverengi tenini saran lacivert bir erkek şortu ve daha da küçük beyaz bir tişörtten başka bir şey yoktu. İçine sütyen giymemişti ve sabahın serin havası göğüs uçlarına vurdukça tüyleri diken diken oluyor, karnı, kolları, kalçaları boyunca tüyleri diken diken oluyordu...

Tek kelime etmeden bana doğru uzandı, elimi sanki kendisine aitmiş gibi tuttu ve beni içeri çekti.

Kalbim göğsümde küt küt atıyor, kıçının yanaklarının oğlanın altından dışarıya baktığını görünce sikim seğiriyordu

beni odasına götürürken şort giydi. Kapıyı arkamızdan kapattı, doğruca yatağa girdi ve beni de yanına çekti.

Nabzım kulaklarımda bir tekme davulu gibiydi. Öyle olduğunu sanmıştım. Onun da beni istediğini sanmıştım. Güneş doğmadan önce beni oraya sürüklediğini ve böylece karanlıkta savaştığımız günahı işleyebileceğimizi düşündüm.

Yorganı üzerimize çekti, duvara bakacak şekilde döndü ve küçük vücudu benimkine doğru kıvrıldı. Kıcı ereksiyon halindeki sikime sürtünüyordu ve ben bu sıcaklıktan, kalçalarını mutlu bir şekilde kıvrıp iç çekişinden sert bir nefes aldım.

İşte o zaman fark ettim.

Uyanık bile değildi.

Elbette uyanıktı - en azından yürüyebilecek, kapıları açabilecek ve yatağa geri dönebilecek kadar. Ama aslında uykuda yürüyordu, muhtemelen önceki günümüzden o kadar yorgundu ki yorgunluktan ne yaptığının farkında değildi.

İçimi çektim, bir şey söylemeden önce kendime birkaç dakika izin verdim. Ellerimi saçlarında gezdirdim, bana dolanmasının sıcaklığının tadını çıkarırken aletimin yerleşmesini diledim.

Sonunda kendimi toparladığımda kulağına fısıldadım.

"B, UYAN."

"Mmmm," diye mırıldandı, çalar saatini bulmaya çalışıyormuş gibi arkasından vurdu. Onun yerine bana vurdu, eli tişörtümü çekiştiriyordu. "Uyu."

Kıkırdadım. "Haydi. Sabah sörfünü yakalamak istiyorsak gitmeliyiz."

Gerçekten uyandığı anı hissettim - kaskatı kesilişini, nabzının dört nala hızlanışını. Elini aceleyle benden çekip yorganı üzerinden attığında gözlerinin fal taşı gibi açıldığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

"Buraya nasıl girdin?" diye fısıldayarak bağırdı ve saati okumak için telefonunu eline aldı.

"Beni içeri sen aldın, aptal. Seni ben çağırdım."

"Ne?" Telefonunu karıştırdı ve arama kaydını gördüğünü varsaydım, çünkü kaşlarını daha da çattı. "Kafam çok karışık."

Yatağın kenarına oturdum - çoğunlukla aramıza mesafe koymak için, şimdi o lanet olası erkek şortunu tekrar görebiliyordum. "Beni içeri aldın. Sonra elimi tuttun ve yatağa geri sürünmeden önce beni buraya çektin."

"Aman Tanrım." Alnına vurdu ve ben de güldüm. "Sakin ol. Sadece yorgunsun. Bunu başka bir zaman yapabiliriz. dinlenmek istiyorsun."

"Hayır," dedi hızla, yanımdan geçip yataktan kalktı. Çekmecelerinden birinden bir mayo aldı ve banyoya yöneldi. "Üstümü değiştirmem için bana bir saniye ver."

"Yapmak zorunda değilsin, yapabiliriz-"

"Sörf yapmak istiyorum. Neredeyse iki aydır buradayım ve hala sörf yapmadım. Zaten Kaliforniya'ya gelmek istememin en büyük nedenlerinden biri de buydu."

Denedim.

Onu kalması için ikna etmeye çalıştım.

Bizi bu durumdan kurtarmaya çalıştım.

En azından kendime böyle söyledim.

Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Tamam o zaman. Git giyin. Ben G Lot'a park ettim."

Sörf tahtasını alıp cipime yöneldim ve B'yi beklerken kendime sert bir konuşma yaptım.

"O senin değil. Ona sahip olamazsın. Bırak onu. Bırak onu. git."

Yüzünde alev alev yanan bir gülümsemeyle cipime doğru zıpladığında, bunun nafiye olduğunu biliyordum.

Sahile vardığımızda ona bir dalgıç kıyafeti aldık ve güneş uzanıp bize günaydın dediğinde, küçük sörfçü kızımın ilk dalgasını yakalaması için kürek çektik. Sörf tahtamın üzerinde onun yanında oturup konuşurken kendimi evimde gibi hissettim.

ve bir sonraki dalgayı bekledik ve orada - sadece ikimiz - bütün sabah ve öğleden sonra vardık.

Kampüse dönmesi gerektiğini söylediğinde saat iki civarıydı. Cali dalgalarına hazırlıklı olmadığı için onunla dalga geçmiştım ama Ethan'la randevusu olduğu haberini verince hemen çenesini kapatmasını söyledim.

Bana söylediğinde duygularımı kontrol etmek için elimden geleni yaptım ve ayrılmadan önce son bir dalga sörfü yaptık.

Tahta kaldırımdan cipe doğru yürürken ikimiz de sessizdik. Ama ben çoktan hissetmişim, şeytanın kendisi içimde kıpırdanıyordu. Aptalca bir şey yapmak üzere olduğumu daha olay gerçekleşmeden biliyordum. Sadece nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Sörf tahtalarımızı yükledim, üzerime bir tişört geçirdim ve B'nin dalgıç kıyafetini çıkarıp yerine büyük boy bir kazak giymesini izlememeye çalıştım. Suyu, okyanusun üzerinden inişe geçen güneşe bakarken hâlâ biraz titriyordu. Saçları altın bir hale gibi etrafına savruluyordu.

Yanına kaydım, dirseklerimi onunkinin yanındaki parmaklığa dayadım.

"Kaliforniya'da olduğumuza inanamıyorum," diye nefes aldı. Gülümsedim. "Birlikte."

Bana bakmak için döndüğünde güneşe karşı gözlerini kısmıştı, gri gözleri o ışıktaki neredeyse maviydi. "Bugün için teşekkür ederim Jamie. Dün için de."

"Daha yeni başlıyoruz," dedim.

Bir süre öylece durduk, ikimiz de sessizdik.

Öp onu, diye fısıldadı şeytan.

Ama onunla biraz daha mücadele ettim.

"Bu arada, sormak zorundayım. Neden push- up sütyenini evde bıraktın? Onunla sörf yapmaya çalışmanı görmek için sabırsızlanıyordum" diye takıldım.

Dudaklarının kenarında bir gülümsemeyle beni dürterek ters ters baktı. "Bu bir havuz partisiydi, tamam mı? Beni erkek gibi gösteren sörf üstlerimden biraz daha gösterişli bir şeye ihtiyacım vardı." Sonra göğsüne baktı.

Heteroseksüel bir erkeğin takdir edeceği kadar göğüs dekoltesi olduğunu göremiyorsa.

"Demek o gece bir gösteri yapıyordun, ha?" "Şey, **görüyorsunuz**, birisi beni görmezden geliyordu,"

karşılık verdi. "Bu yüzden biraz dikkat çekmek için bir yol bulmam gerekiyordu."

Burnunu kıvırdı, dilini biraz dışarı çıkararak bana baktı ve gülmek istedim. Tanrım, keşke sadece gülüp cipe binebilseydim ve o sadece arkadaş görüntüsünü koruyabilseydim.

Ama yapamadım. Gülümseyemedim. Göğsümden taştan özlemle ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Erkek çocuğuna benzemiyorsun, bilgin olsun," dedim. Güldü ve bu ses beni mahvetti.

Daha da yaklaştım, sonunda istediğime boyun eğdim. Elim tuzlu saçlarına kaydı ve gülmeyi kesti. Nefes almayı bıraktı, ben de bıraktım.

"Ve seni görmezden gelmiyordum. Senden kaçıyordum. Uzak durmaya çalışıyordum." Yutkundum, bakışlarım dudaklarına düşmeden önce gözlerini aradım.

Öp onu.

Diğer elim de yüzünü çevreleyen saçlarının arasına girdi.

Öp onu.

"Kendimi bunu yapmaktan alıkoymaya çalışıyordum."

Onu kendime çektim, dudaklarını kendi dudaklarımla ısırdım ve şeytan neşelendi.

İkimiz de nefesimizi tuttuk, öpücük o kadar güçlüydü ki sanki tüm evren onunla birlikte yer değiştirdi. Beni itip kakmasını bekler gibiydim.

Ama yapmadı.

Daha fazlasını isteyerek ayak parmaklarının üzerine bastırdı, elleri gömleğimi yumrukladı ve ikimiz birlikte nefes verirken benimki saçlarını sıkıca kavradı. Bunu duyunca, onun da bunu istediğini bildiğim için hayvana dönüştüm. Dolgun alt dudağını bir iniltiyle dişlerimin arasına aldım, sadece öpmek için bıraktım

onu daha da sertleştirmek, beni içeri alana kadar dilimi dudaklarının kenarında kaydırmak için.

Bacakları titriyordu ve ona daha sıkı sarıldım, bana güvenebileceğini, ona sahip olduğumu, her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağladım.

Ama iyi değildi.

Çünkü oda arkadaşımın kız arkadaşını öpüyordum. O da beni aldatıyordu.

Farkına varmak beni şimşek gibi çarptı ve öpüşmemizi kestim, alnımı onunkine lanetle bastırdım. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, hâlâ o çizginin üzerinde dans ediyorduk, ikimiz de umutsuzca çizginin üzerine tırmanmak istiyorduk ama bunu yapmamamız gerektiğini biliyorduk.

"Jamie, ben-"

"Bir erkek arkadaşın var. Biliyorum."

Gitmesine izin verirken tekrar küfretme dürtüsüyle savaştım ve bunu yapar yapmaz ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim ve sonra başımın üstüne koyup kendimi aptal gibi hissederek otoparka baktım.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

İçimde kabaran duygulara karşı gözlerimi kapattım. Ona bakamadım. Az önce ona yaptırdığım şeyle yüzleşemezdim.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı hayatımın en uzun anıymış gibi hissettiren o andan sonra ve cevap vermemi beklemeden yolcu koltuğuma kaydı.

Onunla birlikte cipe binmek için cesaretimi toplamam biraz zaman aldı ve bindiğimde ona bakmadan kontağı çalıştırdım. alma listesini de açamadım.

Her şarkı bana onu hatırlatıyordu.

Bu yüzden rüzgârın müziğimiz olmasına izin verdim ve sessizlik içinde kampüse doğru geri döndük.

Ta ki telefonu çalana kadar.

B ekrana kaşlarını çattı ve zayıf bir sesle cevap vermeden önce zorlukla yutkundu.

"Hey, bebeğim."

Direksiyonu daha sıkı kavradım, yanlışlıkla gaza çok sert bastım. Bir hız sınırı tabelasının yanından geçene kadar bunu yaptığının farkına varmadım ve yirminin üzerinde olduğumu fark ettim.

Yavaşladım, dinledim.

"Şimdi yoldayım," dedi B. "Dinle, gerçekten çok yorgunum, başka bir akşam yemeğe çıkabilir miyiz?"

Göğsüm suçluluk duygusuyla ağrıyordu ve B'ye bir bakış attığımda Ethan konuşurken gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandı bir dakika sonra. "Bana bir saat ver, sonra oraya gidebilirsin."

Kampüse girdiğimde görüşmeyi sonlandırdı ve Jeep'i G Lot'a park ettiğimde hemen kapı koluna uzandı.

O çekmeden önce kilit düğmesine bastım.

"Özür dilerim, B."

Gözlerini kapattı, umutsuzca silmek istediğim tek bir gözyaşını serbest bıraktı, ama ellerimi direksiyonda tuttum.

"Ethan harika bir adam ve seni önemsiyor, senin de onu önemseddiğini biliyorum. Ve bugün yaptığım şey bencillikti. Aptalcaydı."

Her şeyi mahvettim. Her şeyin içine ettim. Onu kaybettim.

O anın onunla yaşayacağım son an olup olmadığını bilmiyordum ama öyle olma ihtimaline karşı, bildiğinden emin olmalıyım.

"Seni öptüğüm için üzgün değilim," dedim.

Gözleri biraz açıldı ve tereddütle benimkileri buldu.

"Ama öpmek için benim olmadığın bir zamanda bunu yaptığım için üzgünüm."

Alt dudağı titredi, gözleri uzun süre benimkileri aradı. Sonra kırık bir sesle, "Ben de üzgünüm. Sanırım bu kötü bir fikirdi."

"Hayır," diye karşı çıktım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Sonra direksiyonu bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Dinle, söz veriyorum, bir daha böyle bir şey yapmayacağım. Ama lütfen beni kendinden uzaklaştırma. Hâlâ arkadaş olabiliriz, B. Seni kaybetmek istemiyorum."

Gözlerimle elimden geldiğince yalvardım, beni -gerçek beni- sadece onun bildiği beni görebilmesini umdum.

"Lütfen, arkadaşın olmama izin ver."

Bana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyormuş gibi baktı ve yaptığım şeyden sonra onu suçlayamazdım. Ama bakışlarını sabit tutarak her kelimemde ciddi olduğumu bilmesini sağladım.

"Tamam," dedi
sonunda. Rahat bir
nefes aldım.

"Ama yapamayız.... Yapamam..." Elini arkasına, sahile doğru salladı ve ben de başımı salladım.

"Biliyorum."

O da başıyla onayladı. "Tahtamı taşımama yardım eder misin?"

Özellikle de Ethan'ın duş alıp B. ile randevusu için hazırlanmasını izlemek için tam zamanında yurda döndüğümde... Sanki ben zaten bilmiyormuşum gibi, Ethan'ın ne kadar harika olduğunu anlatırken gülümsüyordu, aşık bir köpek yavrusu gibiydi.

Gittiğinde tek düşünebildiğim onunla birlikte olduğuydu. Ona dokunuyor, öpüyor, tadına bakıyor olabilirdi.

Duvarımda bir delik açtım, bir canavar gibi homurdandım ve o eve gelmeden önce tamir etmem gerektiğini fark ettim. En azından bu bana bir proje veriyordu, aklımı onların birlikte olmasından, ondan uzak tutacak bir şey.

Tabii ki işe yaramadı.

Hiçbir şey işe yaramadı.

O gece göğsümde yumruk büyüklüğünde bir delikle tavana bakarak uyandım.

Her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Birkaç adım geri atarız ve iyi oluruz diye düşünmüştüm.

Ama Ethan aptal değildi. Yarattığım tehdidin kokusunu almıştı ve B'ye benden uzak durmasını söylediğinde o orospu çocuğunu suçlayamazdım bile. İkisi de bana söylemeden ona sorduğunu biliyordum, çünkü her hafta takılıyorken bir anda beni görmezden gelmeye başlamıştı.

Buna saygı
duydum.
Ben de itaat
ettim.

Ta ki dünyam yıkılana ve beni kurtarabilecek tek kişinin o
olduğunu bilene kadar.

FOUR *Us and Other People*

"HER ŞEY İYİ OLACAK, oğlum," dedi babam o soğuk Şubat sabahı, ama sesinin sertliğinden bunun bir yalan olduğunu anlayabiliyordum. Ya da en azından tam bir inançla veremediği bir güvenceydi. "Sen sadece okuluna odaklan, tamam mı? Bunun için endişelenmeni istemiyorum."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, her şeyi sindirmeye çalışıyordum. "Nasıl endişelenmemem gerekiyor?"

"Baban durumu kontrol altına aldı," diye araya girdi annem ve yine sesi onu ele verdi.

Yutkundum, başımı salladım ve onlara inanmaya çalıştım.

"Durgunluklar olur. Müşterilerimizin kesinti yapabilecekleri yerlerde kesintiye gitmeleri doğaldır ve ne yazık ki biz genellikle kesinti yapmayı düşündükleri ilk yerlerden biriyiz. Ayrıca, eğer para kazanamıyorlarsa..."

"Bizim firmamıza ihtiyaçları yok," diye babamın sözünü bitirdim.

"Her şey kendi kendine düzelir. Her zaman düzelir," dedi annem ve yüzünü göremesem de babama nasıl bir uyarı bakışı attığını tahmin edebiliyordum. "Daha kötülerini de atlattık ve hayatta kaldık."

Zar zor, demek istedim ama ağzımı kapalı tuttum.

"Git eğlen!" Annem devam etti. "Sen bir üniversite öğrencisisin, yani tek sorumluluğun notlarını yüksek tutmak ve o diplomayı kazanmak, tamam mı? Ayrıca, B'nin orada seninle olduğunu söylememiş miydin?"

O zaman göğsüm kendi üzerine çöktü ve onlara söylememiş olmayı diledim. Ailem B'yi en az benim kadar seviyordu ve

Artık beni görmezden geldiğine göre, yarama bir tuz daha atmış oldu.

"Mm-hmm," diye başardım.

"Onu aramalısın. Seni dışarı çıkarsın ve kafanı dağıtsın. O her zaman seni nasıl gülümseteceğini bilir."

Karnıma indirdiğin yumruk için teşekkürler anne.

Birbirimize seni seviyorum dedikten ve yakında konuşacağımıza dair söz verdikten sonra görüşmeyi sonlandırdık ve başımı omuzlarımin arasına alarak yatağımın kenarına oturdum.

Hareket etmem gerekiyordu. Kafamın dışına çıkmam gerekiyordu.

Çabucak üstümü değiştirip topumu aldım ve sahaya çıktım, sabahı antrenman yaparak ve ter dökerek geçirdim. Dersi asmıştım ve umurumda bile değildi. Yine de sabah öğleden sonraya döndüğünde ve akşam çöktüğünde, eğer onlarla mücadele etmenin bir yolunu bulamazsam düşüncelerimle cehennemde olacağımı biliyordum.

Ve o anda istediğim tek kişi B'ydi.

Dudaklarımı birbirine dolayarak ve bunun kötü bir fikir olduğunu bilerek telefonumda onun adını arattım. Bana tek kelime etmeden, muhtemelen Ethan'la olan ilişkisinin sağlığı için biraz zamana ihtiyacı olduğunu açıkça belirtmişti.

Buna saygı duymalıyım.

Başıma gelenlerle başa çıkmak için başka bir yol bulmalıyım. Ama kalbim onun için öyle şiddetle acıyordu ki, bunu inkar edemezdim.

— **Neredesin? Seni almaya geliyorum. -**

Mesajı gönderirken midem bulandı ve telefonumu yatağın üzerine fırlattım, onun cevabıyla uğuldayana kadar bir daha bakmamaya çalıştım.

— **Ethan'la birlikte kampanya işleriyle uğraşıyorum. Erteleyelim mi?**

Küfür ettim.

Daha olgun, daha saygılı olan yanımin bana bu işin peşini bırakmamı söyledi.

Ama sadece onun adını görmek bile ona karşı aşırı sahiplenici olan yanımin galip gelmesine neden oldu.

— **Bugünlük işin bitmedi mi? Bekleyebilirim.**
Sadece benimle bir gezintiye  ık. -

Bir şeyler yazdığını gösteren küçük baloncukların zıpladığını gördüm. Hep birlikte yok olmadan önce birkaç kez görünüp kayboldular.

Beni görmezden geliyordu.

Bunu bir işaret olarak al, Jamie. Onu yalnız bırak. Seni görmek istemiyor.

Bir film koymayı denedim. Ders çalışmayı denedim. Hatta ilgi isteğini görmezden gelmeyeceğini bildiğim kızlar için telefonumda bulunan düzinelerce numaradan birine mesaj atmayı bile düşündüm.

Ama B ile birlikte olma, onu yolcu koltuğuma oturtma ve neler olduğunu ona anlatma düşüncesinden kurtulamıyordum. Başka kedi hik yeleri var mıydı bilmiyordum ama bir şeyden emindim:

Eğer ben viskiysem, o da beni tutan, yaşlanmama yardım eden, beni daha iyi yapan fı ıydı.

Ona ihtiyacım vardı.

Ve başka hiçbir şey yapamazdı.

Fazla düşünmeden telefonumu elime aldım ve onu aradım. Cevap vermedi, ben de tekrar aradım, tekrar ve tekrar.

Altıncı seferden sonra küfrettim ve en az hissettiğim kadar çaresiz bir mesaj yazdım.

— **Sana ihtiyacım var, B. Lütfen. -**

O küçük baloncukların tekrar zıplamasını izlerken kalbim boğazıma düğümlendi. Ama bu sefer.

— **Yirmi dakika sonra görüşürüz. Lot G. -**

 ki dakika içinde kapıdan çıkmıştım.

- - -

Alder kap şonlum ve eşofman altımla bile cipime yaslanmış B'yi beklerken biraz titredim. Sa larımla daha önce aldığım duştan dolayı hâlâ biraz nemliydi ve muhtemelen

O zamandan beri ellerimi üzerinde ne kadar çok gezdirdiğimden dolayı dağınıktı.

Spor ayakkabılarının kaldırıma yumuşak vuruşlarını duyana kadar gözlerim ayakkabılarımdaydı, düşüncelerim hızla akıyordu. Başımı kaldırdım, uzun zaman sonra onunla göz göze geldiğimde kalbim göğsümde durdu.

O da hissetmiş gibi durdu ve ben de onu içime çektim.

B de eşofman altı ve omzundan sarkan büyük boy bir kazak giymişti. Tek bir makyaj bile yapmamıştı ama teni güneş gibi parlıyordu, gözleri ıslı ıslıldı ve benden korktuğunu tek kelime etmeden bana gösterdi.

Bana yakın olmanın.

Eğer fırsat doğru olsaydı neler yapabileceğini.

Saçları sıkı, lüle lüle bukleler halinde omuzlarında duruyordu ve hâlâ hafif ıslaktı. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı, bekledi.

Kaşlarımı çattım, onu gördüğümde o yaşta tam olarak anlayamadığım duygular içimden geçiyordu, onu görmenin bile bana ne yaptığını fark ettim.

Beni yaktı, kıskançlıktan çıldırttı ve bir şekilde her şey yoluna girecekmiş gibi hissettirdi.

Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan cipimin yan tarafını ittim ve sonra o kollarımdaydı.

Onu sarıp sarmaladığımda sert bir nefes aldı, başımı onun başının tepesine koydum ve onu sıkıca kavradım. Tereddütlüydü ama sonra kolları bana da dolandı ve aynı şekilde bana sarıldı.

Onu yeterince yaklaştıramadım.

Ona sarıldığım her saniye içime ılık bir yaz esintisi gibi ferahlık yayılıyordu. Şampuanının narenciye ve tatlı kokusunu içime çektim ve ona sonsuza kadar böyle sarılabilmeyi diledim.

"Jamie," diye nefes aldı, uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Henüz değil," diye yalvardım.

Duraksadı ama göğsüme doğru başını salladı ve alnına bencilce bir öpücük kondurmadan önce ona bir süre daha sarıldım. Sonra gitmesine izin verdim, o yolcu koltuğumda her zamanki yerini alırken ben de cipe tırmandım.

Jeep'i sürüp bizi kampüsten çıkarırken hoparlörlerimden André Gagnon çalışıyordu. Onu nereye götürmek istediğimi biliyordum ama önce sadece sürmek istiyordum.

Sessizliğimi korudum, gözlerim yoldaydı. Vücudum onunla konuşma, ona neler olduğunu anlatma ihtiyacıyla uğulduyordu. Yolda birkaç kez boynumu kırdım, başparmağımı direksiyona vurdum, parmak eklemlerim direksiyonu kavradığım yerde bembeyazdı. B botlarını çıkarıp, çorapla kaplı tüylü ayaklarını ön konsolun üzerine koyana kadar rahatlamadım.

Onu öyle görünce içimi çektim, omuzlarımdaki gerginlik azaldı.

Yolda ikimiz de sessiz bir şekilde müziği dinleyerek iki saat geçirdik. Sonunda yavaşça Mission Valley ve Pacific Beach'ten geçerek Bird Rock'tan La Jolla'ya doğru yol aldık. İkimiz de camlarımızı açtık, B elini camdan dışarı sarkıttı ve hava dalgalarında sörf yaptı, çünkü sıcaklık hala ikimizi de donmaktan koruyacak kadar yüksekti.

Bir park yerine girdim, motoru durdurdum ve tek kelime etmeden arabadan indim. Bagajımdan hazırladığım büyük çantayı aldım ve yürümeye başladım.

B nerede olduğumuzu bile sormadı, sadece takip etti.

Küçük, تنها bir plaja girmeden önce birkaç küçük evin ve bir korunun içinden geçtik. Halka açık, gizli bir yerd - gerçi kenarındaki gösterişli evlere ne kadar yakın olduğundan çoğu insan buranın özel mülk olduğunu varsayıyordu.

Hazırladığım çantadan kalın bir battaniye çıkardım ve oturmadan önce sahile serdim. Tekrar B'ye baktım, örtünmesi için ikinci bir battaniye çıkardım ve yanımdaki yeri okşadım.

Botlarını çıkarıp yanıma uzandı ve ben de ikimizi battaniyeyle örttüm, ortak sıcaklığımız serin rüzgârın ısırığını hafifletti.

"Geleceğiniz için planladığınız her şey alevler içinde kalsaydı ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey olmasaydı ne yapardınız?"

B ellerinin üzerine yaslanmıştı, gözleri okyanustaydı ve biraz kaydı. "Yeni bir gelecek bulmak sanırım."

"Ya olmasaydı?"

Sonra kalçalarını göğsüne bastırdı ve bana bakmak için dönerken yanağını dizlerine dayadı.

Tanrım, o kızın bana bakışı.

Gözleri ay ışığında parlıyordu ve o gri havuzlar başlı başına bir okyanus gibiydi. "Neler oluyor Jamie?"

Yutkundum. "İşler zorlaştı, biliyor musun? Yani, üniversitedeyiz ama ekonominin şu anda ne kadar zor durumda olduğunu göremeyecek kadar aptal değiliz. Ama bunun beni doğrudan etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım kendimizi yenilmez hissettiğimiz yaşlardayız, sanki hiçbir şey bize dokunamazmış gibi, ama dokunabilir." Başımı salladım ve battaniyemizin kenarındaki ipleri karıştırdım. "Babamın şirketi batıyor. Hem de hızla. Ve ben burada, Kaliforniya'da, lanet olası üniversitede, onu kurtarmak için hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüzüm ama yine de ona bağlıyım."

Eli benimkine doğru o kadar hızlı, o kadar doğal hareket etti ki, sanki ait olduğu yer orasıymış gibi.

Avucumu onunkine doğru çevirdim, parmaklarımızı birleştirdim, sanki beni sabit tutan yerçekimiymiş gibi sıkıca tutundum.

"Ne kadar
kötü?" "Kötü,"
diye
mırıldandım.

Başını omzuma yasladı, o narenciye kokusu beni bir kez daha buldu.

"Ama iyi olma ihtimali var mı?"

Omuz silktim. "Sanırım her zaman bir şans vardır."

"O yüzden buna odaklan," dedi. "Jamie, bu şirketi baban

kurdu. Yirmi altı yaşımdan beri onun bir parçasıydı.

Yaşlı. Bu işe kan, ter ve gözyaşı döktü. Sizce küçük bir durgunluk onun hayallerini öldürecek mi? Bebeğini?"

Kaşlarımı çattım ve onun ne demek istediğini düşündüm.

"Asla," diye cevap verdi benim yerime. "Çünkü Shaw'lar savaşçıdır. İstedığınız bir şey gördüğünüzde - gerçekten istediğiniz - onun peşinden gidersiniz. Hepiniz. Ve baban şirketi hayatta tutmanın bir yolunu bulacaktır. Onun için başka bir seçenek yok." "O kadar basit değil," diye karşı çıktım. "İşler kötüye gittiğinde üst düzey muhasebecilere daha az ihtiyaç d u y u l u y o r . Ellerinde kalan birkaç müşteri ise daha ucuz seçenekler arıyor.

kendi ölümleriyle savaşmak değil."

"Tamam, ama bu durgunluk sonsuza kadar sürmeyecek. Eğer baban dayanabilirse-"

"Peki ya yapmazsa, B?"

O zaman ona döndüm, sesimin ne kadar sinirli çıktığından nefret ediyordum - ama tam olarak böyle hissediyordum. Ve bunu saklamak zorunda olmadığımı biliyordum, ona karşı değil.

"Sonra ne olacak?"

"O zaman baştan başlar, Jamie." O da benimle yüzleşmek için daha dik oturdu. "Ve sen de öyle. Ve bunu çözeceksin. Çünkü hayat böyle bir şey. Eve dönmek için mükemmel dalgayı bulana kadar kürek çekmek ve dalgalarla savaşmaktır."

"Yeniden başlayabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim, düşüncesi kalbimi çatlatıyordu.

B önümde oturana kadar hareket etti, tüm dikkatimi çekmek istiyordu.

Sanki zaten yokmuş gibi.

Sanki her zaman ona ait olmayacakmış gibi.

"Lisedeyken Noel arifesinde sana ne söylediğimi hatırlamıyor musun?"

Kaşlarım çatıldı ve başımı salladım.

"O zaman da ciddiydim, şimdi daha da ciddiyim. Üniversitede daha ikinci sınıftasın ve şimdiden iki staj yaptın ve yüksek lisansa kadar düşünmene bile gerek olmayan Yeminli Mali Müşavirlik sınavına hazırlanmaya başladın. Derslerinde başarılı oluyorsun ve

şehirdeki tüm o süslü etkinliklere katılarak bir ağ oluşturmak. Bunu yapıyorsun, Jamie. Tıpkı babanın yaptığı gibi kendi hayallerini gerçekleştiriyorsun. Bu durgunluk geçecek ve sen ne olursa olsun zirveye çıkacaksın çünkü sen busun."

O konuştuğunda kalbim daha da sakinleşiyor, ritmi sabitleniyordu.

Nasıl oluyor da bu kız bana bu kadar inanıyor?

"Haklısın," dedim kararlı bir iç çekişle. "Bunu yapabilirim."

"Yapabilirsin," dedi ellerimi avuçlarının içinde sıkarak.

O sıkışma beni öyle derin bir yerden vurdu ki, ışık ulaşamadı.

"Yalan söyleyip korkmadığımı söylemeyeceğim," diye ekledim. "Ama yapabileceğimi söylediğinde sana inanıyorum. Her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde sana inanıyorum."

"Güzel. Çünkü zamanın yüzde doksan yedisinde haklıyım."

Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Sanırım bu yaz eve gideceğim ve babamın işleri yoluna koymasına yardımcı olmaya çalışacağım."

"Yapmalısın. Senin için harika bir deneyim olur ve eminim baban da yanında olmanı çok ister."

"Benimle gelir misin?"

Daha iyi düşünmeden kelimeler ağızımdan uçup gitti. Onları kastetmişim - Tanrım, onları kastetmişim - ama gözlerinin genişlemesinden, onları yüksek sesle dile getirdiğim için aptal olduğumu anladım.

Ellerini benimkilerden çekti ve bu kayıp karşısında burnum alev aldı.

"Yaz için planlarımın ne olduğunu henüz bilmiyorum. Ama bensiz de iyi olacaksın."

"Son zamanlarda kendini geri çekiyorsun," diye fısıldadım. Başını iki yana salladı ve kucağındaki ellerine baktı.

"Yaptın. Bana yalan söyleme."

"Asla yapamadım."

"O zaman bana neler olduğunu anlat."

İç çekti. "Sanırım Ethan senin tarafından tehdit edildiğini hissediyor."

Şaşırmış gibi davranmaya çalıştım - ama aslında bu sadece zaten bildiğim bir şeyin doğrulanmasıydı.

"Bu yanlış kelime," diye geri adım attı. "O sadece... Bilmiyorum. Seninle rekabet etmek zorundaymış gibi hissediyor. Ve ona böyle hissettirdiğim için nefret ediyorum. Sadece onunla olan ilişkiye odaklanmam gerekiyor ve tüm zamanımı başka bir adamla geçirdiğimi görürse bunu yapamam."

"Ama biz biziz," diye hatırlattım ona. "Her zaman bizdik."

"Öyle miydi?" diye itiraz etti, koyu renk gözlerinin arasından bana bakarak.

Kirpikler.

Bu sorunun cüretkârlığı beni hâlâ şok ediyor.

"Bana hep biz ve diğer insanlar varmışız gibi geliyor."

Yutkundum, yüzünde ay ışığıyla savaşıyor gölgelerin kenarlarını izledim.

Haklıydı.

Önce Jenna'ydı. Şimdi de Ethan.

Ama başkalarının yolumuza çıkmasına izin vermekten bıkmıştım. "Şu anda sadece biz varız," dedim alçak sesle.

"Jamie..."

"Bana asla yalan söyleyemeyeceğini söylemiştin," diye fısıldadım, hava etrafımızda canlanmış gibi görünürken kalbim göğsümde çarpıyordu, sanki yeryüzü de beklentiyle vızıldamaktan kendini alamıyordu.

"Yapamadım."

"O zaman söyle bana, B," dedim ona doğru uzanarak. Bileklerini ellerimle kavradım, nazikçe - ama sertçe - ve onu daha yakına çektim. "Benimle yalnız kalmandan korkan Ethan mı, yoksa korkan sen misin?"

Onu izlerken çenemin kasları gerildi ve gerildi, o geniş gözler, o ayırık dudaklar...

Cevap ver bana, bakışlarımla yalvardım. "İkisine de."

Kabulü yumuşaktı ama içimde zaten yanmakta olan ateşi

okşadı.

Dudaklarımı yaladım. "Neden?"

"Çünkü seninleyken kendime güvenmiyorum."

Sonunda bunu duyduğum ve onun da aynı şeyi hissettiğini bildiğim için gözlerimi sıkıca yumdum. Burnumdan sert bir nefes üfledim, sağ elim onunkini bıraktı ve boynuna kaymadan önce kolundan yukarı doğru ilerledi. Yol boyunca duman soluyarak teninin her santimini hissettim.

Gözlerim tekrar açıldığında, onu ilk kez görüyormuş gibiydim.

Daha yakına eğildim ve B geri çekildi, daha uzağa, kışının üzerine gelene kadar ve ben onun önünde dizlerimin üzerindeydim, onun alanını işgal ediyordum.

"Seni şu anda öpsem kızar mısın?" "Evet," diye nefes aldı, yalanın üstü ince bir şekilde örtülmüştü. "O zaman umarım beni daha sonra affedersin."

Sonra aradaki mesafeyi kapattım ve dilimi onunkine değdirerek karşı çıkışını yakaladım. Bu dokunuşla nefesi kesildi, benimle buluşmak için dizlerini yukarı kaldırdı ve bu nefesin içimde ilkel bir şeyi ortaya çıkarma şekliyle inledim.

Ellerim kazağının altına kaydı, belini kavradı ve can havliyle tutundu. Ve onu öpersem kızacağını söylemesinin yalan olduğu teorim, kapüşonumu çekiştirmeye başladığında, parmakları kumaşı kavrayıp beni daha yakına çektiğinde kanıtlandı.

Öpüşmemizi kestim, dişlerimi ve dilimi boynunda gezdirdim, onun tadını seviyordum. Ellerim kendi istekleriyle yukarı doğru hareket etti ve başparmaklarım sütyeninin dantelli alt kısmına dokunduğunda B tısladı.

Aletim eşofmanımın içinde seğirdi, istekli ve sabırsızdı ve sütyeninin kenarlarını izlediğim ve dokunuşa doğru eğildiğinde, yavaş hareket etmeye devam etmek için vücudumdaki her dürtüye karşı savaşmak zorunda kaldım.

Dengesini kaybederken kalçalarını sabit tutarak onu kendimden uzaklaştırdım. Yüzünü dalgalara dönmesini istedim. Okyanusun - bizim okyanusumuzun - benim küçük sörfçü kızımı çıldırtmamı en ön sıradan görmesini istiyordum.

Bana doğru eğildi ve boynunu öptüm, yılan bahçesindeki konuşmamız gözümün önünden geçerken usulca ısırdım.

"Özlediğiniz tutku bu mu? Aciliyet?" Teninde beliren ürpertiye sırtarak sordum ve kulak memesini ağzıma aldım. Başparmağımı sütyeninin altına soktum, sütyeni çıkarmanın çok uzun süreceğini fark ettim ve ona dokunmak için yeterince bekledim.

Göğüslerinin serbest kalmasına izin verecek kadar yukarı ittim ve mükemmel boyuttaydılar, her zaman orada olmaları gerekiyormuş gibi avuçlarıma sığıyorlardı.

Her bir meme ucunu hafifçe çimdikleyerek yuvarlarken onayımı mırıldandım. B bana doğru eğildi, kıcı sertleşmeme sürtündü ve bir sonraki nefesimi kavramamı zorlaştırdı.

"Çünkü şu anda ellerimi senden çekmeyi düşünemiyorum," dedim ona, istediği şeyin, ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu hatırlayarak.

Keşke yıllardır onun için böyle hissettiğimi bilseydi.

Bir elimi saçlarına soktum ve ağzını kendi ağzımla yakalayana kadar geri çektim. Çıkardığı her iniltiyi tüketmek, tadına bakmak, tadını çıkarmak ve hafızama kaydetmek istiyordum. Diğer elim zayıf karnından aşağı kayınca daha da yüksek sesle inledi ve tek bir hamlede erkek şortunun ve eşofmanının bandının altına daldım, dokunuşa karşı eğildiğinde sırttım.

Elimi tekrar göğüslerine doğru çekmeden önce daha derine daldırdığımda kıvrandı ve inledi. Onu kızdırmak istiyordum ama kızım da sabırsızlanıyordu.

Elimi tuttu ve zorla geri indirdi.

Dudaklarına karşı gülümsedim, alt dudağını ısırdım ve dileğini yerine getirdim.

Parmaklarımı kalçalarının arasına soktuğum anda ikimiz de inledik.

"Oh lanet olsun," diye nefes aldım, ne kadar ıslak olduğunu görünce sikim ağrıyordu. Parmağımı dudaklarının arasına kaydardım, ortadaki parmağımı sadece bir santim içine bastırdım. Elleri bana doğru uzandı, tırnakları

Parmağımı geri çekip tekrar, biraz daha derine bastırđıđımda bacaklarımı kazıyordu.

Acele etmedim, parmağımı yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirdim, her seferinde daha derin ve daha derin. İkinci bir parmak eklediğimde, B öpüşmemizi bozdu, ağladı ve bana daha da fazla eğildi.

"Şşşt," diye uyardım, saçını tuttuğum elim onun yerine ağzına gitti. Parmaklarımı ısırdı ve elini kalçalarımın arasına kaydırıp eşofmanımın üzerinden sikimi sıkıca kavramadan önce onu bu konuda kızdıracak zamanım olmadı.

İnledim, başım geriye düşerken onun küçük elinin içine girdim. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Gömleğimi yırtacak kadar uzun süre onu bıraktım ve B döndü, aynı şekilde kıyafetlerini çıkarmadan önce beni görünce nefes nefese kaldı. Birbirimizi izledik, katman katman dökölüp altımızdaki battaniyeyle kumda birleşirken düzensiz ve ateşli nefesler aldık.

İkimiz de çıplak olduğumuzda birbirimize baktık, göğüslerimiz kabarmış ve gözlerimiz çılgına dönmüştü. Sikimi görünce ağzı açık kaldı ve tepkisine sırtma dürtüsüne karşı savaştım.

Gözlerimiz buluştuğunda, bir kez daha birbirimize çarpmıştık.

Onu aşağı indirirken elleri saçlarıma dolandı, bacaklarının arasından kayarak battaniyeyi hissedene kadar arkama uzandı. Battaniyeyi kalçalarımızın birleştiği yerden yukarı çektim ve hareketle birlikte şaftım ıslaklığı boyunca kayarak dudaklarını beni kaplayacak kadar araladı.

İçimden bir küfür gümbürtüsü geçti ve fark ettiğimde onun içine düşmeme iki saniye kalmıştı.

Prezervatifimiz yoktu.

Öpücüklerimi yavaşlattım, kalbim kaybettiğim ve ilerisini düşünemediğim için çarpıyordu. Ama bunu beklemiyordum. Bunu planlamamıştım.

"Yavaşlamamız gerek," diye nefes aldım. "Hem de nasıl."

Dudaklarına karşı sııttım ama yine de onu daha yavaş öptüm. "Benim bir..."

Geri çekildim, altımda bu şekilde yayıldığını görünce neredeyse ağlayacaktım, bu kadar yakın ve yine de...

"Korumamız yok."

B'nin gözleri biraz büyüdü, benimkileri aradı ama sonra yutkundu. "Sorun yok."

Kalbim yerinden fırladı.

B kalçalarını yukarı kaldırdı, topuklarını kıcıma gömdü ve bizi tekrar yakınlaştırdı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve temizim. Sen temiz misin?"

"Evet," diye küfrettim, çünkü aramızda tek bir bariyer olmadan onun içinde olmak üzere olduğum gerçeği, hayatım boyunca becerilmek üzere olduğumu bilmem için yeterliydi.

Alnımı onunkine yaklaştırdım ve tırnaklarının omuzlarıma batışının tadını çıkardım.

Bunu durdurmalıyım, diye uyardı uzak bir ses.

Ama sonra B adımı söyleyerek ellerini boynuma doladı ve dudaklarımı bir kez daha kendine çekti.

"Beni öptüğün için seni affedebilirim," dedi. "Ama şimdi durursan seni affedemem."

Ve hepsi bu kadar.

Bu tutunduğum son onur kırıntısıydı, inlemeden, onu sertçe öpmeden ve kalçalarımı esnetip onu hızlı ve istekli bir şekilde ve aynı anda doldurmadan önce baktığım son ahlak kırıntısıydı.

İkimizin de nefesi kesildi, ağızlarımız birbirine karşı açıktı, ürperti her santimimize yayılıyordu. Daha da derine bastırmadan önce bu sefer daha yavaş geri çekildim.

"Tanrım, B," diye tısladım. "Bunun nasıl bir his olacağını hayal etmiştim, seni almanın, bana sarıldığını hissetmenin. Ama kıyaslanamaz bile. Yapamam..." Başımı salladım, kelimeler kifayetsiz kaldı, özellikle de bacaklarını bana daha da sıkı sardığında. "Asla-"

"Biliyorum," dedi.

Bu, her şeyi değiştiren andı.

Bunu iliklerimizde, ruhumuzda, kaygan tenimizin birleştiği her temas noktasında hissettik. Bundan geri dönüş olmayacaktı ve yine de bundan başka bir seçenek de yoktu.

Onun içinde olmak eve dönmek gibiydi.

Ama aynı zamanda sivri bir uçurumdan sığ bir gölete atlamaktı.

Sanırım o zaman bile o gecenin onunla geçireceğim tek gece olduğunu biliyordum. Acele etmedim, her tadın, dokunuşun, öpücüğün ve inlemenin tadını çıkardım. Ethan'ın onda bıraktığı her boşluğu doldurmak istiyordum, onu öyle bir becermek istiyordum ki, aşk romanlarının hiçbirisi benimle gerçek hayatta yaşadıklarına yetişemeyecekti.

Onu damgalıyordum ve benim yaptığım gibi yanan her deri hücrelerini hissetmesini istiyordum.

Boşaldığında, iniltileri yumuşak ve tatlıydı, elleri battaniyeyi yumrukluyor ve altındaki kumu döndürüyordu, zihinsel bir fotoğraf çektim, o kızın dokunuşumla parçalanmasının nasıl bir his olduğunu asla unutmak istemedim.

Ve sonra ben de özgürlüğümü buldum - kötü ve her şeyi tüketen.

İkimiz de aşağı indiğimizde onu öpmeyi asla bırakmak istemedim. O battaniyenin içinde, o kumsalda, o gecede sonsuza dek uzanmak istedim.

Artık ona sahip olduğumu, gerçekten sahip olduğumu biliyordum, bu onu kaybedebileceğim anlamına da geliyordu.

Ve bu kayıptan sağ çıkamayacağımı biliyordum.

FIVE *The Games We Play*

ERTESİ GECE hayal ettiğimden o kadar farklı geçti ki başım dönüyordu.

Cuma tam bir fiyaskoydu. İlk dersime hazırlanmak zorunda kalmadan önce B'yi bıraktıktan sonra uyumak için bile zamanım olmadı. B ile konuştuktan sonra, ailemin kontrol edebileceğim şeylere odaklanmam konusundaki sesleri kafamın içinde çınliyordu - ki şu anda bu, notlarımın zirvesinde kalmak ve diplomamla mezun olmaktı.

Ne kadar yorgun olsam da dersi asma isteğime karşı koydum. Eğer kontrol edebileceğim tek şey buysa, bunu doğru şekilde yapmalıyım.

B ile geçirdiğim o geceden sonra yurda döndüğümde telefonumun şarjı çoktan bitmişti, bu yüzden onu şarja taktım ve gün boyunca orada bıraktım, kendimi kapıdan dışarı sürüklemeyen önce ders kitaplarımı ve dizüstü bilgisayarımı gelişigüzel bir şekilde çantama attım.

Bu küçük kararın her şeyi nasıl berbat edeceğini bilmiyordum.

Öğlene kadar yurda dönmüş olacağımı, ilk dersime gireceğimi ve sonra da doğruca geri dönüp biraz kestireceğimi düşünmüştüm. O zaman B'ye mesaj atmayı planlıyordum, eğer ona sürpriz yapmak için yurduna gitmezsem, ama dersten hemen sonra grup proje toplantım olduğunu unutmuştum.

Bakın, B'nin bakış açısından ertesi sabah karanlık işlerin peşindeymişim gibi göründüğümü biliyorum. Ama B'nin beni kolumda gördüğü kız Tina'ydı, ekonomi sınıfımdan tatlı bir kızdı ve ona zor anlar yaşatmayı seviyordum. Başka bir üniversitede erkek arkadaşı vardı ve ben de utanmaz bir flörtçüydüm ve ona sataşmaya bayılırdım. O da her zaman

bana sataşır ve

O kafeden çıktığımızda B'nin gördüğü de tam olarak buydu.

Onu hiç görmedim.

O toplantıdan sonra doğruca yatakhane döndüm ve bitkin bir halde yüzümü yatağa gömdüm. Ve gece boyunca uyudum.

Ertesi gün, B.'den gelen cevapsız mesajı gördüm. Tek söylediği selamdı ve ne kadar basit bir mesaj olsa da, gülümsememe, dudağımı ısırma ve bir gece önce ona sahip olduğum tüm yolları düşünmeme neden oldu.

Ama ona mesaj atarak cevap veremezdim. Onu görmeliydim.

Uzun, sıcak bir duş aldım, son kırk sekiz saatin kırıyla birlikte onun kokusunu da yıkadığım için nefret ediyordum. Bulduğum tek teselli, yakında onu tekrar kollarıma alacak olmamdı.

Tabii ki bu teselliye hemen suçluluk duygusu kovaladı, çünkü Ethan'a bizden bahsetmek için bir plan yapmamız gerektiğini biliyordum - ve bu haberi nasıl verirsek verelim, hoş olmayacaktı.

Yine de bize, sahip olduklarımıza inanıyordum ve birlikte her şeyin üstesinden geleceğimizi biliyordum.

Bir bardak su almak için mutfağa girdiğimde Ethan ve kampanya ortağı Shayla yurdun oturma odasında kamp kurmuş kim bilir ne üzerinde çalışıyorlardı. Tekrar doldurmadan önce hepsini bir dikişte içtim ve sonra sandalyelerden birine oturup onları çalışırken izledim ve Ethan'la sohbet ettim.

Suçluluk duygusu beni neredeyse canlı canlı yiyordu, o gülümseyip kampanyası hakkında gevezelik ederken ben ona vermem gereken haberi düşünüyordum. Bunu hazmetmek çok zordu ve bir şey için kampüsün öbür ucuna gitmem gerektiğine dair bir bahane uydurup B'nin yatakhanesine kaçmaya hazırlanırken kapıdan içeri girdi.

"Taco getirdim!" diye duyurdu, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve iki poşeti havaya kaldırdı.

Onu görünce kalbim durdu ve ne kadar dikkatli olmam gerektiğini bilsem de yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım.

Tabii ki, beni tamamen görmezden gelip Ethan'a baktığı anda gülümsemesi kayboldu.

"Sen yapmadın," dedi.

B başını salladı, Shayla'ya el sallamadan önce çantaları mutfak tezgâhına bıraktı. "Ben yaptım."

Bana bak, onu ben istedim.

Ama gözlerini ondan ayırmadı.

Ethan kendini yerden kaldırdı ve ona doğru koştu, onu kollarının arasına aldı ve uzun, yavaş, ateşli bir öpücükle selamladı.

Burun deliklerim alevlendi, parmaklarım yumruk oldu. "Evlen benimle," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Sonra kıkırdadı ve hiçbir şey değişmemiş gibi onu şakacı bir şekilde uzaklaştırdı.

Orada oturup izlemek, nefes almaya zorlamak, yutkunmak, sandalyemden fırlamamak ve kızımı öptüğü için Ethan'ın burnuna yumruğumu indirmemek için her şeyimi harcadım.

Çünkü o benimdi - bilse de bilmese de.

B, taco poşetlerini işaret ederek, "Ben bunları hazırlayayım," dedi. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Sadece envanteri gözden geçiriyorum, gelecek haftanın planını yapıyorum ki biraz eğlenebilelim ve bu akşam partide bu seçimi düşünmeyelim."

"Amin!" Shayla bağırdı.

B gülümsemeye çalıştı ama zayıftı ve sonra Ethan'a yaklaştı. "Konuşmak için bir saniyen var mı? Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Kalbim durdu.

Sikeyim.

Düşünceler zihnimde yetişemeyeceğim kadar hızlı akıyordu.

Pişman. Ona söyleyecek ve af d i l e y e c e k . Beni istemiyor. Her şey bitti.

Ama sonra kaşlarımı çattım, çünkü dün gecedan sonra bu hiç mantıklı gelmiyordu. Her şeyden sonra olmaz.

Ethan endişeyle onun kollarını tuttu. "Her şey yolunda mı, bebeğim?"

"Evet, ben iyiyim," dedi. "Sadece konuşmamız gereken bir konu var."

"Tamam," dedi ve sonra tekrar Shayla'ya baktı. "Bu gece daha sonra konuşsak sorun olur mu? Bütün bunları partiden önce halletmeye çalışıyoruz. Yani, eğer iyi olduğundan eminsen ve bekleyebilirse?"

Telefonumda bir şey yapıyormuş gibi davranmam, odadan çıkmam ya da orada oturup onlara bakmaktan başka bir şey yapmam gerektiğini biliyordum ama hareket edemiyordum.

"Evet, tabii. Evet, bekleyebilir." Gülümsedi. "Sen işine dön. Herkese bir tabak hazırlayacağım ve sonra gelip yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve Shayla'nın yanına oturmak için koşarak geri dönmeden önce yanağını bir kez daha öptü. Başlarını birlikte eğdiler, ekrandaki bir şeyi işaret ettiler ve sayıları konuştular.

Ve sonunda, B bana baktı.

Yüz ifadesini okumaya çalışırken çenem gerildi, sahiplenme duygusu ve tam olarak ulaşamadığım kadar derin bir sevgi beni tüketti. Üzgündü, bu kadarını anlayabiliyordum. Ama orada başka bir şey daha vardı.

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan önce ne olduğunu anlayamamıştım.

Sonra Ethan'ın bu şekilde öğrenmesinin umurumda olmadığını fark ettim - neler olup bittiğini bilmeliydim.

Bir sonraki nefeste sandalyemden kalkmış ve mutfakta onun arkasında duruyordum.

"Ne yapıyorsun?"

Biraz sıçradı ama dolaplardan bir yığın tabak alırken dönüp bana bakmadı.

"Tako yapıyorum. Biraz ister misin?"

"Aptal numarası yapma, bu konuda hiç iyi olmadın." "Çünkü beni çok iyi tanıyorsun."

"İstiyorum," dedim yüksek sesle, kimin duyduğunu umursamadan ve taco kabuğuna uzanıp beni görmemiş gibi davranmaya devam edemedenden bileğini yakaladım.

İkimiz de Ethan ve Shayla'ya baktık ama onlar dizüstü bilgisayarda kendi aralarında derin bir sohbete dalmışlardı.

"Seni tanıyorum amına koyayım," dedim tekrar, bu sefer sesimi alçaltarak. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

"B," diye yalvardım ama bileğini tuttuğum yerden çekti.

"Yok bir şey. Ben iyiyim."

"İyisin," diye kestirip attım.

İçini çekti, ilk kabuğu ızgara tavukla doldurduktan sonra tabağa bıraktı ve bana baktı.

"Evet. Bunları taşımama yardım edecek misin, etmeyecek misin? Çünkü aksi takdirde şu anda yoluma çıkıyorsun."

Tamam, artık kafam karışmıştı.

Sinirlenmişim.

Ve tam olarak ne yaptığını bilmek istiyordum.

Keskin bir kahkaha attım. "Sorun değil, ayak altında olmak umurumda değil. Aslında olmak için en sevdiğim yer gibi görünüyor."

B bana ters ters baktı.

"Neyin var senin?" Bir gece önceki yumuşak sörfçü kızımın şimdi nerede olduğunu merak ederek sordum. "Bir şey mi yaptım?"

"Neden böyle düşündün ki?"

Onun alanına girmeden önce kollarımı kavuşturarak alay ettim. "Bilmiyorum, otuz saatten kısa bir süre önce elimi kalçalarının arasına sokmaya zorluyordun ve şimdi bana bakmıyor musun? Evet, belki de öyledir."

"Şşşt!" diye fısıldadı, Ethan'a bakarken gözleri büyümüştü, sonra bakışları yine beni buldu. "Dur. Bu bir hataydı."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı ve boynum şiddetle geriye doğru kırıldı.

"Bir hata," diye tekrarladım.

"İkimiz de savunmasızdık, ağır bir andı. Olur böyle şeyler."

"Kahretsin hap-"

Cümleyi bitiremedim bile. Ellerimi havaya kaldırıp saçlarımın arasında gezdirdikten sonra başımın üzerinde birleştirirken boğazımda safra birikti.

Bu o değil.

Demek istediği bu değil.

Sakinleştirici bir nefes almaya zorladım, bunun onun ördüğü bir duvar olduğunu biliyordum ve tırmanmaya çalışırken dikkatli olmalıydım, yoksa tepesine tırmanma şansım olmadan önce ona on metre daha eklemeyecekti.

Ellerimin tekrar yanlarıma düşmesine izin verdim. "Şu anda ne diyorsun ki? Kendini duyuyor musun?" Kaşlarım koğuştaki katlanırken ona sordum. "Kendini görüyor musun? Titriyorsun, B."

Alt dudağı titriyordu ve ben ona ulaşmaya çalıştım, onu kendine getireceğini bildiğim o bağlantıyı bulmaya çalıştım.

Ama benden uzak durmak için tezgâha vurarak geri çekildi.

"Gayet iyi görüyorum, teşekkür ederim. Geçen gece her ne olduysa, dün Tina ile birlikte olmana engel olmadığını göreceğ kadar iyi."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda sertti ve kafam karışarak tereddüt ettim.

"Ne? Tina mı?"

"Sorun yok, Jamie. İkinizi birlikte gördüm ama sorun değil. Aramızda olanlar... benim için de bir şey ifade etmiyordu."

Kalbim göğsümde gümbürdedi.

Hiçbir anlamı yoktu.

"O yüzden sorun yok," diye bitirdi. "Dediğim gibi, olur böyle şeyler."

B, konuşma bitmiş gibi tacoları yerleştirmeye devam etti.

İşimiz bitmiş gibi.

Bir parçam kesinlikle içimi kemiriyordu. Sanki paslı bir bıçağı alıp kaburgalarımın arasından ciğerlerime sokmuş ve beni temiz bir nefesten mahrum bırakmış gibi hissediyordum.

Acıdı.

Tanrım, onun bu sözleri söylediğini duymak canımı yaktı. Ama aynı zamanda beni çok kızdırdı.

Çünkü o zaman bile yalan söylediğini biliyordum.

"Vay canına," diye nefes aldım sonunda, yaklaşırken başımı salladım. Alanını işgal ettim ve nefesim kulağına değdiğinde nasıl kaskatı kesildiğini fark ettim. "Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama eğer gerçekten böyle hissediyorsan, küçük çarpık zihninin kendini daha iyi hissetmen için bu saçmalığı uydurmasına sevindim."

Bununla birlikte, tezgahı ittim ve kapıyı arkamdan çarparak odama gittim.

- - -

Gecenin ilerleyen saatlerinde şenlik ateşine vardığımda hâlâ kırmızı görüyordum, alkol çoktan sistemimde derin ve sıcak bir şekilde yüzüyordu. O öğleden sonra B yurttan ayrılır ayrılmaz içmeye başlamıştım ve o zamandan beri hiç durmamıştım.

Ama partiye gitmek için acele etmedim, onun orada olacağını bildiğimden beri gitmeyi tartışıyordum. Bana mazoşist ya da gelmiş geçmiş en aşık orospu çocuğu diyebilirsiniz ama söylediklerinden, davranışlarından sonra bile onu görmem gerekiyordu.

Hastalıklı bir yanımla onu yalnız yakalayabileceğimi, bir şekilde benimle konuşmasını sağlayabileceğimi umuyordu. Belki de bira, beni dinlemesinin her şeyi değiştireceğine dair bana güven veriyordu.

Ne olursa olsun, partiye gittiğimde tüm planlarım suya düştü.

Çünkü Jenna oradaydı.

Ve birdenbire yeni bir plan oluştu.

"Vay canına," dedi Jenna, ben ona ve B'ye ateşin diğer tarafındaki banklardan birinde yaklaşırken hayalet görmüş gibi bana bakıyordu.

Partinin diğer ucundan B'nin saçlarını fark ettim, göğsüm sıkışıyordu ama ona doğru ilerlemeyi hiç bırakmadım. Yolun yarısına gelene kadar kiminle olduğunu fark etmedim.

"Jamie?!" Jenna başını sallayarak ve gülerek kendini kollarıma bıraktı. Lisedeyken çıktığım kıza o kadar benziyordu ki, ama yine de farklı davranıyordu, üniversitenin onu da değiştirdiğini anlamama yetecek kadar.

B daha önce yaptığı gibi beni görmezden geldi, gözleri başka bir yere odaklanmış bir şekilde şişesini yudumluyordu.

"Ne oluyor lan? Burada ne işin var?" Jenna onu bıraktığımda bana sordu.

Güldüm. "Ne demek istiyorsun? Ben burada okula gidiyorum." Jenna'nın çenesi düştü ve benden B'ye döndü.

"Ne dedin? Aman Tanrım, B, Jamie'nin seninle aynı okula gittiğini bana nasıl söylemezsin?"

Ona bakma sırası bendeydi ve baktığımda canım çok acıdı. İyi olmaktan çok uzak olduğunu sadece bir bakışta anlayabiliyordum. Gözleri kan çanağı gibi parlıyordu, cildi solgundu.

Ama o küçük çenesi hâlâ yerindeydi ve oynadığı oyun her neyse onu oynamaya kararlıydı.

Gülümsedim. "Sana hiç söylemedi, ha?"

B omuz silkti ve dalgın bir şekilde saçlarıyla oynadı. "Sosyal medyada falan görmüşsündür diye düşündüm."

"Evet, doğru," dedi Jenna kıkırdayarak. "Bu pislik kalbimi kırdıktan sonra beni sildi."

Jenna'nın dudaklarındaki hınzır gülümsemeyi fark ederek kaşlarımı kaldırdım. Bunu daha önce binlerce kez görmüştüm, avucumun içi gibi biliyordum.

Flört ediyordu.

Ve B'ye küçük bir bakışım bana bunun onu delirttiğini söyledi.

Gözlerimin Jenna'yı taramasına izin verdim ve o hala her zamanki gibi muhteşem olsa da, bunu sadece B'nin derisinin altına girmek için yaptım.

Çünkü bu lanet oyunu oynamak istiyorsa, kaybedecek biri olmadığımı çok yakında öğrenecekti.

"O kalp kırıklığının diğer tarafında olduğumu hatırlıyor gibiyim," diye düşündüm.

B aniden ayağa fırladı ve Jenna cevap vermeden önce kolunu Jenna'nın koluna doladı. "Etrafı dolaşmalıyız, seni herkesle tanıştırmak istiyorum."

Ama Jenna gözlerini benden ayırmadı. "Evet, bir dakika içinde.

Sanırım Jamie'nin bir içkiye ihtiyacı var."

Yeniden doldurmam gerekiyordu ama daha fazla ilerlemeden buna bir son vermesini umarak B'ye baktım. Bir şey söylemeyince içimi çektim ve gülümseyerek Jenna'ya döndüm.

"Evet, öyle. Bana eşlik eder misin?" Kolumu uzatarak sordum.

Jenna bir an bile düşünmeden B'yi bıraktı ve onun yerine kolunu benimkine doladı. "Tabii ki."

Ve bu, o geceki iğrenç oyunumuzun sadece başlangıcıydı.

B sonraki yarım saat boyunca gözlerini benden ve Jenna'dan alamadı ama bize katılmak için hareket etmedi. Sadece oturduğu yerden bizi izledi, matarasından öfkeyle bir şeyler içti ve umursamıyormuş gibi davrandı. Her ne yapıyorsa beni deli ediyordu ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

Jenna'yla konuşmak kolaydı, her zaman da öyle olmuştu. Bu kadar uzun süre birlikte olmamızın nedenlerinden biri de buydu. Ben ona Kaliforniya'daki hayatımı anlatırken o da bana New York'taki üniversitenin nasıl gittiğini anlatır, eski günleri yad eder ve birbirimize anlattığımız hikâyelere gülerdik.

O sırada B'nin gözlerini üzerimde hissettim ve gelip beni çekip almasını diledim.

Zaman vızılı bir bulanıklık içinde geçti ve Jenna ile ben sonunda Ethan ve Shayla'nın bulunduğu ateş çukuruna giden yolu bulduk.

B'nin tökezleyip Ethan'ın kucağına oturmasını izlemek için tam zamanında.

Eliyle kalçasını kavrayışını, onu daha yakına çekişini, sanki onunmuş gibi ona tutunuşunu izlerken dilim zımpara kâğıdı gibiydi. Teknik olarak, o anda öyleydi.

Ama gerçeği biliyordum.

B her zaman bana aitti. Hep

öyle kalacaktı.

"Hey," diye fısıldadı.

"Hey," dedi gülümseyerek.

Gözlerimi onlardan ayırıp Jenna'ya odaklandım. Ethan çenesini tutup onu öptüğünde dişlerimi gıcırdatırken, çevresel görüşümü B'de tuttuğum için sözleri Charlie Brown'un öğretmeninin sesleri gibiydi.

Jenna'nın konuştuklarına odaklanmaya çalıştım, Ethan ve B'nin yaptıklarından, konuştuklarından başka bir şeye odaklanmaya çalıştım ama nafile.

Neyse ki ilk hamleyi B yaptı.

"Bir oyun oynamalıyız," dedi gruba.

Jenna ellerini birbirine vurdu. "Oh! Evet! Never Have I Ever'a ne dersiniz?"

"Klasik seçim, kanka," dedi B ve bardağı kaldırırken birasının bir kısmını bardağından dışarı savurmasından sarhoş olduğunu anladım. Çok sarhoştı.

Gözleri tehlikeli bir gecenin vaatlerini taşıyordu. "Oyun oynamak için biraz yaşlıyız, sence de öyle değil mi?"

Dedim ve

B'ye bakarken birden fazla anlamda söyledim.

Omuz silkti. "Oynamak zorunda değilsin. Tina daha yeni geldi, neden gidip ona bir içki getirmiyorsun ve biz çocukları yalnız bırakmıyorsun?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Jenna bana kaşlarını çatı. "Kız arkadaş mı?"

B bana tatlı ve masum bir şekilde gülümsüyordu, sanki beni bir tuzağın içinde yakalamış gibiydi. Ama o bir aptaldı ve ne kadar çocukça olsa da ona öyle hissettirmek istiyordum.

"Hayır. B'nin Ekonomi proje ortağıma karşı garip bir takıntısı var ve bunun peşini bırakamıyor."

B gözlerini devirdi. "Her neyse. Kal ya da git, umurumda değil.

Ethan, sen önden git."

O zaman Ethan'ın iyi olmadığını anladım - muhtemelen kız arkadaşının tükettiği alkol miktarından dolayı. Her zaman itibarı, kampüsün onu nasıl algıladığı konusunda endişelenirdi - özellikle de başkanlığa aday olduğundan beri. "Tamam. Daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamadım."

Jenna ve ben tereddüt etmeden içtik ve bardağımın üzerinden ona göz kırptım. Ama içmeyi bitirdiğimde gözlerim B'yi buldu.

Kendininkini
kaldırmamıştı.

"İçmiyor musun, B?"

"Hayır," dedi ve sonra aceleyle konuyu değiştirmeye çalıştı. "Senin sıran."

"Hiç tek gecelik ilişki yaşamadın mı?" Dirseklerimi dizlerime dayayarak ittim. Kaşlarımı kaldırıp ona meydan okudum.

"Ben onun ilkiydim," dedi Ethan. Onu kendine çekip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, "Onun tekiydi," deyince midem daha da bulandı.

B onu çabucak öptü ama onun da benim kadar hasta hissettiğini biliyordum.

"Ne kadar tatlı," diye mırıldandı Jenna.

"Evet. Çok tatlı," diye kestirip attım ama onları görünce içimde yükselen öfkeli ateşi dindiremedim. B onun çok mükemmel olduğunu, hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi incitemeyecek küçük, şefkatli bir tavşan olduğunu düşünüyordu.

Onunla ilk tanıştığında, ben kiminle tanıştığını bilmeden önce, onun hakkında nasıl konuştuğunu bilmiyordu.

PSU'daki ilk parti gecelerinden sonra beni aramış ve yaz için seks arkadaşını bulduğunu, kızın bakire olduğunu ve onu kirletmek için sabırsızlandığını söylemişti. Bu konuda şaka yapmıştı ve ben de bir pislik olarak bu konuda şaka yapmıştım.

Çünkü o olduğunu bilmiyordum.

Ama artık her şey değişmişti ve ona haddini bildirmenin

zamanı gelmişti.

Oyunlardan bıkmıştım.

"Demek sıra bende, ha?" Kestim. "Hmmm... Daha önce hiç üçlü yapmamıştım."

B, hikâyenin onun tarafını okuyana kadar bilmediğim nedenlerden dolayı Jenna'ya gülümsedi ama Ethan'ın içki içtiğini fark ettiğinde bu gülümseme uzun süre yerinde kalmadı.

"Bekle, ciddi mi?"

Ethan yüzünü buruşturdu. "Birinci sınıftaydım, o zamanlar havalı olduğumu düşünmüştüm. Hiçbir anlamı yoktu."

"Oh," dedi B. Ve onun kendisine yalan söyleyebileceğini, kendisinden bir şeyler saklayabileceğini fark ettiği anı gördüm.

Onu bir aziz gibi göstermediğini. "Delirdin mi sen?"

Ethan sordu.

B'nin gözleri benimkileri buldu ve ne yapmaya çalıştığımı biliyormuş gibi ters ters baktı.

Ben de gülümsedim.

"Tabii ki hayır," dedi. "Benden önceydi. Önemli bir şey değil."

Gülümsedi ve Ethan'ın bir içki daha alırken boynunu öpmesine izin verdi.

Jenna'ya, "Sıra sende," dedi.

Oyun devam etti ve dürüst olmak gerekirse, B'ye doğru fırlayıp onu Ethan'ın kucağından koparmamak için ne kadar uğraştığımı unuttum. Onu lanet bir mağara adamı gibi omzuma atmak ve yatakaneme geri götürmek istedim. Bu saçmalığa bir son vermesini ve benimle bir yetişkin gibi konuşmasını talep etmek istedim.

Shayla sahilde hiç seks yapmadığını söylediğinde kendi kendime biraz güldüm, bu da B'nin durumdan kaçmak için yeniden doldurmaya koşmadan önce birasını hemen boğmasına neden oldu.

Bütün gece boyunca B oyununu oynadı, ne yaptığını bilmiyormuşum gibi önümde Ethan'a sürtündü. Jenna'nın dikkatimi çekmesine izin verdim, bir gecelik eğlence için sahip olduğumuz şeyi yeniden canlandırmakla onun kadar ilgilendiğimi düşünmesine izin verdim. Doğrusunu söylemek

gerekirse, Ethan'a beş dakika uzaklıktaydım.

İşemem gerektiğini söyleyip partiden tamamen kaçtım.

Hem uykusuzluktan hem de oyunun saçmalığından dolayı çok yorgundum.

Ama B'yi bırakamazdım, yeterince içmiş olmasına rağmen içmeye devam etmesine izin veremezdim. Onun için endişeleniyordum. Ben de onu partiden uzaklaştırmak istedim. Onu yalnız bırakmak istedim.

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Sersemlemiş bir halde Jenna'yı yarı dinliyordum ki şenlik ateşinin karşısında bir tür kargaşa olduğunu fark ettim.

Gözlerim tam zamanında B'ye takıldı ve B'nin kolunu Ethan'ın elinden kurtardığını, kaşlarının çatıldığını, gözlerinin tehditkâr olduğunu gördüm.

"Seçimden önce mükemmel itibarınıza zarar vereceğimden mi korkuyorsunuz?"

Kahretsin.

Jenna ve ben birbirimize baktık ve o tek kelime etmeden ayağa kalktım, araya girip B'yi kendinden kurtarmam gerektiğini biliyordum.

"Daha önce beni öpmen utanç vericiydi, sanırım kıyafetlerimi çıkarırsam gerçekten utanç verici olur," dedi ben ona doğru ilerlerken. Sonra kazağını çıkardı ve altından ince bir atlet çıktı.

Küfür ettim.

"Tamam, hadi. Gidiyoruz," dedi Ethan, onu tutmaya çalışarak.

"İstersen gidebilirsin. Gitmeye hazır değilim." "Bu bir rica değildi."

"Ve benimki bir öneri değildi."

"Lanet olsun, Brecks!"

Adımlarımın ortasında durdum, hiç de isim gibi hissettirmeyen o ismin sesiyle kalbim kulaklarımda atmaya başladı. B'nin yüzündeki tüm kanın çekildiğini, gözlerinin açıldığını ve yaşlarla dolduğunu gördüm.

Ethan az önce ne yaptığının farkında olmadan, "O havuza girmeyeceksin," dedi. "Hikayenin sonu."

B ona öyle bir baktı ki, onu hemen o anda öldürmek mi yoksa herkesin önünde ağlamaya başlamadan önce kaçmak mı istediğinden emin değildi.

"B..." Ellerimi ona uzatarak usulca söyledim. "Gel hadi. Seninle yurduna kadar yürüyeyim."

Bana baktığında sersemlemiş gibiydi ama aynı hızla kaşlarını çatı.

"Kendim yürüyebilirim," diye tükürdü.

Ethan orada öylece dururken, kazağını ve botlarını yerden alıp otoparka doğru fırlamaya başlamıştı bile.

Onun peşinden gitmesini bekledim ve gitmeyince başımı salladım.

"O ismi kullanmadığını biliyorsun," dedim, sesim alçak ve niyetimden daha tehditkârdı. "Ve nedenini de çok iyi biliyorsun."

Ethan başını salladı. "Onu üzmemiştim. Ama hadi ama, onu gördün. O-"

"Sarhoş. Evet, biliyorum. Bu da ona göz kulak olman için bir sebep daha, götlük yapman için değil."

Ethan o zaman gözlerini kıstı. "Kardeşim, bu ne lan?"

Ama ben çoktan ondan uzaklaşmış, gitmesine izin verecek kadar aptal olduğu kızın peşinden koşmaya başlamıştım.

"Git buradan Jamie," diye omzunun üzerinden bana seslendi B. Ona yetiştiğimde otoparkın karanlığı üzerimize çökmüştü.

Dişlerimi sıktım.

"Ne? Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?" "Git dedim."

"Oh, hadi ama," diye meydan okudum, hemen arkasından. "Bütün gece dikkatimi çekmek için elinden geleni yaptın. İşte yakaladın."

Alay etti. "Dünyanın senin etrafında döndüğüne dair inancının aksine Jamie, bu gece aklımdaki son şey sendin."

"Saçmalık."

Sonra bana doğru döndü, öfkeyle. "Beni yalnız bırak! Jenna'ya geri dön ve ona Jamie'nin Yatak Odası Turu'nu anlat. Kampüste oldukça turistik bir yer olduğunu duydum."

Ve bu oldu.

Yeterince içmiştim.

"Kahretsin, B!" Avucumu yakındaki bir kamyona çarparak bağırdım. "Benden ne istiyorsun? Bunca zaman sonra kendini bana veriyorsun ve ertesi gün bunun bir hata olduğunu ve senin için önemli olmadığını söyleyerek bana pislikmişim gibi davranıyorsun."

Göğsüm kabardı, duygularım içimde bir gelgit dalgası gibi kabardı.

"Ama sonra, beni en iyi arkadaşınla gördüğünde lanet olası bir aptal gibi davranıyorsun?"

O zaman ona doğru adım attım, görmesi için çaresizce.

"Tina ile yattığımı mı düşünüyorsun? Yatmadım. O benim sınıfımdan, başka bir şey değil. Sence o gece benim için önemli değil miydi? Etkiledi. O zamandan beri tek düşündüğüm şey bu," diye itiraf ettim, sesim titriyordu.

B yutkundu, ben daha da yaklaşırken dudakları titriyordu.

"Ethan'ın ellerini senin üzerinde görmek beni öldürmüyor mu sanıyorsun?"

Öyle. Bu beni öldürüyor."

Başımı sallayarak nefes nefese kaldım.

"Aramızda olanların gerçek olmadığını mı düşünüyorsun? Gerçekti." Gözlerim onun dudaklarına kaydı, bana ait olan o dolgun, titreyen dudaklara. "Ve hâlâ öyle."

Üzerine çullandım, onu kamyona doğru bastırırken sert bir öpücükle nefesini yakaladım. Elleri göğsümü bulmadan ve sertçe itmeden önce sadece bir an rahatladı.

Tökezleyerek geri çekildim, ikimiz de vahşi hayvanlar gibi göğüslerimizi kabartarak birbirimizi izliyorduk.

Ve sonra, benim için fırlattı.

Ağız benimkini buldu, istekli ve çaresizdi ve ben onu kaldırırken kazağımyı kavradı. Onu kamyonayla yasladyım, boynundan aşıağıya doğru öptüm, köprücük kemiğini emdim, bir daha unutmayı aklımdan geçirirse diye sahip olduğı her deri parçasını damgaladım. Atletinin üzerinden göğsünün kabarıklığını bulduğumda tısladı, inledi ve dokunuşuma doğru eğildi.

"Dur," diye nefes aldı ve ben oyundan, şu anda bile ne kadar sıcak olduğundan inledim. Elim atletinin altına daldı ve B inledi, dilimi ağzının içine kaydırırken ağızıma doğru sertçe nefes aldı.

Ama sonra beni tekrar geri itti. "Dur!"

Yutkundum.

"Bunu yapamayız."

"Neden olmasın?" Nefes
nefese kaldım. "B?"

Arkamı döndüğümde Jenna'nın bize baktığını gördüm, gözleri kısılmıştı ve aynı zamanda bir şekilde vahşıydı.

Kollarını kavuşturdu, bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. "Ne oluyor lan?"

Bir laneti bastırarak burnumdan uzun bir nefes verdim.

"Hadi Jenna," dedi B. "Gidelim."

Sonra Jenna'nın elini tuttu ve beni orada bıraktı.

Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, bundan sonra ne olacağını bilseydim, onu durdururdum. Jenna'ya siktir olup gitmesini söyler ve B'yi yatağıma geri götürürdüm. Dünyamız yıkılmadan önce son değerli dakikalarımı onunla çarşafıarımın arasında geçirirdim.

Ama bilmiyordum.

Boşluğa ihtiyacı olduğunu düşündüm. Gitmesine izin vererek doğru şeyi yaptığımı düşündüm.

Ertesi sabah, hayatın ne kadar acımasız olabileceğini öğrendim.

Beni arayan Jenna'ydı.

Çılgına dönmüştü, burnunu çekmeler ve hıçkırıklar arasında bana ertesi öğleden sonra B'nin babasına ne olduğunu anlatıyordu. O anlatmaya devam ederken ben çoktan giyinmiş, spor ayakkabılarımı giymeye başlamıştım.

"Nerede o?"

"Bilmiyorum," dedi Jenna. "Annesi bu sabah onu aradı ve uzun bir süre yatağına uzanıp ağladı. Sonra benden eşyalarını toplamaya başlamamı istedi. O... tahtasını kaptı ve onu götürecektirini bulana kadar bir taksi çağırdı."

"Onu bulacağım."

Bu bir sözdü ve aramayı sonlandırıp cipime doğru koşmaya başladım.

Son iki günü ve birdenbire çok küçük, çok önemsiz görünen tüm o saçmalıkları düşünerek sahile giderken zihnim durmadan çalıştı. Düşünmesi bile midemi bulandırmasa, bir gece önce oynadığımız aptalca oyunlara gülerdim.

Sanırım o zaman bile kalbimi kıracağını biliyordum.

Onu sörf yapmaya götürdüğüm ilk yerde, sahilde durduğunu gördüğümde içim rahatladı. Sörf tahtasını kolunun altına sıkıştırmıştı, saçları fırtına gibi esen rüzgarda savruluyordu ve suyun kenarında durmuş bekliyordu.

Ona doğru yavaşça yürüdüm, ne söylemek istediğimden, durumu düzeltmek için ne söyleyebileceğimden emin değildim.

Babası ölmüştü.

O gitmişti. Ve bu her durumda berbat bir durum olsa da, annesine ne yaptığını öğrendiğinden beri ilişkilerinin bu kadar berbat olması kesinlikle daha da kötüleştirdi.

Ona yaklaştığımda vücudum mırıldanarak canlandı ve güneş ışığının tenine vurmadan önce nasıl parladığına hayret ettim.

kara bir bulutun ardında
kayboldu. "Oraya gidemezsin,"
dedim.

Arkasındaki ağıdan bile alt dudağının titrediğini gördüm
ama burnunu çekerek tahtasını daha yukarı kaldırdı. "İyi
olacağım."

"Fırtına çıkmak üzere ve hava kararıyor."

Cevap vermedi, ben de yavaşça yaklaştım, tahtasının
diğer tarafını tutarken onu ürkütmemeye dikkat ettim.
Yavaşça çekiştirdim, önce daha sıkı kavradı ama sonra
bıraktı, omuzları çöktü ve tahtayı ondan almama izin verdi.

Onu yavaşça kuma bıraktım ve parlak gözleri dalgaları
izlerken ona döndüm.

Bir süre onunla birlikte öylece durdum, rüzgâr saçlarımızı
savururken gözlerimiz okyanustaydı. Kalbim ağrıyordu ve
kalbimdeki dalgayla ona doğru uzandım - zar zor - serçe
parmağım onunkini okşadı.

Gözlerini kapattı ve sonra avucunu benimkinin içine
kaydırdı ve ikimiz de sıkıca tutunduk.

"Jenna beni aradı. Bana neler olduğunu anlattı."

Bir başka derin gök gürültüsü bizi karşılarken başparmağı
benimkine sürtündü.

"Konuş benimle," diye yalvardım, sesim yumuşak ve
zayıftı.

Burnu alevlendi, dudakları titredi. "Ne diyeceğimi
bilemiyorum."

"Mantıklı olması konusunda endişelenme, sadece konuş.
Sadece... içini dök."

Tekrar tekrar başını salladı, sessiz gözyaşları
yanaklarından aşağı süzülürken dudaklarını birbirine doladı.
Orada olduklarının farkında olup olmadığından bile emin
değildim. Onları uzaklaştırmak için hareket etmedi, sadece
düşmelerine izin verdi.

"Ondan nefret etmem gerekiyor," diye fısıldadı sonunda.
"Adımı onun yanaklarındaki çillerden almışım, benimkilerin
aynısından ve ondan nefret etmem gerekiyor. Anneme
tecavüz etti," diye boğuldu, gözyaşları bununla birlikte daha
da şiddetlendi.

Elini sıktım.

"Ve hiç bilmiyordum. Bana bisiklete binmeyi öğreten ellerin, bana hamile kaldığım gece annemi tutan ellerle aynı olduğunu hiç bilmiyordum. İlk dişimi kaybettiğim gün şefkatle ağlayan gözlerin, annemin canını yakmayı bırakması için yalvarmasını izleyen gözlerle aynı olduğunu hiç bilmiyordum."

Başını salladı ve söylediği her kelimenin onun için dayanılmaz olduğunu biliyordum. Sadece ona sarıldım ve yalnız olmadığını bilmesini sağladım.

"O hep yanımdaydı. Bana ilk defterimi ve kalemimi alan ve yazmamı söyleyen oydu. Çocukluğumdaki en iyi arkadaşımın taşındığı gün beni alışveriş çılgınlığına çıkaran oydu. O hep yanımdaydı." Gözlerini sıkarak ağzını kapattı. "Ve sonra değildi, çünkü onu kendimden uzaklaştırdım, çünkü bunu yapmam gerekiyordu. Liseden mezun olduğum günden beri onunla konuşmadım. Telefonlarını görmezden geldim. Hayatımda ilk kez ona Noel yemeğine gelmemesini söyledim." Gözlerini daha da sıkı kapattı. "Onunla konuşmadım Jamie. Ve şimdi onunla bir daha asla konuşmayacağım."

Ona doğru uzandım, hıçkırıklarına yenik düştüğünde onu göğsüme bastırdım. Yağmurun ilk damlaları bizi bulduğunda ona sıkıca sarıldım.

"Onu sevmekte sorun yok," dedim ona, derin bir gök gürültüsü sesi daha yankılanırken.

"Hayır, değil," diye nefes aldı ve sonra parlak gri gözlerini kaldırıp bana baktı. "Tıpkı seni sevmenin doğru olmadığı gibi."

Burnum alevlendi, yüzünü daha da yukarı kaldırıp boynunu ellerimle kavrarken duygularım beni boğuyordu. "Beni seviyor musun?"

Başını salladı, daha fazla gözyaşı dökerken dudağını ısırdı. "Bu neden iyi değil?"

"Çünkü," diye fısıldadı, gömleğimi kavrarken başını salladı. "Şu anda seninle birlikte olamam Jamie. Ben

Yarın cenaze için eve gidiyorum ve ben... Sana hiçbir şey için söz veremem. Yapamam..."

Sesi azaldı ve yemin ederim göğsüm yarıldı, çünkü nefret etsem de ne dediğini tam olarak anlamıştım.

O anda, hayatının en karanlık döneminde onu sevmekten başka bir seçeneğim yoktu.

Ve o sahilde bunu istediğim şekilde yapamayacağımı biliyordum.

Beni ittiğini hissettim, kendini soyutladığını hissettim, hissettiklerini çözene kadar benden, Alder'den ve her şeyden uzaklaşma ihtiyacı duyduğunu hissettim.

Bu beni çok üzdü.

Ama hala onun yanında olduğumu bilmesini istedim.

Diğer elimi kaldırdım, yüzünü kucakladım ve gözlerini aradım.

Eğer gidiyorsa, gerçeği bilmesine ihtiyacım vardı.

"Benim de seni sevmem sorun olur mu?"

Yumuşak bir iniltiyle ağlamaya başladı, ama ben kısa kestim, dudaklarımı onunkilere bastırdım ve öpüşmemiz biter bitmez içime dolan ağlama dürtüsüne karşı savaştım. Vücudumdaki her şey beni birazdan gelecek olan acıya karşı uyarıyordu ama ben bunu görmezden geldim, onunla kalan her şeyin tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Bu gece benimle kal," diye fısıldadım dudaklarına.

Başını salladı, onu içime çekmeme izin verdi ve kendini son bir kez bana bıraktı.

Bütün geceyi onun güvende, sıcak ve sevildiğini hissetmesini sağlayarak geçirdim. Onu bir daha asla fırsat bulamayacakmışım gibi öptüm ve içimden gerçekten de öpemeceğimi düşündüm.

Ertesi gün gitti ve bir daha geri dönmedi. Hiç aramadı. Hiç mesaj atmadı.

Ona ulaşmaya çalıştığımda hiç cevap vermedi, her doğum gününde ve babasının her ölüm yıldönümünde.

Hayat onsuz da devam etti, ne kadar acımasız bir piç. Keşke dursaydı. Keşke lanet olası bir kamyon

beni dışarı çıkarır ve bu sefalete son verirdi.

Ama zaman yavaş yavaş ilerledi. Okula gittim ama biriyle çıkmayı bıraktım. Basketbol oynadım ama sörf yapmayı bıraktım.

Mezun oldum.

Eve geri taşındım.

Hayatıma devam ettim - en azından elimden geldiğince.

Kendimi onsuz da iyi olacağıma ikna ettim.

Ama evrenin bizi tekrar aynı yere koymaya karar verdiği gün, ne kadar saf olduğumu anladım.

SIX Tonight, and One Day

Hayatta her şeyin doğru hissettirdiği zamanlardan biriydi.

Ofisten sadece birkaç blok ötedeki o küçük bara girdiğim gece, bir olasılık bulutunun üzerinde yüzüyordum. CPA sınavını geçtiğimi yeni öğrenmiştim ve babam bana resmi olarak şirketinde bir pozisyon teklif etmişti. Ortakların yarısı ve yarım düzine muhasebeci daha kutlama için benimle dışarıdaydı ve yüzümde kalıcı bir gülümseme, büyük bir şeyin eşiğinde olduğuma dair kalıcı bir his vardı.

Hayatım boyunca geleceğime dair küçük bir hayalim vardı. Babamla aynı üniversiteye gitmek, mali müşavirlik diplomamı almak, şirkete katılmak, yükselmek ve sonunda ortak olmak istiyordum. Bununla birlikte, hayallerimin kadını bulmak, onunla evlenmek ve bir evi bebeklerle doldurmak istiyordum.

Bu klişe bir Amerikan rüyasıydı ve büyürken tüm arkadaşlarımdan bunun için küfür yedim. Bana yumuşak, korkak ve istediğim şeyle dalga geçmek için akıllarına gelen her şeyi söylerlerdi. Ama ben hiç tereddüt etmedim. Küçük yaştan beri ne istediğimi biliyordum ve onu elde edene kadar da durmayacaktım.

O gece, sınavı geçmek ve resmi iş teklifimi almak? Dev bir kutuyu işaretlemek gibi hissettirdi. Bir sonraki bölüme adım atmak gibiydi.

Sanki her zaman istediğim gelecek tam oradaymış, parmak uçlarıma dokunuyormuş gibi hissettim.

Eğer kulağa B'siz bir hayata geçmişim gibi geliyorsa - çünkü geçmiştim.

Beni yanlış anlamayın, o kızın kalbimde kalıcı bir yeri vardı. O gittikten sonra tam bir yıl boyunca tam bir enkaz gibiydim ve aramızda tek bir kelime bile geçmedikçe kalbim daha da kırıldı.

Ancak zaman geçtikçe, olabilecek bir şey için umut besleyemeyeceğimi anladım. İlerlemekten başka seçeneğim yoktu - bunu o hala kalbimde asılı dururken yapmak zorunda kalsam bile.

Yine de onu her yıl iki kez, bir kez doğum gününde, bir kez de babasının ölüm yıldönümünde aradım. Hiç cevap vermedi ve tüm sosyal medyada hayalet gibi dolaştığı için nerede olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yine de aynı telefon numarasına sahip olduğunu biliyordum, tatlı sesi bana her seferinde ona ulaştığını ve sinyal sesinden sonra mesaj bırakmamı söylüyordu.

Üç yıl. Merakla, özlemle, onu bırakıp gitmesine izin vermekle ama bunu asla gerçekten yapamamakla geçen üç yıl. Cevapsız aramalar ve cevapsız sesli mesajlarla geçen üç yıl. Üç yıl temiz kalmak.

Ve sonra o bara girdim. Ve onu gördüm.

İlk fark ettiğim saçlarıydı - çünkü ne zaman B'ninkine yakın saçları olan bir kadın görsem dikkatimi çekerdi ve kadın arkasını dönene kadar bakardım ve o olmadığını görünce bir kez daha hayal kırıklığına uğrardım.

Ama bu sefer, başının üstünden Jenna'yı gördüm.

Ağzı sinek yakalamaya çalışan bir kurbağa gibi açıktı.

B'ye bir şeyler mırıldanırken kalbim göğsümde gümbürdedi ve sonra arkasını döndü, gri gözleri bir kasırga gibi bana çarptı.

Tüm gürültü - müzik, kahkahalar, birbirine çarpan bardakların sesi - gözleri benimkilerle buluştuğu anda hepsi kayboldu. Birlikte olduğum çocuklar çoktan

Bara doğru ilerliyorlar, omzuma vuruyorlar ve beni ne kadar sarhoş edeceklerini söylüyorlardı, ama ben orada öylece durdum, gülümsedim, onu gördüğümde içimi bir inançsızlık kapladı.

Saçları her zamankinden daha uzundu, dolgun ve kıvrıkcıktı ama şimdi omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bir santim bile yaklaşmadan sörf yaptığını anladım, çünkü cildinde kalıcı bir yaz parıltısı vardı, çilleri her zamankinden daha belirgindi. Beni her zaman büyüleyen dudakları o anda ayrılmıştı ve yemin ederim, onları öyle açık görmek bile nabzımın bir kademe yükselmesine neden oldu.

Farkına varmadan ona doğru ilerliyordum, bacaklarım, ayaklarım ve kalbim aramızdaki çekim gücüne karşı koyamıyordu. B'nin aldığı nefesi, boğazında nasıl düğümlendiğini gördüm, Ben barda ilerlerken o da gözlerini benden alamıyordu. Bar taburesinde dönerek geri kalanına erişmeme izin verdi ve giydiği küçük, askısız üstünü, göğüslerini nasıl sardığını ve köprücük kemiğini, boynunu, tonlanmış karnını nasıl gururla sergilediğini inceledim. Daha ayağa bile kalkmadan kot pantolonunun boyalı, dar ve baştan çıkarıcı olduğunu anladım ve ayağındaki uzun, siyah topuklu ayakkabıları gördüğümde sıcak bir nefes çektim.

Bacak bacak üstüne attı, topuklarından birini yem gibi sallandırdı ve tam önünde durana kadar beni içine çekmesine izin verdim.

Ellerimi ceplerime soktum, gözlerim tekrar onun üzerinde gezinirken biraz bile utanmadım. Yeterince uzun süre bakamadım. Bırakın bir ömür boyu, bir dakika daha ona bakmaya doyamadım.

"Saçını değiştirmişsin," diye düşündüm sonunda, bakışlarımı onun üzerinde gezdirip gözleriyle buluşurken acele etmedim.

"Ve bir dövmen var," dedi, sesi hatırladığımdan bile daha sıcak ve tatlıydı.

Gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvırdığım yerden görünen dövmeme bakıp sıırttım ama sonra gözlerim yine ondaydı.

İkimizin birbirimize bakıp gülümsediğimiz, birbirimizi içimize çektiğimiz uzun bir andı.

Sonra başımı salladım. "Ben seni sürüklemeyden önce o bar taburesinden inip kollarıma gelmek için iki saniye var."

Yavaşça ayağa kalkarken gülümsemesine engel olamayarak kızardı. Tam tahmin ettiğim gibi, kot pantolonu sıkıca boyanmıştı ve ayağa kalktığı anda onu kollarıma aldım.

Onun tatlı kokusu her duyumu istila etti, bedenim o ana kadar kozaya hapsolmuş bir tırtıl gibi yeniden canlandı. Kanatlarımı açtım, etrafına sardım ve gerilmenin, sıcaklığını üzerimde hissetmenin, tanıdık şeklini bir kez daha kollarımda tutmanın verdiği mutlulukla iç çektim.

Ve sonra, bir anda her şey geri geldi.

Birden çok gürültü oldu, bar müşterileri gülüyordu, müzik patlıyordu, etrafımızda cam eşyalar şingirdiyordu. Ama ona sınısıkı sarıldım, gerçekten orada olduğuna inanmıyordum ve bunu yaptığımda bir duman fısıltısı içinde kaybolmayacağından emin olana kadar onu bırakmak istemiyordum.

Jenna oturduğu yerden, "Selam Jamie, seni görmek de güzel," diye söylendi.

B'ye sarıldığım elimi üzümlere gevşettim ama o oturmadı, birasına uzandı ve sanki o da çok uzaklaşırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi yanımda öylece durdu.

"Merhaba Jenna," dedim onu yatıştırmak için. Ben B'ye dönmeden önce bana bilmiş bilmiş sıırttı. "Ee, bu akşam kutlama var mı?"

Başında bir mezuniyet kepi vardı ve ben de kepin kenarına hafifçe dokunarak onun utanç dolu iniltisine kıkırdadım.

"Evet. Bütün gece çalışmakta ve ders kitabı notlarını ezberlemekte harika olduğumu söyleyen bir kâğıt parçam var."

Gülümsedim. "Tebrikler."

"Ve yüksek lisans okuluna girdi," diye ekledi Jenna. "Pittsburgh'da."

"Pittsburgh mu?" Soğukkanlı davranmaya çalışsam da kaşlarımın saç çizgime çarpışını, onu daha yeni bulmuşken gitme düşüncesiyle kalbimin hızlanışını gizleyemeyeceğimi biliyordum. B.'ye kaşlarımı çatarak baktım: "Benim sörfçü kızım böyle bir şehirde ne yapacak?"

Soru karşısında gözle görülür bir şekilde bayıldı, kızarmadan önce gözleri büyüdü ve bira şişesinin üzerindeki etikete baktı. Omuz silkerek etiketi biraz daha sıyırdı.

"Ya sen?" Jenna sordu. "Florida'da ne yapıyorsun?"

"Ben de kutlama yapıyorum aslında," dedim ona. "Mali müşavirlik sınavımı geçtim ve babamdan gelen iş teklifini kabul ettim."

Bunun üzerine B'nin kafası tekrar yukarı kalktı ve konuşmadan önce gözlerinde bunu gördüm - gurur ve hayranlık. Hayatımda ona açıldığım birkaç kişiden biriydi, bu yüzden bunun benim için ne kadar büyük bir olay olduğunu biliyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu nefes nefese. "Vay canına, bu inanılmaz."

Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler."

Gözlerimi ondan alamıyordum. Ve o zaman fark ettim ki bu anı Jenna'yla, masadaki diğer kızla ya da bu gece benimle kutlamaya gelen tüm erkeklerle paylaşmak istemiyordum.

Evren bana onunla geçireceğim zamanın kısa olduğunu ve bunu boşa harcamamam gerektiğini fısıldadı.

"Buradan çıkmak ister misin?"

B yutkundu, gülümseyerek geçiştirmeden önce gözleri bir an ısındı. "Klişelerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Omuz silktilim. "Benim için bir istisna yapacağımı da biliyorum."

"Öyle mi? Şimdi mi?" B'nin kaşları saç çizgisine doğru kalktı, dudaklarında eğlenen bir gülümseme belirdi.

Kendimden emin bir şekilde ellerimi tekrar ceplerime soktum. "İstiyorum."

B uzun bir süre beni izledi, tartıştı ve alt dudağını hafifçe ısırduğında, bırakamayacağımı bildiğim sıcak bir nefes emdim, yoksa herkesin görmesi için onu orada alırdım.

"Oh, Tanrı aşkına, git," dedi Jenna. "O lanet bakışıyla beni hamile bırakmadan önce git."

B kahkahasını eliyle kapattı ve çantasını kapıp masadaki diğer arkadaşından özür dilerken sırtıttığımı gizleyemedim.

Sonra gözleri yine bana dikildi.

"Yolu göster."

- - -

"Scarjo'yu takas ettiğine inanamıyorum," dedi B, bir süre şehirde araba kullandıktan sonra, eli oturduğu deri koltuğun üzerinde gezinirken.

Eski Jeep olmasa da, bir şekilde yenisini de aynı şekilde hissettirdi - sanki eviymiş gibi. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını ön panelimin üzerine koymuştu, uzun saçları rüzgârda dalgalanıyordu, yüzünde aynı genç, kaygısız gülümseme vardı.

Ancak şimdi bu gülümseme biraz karanlık, biraz hüznü, biraz da her şeyi kapsayan bir şeyle renklenmişti. Bu, bir süre yaşayarak kazandığınız türden bir gülümsemeydi, iyi olanların ne kadar az ve uzak olduğunu gerçekten anlayacak kadar zor zamanlardan geçtiğinizden gelen türden bir gülümsemeydi. Onları takdir etmeyi biliyordunuz.

Ayrıca uzun süre dayanamayacaklarını da biliyordunuz.

Kıkırdadım. "Evet, Scarjo yaşlandıkça huysuzlaşmaya başladı. Yaklaşık iki ay öncesine kadar onu elimde tuttum ve sonra pes edip onu yeniledim."

"Eminim bunu yapmak çok zor olmuştur," diye alay etti B.

Yeni cipin ne kadar güzel olduğuna dair bir şaka yapıyordu ama nedense bunu söyleme şekli beni savunmaya geçirdi

- Sanki benim için ne kadar zor olacağını bilmeliydi.

içinde olan her şeyi bilerek eski Jeep'ten vazgeçmek istemedi.

Burnumu çektim. "Evet, o cipte çok fazla anı vardı. Mecbur kalana kadar onu bırakmak istemedim."

Bunun üzerine sustu ve akşamın tüm eğlencesi pencereden dışarı çekildi, bir esintiyle uzaklaştı. Arayı kapatmayı ve sörf hakkında konuşmayı bırakmışım.

Cevaplara ihtiyacım vardı.

"Hiç geri dönmedin," diye fısıldadım.

Yüzünü buruşturdu, ayaklarını ön panelden çekip bacaklarının altına sıkıştırdı. "Biliyorum."

"Ve telefonlarıma hiç cevap vermedin. Beni hiç geri aramadın. Asla..."

Dişlerimi sıktım, sakinliğimi kazanmaya çalışırken direksiyonu sertçe kavradım. Bir şeyleri yumruklamamak, ona bağlamak ve aynı anda onu nefessiz bırakacak şekilde öpmek istememek için çaba sarf ettim.

Tek söylediği "Biliyorum," oldu.

Kırmızı ışıktaki durduk ve B başını koltuk başlığına yasladı, kırmızı ışık tenine yansırken dönüp bana baktı.

"Söyleyeceğim hiçbir şey seni daha iyi hissettirmeyecek Jamie. Bahanelerim var, seni kendimden uzaklaştırmak için nedenlerim var ama bunların hiçbirisi yaptığımın çok boktan olduğu gerçeğini telafi etmeyecek. Gençtim, acı çekiyordum ve yeni gerçekliğimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Senden, Kaliforniya'dan kaçtım çünkü yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm. Ve bir bakıma, iyi ki de kaçmışım, çünkü iyileşmeye ihtiyacım vardı. Ama bir yandan da seni nasıl terk ettiğim için kendimden nefret ediyorum."

Dudaklarından dökülen bu sözleri duyunca çenemi sıktım - beni terk ettiğini. Belki de bunu henüz kendime itiraf etmemiştim.

"Babamın ölümü beni değiştirdi Jamie," diye mırıldandı ve elimi kendi eliyle kapattı. Bu sıcaklık karşısında nefesimi içime çektim. "Ve Ethan'a yaptığım şey, sahip olduğum tüm ahlaki kurallara aykırıydı ve kontrolü kaybettiğim için, onu sevmem gerekirken seni sevdiğim için kendimden nefret ettim. Bu sadece..."

Gözlerini kapattı ve o zaman hayatının o döneminin ne kadar zor olduğunu anladım - sadece babası yüzünden değil, bizim yüzümüzden de. İçimi çektim, elimi onunkini kavrayabilmek için çevirdim.

"Berbat durumdaydım," diye fısıldadı bir süre sonra. "Ve zamana ihtiyacım vardı."

Işık yeşile döndü ve gözlerimi bir kez daha yola çevirdim, ama ben vites değiştirirken B elini benimkinin üzerinde tuttu.

"Peki ya şimdi?" Ben sordum.

B bir an daha sessiz kaldı.

"Şimdi senin cipinde oturuyorum ve hiçbir şey değişmedi ama her şey değişti."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Her şey değişmişti. Üç yıl ikimizi de tamamen yeni insanlara dönüştürmüştü.

Ve yine de...

B devam etmeden önce nefesini içine çekti. "Ve sonunda pes etmeden önce beni öpme dürtünle daha ne kadar savaştığını merak ediyorum.

O anda gözlerim onunkilere kaydı, onu doğru duyduğumdan emin değildim.

"Çünkü kırk sekiz saatten az bir süre sonra gidiyorum Jamie," diye fısıldadı, omuzları çaresizlik ve özlemle çökmüştü. "Ve o uçağa binmeden önce beni öpmene ihtiyacım var."

Bunu beklemiyordum.

Oyun oynamadan ya da söylemediği şeyleri okumamı sağlamadan bana açıkça söylemesini beklemiyordum.

Beni istedi.

Bana ihtiyacı vardı.

Keskin bir dönüş yaptım, kalbim göğüs kafesimde sertçe çarparken boynumu kırdım.

"Seni evime götürüyorum. Şimdi," dedim. "Eğer söylediklerinin tek bir kelimesini bile kastetmediysen, geri almak için yaklaşık yedi dakikan var. Ondan sonra, bir daha

tek bir kelime daha etme, adımı bile söyleme, çünkü seni dilsiz bırakacağım."

Döndüm, tartışmasını, bana yapmamamız gerektiğini söylemesini bekliyordum. Onu test ediyordum, ona meydan okuyordum, savaşı için cesaretlendiriyordum. Çünkü bu onu almadan önce vereceğim son uyarıydı.

Ve bu sefer, bunu yaptığımda ondan daha büyük bir parça alacaktım ve geri vermeyecektim - bu geceden sonra ne olursa olsun.

B sadece dudaklarını yaladı ve benim felaketim olacak iki kelime söyledi.

"Daha hızlı sür."

- - -

Ön kapımı B'nin arkasından çarparak kapattığımda kulaklarımda uyarı zilleri çaldı, hemen onu kapıya sıkıştırdım ve anahtarlarımı fırlattım. Bacaklarını etrafıma doladı, ben ağzımı onunkine yapıştırırken yüksek topuklu ayakkabıları kıcıma batıyordu.

O ilk öpücük, uzun zaman sonra onu ilk kez tatmak, o anda boşalmam için yeterliydi. Sadece dudaklarını dudaklarıma değdirmesi, dili, dokunuşumdaki iniltisi ruhumu ateşe verdi.

Birisi o anda beni ondan uzaklaştırabilir ve daha sonra gelecek olan kalp kırıklığını söyleyebilirdi ve ben yine de onları bir kenara itip onu alırdım.

Çekip gitmek yoktu. Ne o zaman, ne de başka zaman.

Üstünü bir kumaş parçası gibi sıyırdım, altında sütyen olmadığını fark ettiğimde inledim. Koyu renk meme uçları çakıllaştı, tepeleri yükseldi ve bir sonraki adımda adımı inlemeseydi her birini dişlerimin arasında emecektim.

"Jamie," diye yalvardı.

"Şşşt," diye uyardım, cipte söylediklerimi kastetmiştim.

Gelip adımı haykırana kadar tek kelime etmesini istemiyordum.

Onu mutfağıma taşırken aramızda biraz nefret akıyordu ama bu nefret, aşk ile her şeyi tüketen aşk arasındaki ince çizginin hemen üzerinde olan türdendi. Bana yaptıkları için, beni nasıl terk ettiği için, bizi mahrum bıraktığı zaman için ondan nefret ediyordum. Ama aynı zamanda onu o kadar şiddetli seviyordum ki bana ne yaptığığın hiçbir önemi yoktu - onu yine de istiyordum.

Ne kadar iğrençti ama yine de ne kadar doğru hissettiriyordu.

Onu mutfak tezgâhımın önünde yere bıraktım. "Çıkar şunları," diye homurdandım, ellerim kendi pantolonuma gitmeden önce onun kotunu çekiştirdim, düğme ve fermuarı hızla hallettim. Sonra gözlerim topuklu ayakkabılarına kaydı. "Onları üzerinde bırak."

B'nin ağzının kenarı etkilenmiş bir gülümsemeye kıvrıldı, sanki onun yokluğunda büyüdüğüm adamı yutmak üzereydi. Kot pantolonu ayak bileklerine gelene kadar her hareketinde göğüsleri sallanıyor, meme uçları beni tahrik ediyordu. Topuklu ayakkabılarını silkelemek için yeterince uzun süre dışarı çıktı ve sonra hemen geri adım attı.

Ve işte orada duruyordu, mükemmel vücudu mutfağımdaki ışıkla aydınlanmıştı, kalçalarının etrafındaki siyah dantel parçasından ve o yüksek topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymemişti.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım, sonra da boxer'larımı çıkardım. Gözlerim onun üzerinde gezinirken ağrıyan ereksiyonumu avuçladım ve o anda kendimi üç kez pompalayabilir ve bana sunduğu o güzel tuvalin üzerine boşalabilirdim.

Ama külotuna uzandığında, onunla sadece değerli bir zamanım olduğu gerçeğine geri döndüm - ve bunu boşa harcamaya niyetim yoktu.

"Bırak onları," dedim başımı sallayarak. "Arkanı dön."

O dönerken kendimi okşamaya devam ettim, omzunun üzerinden o büyük, fırtınalı gözleriyle bana bakıyordu. Boştaki elimi kullandım.

Elimle saçlarını yana doğru taradım ve açıkta kalan boynunu öperken saçlarını sıkıca tuttum.

Tanrım, tadı, kıvranışı, nefes nefese kalışı ve kendini bana teslim edişi. Hayatımın en sarhoş edici uyuşturucusuydu - asla kurtulamayacağımı bildiğim bağımlılık.

Ellerini tutup onu aşağı indirecek kadar uzun süre serbest bıraktım, belinden büktüm ve parmaklarını mutfak adasının diğer tarafı boyunca sardım. Manzara bir şaheserden farksızdı; sırtı kavisli, omurgası dışarı çıkmış ve beni bekleyen dolgun küçük kıkına doğru bir çizgi çiziyordu. Sırtından aşağıya doğru öptüm ve B'nin nefesi kesilirken o sulu elmayı hırıldayarak ısırdım.

Sonra ayağa kalktım, elimi kıkının üzerinde gezdirdikten sonra etinin sallanmasına neden olan küçük bir darbe indirdim. B şaşırarak sıçradı ama sonra bana tatmin edici bir onay iniltisi verdi.

Bir elimle kalçasını tuttum, diğer elim parmaklarım sırlıklam dudaklarının arasından geçene kadar G-string'inin dantelleri boyunca kaydı. O da benim kadar tahrik olmuştu ve iki parmağımı içine soktum, çarpmanın etkisiyle kıvranmasına bayıldım.

"Siktir," diye homurdandım, parmaklarımı tekrar içeri sokmadan önce geri çektim.

Bu amcık benim.

Ele geçirilmenin bir lanet gibi tüm bedenimi sardığını hissettim ve bir hırıltıyla kalçalarının iç kısımlarına dokundum. "Aç."

İtaat etti ve bacakları bana ihtiyacım olan erişimi sağlayacak kadar açıldığında, dizlerimin üzerine çöktüm, tangasını yoldan kaydırdım, böylece dilimi onun kaygan yarığı boyunca gezdirebildim. Klitorisine kadar yaladım, istediğim şekilde emebilmek için bacaklarını daha da ayırdım. O kadar çok titredi ki düşeceğini sandım ve geri çekilirken biraz kıkırdadım, döngüyü tekrarlamadan önce dudaklarının her tarafını yaladım.

B daha fazla eğildi, ağzımı klitorisinin üzerinde istiyordu ve ona ihtiyacı olanı verdim, serbest kalmasını kovalamak için ihtiyaç duyduğunu bildiğim doğru sürtünmeyi sağladım. Bacakları titredi ve parmak eklemleri tezgâhıma tutundukları yerde beyazlaştı.

Ama boşalamadan önce onu serbest bıraktım, ayağa kalktı.

Bana dönüp baktığında B'nin gerçekten ağlayabileceğini düşündüm ama sadece sıırttım ve ağzımı sildim. "Kimıldama."

Pantolonumu yerden alıp cüzdanımı bulmak için cebimi karıştırdım. Her ihtimale karşı oraya bir prezervatif saklamıştım ve onu aldıktan sonra pantolonumu tekrar indirip B'ye doğru ilerledim.

Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama bunu yapamadan önce elimi sırtına bastırdım ve onu bir kez daha tezgâha yasladım. Sonra tam arkasına geçtim, sikim kış yanaklarının arasındaki tatlı noktaya yerleşti.

İkimiz de inledik.

Prezervatif paketini yırtıp açtım, tacımla onu kızdırmadan önce kendimi lateksle kapladım. Kışının uzunluğundan aşağı doğru sürdüm, ıslak dudaklarının arasından kaydırđım ve onu doldurmam için bana yalvararak eğilirken girişine hizaladım.

Ama onu orada öylece bıraktım, hazır ve nazır bir şekilde beklerken eğildim ve sıkı bir yumrukla tutabildiğim kadar saçını yakaladım.

"Bütün bu lanet olası saçlar," diye küfrederek kulak memesini dişlerimin arasında emdim.

Ben çekiştirdikçe nefesi kesildi, sırtı kamburlaştı, bakışları üzerimizdeki ışığa doğru kaydı.

Sonra onu acımasızca doldurdum, kime ait olduğunu asla unutmayacağı kadar derine gömdüm kendimi.

İçine tamamen girdiğimde durakladım, ikimiz de bunun hissiyle titriyorduk ve alnımı sırtına indirdim. "Tanrım, bütün gece ellerimi böyle saçlarında hayal ettim. Ve bu topuklu ayakkabıları," diye inledim, dimdik durarak. Saçları hâlâ parmaklarımla arasındaydı, bu yüzden ona tekrar çarparken o da benimle birlikte kavis çizdi.

Ondan nefret ediyormuşum gibi, nefret ettiğim her şeymiş gibi ve her santimini yok etmezsem ölecekmişim gibi onu becerdim. Sonunda ellerim saçlarından ayrılıp kalçalarını kavradığında, hızımı artırdım, haykırışını, inleyişini ve daha fazlası için yalvarışını sevdim.

Benim küçük sörfçü kızım, dalgalara nasıl binileceğini bilirdi.

Bir süre sonra yavaşladım, acele etmek istemiyordum, her yeni itişte gerilmesinin ve benim için açılmasının tadını çıkarmak istiyordum. Tezgâha doğru bastırılma şekli, klitorisinin granite sürtünmesi ve bacaklarını genişlettiğini ve kalçalarını manevra yaptığını hissettim, böylece o tatlı sürtünmeyi daha fazla yakalayabildi.

Kızım gelmek istedi.

Ama ben hazır değildim.

"Henüz değil," diye uyardım ve sonra onu döndürdüm, koridordan yatak odama doğru koşarken onu kollarıma çekmek için eğildim. Öfkeli öpücükler ve pençeleyen ellerden oluşan bir karmaşa içindeydik ve onu yorganımın üstüne yatırdığımda B inledi, sanki bir saniyelik ayrılık bile onu öldürebilirmiş gibi.

Yastıklara doğru geri çekilirken bakışlarıyla bana meydan okudu ve ben de o güzel vücudu takip ederek bacaklarının arasına yerleştim ve ağzını kendi ağzımla yakaladım. Omuzları başlığıma çarptı ve kalçalarımı indirip tekrar içine girmeden önce kalçalarını kendi kalçalarım ile ayırdım.

Onu iliklerine kadar doldurdum, arkalık bana yardım etti ve ikimiz de bağlantıdan ürperdik.

"Lanet olsun, B," diye homurdandım, kendimi onun üzerinde asılı tuttuğum yerde titriyordum. O lanet topuklarını kıcıma sapladı ve ben de tıslayarak karşılığında boynunu ısırdım. Kalçalarımı içeri ve dışarı büktüm, sadece biraz, pelvisim ve onun klitorisi arasındaki bağlantıyı korudum. Bu küçük itişler tam da ihtiyacı olan şeydi ve bunu biliyordum.

O kadar yüksek bir çığlıkla boşaldı ki sanki porno filmdeymişiz gibi hissettim, ismim dudaklarından hem bir yalvarış hem de bir lanet gibi döküldü.

Bitirdiğinde dudaklarına karşı sııttım ve bacaklarının arasındaki hızımı yavaşlattım. Sonra bir tanesini dizinin altından geçirdim ve ayak bileği omzuma dayanana kadar yukarı kaldırdım. Oradaki ince deriyi öptüm, gözlerim onunkilere kilitlendi.

O kadar mükemmeldi ki. Çok güzel, seksi, bağımlılık yapıcı ve benim.

Bu pozisyonda onu daha derinde hissediyordum, ileri doğru her itişimde sıcaklığı beni yutuyordu. Ve o çelik gözlerini benden ayırmıyor, onunla gelmem, içine boşalmam için yalvarıyordu.

Ben de öyle yaptım.

Sadece B'nin sağlayabileceği türden bir dorukla, serbest bırakılmayla sarsıldım. Bu, başka kadınlarda sayısız kez bulduğum boş, içi boş bir orgazm değildi. Tüm bedenim titriyor, beynim uyuşuyor, tırnakları ruhuma batıyor ve üç yıl önce bıraktığının hemen yanında kalıcı bir iz bırakıyordu.

Dünyada B'yi sikmek gibisi yoktu ve belki de evren bunu biliyordu. Belki de zamanlamaya karşı savaştığımız o yıllarda bana birkaç kereden fazlasını verseydi, nasıl hissettirdiğini öğrendikten sonra ona bakan birinin beni kıskançlıktan delirteceğini biliyordu. Belki de, her bağımlılıkta olduğu gibi, yüksekliğe teslim olmadan önce kendimi kontrol edebilecek kadar güçlü olmam gerektiğini bilen varlıklar vardı.

Tırnaklarını sırtımda gezdirirken nefes nefese onun üzerine yığıldım. Dirseklerimin üzerinde dengede durmak için yukarı doğru bastırmadan önce boynunu öperek dokunuşun altında titredim.

"Kahretsin."

Burnunu öptüğümde kıkırdadı. "Kesinlikle benim düşüncelerim." "Bundan sonra benim olmalısın," diye nefes aldım ve o anda

O an, gökyüzünün mavi ve suyun ıslak olduğu gerçeği kadar açıktı. O benimdi. Sonunda, o benimdi.

Ama sonra gülümsemesi

düştü. "Yapamam."

"Siktir et," diye karşı çıktım ve bunun bir oyun olduğunu düşündüm. Oyun oynadığımı sanıyordum. "Oynayabilirsin. Oynuyorsun."

"Pazar gecesi gidiyorum Jamie," dedi ve öpüşme zincirimizi keserek gözlerimin içine baktı.

Orada bulduğum ciddiyetten nefret ettim.

Kaşlarımı çatarak bir nefes verdim. Evren, tam da o gitmek üzereyken birbirimizi bulmamıza izin verecek kadar zalim bir orospu çocuğuydu.

Ama henüz gitmesine izin veremezdim.

"O zaman hafta sonu benim ol."

B'nin omuzları çöktü. "Gelemem. Ailemle planlarım var. Bu kadar... sahip olduğum tek şey bu."

Elimdeki tek şey bu.

Dürüsttü. Bana tam olarak ne verebileceğini ve ne veremeyeceğini, bundan sonra gelecek olan tüm acılardan çok önce söylüyordu.

Ama bunu kabul edemezdim.

"Neden uzun mesafeli olamıyoruz?"

Buna güldü ve kollarını boynuma doladı. "Çünkü bu kalplerimizin kırılması için garantili bir yol."

O zaman sönen bendim - çünkü zaten kırılmış olduğumu fark ettim. Üç yıl boyunca, kırılmışım.

Kendimi bütün hissetmemi sağlayan tek şey oydu.

"Ama artık senden kaçmıyorum Jamie," dedi yüzümdeki kederli ifadeyi görünce.

Az önce söylediği sözlerde zerre kadar yalan olmamasını umarak onunkini inceledim. "Bu aramalarımın cevap vereceğin anlamına mı geliyor?"

Gülümseyerek başını salladı. "Sadece... buna bir isim koymaya çalışmayalım. Bize."

Kızgın bir nefes verdim, ama gözlerine baktığımda onu her şekilde alabileceğimi fark ettim - teninde benim adım ve üzerinde JAMIE'S yazan büyük bir neon tabela yanıp sönerken onu sahiplenmeme düşüncesi olsa bile

PROPERTY beni kırmızıya boyadı. "Tamam o zaman," diye kabul ettim. "Bana iki şey vermeni istiyorum."

B kaşlarını kaldırıp bekledi.

Dudaklarımı yaladım. "Bu gece ve bir gün."

"Bu gece," diye yineledi. "Ve bir gün."

Başımı salladım. "İkisine de sahip olmalıyım."

Benim için başka bir seçenek yoktu. Öyle ya da böyle benim olacaktı ve ben beklemeye hazırdım.

Ama onun sözünü almak zorundaydım.

Başını sallamadan önce gözleri uzun bir süre benimkileri aradı ve onu bir kez daha öpmem için beni aşağı çekti. Ve bu bağlantı onun içinde sertleşmeme neden oldu, vücudum daha fazlası için ağrıyordu, ne gerekiyorsa bütün gece boyunca anlaşılmayı imzalamaya hazırdım.

Zaten sabaha kadar vaktim vardı.

Geceyi uykuyla geçirmenin bir anlamı yok.

O gece B'yi elimden gelen her şekilde kullandım. Dilime boşalana kadar onu tattım, aynı şekilde beni tattığında yıldızları gördüm. Duş aldık ve sonra tekrar seviştik. Yemek yedik ve sonra tekrar seviştik. Yaklaşık yirmi dakika uyuduktan sonra tekrar seviştik.

Her şey doğru geliyordu.

Gideceğini bile bile, bize bir unvan koymak istemediğini bile bile, aptalca başardığımıza inandım. Ayrı geçirdiğimiz o üç uzun yılı atlatmıştık. O iyileşmişti, ben büyümüştüm ve şimdi birlikte olacaktık.

Onu kendi planıma uydurmaya o kadar odaklanmıştım ki, onun planının ne olduğunu düşünmeye zahmet etmedim. Uzlaşmayı, bir kariyer istemesini düşünmedim - kızımı tanıyor olmama, ne kadar kararlı olduğunu, her zaman nasıl bir girişimci olduğunu ve kendi hayatına nasıl susadığını biliyor olmama rağmen.

Beni her şeyden çok isteyeceğini, sadece bana sahip olmak için kim olduğundan vazgeçeceğini ve hedeflerinden uzaklaşacağını varsaydım.

Ve bunun hayatımın en büyük hatası olduğu ortaya çıktı.

SEVEN

*Touched by
an Angel*

"VAY CANINA," dedim görüntülü sohbet bağlandığında, B'nin dairesinden gördüğü manzaraya gülümserken anahtarlarımı tezgâhın üzerine bıraktım. Pittsburgh, yerden tavana kadar uzanan pencerelerin önünde sonsuz bir yıldız denizi gibi yayılıyordu. "Şu haline bak, büyük şehir kızı."

"Güzel, değil mi?"

Ben yatağıma uzanmış, kaslarım ağrımış ve cildim iyi bir sörf seansından sonra tuzlanmışken B bana tüm evi gezdirdi. Telefonda sesini duymak sanki biri göğsümün üzerinde duruyormuş gibi hissettirdi. Ona sahip olduğumu ve tekrar parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdiğimi bilmek nefes almamı zorlaştırıyordu.

Dairemde birlikte geçirdiğimiz bir günden beri her gün ve her gece konuşuyorduk ama onun burada olmasıyla aynı şey değildi. Rye Yayıncılık'taki yeni stajından bahsederken mutlu olduğunu biliyordum. Bu kız onu tanıdığımdan beri yazıyordu ama her zaman bunu gösteremeyecek kadar utangaçtı. Yine de bilgili ve yetenekliydi ve yayınevindeki kodamanların onun ne kadar değerli olduğunu fark etmelerinin uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Olması gereken yerdeydi. Benimle olmaması dışında.

Ve bir şekilde, bu hiç doğru gelmedi.

Bana yatak odasını gösterdikten sonra, "Pekâlâ, bana küveti göstermek için can attığını biliyorum," dedim.

"Tabii ki. En iyisini sona saklamalıydım." Banyoya girdiğinde kamera titriyordu ve hayallerindeki ayaklı küvet ortaya çıktı. "Ta-da!"

"Oooohhh, ahhhh," diye alay ettim.

"Muhteşem değil mi?" diye sordu, suyu açmadan önce kamerayla küveti bir santimden diğerine tararken. "Ayda fazladan beş yüz dolara kesinlikle değer."

"Haklısın. Ben olsam en az bin dolar öderdim." "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Ekranı izlerken bir kolumu başımın altına alarak sııttım. Ama B aynaya döndüğünde nefesim kesildi.

Sikeyim.

Banyosunda çırılçıplak duruyordu, saçları bütün gün toplanmış gibi hafifçe kıvrılmıştı, makyajı ofiste olduğu için hâlâ yerindeydi. Saçları omuzlarına dökülmüştü, göğüslerini örtüyordu ve ayna göbek deliğinin altından kesilmişti, hayal gücümü serbest bırakarak bacaklarının arasının yeni tıraş edilip edilmediğini ya da parmak ucumla izlemek isteyeceğim küçük bir iniş şeridi olup olmadığını merak ettim.

"Tanrım," diye nefes aldım gözlerim onu içine çekerken. "Gerçekten de en iyisini sona saklamışsın."

B kızardı, saçlarıyla oynuyordu. Kontrolü ele almamı istiyordu ve bu kadar uzakta ancak bu kadarını yapabilirsem de ona istediğini nasıl vereceğimi biliyordum.

"Saçını geriye çek," dedim ona.

Saçlarını tek bir yumruk haline getirerek arkasına attı ve hafif göğüslerini ortaya çıkardı; oda buharla dolup taşarken göğüs uçları sivrilmişti.

"Şimdi gerçekten orada olmak isterdim."

Onu yavaşça taradım, sikim sertleşiyor ve mayomu zorluyordu. İplerini koparmadan önce bir elimi yüzümde gezdirdim, kalçalarımın çıkana kadar çekiştirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu tatlı tatlı, ama biliyordu ki tam olarak ne yaptığımı.

"Seni iyi hissettireceğim," dedim. "Küvete gir."

O suya girerken ben de şortumu kenara fırlattım.

"Bana ne yaptığını görmek ister misin?"

Başını salladı ve ben de kameramın görüntüsünü değiştirerek ona karın kaslarımı ve bir elime alıp sıkıttığım sert sikimi gösterdim. Kendimi okşarken ve gözlerini ekranda izlerken onun yerine onun elinin olmasını dileyerek inledim.

"Siktir, Jamie," diye fısıldadı, suyun derinliklerine batıyordu. Göğüslerinden birini tuttu ve ben elimi tekrar şaftımın üzerinde gezdirirken masaj yaptı.

"O elin benim elim olduğunu farz et," diye talimat verdim. "Orada olsaydım kendime nasıl dokunacaksam öyle dokun."

B dudağını ısırdı, elini suya doğru sürükledi ve kameranın onu takip etmesine izin verdi. Suyun içinden görmek zordu ama elinin kalçalarının arasından kaydığını, parmaklarının klitorisini ovduğunu ve derin bir iniltiyle dokunuşa doğru eğildiğini biliyordum.

Ben kendi boşalmamı ovuştururken onun kendisiyle oynamasını izlemek tatlı bir işkenceydi. Acele etmedik, nefes nefese kaldık, inledik ve ikimiz de boşalmadan önce terledik. B küveti boşaltırken ben temizlendim ve sonra ikimiz de yatağa girdik, birbirimizden ülkenin öbür ucuna kadar uzaktaydık, ama her nasılsa o tam oradaymış gibi hissettiriyordu.

"Benimle ol," diye

fısıldadım. "Ben

seninleyim."

"Hayır, demek istediğim, gerçekten benimle ol. Kız

arkadaşım ol." Doymuş gülümsemesi kayboldu,

kaşları çatıldı.

"Neden bir başlık koymak zorundayız? Sadece... Bilmiyorum. Biz arkadaşız, Jamie. En iyi arkadaşız. Seninle konuşmayı seviyorum, seni özlüyorum, seni iyi hissettirmek hoşuma gidiyor."

Kızardı ve ben de bize arkadaş demesine küfretmemeye çalıştım.

"Aynen öyle, peki resmi olmak seni neden bu kadar korkutuyor?"

"Beni korkuttuğu için değil," diye açıklamaya çalıştı. "Sadece hayatımda ilk kez tamamen kendi başıma kalıyorum Jamie. Bir süreliğine sadece kendim olmaya ihtiyacım var. Son birkaç yılın benim için nasıl geçtiğini biliyorsun."

Bununla alay etmemek için kendimi zor tuttum, çünkü bilmiyordum. Beni içeri almayı reddetmişti. Beni hayatından çıkarmıştı ve o gece o bara girmemiş olsaydım, beni tekrar içeri alacağından emin değildim.

"Sadece var olalım ve bırakalım nereye gidecekse gitsin. Şu anda ikimize de baskı yapmanın bir anlamı yok."

Yutkundum, sıcaklık göğsümü ele geçirdi. "Başka erkeklerle takılıyor musun?"

"Ne?" B başını sallayarak tereddüt etti. "Hayır, tabii ki hayır. Burada başka erkek tanımiyorum bile."

"Mesele bu değil."

"Biliyorum, ama sadece söylüyorum."

Dişlerimi sıktım. "Başka kızlarla takılsam sorun olur mu?"

Yüzü soldu ve cevap vermeden önce onun da en az benim kadar nefret edeceğini biliyordum. "Evet. Yani, sanırım. Anlıyorum. İhtiyaçların var."

Yalancı.

"Tekrar söylüyorum, konu bu değil." İçimi çektim, elimi saçlarımda gezdirdim. Onun anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama üç yıl önce seni kaybettiğimde kendime bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğimi söyledim. Seninle birlikte olmak benim için çok önemli B. Ama sen izin vermezsen olamam."

B bir an sessiz kaldı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi sonunda gülümseyerek. "Ama şu anda sana her şeyimi veremem. Çalışmak, yüksek lisans derecemi almak ve hala ulaşamayacağım bir yerde duran geri kalan yanımlı bulmak için buradayım. Seni istiyorum, gerçekten."

Söz verdim. "Sadece yeni çevremi tanımam için bana biraz zaman ver, tamam mı?"

Kalbim bununla kırıldı, çünkü benim ona sahip olmak istediğim kadar onun da hayaline sahip olmasını istiyordum. Bunun onun için önemli olduğunu biliyordum.

Sadece listenin başında olmamaktan nefret ediyordum.

"Neye ihtiyacın varsa, sana vereceğim," diye söz verdim. Ama bu sefer yalancı olan bendim.

- - -

Yaz kötü bir sıcak çarpmasıyla geçti, öyle görünüyordu. Verdiğim sözün arkasında durmaya çalıştım ama bir yandan da midemde bir hastalık varmış gibi hissediyordum.

İyi günlerde, B ve ben uzaktan birlikte film izlerdik ya da bütün gece telefonda konuşurduk ve ben de bu yeterliymiş gibi davranırdım. Hatta bir hafta sonu beni ziyarete bile geldi - gerçi o zaman bile onu annesi ve annesinin yeni erkek arkadaşı Wayne ile paylaşmak zorunda kaldım. Yine de onunla geçirdiğim her zamana değer veriyordum.

Ama beni hep daha fazlasını istemeye itti.

Ve çok geçmeden, kötü günler iyi günlerden daha ağır basmaya başladı.

Neden karşı koyduğunu, benimle savaştığını, neden istediğim gibi benim olmayacağını anlayamıyordum. Gençtim, bencildim ve B'nin Rye Yayıncılık'ta sahip olduğu fırsat için hayatı boyunca ne kadar çok çalıştığını anlamıyordum.

Yaşadığı onca şeyden sonra kendi başına bir hayat kurmasının onun için ne kadar önemli olduğunu da anlamamıştım. O şehir, o iş, bunlar sadece başlangıçtı. Bu onun bağımsızlığına adım atması, çalkantılı bir çocukluk ve dayanılmaz bir keder dönemini atlatmasıydı.

Kendi çocukluğum ve ailemle o kadar ayrıcalıklıydım ki, anlamıyordum.

En küçük kız kardeşim Sylvia bir gece bana, "Belki de istediğin şeyi istemenin zamanı gelmiştir," dedi.

Sahilde oturuyorduk, ben ona içimi dökerken rüzgar yüzümüze vuruyordu. Santana yaşça bana daha yakın olmasına rağmen, Sylvia ve ben birbirimizi diğer kız kardeşimle asla anlayamadığımız bir şekilde hep anlamıştık. Santana artık New York'ta yaşıyordu ama Sylvia şimdilik annem ve babamla birlikte evde yaşıyordu ve ben bencilce onun hala yakınımda olmasını seviyordum.

"Biliyorum. O biliyor."

Sylvia başını salladı. "Ona ne istediğini söyle ve sonra hayır dediğinde kabul et demek istemiyorum. Demek istediğim, ona şu anda sahip olduğunuzdan daha somut bir şeye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, yoksa çekip gidersiniz. Çünkü Jamie, bu ikisinin arasında sıkışıp kaldın." Sylvia başını salladı. "Bu seni öldürüyor."

O haklıydı. Yaz boyunca doğru beslenmenin ve vücuduma iyi davranmanın gittikçe zorlaştığını fark ettim. Olması gerekenden çok daha fazla içiyordum ve asla huzurlu bir gece uykusu bulamıyordum.

Bu özel bir tür cehennemdi ve yine de B'den uzaklaşmak düşüncesi şiddetli bir mide ağrısıyla iki katına çıkmama neden oldu.

"Ya ona benimle birlikte olmasını teklif edersem ve o yine hayır derse?" Sylvia iç çekti. "O zaman gitmesine izin verirsin."

B'ye konuşmamız gerektiğini söyleyecek cesareti bulana kadar günlerce bu konuşma üzerinde düşündüm. Bu mesajı göndermekten nefret ediyordum, muhtemelen onun başını döndüreceğini biliyordum ama başka yolu yoktu.

Artık rol yapamazdım.

Hikayemizi onun ağzından okuduğunuzda zaten bildiğiniz gibi, zamanlama bize karşı hiçbir zaman nazik olmadı. Ve o anda, hissettiğim ve ondan istediğim her şeyde kendimi tamamen haklı hissederken, şimdi ne kadar bencil olduğumu, önümde duran şeyin ötesinde birlikte sahip olabileceğimiz potansiyel geleceği nasıl göremediğimi görüyorum.

Benden zaman ve mekândan başka bir şey istemiyordu ama bunları ona vermek imkânsız gibi geliyordu.

Rye Yayıncılık'ta terfi ettiğini öğrendiği gece beni aradı. Tabii ki bunu henüz bilmiyordum ve kız kardeşimin sözleri kulağımdayken B'ye ihtiyacım olanı vermesi için son bir kez yalvardım.

"Sadece orada oturup bir dakika beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?" Aradığında ona söyledim. Oturma odamda volta atıyordum, kalbim dengesiz bir şekilde çarpıyordu. "Bizden, geçmişte ne olduğumuzdan ve gelecekte ne olamayacağımızdan korktuğunu biliyorum. İlk kez tek başına ayakta durduğunu ve bundan gurur duyduğunu biliyorum, ben de bundan gurur duyuyorum ama ben de senin yanında durabilirim."

"Jamie-"

"Ve uzun mesafenin seni korkuttuğunu biliyorum," diye devam ettim, çünkü beni durdurmasına izin verirsem cesaretimi kaybedeceğimi bilmiyordum. "Ama biz bu yazı neredeyse uzun mesafeli bir çift olarak geçirdik, adını öyle koymasak bile."

Nefes aldım, sadece bu gerçeğin bile bizi güçlendirdiğini bilmiyordum. Şimdiye kadar çok şey atlatmıştık. Her şeyi atlatabileceğimizden hiç şüphem yoktu.

"Düşünüyordum," dedim ona. "Stajın bitmek üzere ve Miami'deki bazı yayınevlerine bakıyordum. Birçoğu işe alım yapıyor ve sen de artık deneyimlisin. Derslerin online, B. Eve gelebilirsin, birlikte olabiliriz."

"Jamie, ben-"

"Hayır, bırak da bitireyim," diye yalvardım, mutfak masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarına bakarak. Yaşadığım yere bir saat mesafedeki yayıncılık işlerinin sekmeleri ve sekmeleri açıktı, evet dediği anda ona göndermek için tüm bağlantıları içeren bir belge hazırды. "Çok şey istediğimi biliyorum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin ve senden benim için köklerinden kopup geri dönmeni istemem çok bencilce. Ama en son beni terk ettiğinde senden hiçbir şey istemediğimi fark ettim."

Bu cümle yüksek sesle söylediğimde beni daha çok etkiledi, çünkü o üç yıllık sessizlik için ona ne kadar kızmak istesem de, çekip gitmesine izin vermiştim. Ona ihtiyacım olduğunu, bu süreçte onunla birlikte olmak istediğimi söylememiştim.

Belki yapsaydım, her şey farklı olurdu.

"Bu sefer bunu ortaya koyuyorum," dedim. "Ne istediğimi bilmene izin veriyorum. Seni istiyorum. Geri taşınmanı istiyorum, hatta buraya taşınmanı." Güldüm, delilik ve aşk arasında bir şey içimde gelgit dalgası gibi akıyordu. "Karmaşık olmak zorunda değil. Bunu yapabiliriz, B."

"Ben kalıyorum."

"Jenna da burada. Ve annen. Ve-"

"Jamie, Pittsburgh'da kalıyorum," dedi daha yüksek sesle. "Bana tam zamanlı bir iş teklif ettiler. Bugün."

Bir nefesin tepesinde durakladım, hava ciğerlerime doldu, ta ki bir iğne batması gibi hissettiren şey beni bir helyum balonu gibi söndürene kadar. Onu doğru duymadığımdan emin bir şekilde kaşlarımı çatarak kendi içime çöktüm.

Kalıyordu. Bir iş buldu.

O kalıyordu.

"Tamam," dedim sonunda. "Sorun değil. Birbirimizi ayda bir kez görebiliriz, sırayla uçarız ve sonunda bir yolunu buluruz."

"İşler öyle yürümüyor," dedi B, sesi biraz kırılarak.

Kalbim kırıldı.

"Senin orada babanın şirketi var. Benimse burada bir hayatım var."

Beni boğmakla tehdit eden duygulara karşı yutkundum. "Bu birlikte bir hayatımız olamayacağı anlamına gelmiyor."

Keşke onu görebilseydim. Keşke tam orada, onun dairesinde onunla birlikte olsaydım, ona sarılsaydım, bize inandığımı söylediğimde gözlerinin içine bakabilseydim.

"Ama öyle sayılır Jamie," dedi bir süre sonra. "Telefonda söylediğinde kulağa çok kolay geliyor ama uzun mesafeli bir ilişki zordur. Karmaşık ve

Dağınık ve şu anda ikimizin de buna ihtiyaçı yok, ikimiz de kariyerimize yeni başlamışken olmaz. Bizim için doğru zaman değil... asla doğru zaman değil."

Başımı tekrar tekrar salladım, inançsızlık beni boğuyordu. Beni nasıl böyle uzaklaştırabilirdi? Söylediğim her şeyi nasıl görmezden gelebildi, denemeden bile uzun mesafe yapamayacağımız gerçeğine nasıl bu kadar derine inebildi?

"Bu hiç adil değil. Bunu anlamıyorsun, B - hiçbirini," dedim. "Alder'den ayrıldığında her şeyi geride bıraktın - gittiğimiz yerleri, biriktirdiğimiz anıları. Ama ben orada yaşadım. Sensiz. Üç yıl boyunca." Durakladım, göğsüm kabardı. "Ve sonra, seni tekrar bulduğumda, her şey doğru gibiydi. Zamanlama, ikimizin de hissettikleri. Sonunda senden bir cevap aldım, neden onca yıl uzak kaldın ve anladım, B - gerçekten anladım. Anlamıştım. Babanın ölümüyle yıkılmıştın ve zamana ve boşluğa ihtiyacın vardı. Ben de sana bunu verdim. Mutlu bir şekilde. Sana bir daha sahip olup olamayacağımı bilmiyordum ama umurumda değildi çünkü benden ne istediğini biliyordum."

Gözlerimden yaşlar süzüldü, onu sonsuza dek kaybettiğimi düşünmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayınca burnum sızladı.

Bir daha hayatta kalabilir miyim bilmiyordum.

"Ama şimdi, bana hala orada olmadığını söylüyorsun - hala doğru zaman değil. Kırıldığın zaman benimle birlikte olamadın ve şimdi kendi başına ayakta duruyorsun, hala benimle birlikte olamıyorsun. Eğer en kötü ve en iyi zamanlarında sana sahip olamayacaksam, o zaman seni ne zaman elde edeceğim, B? Aramızdaki şeyle savaşmayı bırakıp beni içeri alman için zamanlama ne zaman uygun olur?"

B bunun üzerine hıçkırır hıçkırır ağladı ve bu beni neredeyse kırıyordu çünkü onu incitmekten nefret ediyordum. Ama lanet olsun, o da beni incitiyordu. Ve artık buna dayanamıyordum.

"Bir güne ne oldu?" diye sordu usulca.

Yutkundum. "Şu anda bir güne ihtiyacım var."

"Ve bunu sana veremem, peki bu bizi nereye götürüyor?"

Yanağımı çiğneyerek bağımı salladım, henüz itiraf etmek istemiyordum. "Bilmiyorum."

B uzun bir süre sessiz kaldı, tüm bu gerçekler patlamaya hazır bir bomba gibi aramızda duruyordu.

"Dinle, I var a gerçekten büyük olay geliyor yukarı ve yarın uzun bir gün olacak..."

Özür dileyerek gözlerimi kapattım ve serin bir nefesin içimden akıp gitmesine izin verdim.

İşte bu, diye düşündüm. Buraya kadarmış.

"Evet, tamam." Bir nefes verdim ve kalbim göğsümde bir kez daha denemem için yalvardı. "Ben sadece..."

Ama orada durdum çünkü başka ne söyleyebilirdim ki?

Onun yerine "İyi geceler, B," dedim.

Telefonu kapattığında dizlerimin üzerine çöktüm ve ağladım.

- - -

Ondan sonra gitmesine izin verdim.

Bunu yapmak beni öldürdü, ama bana tutunmayan birine tutunmaya çalışmak beni daha da çok öldürdü.

İlk birkaç hafta en kötüsüydü. Yemek yiyemiyordum, uyuyamıyordum, kendimi onun numarasını bulup bakmaktan alıkoyamıyordum. Yine de asla pes etmedim. Hiç aramadım.

Ama beni en çok yaralayan şey, onun da beni hiç aramamış olmasıydı.

O ilk üç haftada pişmanlıklarım vardı. Ona yaklaşma şeklimden pişmanlık duydum, bu kadar çok çalışmışken işe alındığı için onu tebrik etmediğimden pişmanlık duydum, o konuşmayı ona uçmak yerine telefonda yaptığım için pişmanlık duydum.

Ama çok geçmeden bu pişmanlıklar dayanılamayacak hale geldi ve ben de onları bıraktım.

Santana, yaklaşık iki ay boyunca üzüldükten sonra New York'tan geldi ve Sylvia ile birlikte beni

funk. Beni bir hafta boyunca spor salonuna götürdüler, sörf yapmaya götürdüler, tekrar dışarı çıkmamı ve arkadaşlarımla yanına gitmemi sağladılar ve Santana Empire State'e geri döndüğünde, sonunda yeniden başlayabileceğimi hissettim.

İşte o an Angel'ın hayatıma girdiği andı.

Angel Connelly baharatlı küçük bir şeydi. Görünüşüne bakılırsa, adı kadar masum olduğunu düşünebilirdiniz. Minyondu, kısa sarı saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Güneyli aksanı ona ışıltılı bir çekicilik veriyordu ama onu tanıdıkça, iş başa düştüğünde bir pitbull gibi dövüşeceğini anlıyordunuz. İşine, yogaya ve kiliseye tutkuyla bağlıydı - bu sırayla olması gerekmezdi - ve bir şey istediğinde, onu elde edene kadar vazgeçmezdi.

Beni istediğini anlamam uzun sürmedi.

Angel babamın ofisinin olduğu binada çalışıyordu. Reklamcılık yapıyordu ve bir gece iş çıkışı asansörle lobiye inerken tesadüfen karşılaştık. Bu Haziran ayında, görebildiğim tek kadının B olduğu zamanlardı.

Angel onu vurmaya çalıştı ama kız arkadaşım olduğunu söyleyerek onu geri çevirdim.

Teknik olarak bir yalandı ama uzun süre böyle kalmayacağını düşünmüştüm.

Ondan sonra bile, Angel ve arkadaşları iş çıkışı bir şekilde benimle ve çocuklarla aynı barlara giderlerdi ve her seferinde onu biraz daha yakından tanırdım. Arkadaş canlısı, komik, hoş biriydi. Ondan hoşlanmıştım.

Ve B kalbimi kırdığında, Angel parçaları toplamak için oradaydı.

Kız kardeşlerim beni bu bunalımdan çıkardıktan sonra kendime odaklanmaya, spor yapmaya, sörf yapmaya ve babamı şirkette bana ortaklık teklif edecek kadar etkilemeye çalışıyordum. Bir gece işte geç saatlere kadar kaldım ve nihayet saat neredeyse dokuzda asansöre bindiğimde onunla karşılaştım - o da geç saatlere kadar kalmıştı.

Bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sordu.

Ve tam o anda aklımdan B geçse de, başka bir kadınla vakit geçirme düşüncesi midemi bulandırır da ve verecek fazla bir şeyim kalmadığını bilsem de... Evet dedim.

O gece onunla ne kadar eğlendiğim beni şaşırttı. Angel bir hikâye anlatıcısıydı ve neredeyse sabahın ikisine kadar beni güldürdü ve büyüledi. Onu evine bıraktım, yanağına bir öpücük kondurdum ve telefonuma numarasını yazdı.

Ertesi sabah onu aradım ve düzgün bir buluşma teklif ettim.

B'nin gitmesine izin vermenin bir parçasının da flört dünyasına geri dönmek olduğunu biliyordum. Ve yatağında sadece bir kadın değil, sürekli bir kız arkadaşım olması anlamında gerçekten hiç çıkmadığım için, bu olasılık beni heyecanlandırıyordu.

Ne de olsa hepsi planımın bir parçasıydı - diploma, iş, eş, çocuklar. Eğer biriyle çıkmaya başlamazsam bu hayalin ikinci yarısını nasıl gerçekleştirecektim?

Angel'la her şey kolaydı. Birbirimizin tamamen zıttıydık, bu da hiçbir zaman randevu fikri sıkıntısı çekmeyeceğimiz anlamına geliyordu. Ona nasıl sörf yapılacağını öğretmeye çalıştım ama o bunu beceremedi ve beni neredeyse bayılacağım bir sıcak yoga dersine götürdü. Ona yanıma yapışmasına neden olan korku filmleri izlettim ve o da bana sevimsiz ve dramatik buluyormuş gibi yaptığım reality şovları izletti, oysa içten içe ben de onlardan hoşlanıyordum.

Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü, ta ki tatil sezonunun eşiğine gelene kadar. İşte o zaman Angel'la ilişkiyi resmileştirdim ve Jenna'dan beri ilk kez bir kız arkadaşım oldu.

Kasım ayında, Güney Florida için standart olan sıcak bir geceydi, B hayatıma hiçbir uyarıda bulunmadan geri döndüğünde. Angel ve ben, onun en iyi arkadaşı Claire ve birlikte çalıştığım birkaç arkadaşla küçük bir hipster bardaydık. İş yerinde geçen uzun bir haftanın ardından, alkolün etkisiyle kendimizi **bırakmanın** tadını çıkarıyorduk.

Angel kucağıma oturup beni herkesin göremeyeceğı kadar uygunsuz bir şekilde öperken içimizde bir uğultu vardı.

Yine de onu durdurmadım.

Bana hissettirdiklerini, beni istediğini, beni önemsedini, uyandığında ilk düşündüğü ve uykuya dalmadan önce son düşündüğü şeyin ben olduğumu asla sorgulamamamı seviyordum. Beni ilgisiyle, şefkatiyle şımarttı ve ben de bunun her damlasını ılık sütü yalayan bir kedi yavrusu gibi içtim.

Onu kollarımla sarmıştım, dilim boğazının yarısına kadar inmişti ki barın yakınlarında bir yerden bir çarpma sesi geldi. Birbirimizden ayrıldık, sesin kaynağına doğru baktık ve işte o zaman onu gördüm.

Tüm o lanet saçlar.

İkinci kez bakmama bile gerek kalmadı. O olduğunu biliyordum. "B?" Seslendim.

Ama bana doğru bir bakış bile atmadan kapıyı itti.

Ayağa kalkıp onu kucağımdan indirdiğimde Angel kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

"Ben... Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var.

Hemen döneceğim." "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdim ve sonra içimi çektim, dönüp yüzünü ellerimin arasına aldım. Onu tatlı tatlı öptüm.

"Sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Hemen döneceğim."

Angel yine kaşlarını çatı ama başıyla onayladı ve gitmeme izin verdi.

Kapıdan koşarak çıktım ve tam annesinin eski arabasına ulaştığında B'ye yetiştim. Elindeki anahtarları karıştırdıktan sonra titreyerek kilit açma düğmesine bastı, arabanın ışıkları küçük bir bip bip sesiyle yanıp söndü.

"B?"

Onu gördüğümde, sesimi duyduğunda donup kaldığını gördüğümde kalbim durdu. Ağır ağır nefes alıyordu ama gülümsemeye çalışarak omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Selam Jamie. Evet, ben de tam çıkıyordum-"

"Bekle."

Kolumu dirseğine dolayarak onu yüzüme doğru çevirdim ama bana bakmadı. Ağlamasına bir saniye kalmış gibi görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun burada?"

Gözlerini kapattı, sonunda bana bakmadan önce başını hafifçe salladı.

Bunu yaptığında, köpeğini öldürdüğümü düşünebilirdiniz.

"Annemi ziyarete geldim. Sana ne yaptığını sorardım ama gözlerim var, o yüzden," diye kestirip attı, dilini yanağına bastırarak elimden kurtuldu ve bara doğru ilerledi.

Karşı çıktım.

Gerçekten de biriyle birlikte olduğum için üzölme cüretini göstermiş miydi? Neredeyse dört aydır onunla temas kurmadıktan sonra? Bana en son söylediği şeyden sonra?

Kaşlarım daha da çatıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bence bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun," diye homurdandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak benim alanıma girdi. "Söyle bana, konuşmamı istemeden önceki gece onunla yattın mı? Uzun mesafenin baskısı seni ele geçirmeden önce beni kendine bağlamak için kendini suçlu ve çaresiz mi hissettin?"

"Ne?" Burnum alevlendi, öfke ve inançsızlık içimde savaşıyordu.

Şimdi hikayenin onun tarafını okuduğuma göre, Claire'in Angel ve benimle olan zamanlama konusunda ona yalan söylediğini biliyorum - dürüst olmak gerekirse bu tipik bir Claire'di. Ama o zaman? Onun deli olduğunu düşünmüştüm.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Az önce yüzünü parçalayan küçük peri sarışınından bahsediyorum," diye tükürdü B. "Angel onun adı, değil mi?"

Angel'in adını dudaklarında duymak beni şok etti ve karşılık veremedim, yüzümün kızarmasından başka bir şey yapamadım.

"Öyle mi, Claire? En iyi arkadaşı mı? İkinizi sakso çekerken gördüğümde beni durumdan haberdar etti."

Bu, üzerimdeki şoku sildi ve omuzlarımı dikleştirerek dövüşe hazır hale geldim.

"Ve?" Onun benim alanıma girdiği gibi ben de onun alanına girerek sordum. "Ne, kızdın mı? Söylemeye çalıştığın şey bu mu? Çünkü neden kızmaya hakkın olduğunu düşündüğünü duymak gerçekten ilgimi çekerti."

"Sadece söyle, tamam mı? Beni aldattın, değil mi? Ben Pittsburgh'daydım, o da buradaydı ve onunla daha kolaydı, değil mi?" B başını salladı. "Neden bu kadar büyük bir jest yaptın ki? Neden sadece bana söylemedin?"

"Sence ben-?"

Cümleyi bitiremedim bile. Ona deli bir kadın gibi bakarken içimden bir kahkaha koptu - aslında komik bir şey olduğu için değil, duyduğum kelimelere inanmadığım için. Başımı sallayarak ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim.

"Angel ve ben Ekim ayına kadar konuşmaya başlamadık, bu seni ilgilendirmez. Yaz boyunca bana sayısız kez çıkma teklif etti ve ben her seferinde senin yüzünden onu reddettim. Aldatmış olacağım için değil, çünkü bir çift olmadığımızı açıkça belirtmiştin, ama seni sevdiğim için, B."

Bunun üzerine irkildi, tıpkı kalbimin itirafla kırıldığı gibi. Ama geri çekilmeye çalıştığında ona doğru ilerlemeye devam ettim, sırtı barın tuğla duvarına çarpana kadar bastırdım.

"Ben seni sevdim ve sen de beni sevdin," diye feryat ettim. O anda kırmızıdan başka bir şey görmüyordum. Ondan nefret ediyordum ama yine de onu seviyordum. Kollarından tutup sarsmak istediğim kadar onu duvara yaslayıp benim olduğunu itiraf edene kadar becermek de istiyordum.

Deliliğimin kaynağı oydu ama yine de ne zaman yakınımda olsa onu arzuluyordum.

"Ama sen benimle olmazdın. Ne istediğimde, ne yalvardığımda, ne de sana bunu yapabileceğimizi kanıtladığımda. Yapmayan sendin-"

Başımı salladım ve bakışlarımı yere indirerek kendimi toparlamaya çalıştım. Kendimi kaybediyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Sonunda mutluydum. Sonunda temizdim ve dört ay önce beni bıraktığı o karanlık yere geri dönmek istemiyordum.

Ama aşağı baktığımda, ayağındaki o lanet olası siyah stilettoları gördüm ve aklım en son onları etrafımda dolaştırdığım zamana geri döndü, onu kovalarken o topuklar kışıma batıyordu.

Çenem sıkıştı. "Topuklu giyiyorsun."

B'nin bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim ve yemin ederim ikimizin de birbirimizin kıyafetlerini parçalamamıza yarım saniyeden az bir süre kalmıştı. Onu sıkıştırmaya ve yüzündeki o aptal kızgın ifadeyi öpmeye hazır bir şekilde öne doğru eğildim.

Ama sonra alay etti.

"Ve ruj sürüyorsun."

Sonra gözlerini kapattı, sanki aniden sahip olduğu tüm argümanlar tükenmişti.

Duvarı itip ondan uzaklaşırken kalbim göğsümde ağrıyordu ve Angel'ın şarap rengindeki rujunu başparmağımda gördüğümde ağzımı silerek içimden küfrettim.

"Gerçekten neden buradasın?" Üzgün bir şekilde ona sordum. "Seni özledim."

Sözleri boğazıma buz kırar gibi saplandı ve nefesimi kesti.

Gözlerimi kapatırken burnumun kenarını sıkarak acıya karşı kıvrandım.

"Hayır," dedim, kararlı ve yüksek sesle. "Hayır, bunu bana söyleyemezsin."

Başımı salladım, acınası bakışlarıyla tekrar karşılaştım, bedenim ondan uzaklaşmam için çığlık atıyordu, sanki o bir alevdi ve ben çok yakındım, yanmama saniyeler kalmıştı.

"Sonunda mutluyum," diye mırıldandım, neredeyse gülerek. "Tamam mı? Senin için sorun olur mu, B? Mutlu olmak için iznin var mı?"

B'nin ağzı çok olmuş gibi açıldı ama bir şey söyleyemeden ben ondan önce davrandım.

Dört aylık sessizlikten sonra söyleyecek çok şeyim olduğu ortaya çıktı.

"Tanrım, sen hayatımda tanıdığım en bencil kadınsın," dedim başımı sallayarak. "Dur tahmin edeyim, beni özledin ve bir uçağa atlayıp gelebileceğini, benim de burada seni bekleyeceğimi düşündün, değil mi? Çünkü Kaliforniya'da üç yıl boyunca yaptığım şey tam olarak buydu, neden böyle düşünmeyesin ki? Ama tahmin et ne oldu? Gitmene izin vermemi çok istedin ve bu sefer seni dinledim."

Titriyordum - çok kötü - ve bunu saklamaya çalışmanın hiçbir faydası yoktu. Söylediğim her kelimedede ciddi olsam da, hâlâ bir kadeh votka içen bir bağımlı gibiydim. Onu reddetmeye çalışmak, tek istediğim kendimi onun içine gömmekken hayır demek nefes almamaya çalışmak gibiydi.

"Yani, hayır, buraya gelip beni özlediğini söyleyemezsin. Yapamazsın-"

"Dur," diye boğuldu, gözleri doldu ve bir anda duvarı itip yanımdan hışımla geçti. "Dur, Jamie."

Onun peşindeydim.

"Ne, senin için çok mu fazla?"

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı, bana doğru döndü ve birkaç adım ilerledi. "İçeri gir, eminim Angel bekliyordur."

"Oh, öyle," diye alay ettim, o arkasını dönüp annesinin arabasına doğru hışımla ilerlerken ben hâlâ onun peşindeydim. "Ve onu bekletmeye niyetliyim. Bütün gece boyunca. Bunun her zaman ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyor musun? Artık dayanamayacak hale gelene kadar seni bekletmek?" Onu hâlâ nasıl etkilediğimi görüyordum ve canının yanmasını istiyordum. Benim yaşadığım acıyı onun da hissetmesini istedim. "Seni ellerimin, ağzımın altında kıvrandırmak..."

"Siktir git, Jamie."

Sonra güldüm, bu gülüşün sesimi çıkardığı kadar çılgın hissediyordum. "Kahretsin, beni delirtiyorsun. Beni gerçekten delirtiyorsun."

"İyi ki gidiyorum," diye tükürdü ve sonra arabaya tırmandı, kapıyı çarptı ve motoru çalıştırdı.

Tam penceresinin önünde durdum, göğsüm kabarıyordu.

Bu ne cüret. Sanki beklemem gerekiyormuş gibi, sanki sadece onun için uygun olduğunda önemliymişim gibi, şimdi ortaya çıkmaya nasıl cüret eder?

Yine de, ben de gitmesini istemiyordum.

"Evet. İyi bir şey. Bu senin uzmanlık alanın gibi görünüyor, değil mi?" Kırptım.

Dönüp pencereden bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı, göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyordu.

Kalmasını istedim.

Karşılık ver.

Benim için

savaş.

Onu izlerken çenem gerilmişti, bekliyordum.

Ama bir süre sonra tatlı bir gülümsemeyle beni tersledi ve sanki onun için önemli değilmişim, enerjisine değmemişim gibi çekip gitti.

Ve gitmesine izin verdim.

Bara geri döndüğümde suyun altında yürüyormuşum gibi hissediyordum ve Angel bir şeyler olduğunu anlamış gibiydi ama üstüme gelmedi. Bana uzun, tatlı bir öpücük verdi ve sonra elimi tutup "Hadi eve gidelim" dedi.

Biraz zaman aldı ama sonunda yıkıldım ve B'yi arayıp o geceki davranışlarım için özür diledim. Her kelimesinde ciddi olsam da, ona karşı bu kadar hıyarca davranmamam gerektiğini biliyordum.

Ama daha bencilce, hayatımda o olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Garip bir arkadaşlık kurduk ama çoğunlukla o Pittsburgh'da kendi hayatını yaşarken ben de bizim evde kendi hayatımı yaşadım.

memleketi.

Zaman.

Zamanı nasıl ölçüyorsun ki?

Ondan sonra parmaklarımın arasından kayıp gitti ve kendimi Angel'ın bana hissettirdiği şekilde kaybettim - sevilmiş, tamamlanmış, bütün.

Belki de diz çöküp ona evlenme teklif ettiğim günü hâlâ hayal ediyordum.

Belki de B'den düğün günümde yanımda olmasını istediğimde şaşkınlık içindeydim.

Tek bildiğim, Angel yanımdayken yeni bir hayata adım atmaya tamamen hazır olsam da, her zaman o yerde olan kadını tam olarak bırakamadığımdı.

Ama B şehre döndüğünde, bunu yapmak zorunda olduğumu fark ettim.

Angel'a sahip olup B'yi tutamazdım - istediğim gibi değil içi

n. Yine de, büyük günden önceki o hafta bile, Angel'ın

o. koridorda bana doğru yürüdüğünü hayal ettim.

o rüyalar.

Fırtınalı gri gözleri, vahşi ve asi bukleleri, çilleri ve sıcak kahverengi teniydi.

B'ydi.

Her zaman öyle olacaktı.

The EIGHT Waiting Game

Havaalanındaki yürüyen merdivenin tepesinde görüldüğü anda ateşle oynadığımı anladım.

Onu en son gördüğümünden beri, ona bağıırıp benimle dövüşmesi için meydan okuduğumdan beri bir yıldan fazla zaman geçmişti. Bu süre içinde bir kadına dönüşmüş gibiydi - vücudu eskisinden daha zayıf, yanakları daha çukur, boynu uzamış, gözleri biraz daha tarih barındırıyordu.

Aşağı inerken o gri gözlerini bana kilitledi, bakışları hiç dalgalanmadı ve kalbinin benimki kadar sert çarpıp çarpmadığını, her zaman orada olan aynı manyetik çekimi hissedip hissetmediğini merak ettim.

Aşağıya indiğinde gözleri elimdeki tabelaya takıldı - Just B yazan tabelaya. Gülümsedi ama sonra emin olamadan öylece durdu.

Kollarımı açtım, onu evime davet ettim.

"Gel buraya," dedim.

Omzuna asılı çantasıyla bile, kollarımda olduğu anda gözlerimi kapattım ve sıcak, rahatlatıcı bir nefes aldım. Düğünden kaynaklanan tüm gerginlikler, B'yi uzun zamandır ilk kez görecektim olmanın verdiği tüm endişe, birbirimize bağlandığımız anda yok oldu.

Tabii ki, ayrıldığımız anda tekrar su bastı.

B benden daha fazla kontrol sahibiydi. Onu oteline bırakmam ve prova yemeğinden önce takılmamamız için ısrar etti. Ve sonra, tüm arkadaşlarım yatmaya gittiğinde

Sabah işleri vardı ve ona benimle takılması için yalvardım, reddetti.

Tabii ki bu beni onun otel barına gitmekten alıkoymadı.

Onu bana gösterdiğinden daha iyi tanıyordum ve itiraf etse de etmese de düşünüm için şehre döndüğünde bir şekilde hissetmesi gerektiğini biliyordum. Onunla geçirdiğim o çalıntı anların, barda hasret gidermenin, ertesi gün sabah sörfü yapmanın, cipimle şehirde tur atmanın tadını çıkardım.

Ama onunla birlikte olmanın verdiği mutluluğun altında, evlenmeye giderek daha da yaklaştığımı hatırlatan yapışkan bir tortu vardı.

B olmayan biriyle evlenmeye gittikçe yaklaşıyordum.

Ona karşı hissettiğim duygular ilk başta kafamı karıştırdı, belki de Angel'la ciddi olduğum için artık onunla gerçek bir arkadaşlığa adım atabileceğimi düşündüğüm dendi. Ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, B'ye duyduğum özlemin hâlâ orada, göğsümün derinliklerinde olduğunu ve ona boyun eğme zevkini kendimden esirgemenin dayanılmaz olduğunu fark ettim.

İtiraf etmesi ne kadar boktan olsa da, Angel'ın bekarlığa veda partisini New Orleans'ta yapmasından memnundum. Düşünden önceki son günlerimi B ile geçirdiğim için mutluydum.

Son bir vuruş.

Temiz olmaya karar vermeden önce son bir kez daha uçmuştum.

Düşünden bir gece önce, sağdıçlarım beni pınarlarda kamp yapmaya davet ettiğinde, sonunda bunu kabullenmeye başladım. B'nin ateşin etrafında çocuklarla şakalaşmasını izledim, birkaç saat içinde tüm hayatımın nasıl değişeceğini düşündüm ve garip, hüzünlü bir uyanış yaşadım.

Düşündüğüm gibi hayatımda olmayacağı için sorun yok, diye kendimi ikna ettim. Çünkü o hâlâ benim en iyi arkadaşım. Ve onu asla kaybetmeyeceğim.

Sağdıçlarımın hepsi o gece erkenden korkup uyumak için çadırlarına çekildiler ve beni

aynısını yapmak. Ama gergindim, sinirlerim bozulmuştu ve zihnim yarışıyordu. Uyumaya hazır olmaktan çok uzaktım.

Neyse ki B benimle kaldı.

Orada, ateşin başında sohbet etmek, geçmişten, bugünden ve gelecekte konuşmak kolaydı. Okuduğu kitaplar ve birlikte çalıştığı gelecek vaat eden yazarlar hakkında konuşmasını dinlemeyi seviyordum. Bir gün kendisinin de bir yazar olacağı konusunda onunla dalga geçerdim.

Ve hayır, bunun ironisi şu an benim için kayıp değil. Sonunda kendimizi telefonlarımızda aptalca şeyler izlerken bulduk.

YouTube videoları gençliğimizde sık sık yaptığımız bir şeydi. Birbirimize yeni bulduklarımızı göstermeden önce eski klasiklerden bazılarını izledik ve çok geçmeden, gözlerimiz yaşaracak kadar çok gülüyorduk.

"Al, şunu izle," dedi B, telefonunu elime tutuşturarak. "İşeyecek bir çalı bulmam lazım."

Güldüm. "İğrenç."

Alaycı bir reveransla çadırların arkasına kaçtı ve ben de dikkatimi onun telefonuna verdim.

En sevdiğim ünlülerden bazılarıyla dudak senkronizasyonu savaşının bir videosunu çekti ve ben de izlerken güldüm. Ama sonra cevapsız bir arama ve sesli mesaj için bir bildirim geldi ve video durakladı.

Bildirime tıklayarak kaşlarımı çattım. Jenna'dan bir aramaydı ve sırf dalga geçmek için onu geri aramayı düşündüm. CPA sınavımı geçtikten sonra onunla ve B ile barda karşılaştığım o geceden beri onunla konuşmamıştım.

Kamp alanında telefon çekmediği için arama hiç yapılamadı, sadece sesli mesaj bırakıldı.

Başparmağım onu geri çağırmak için Jenna'nın isminin üzerinde geziniyordu ama sonra onu gördüm.

Benim adım.

Sadece bir değil, sadece iki değil, günlüğünde satır satır sesli mesajlar var ve yanlarında benim adım yazıyor.

Kalbim durdu, ilk gördüğüme dokunduğumda kulaklarım çınladı.

Hey, B, benim. Ben, uh...

O sırada boğuk sesler duydum ve anılarım canlandı; sahilde oturmuş güneşin batışını izliyordum, sörf tahtam yanımdaydı. Onun da yanımda olmasını çok istediğimi hatırlıyorum.

Sadece doğum gününü kutlamak istedim. Bugün 21. Bu büyük bir olay. Keşke burada olsaydın da seni uygun bir kutlamaya götürebilseydim.

Gülmeye çalıştım ve şimdi bile o sahte kahkahanın gözlerimi nasıl yaşarttığını hatırlıyorum.

Lütfen, B. Beni ara. Lütfen.

Sesli mesaj sona erdiğinde boğazım yandı ve ateşe bakarak B'nin bana dönerken ayaklarının altında hışırdayan dalları ve yaprakları dinledim. Ekranı gizleme zahmetine bile girmedim. O durana kadar bekledim ve sonra ayağa kalktım, yüzümü ona döndüm ve ekranı görebileceği şekilde tuttum.

"Sesli mesajlarımı sakladın mı?"

B yutkundu, gözleri telefona ve tekrar bana kaydı, sonra cihazı elimden alıp aceleyle cebine soktu. "Evet."

"Ben Alder'deyken sen de onları dinlerdin."

B ortadan kaybolmak ister gibi görünüyordu. "Evet."

Başımı salladım, yutkundum ve bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalıştım. "Hâlâ onları dinliyor musun?"

"Bazen," diye itiraf etti.

Bu itiraf göğüs kafesime çarpan bir çimento kütlesi gibiydi.

"Neden?" Acı çekerek sordum. "Beni her zaman arayabilirsin, B."

Güldü. "Evet, nişanlının sabahın ikisinde başka bir kadının seni aramasından hoşlanacağını sanmıyorum."

Angel'dan bahsedilmesi beni şimdiki ana geri döndürdü ve tüm bunları sindirirken gözlerimi onunkilerden ayırarak iç çektim.

Sesli mesajlarımı sakladı.

Yine de onları dinledi.

O... Tanrım, bu ne anlama geliyordu?

Kalbimdeki güçlü bir kırılmayla bunun önemli olmadığını fark ettim. Çünkü yirmi dört saatten kısa bir süre içinde evleniyordum. Bana değer veren, beni seven, benimle ilk tanıştığı andan itibaren bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmayan bir kadınla evleniyordum.

Ve B haklıydı. Angel'la evlenmek B ile ilişkimin değişeceği anlamına geliyordu. Değişmemesine imkan yoktu.

Omuzlarım bunun farkına varmakla çöktü.

"Biraz uyumalıyız," dedim sonunda.

"Evet," dedi B. Çadırına doğru yanımdan geçmeye çalışmadan önce saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "İyi geceler."

Ama yanımdan geçerken omzu koluma dokundu ve bunu yapmaya karar bile vermeden elim fırlayıp bileğine dolandı ve onu durdurdu.

Ve onu kendime çektim.

İlk başta sert davrandı ama yavaşça elleri kollarımdan yukarı çıktı, boynumun arkasına dolandı ve o da bana sarıldı.

Burnum yandı. Gözlerim acıdı. Ateş arkamızda çıtırdarken o anda hissedilebilecek her acı verici, ham duyguyu hissettim.

"İyi geceler," dedim ama onu hareketsiz tuttum.

Ellerim dolaştı, belini bulup sıktı ve boğazımdan gelen kısıp iniltiye karşı koyamadım.

Onu hala
istiyorum.

Hala ona
ihtiyacım var.

Ağzımı sadece bir santim açtım ama dudaklarımın tuzlu boynuna değmesi yeterli oldu. B dokunuştan ürperdi ve ben de geri çekilmeye çalıştım. Gerçekten denedim.

Yapamadım
işte. "Jamie..."

Mükemmel dudaklarının arasından kayıp gittiğinde ismim hem bir uyarı hem de durmaması için bir yalvarış gibiydi ve belki alkolün etkisiydi, belki de sadece o inkar edilemez güç

Ama dilimi boynunda gezdirdim ve çenesinin kenarını ısırdım.

Ve sonra onu öptüm.

İkimiz de dokunuştan nefes aldık, ellerim kalçalarını daha da sıkı kavrarken o da boynumdaki kavrayışını sıkılaştırdı. Beni içine çekti ve ben de onu sabit tuttum.

Sanki durmamız gerektiğini o da en az benim kadar biliyordu ama bunu yapmak için içinde mücadele edecek gücü yoktu. Tırnakları sırtımı parçaladı, saçlarımı sürükledi, durmamam için bana yalvardı.

Ve ben de yapmadım.

Gözleri açıldığında onu ateşin yanında becermeme iki saniye kalmıştı ve etrafımızdaki sağdıçların bulunduğu çadırları taradığında aklım başıma geldi.

Onu çadırıma geri götürdüm, uyku tulumuma indirmeden önce ellerimi sadece gömleğimi çıkaracak kadar ondan çektim. Bacaklarını kendi bacaklarımla ayırdığımda hepimiz özlem dolu nefesler ve inlemeler içindeydik, beynimiz bulanık ve ellerimiz karmakarışıktı.

Ereksiyonum şortunun dikişi boyunca sürtündü ve ikimiz de bir elimi uyluğundan aşağı doğru gezdirirken inledik, dizinin arkasına takıldım ve bacağını yukarı kaldırdım, böylece ona daha sert esneyebildim. Henüz çıplak bile değildik ve o anda boşalabileceğimden yüzde doksan emindim.

B inledi, sesi bir senfoni gibiydi ve başını geriye atarak boynuna erişmeme izin verdi.

Parmaklarımı kalçasının arkasında gezdirdim, külotunu bulmadan önce şortunun astarını okşadım. Ne kadar ıslak olduğunu, onun da beni ne kadar çok istediğini hissettim ve bu, kalan tüm öz kontrolümü yok etti.

Bir parmağımın ucunu dudaklarının arasına bastırdım.

Sonra B ellerini sertçe göğsüme bastırdı ve yüksek sesle nefes vererek öpüşmemizi kesti.

"Bunu durduracak iradem yok Jamie," diye nefes aldı.

Onun için o kadar çaresizdim ki, başka bir kelime söylemesine fırsat vermedim. Göğsümdeki avuçlara bastırdım ve bir kez daha dudaklarına yapıştım.

Tekrar itti ve ben sııttım. Bu oyunu seviyordum.

Beni istemiyormuş gibi davran. Benim için sıılsıklam değilmişsin gibi davran.

Onu bir başka aç öpücükle yakaladım, öpücüğümüzü tekrar kesmeden önce kalçalarımı onunkilere doğru yuvarladım. "Durduran sen olmalısın. Ben yapamam..."

O kadar zor nefes alıyordu ki zar zor konuşabiliyordu ve bu beni daha da azdırıyordu. Dudaklarımı yaladım, sesini bulduğunda ve üç basit kelimeyle beni soğuk, sert zemine geri düşürdüğünde onu tekrar sessiz öpmeye hazırdım.

"Evleniyorsun." Bu beni durdurdu.

Onun üzerinde durduğum yerde durakladım, nefes nefese kalmıştım, gözlerim az önce söylediklerine inanamıyormuş gibi onunkileri arıyordu. Sözlerini geri almasını, kollarını tekrar boynuma dolamasını ve beni içine çekmesini umarak bekledim.

Benimle günah işle, diye yalvardım.

Bunu şimdi durdurma.

"Beni bir daha öpersen her şeyi mahvedebilirsin," dedi, göğsü kabarmış, gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu. "Beni bir daha öpersen... Durmana izin vermeyeceğim."

Otomatik olarak başım eğildi, dudaklarım onunkilere doğru ilerledi. Durmak istemedim. Neyi mahvettiğim umurumda bile değildi.

Ancak dudaklarım B'ninkilerle birleşmeden hemen önce adını koyamadığım bir şey beni durdurduğunda, bunun tamamen doğru olmadığını anladım.

Angel'ın tatlı yüzü buharlı sisin içinde uçtu. Gök mavisi gözlerini, göz kamaştırıcı gülümsemesini, onu güldürdüğümde yanaklarının nasıl kızardığını gördüm.

Kalbim kırıldı.

Ne yapıyorum ben?

İçimi çektim, onun üzerinden yuvarlanmadan önce B'nin kalçasındaki tutuşumu bıraktım ve ikimiz de nefeslerimiz kesik kesik ve sığ bir şekilde çadırın tavanına baktık.

Neredeyse nişanlımı aldatıyordum. Neredeyse her şeyi bir kenara atıyordum. Neredeyse...

Çenem sıkıştı ve başımı salladım, utanç içime doldu ve az önce içimde akan cinsel ihtiyacın yerini şiddetle aldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

B hemen başını salladı. "Olma. Bu sadece şehvet, Jamie."

Bir yalan. Şerefime söylenmiş bir yalan, ama en azından bir yalan. O da ben de aramızdakinin her zaman şehvetten öte bir şey olduğunu biliyorduk. Bu aşktı, saf ve tutkulu, bunca zaman sonra bile boyun eğmeyen, birbirimize yaşattığımız onca şeyden sonra.

Ama onu sevdiğim gibi Angel'ı da seviyordum. Angel, o da beni seçmişti.

Angel, benimle takılıp sonra da çekip gitmeyen, bana sadece takılabileceğimizi söyleyen.

B asla benim olmayacaktı, olmasını istediğim gibi olmayacaktı.

İçinde verecek bir şey yoktu.

Kalbimi kırdı. Beni öldürdü. Ama gerçek buydu. B oturduğu yerden kalktı, çadırdan kaçmaya hazırды ama onu dururdum.

"Bekle," diye yalvardım. "Sen... sen kalır mısın? Sadece burada benimle yat."

Kaşları birbirine çarptı ama başını salladı, onu kollarıma almama ve tekrar uzanırken onu tutmama izin verdi.

Gecenin büyük bir bölümünde uyanık kaldım, onun hissini ve kokusunu hafızama kazıdım.

İşte buydu.

Ve bunu tamamen kabul ettim. Gece boyunca saçlarına kondurduğum nazik öpücüklerle, yastığımı ıslatan sessiz gözyaşlarımla, göğsümde şiddetle sızlayan kalbimle son kez vedalaştım.

Sonra, ertesi gün, Angel'ın beni aldattığını öğrendim.

Ve bildiğimi sandığım her şey alevler içinde kaldı.

- - -

Kendimi aptal gibi hissettim.

Sevimli, esprili bir şekilde değil. Üzerinde açıkça itin yazan bir kapıyı çekmekten biraz utanabileceğiniz şekilde değil.

Hayır, kendimi kör, saf, kafasına yün geçirilmiş, pembe gözlük takan bir aptal gibi hissettim.

En azından Angel'ın bana ne yaptığını söyleyecek cesareti bulduğu için minnettardım. Gerçi hâlâ bunu yapmasının tek nedeninin en iyi arkadaşı Claire'in, Angel söylemezse kendisinin bana söyleyeceği konusunda onu uyarması olduğunu düşünüyorum.

Bahanelerini duymak umurumda değildi, özellikle de sadakatsizliği için beni suçlamaya çalıştığında. B'nin benimle ve sağdıçların geri kalanıyla çekilmiş bir fotoğrafını görünce, kolum onun etrafında olduğu için onu da becerdiğimi düşündü.

Ve böylece, Angel benden önce davranmaya çalıştı, sanırım.

Çocukça, bencilce ve o kadar inanılmazdı ki, bana hikayeyi anlatırken hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ne kadar zavallı olduğunu her hatırladığımda dudağım gözle görülür şekilde kıvrılıyordu.

Saf kıskançlık ve yanlış suçlamalar yüzünden birlikte geçirdiğimiz hayatı bir kenara atmıştı.

Şey...

Biraz yanlış.

Herkesin gördüğünü, B ve benim içten içe bildiğimizi gördüğü için onu suçlayamazdım - hayatımıza başka kim girerse girsin, birbirimize karşı her zaman bir şeyler hissedecektik.

Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, tamamen masum da değildim. B beni durdurmadan önce, Angel'ın yapacağını varsaydığı şeyi yapmama saniyeler kalmıştı.

Bizi durdurdu.

Tüm bunları düşününce yüzümü buruşturdum, viskiden

bir yudum daha alırken midem bulanıyordu. Başım iki elimin
arasında

omuzlarımda, otel barından gelen sesler etrafımda sessizleşti.

Haberi öğrendikten sonra kimsenin yanında olamadım - en azından B geldiğinde ve gözlerinde sorularla beni mekandan çıkarken izlediğinde. Ne onun ne de başkasının sorularına cevap vermek istemedim.

Ben de cipime bindim ve sürdüm.

Güneş batana kadar ve battıktan sonra da uzun süre araba sürdüm. Sonunda B'nin kaldığı DoubleTree otoparkına girdim ve kendimi barın yanına park ettim.

Eninde sonunda beni bulacağını biliyordum ve bulduğunda yanımdaki koltuğu çekip oturdu ve kendisi için bir içki sipariş etti.

Ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden orada onun yanında oturdum, içtim ve mutsuzluğumda boğuldum.

Uzun bir süre sonra "Bu konuda konuşmak ister misin?"

diye sordu. Boş bardağımı barın üzerinde döndürdüm.

"Hayır."

O sormadan önce cevabı zaten biliyormuş gibi başını salladı.

Sonra elini çantasına attı ve tıpkı birkaç gece önce benim yaptığım gibi hesaplarımızı kapatmak için bara para attı. Ayağa kalktı. İçkisini boşalttı.

Sonra önümdeki barın üzerine bir otel odası anahtar kartı bıraktı.

Odasının anahtarı.

Bunu o söylemeden biliyordum ve o da öyle olduğunu varsayarak başka bir şey söylemeden beni orada bıraktı.

Anahtara, boş bardağıma, barın üzerinde kararsız bir ritim tutan parmaklarıma baktım. Bir yanım taksi çağırıp eve gitsem, uyusam, sabah B'yi arasam ve aklım başıma geldiğinde onunla konuşsam mı diye düşündü.

Ama içimdeki daha büyük bir parça bu davet karşısında, onun -o anda- kelimelerimi kullanamayacağımı bildiği düşüncesi karşısında canlandı.

Ama yine de ona ihtiyacım vardı.

Asansörle onun katına çıkarken kalbim davul gibi çarpıyordu ve kartı yuvasına yerleştirdim, ışık yeşile dönmeden önce yumuşak bir klik sesi duydum.

Kapıyı açtım, içeri girdim ve B'yi banyo aynasının önünde, yüzü yeni yıkanmış, elinde bir havluyla dururken buldum.

Anahtarı kapının yanındaki masaya bıraktım ve onunla birlikte banyoya girdim. Dönmedi, sadece aynadan gözlerimi izledi, göğsü hiç nefes almıyormuş gibi hareketsizdi.

Hava dün geceki ateş gibi çatırdayarak canlandı, sanki hava değil de yoğun, uğultulu bir elektrik vardı.

İlk başta ona karşı hissettiğim şey şehvet dolu bir ihtiyaç bile değildi. Kendimi onun içine gömmek ya da adımı inletmek aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Sadece... ona ihtiyacım vardı. En iyi arkadaşşıma ihtiyacım vardı. Ona sarılmaya ve sarılmaya, birinin beni anladığını, o anda ne kadar kırılmış olduğumu bildiğini bilmeye ihtiyacım vardı.

Birinin beni kendi başıma çözmek için bırakmayacağını.

Yavaşça aramızdaki mesafeyi kapattım, uzandım ve parmak uçlarımı dirseklerinden omuzlarına kadar sürükledim. Parmak uçlarımı daha sonra aşağıya doğru sürükleyip kalçalarının üzerinde gezdirdikten sonra onları sıkıca tuttuğumda biraz titredi.

Alnım omzuna düştü ve bu dokunuşla içime yayılan acıya karşı ırkildim. Birbirimizi incittiğimiz onca şeyden sonra ona sarılmak acı veriyordu. Başka bir evrende, B ile olan şansımı sonsuza dek kaybetmiş, kindar bir kadınla evli olacağımı bilmek acı veriyordu.

Beni hiç düşünmeden bu kadar kolay incitebilecek birine aşık olmam ve onun için B'den vazgeçmeye hazır olmam canımı yaktı.

Çünkü yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüm.

Çünkü B'nin beni, benim onu istediğim gibi istemediğini düşünüyordum.

Ama o yaptı. O an anladım ki, belki de hayatımızda ilk kez aynı fikirdeydik.

Sayfa.

B havluyu bıraktı ve ellerini benimkilerin belini tuttuğu yere koydu. O zaman onu daha sıkı sıktım, s a r d ı m ve acımın ağırlığını benimle birlikte taşımaya bu kadar istekli olmasına iç geçirdim.

Onu uzun ve anlamlı bir an boyunca o şekilde tuttum.

Ve sonra, içimde dolaşan diğer ihtiyaca teslim oldum.

Dudaklarımı omzunun eğimi boyunca gezdirirken kokusu burnuma doldu, gözlerim aynada onunkilerdeydi. Tepe noktasından hafifçe ısırdım, sırtının kavislenmesi ve ellerinin arkasına uzanmasıyla ödüllendirildim. Benden daha fazlasını istiyordu ve ben de bunu yerine getirdim.

Ellerim elbisesinin altından kayarak dolgun kalçalarını avuçlarken o inledi ve başını bana yasladı. Bize durmamızı söyleyen uyarı zilleri ve yumuşak sesler gitmişti.

O anda, sadece biz vardık.

Başka kimsenin önemi yoktu.

O gece kendimizi mümkün olan her şekilde birbirimize verdik. Her dokunuşta, her öpüşte, her itişte teslim olduk.

Artık oyun yok. Rol yapmak yok. Boşa harcanan zaman yok.

Ve ertesi sabah, güneş ışığı pencerelerden içeri süzüldüğünde, yüksek sesle yemin ettik.

"Benimle ol," diye fısıldadım dudaklarına.

Ve başka bir yolu olmadığını bilerek başını salladı.

Yine de, bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeden önce burada halletmem gereken bazı şeyler olduğunu söyleyen oydu. Pittsburgh'a mı taşınacağımı, onun buraya mı taşınacağını, yoksa tamamen başka bir yerde mi yaşayacağımızı bilmiyordum. Angel'la olan karmaşayı çözmenin birkaç gün mü yoksa birkaç ay mı süreceğini bilmiyordum.

Tek bildiğim bunların hiçbirinin önemli olmadığıydı, çünkü her şeyin sonunda B'ye sahip olacaktım.

Ondan beni beklemesini istemiştim, o da kabul etmişti. Sadece her şeyi toparlamak için biraz zamana ihtiyaım vardı.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

- - -

Gözlerimi kırpıştırdım ve Angel'ın yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle aramızda tuttuğu kâğıda baktım.

Ve sonra, ona doğru hamle yaptım.

Boğazımdan bir kkreme koptu ve irkildi, ama neyse ki babam oradaydı ve beni gerçekten aptalca bir şey yapmaktan alıkoydu.

"Senin derdin ne lan?!"

Angel'ın gözleri yaşlarla doldu ve bu beni daha da sinirlendirdi. "Bebeğim, bir hata yaptım. Ama önemli değildi. Sadece bir geceydi. Adamın adını bile bilmiyorum."

"Sanki bu her şeyi daha iyi yapıyor," diye tükürdüm.

İçini ekti. "Bu bir hataydı ama geleceğimize mal olmak zorunda değil. Mekan ve tüm satıcılar bizimle çalışmaya istekli. Düğünü yapmak için yeni bir tarih seçebiliriz. Yapabiliriz-"

"Deli misin sen?" Ona güldüm. "Seninle evlenmeyeceğim, Angel."

Aramızdaki evlilik cüzdanını göstererek, "Teknik olarak zaten yaptınız," dedi.

Babam omzumu sıkarak oturmamı söylediğinde dişlerimi sıktım.

Angel düğünden sonraki Pazartesi günü ailemin evine gelmişti - anneme, babama ve kız kardeşlerime B. ile aramızda olanları anlatmaya gittiğim Pazartesi günü. şaşırtıcı olmayan bir şekilde, düğün için harcadıkları onca paraya biraz kızmış olsalar da hepsi çok heyecanlanmıştı.

Yine de onların desteğini almıştım ve bu sayede gerisinin kolay olacağını biliyordum.

Angel ve ailesi halledilecekler listemde sıradaydı ama önce o geldi.

O sabah mahkemeye teslim ettiği evlilik cüzdanının imzalı ve noter onaylı bir kopyasıyla birlikte.

"Umurumda değil," dedim ona. "Gidip iptal ettireceğiz. Bugün."

"Bunu kabul etmeyeceğim. Düğünümüzün sabahında kendi isteğinle imzaladığın için, ne yaptığının farkında olmadığına inanacaklarını sanmıyorum."

"Beni aldattın, Angel!"

Bunun üzerine irkildi ve yutkundu. "Senin sözüne karşılık benimki."

Bu babamın kaşlarını çatmasına neden oldu, öfkesi benimkinin doğduğu maddeydi. "Şimdi beni dinleyin genç bayan, bu kesinlikle yersiz. Olanlardan sonra Jamie'yle evlenmediğiniz çok açık. Gidip bunu düzeltmemiz gerekiyor."

"Bunu düzeltiyorum," diye tükürdü ona. "Oğlun benim kocam ve aramızda geçen her şey geçmişte kaldı." Sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Lütfen Jamie. İşleri yoluna koymak istiyorum. Her zaman istediğimiz geleceğe birlikte sahip olmamızı istiyorum."

"Ve senden en yakın uçurumdan atlamamı istiyorum."

Babam uyarmak için omzumu tekrar sıktı ama dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüm.

Angel'ın yüzü düzleşti. "Peki. Sert top oynamak mı istiyorsun? O zaman oynayalım." Sonra ayağa kalktı, sandalyesi ailemin yemek odasının zemininde gıcırtılı bir ses çıkardı. "Avukatım zaten durumumuzun farkında. Ve bütün nedimelerim mahkemede o kadar sarhoştum ki sadece aldattığımı sandım ve aklım başımda değilken sana itiraf ettim diye yemin etmeye hazırken, aslında hepsi beni eve götürüp yatırmışken? Dayanacak bir bacağın yok."

Kaşlarımı çattım. "Claire yapmazdı."

"Oh, yapardı. Ve," dedi Angel masanın üzerine eğilerek. "Düğün gecesi tam olarak nerede olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu biliyorum."

Çenemi sıktım, gözlerini bana diktiğinde bile bunu kabul etmedim.

"Şanslıyım ki o otelin lobi barında kameralar var ve bu yüzden mahkemeye çıkmamız gerekirse, eminim ki o gecenin görüntülerini elde edebilirim."

"Ve tam olarak ne yapacaksın?"

"Beni aldattığına dair kanıt göster."

Öfke içimde alevlendi ve babama da geçtiğini hissettim.

Angel ayağa kalkarak, "Ya bunu yetişkinler gibi hallederiz ve o yuva yıkan fahişe buraya gelmeden önce olması gerektiği gibi birlikte oluruz," dedi. "Ya da bir avukat tutup istediğin gibi benden boşanabilirsin. Ama bu küçük kanıt benim tarafımdayken, sahip olduğun her şeyin yarısı için geleceğimi bil." Sonra gözleri babaminkilerle buluştu. "Şirket de dahil."

Ben sustum. Babam sustu. Her şey çok hareketsizdi.

Damarlarımdan buz gibi su akıyordu, en kötü kabusum gözümün önünde gerçekleşiyordu.

"Bunu düşünmek için birkaç gün ayır," dedi sakinçe. "Aklın başına geldiğinde beni ara."

O evden çıkarken babam ve ben donmuş bir şekilde oturuyorduk, sonra annem, Sylvia ve Santana koşarak içeri girdiler, bizi görünce yüzleri soldu.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp telefonumu almak için cebime uzandım. B'yi aramalıydım. Onunla konuşmalıydım. Yapmalıydım-

"Hayır," dedi babam, ben kilidini açamadan telefonumu kaparak. "Henüz değil. Jim'le konuşana kadar olmaz."

Jim.

Aile avukatımız.

Ölümünün nasıl ve ne zaman gerçekleşeceğini tam olarak görmüş gibi bir ifade takınan babama bakmak için döndüğümde midem takla attı.

"Gerçekten dayanacak bir ayağı olduğunu mu düşünüyorsun baba?"

Kaşlarını çattı, bakışlarımı tekrar bulmadan önce anneme baktı.

Bilmem için cevap vermesine gerek yoktu.

Ve böylece hayatımın en cehennem gibi iki yılı başladı. Mahkemede aleyhime kullanılabilecek bir şey olmadan B'ye bir mektup bile gönderemiyordum. Avukatım beni pozitif tutmak, her şeyin çok geçmeden biteceğini söylediğinde ona inanmamı sağlamak için elinden geleni yaptı.

B'yi şehirdeki belki de hala var olan tek ankesörlü telefondan gizlice aradım ama asla cevap vermedi. Sesli mesaj bırakmak çok riskliydi - özellikle de Angel'ın avukatı yeterince çıldırırsa B'nin telefon kayıtlarına erişim talep edebileceği için.

Ve sadece bu vakayı ele alırsak, onun deli olduğunu biliyordum.

Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ve zamanımı bekledim, avukatımdan yeşil ışık almak ve sonunda B.'yi arayabilmek için lanet boşanmayı tamamlamak için. Hayır, ona uçmak, onu kollarıma almak ve yaşadığım sürece bir daha asla onlardan ayrılmayacağını bilmek.

Beni bekleyeceğini söyledi, zor gecelerde kendimi temin ettim.

B her zaman sözünün eri bir kadındı ve ne olursa olsun - bana kızgın olsa bile, soruları olsa bile, sessizliğimle onu incitmiş olsam bile... bekleyeceğini biliyordum.

Ama boşanmanın kesinleştiği gün postadan bir davetiye aldım.

Düğününe.

NINE

*You're Not Marrying
Anyone But Me*

HERKES BENİ DURDURMAYA ÇALIŞTI.

Annem ve babam. Kız kardeşlerim. Ofisteki arkadaşlarım. Kaliforniya'da avukatlık yapan Ethan bile bana Pittsburgh'a uçup B'nin izini sürmenin aptalca bir fikir olduğunu söylemek için zaman ayırdı.

Umurumda değildi.

Mantık yok edilmiş, duygular direksiyona geçmişti ve beni Steel City'ye giden tek yönlü bir uçağa yönlendirdiler.

Gönderdiği davetiyenin üzerinde iade adresi olarak onun adresi vardı, bu yüzden otele yerleştikten ve çantamı bıraktıktan sonra onu bulmak kolay oldu. Orada bir geceden fazla kalmayı planlamamıştım. B'nin kollarıma düşmesini, bana düğünün bir şaka olduğunu söylemesini ve sonunda benimle birlikte olmasını planlıyordum.

Apartmanını bulmak kolaydı. Onun haberi olmadan üst kata çıkmak... Bu biraz daha zor oldu. Neyse ki kapıcı, uzun süredir kayıp olan üvey kardeşi olduğum ve ona sürpriz yapmak için orada bulunduğum hakkında sahte bir hikayeyle kolayca ikna oldu. Hemen ardından beni aradı ve şans diledi.

Belki de bir parçası yağmurdan sırılsıklam olduğum için bana acıdı. Ayrıca soğuktan çok sinir ve öfkeden titriyordum ama o bana acıdı.

Asansörle onun katına çıkana kadar o düğün davetiyesini avucumda buruşturarak tuttum, kulaklarım çınılıyordu. Ve sonunda kapısının önünde durduğumda, kapıyı açtığında ne söyleyeceğimi düşünmek için durmadım.

Kapıyı sertçe çaldım ve hemen cevap vermeyince üç kez daha çaldım.

"Geliyorum, geliyorum," dediğini duydum sinir bozucu bir şekilde içeriden.

Sonra kapı açıldı ve orada durdu - benim sörfçü kızım, küçücük uyku şortu, spor sütyeninin içinden meme uçlarının beni görünce dikleştiğini görebileceğim kadar ince bir atlet ve çoraplarıyla.

Saçları başının üstünde kıvrıkcık bir topuz şeklinde toplanmıştı, yüzü makyajsızdı, çilleri dairesinin düşük aydınlatması altında belirgindi. Bana baktı, o pelüş dudakları yumuşak bir O'nun içindeydi ve ben sadece ona baktım, göğsüm kabardı, cevap istemek ya da tamamen boyun eğip onu içime çekme dürtüsü arasında kaldım.

Onu görmek beni hayata döndürdüğü kadar öldürdü de. Sadece onu kollarımda istedim. Onu tekrar hissetmek istedim. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim.

Ama elimdeki ıslak davetiye aksini haykırıyordu.

Elimi kaldırdım, B'nin bakışları avucumda buruşan davetiyeye takılınca burnum alevlendi.

Yutkundum. "Jamie..."

"Hayır."

Davetiyeyi yumruklayıp dağınık bir hale getirdiğimde ürperdi.

"Sikeyim hayır."

Beni davet etmesini beklemedim. Onu iterek daireye girdim, volta atıyordum.

"Elbette, içeri girebilirsin," diye tersledi.

Sırtımı ona döndüm, gözlerim şehre bakan büyük penceredeydi. Yine, siktir et deyip ona doğru koşma, yüzümü boynuna gömme, kollarımı ona dolama dürtüsü

O kadar şiddetliydi ki kendimi durdurmak için uzun ve sakinleştirici bir nefes almak zorunda kaldım.

Sonunda, sırtım hala ona dönükken, davetiyeyi tekrar kaldırdım.

"Bu da ne böyle?" Sessizlik.

Ve sonra.

"Seni aramaya çalıştım..."

Sesi zayıftı ve onunla yüzleşmek için döndüğümde içimden süzülen kısık kahkahayı durduramadım.

"Oh, öyle mi? Peki bana tam olarak ne söyleyecektin?" Bastırdım. "Evleneceğini mi? Lütfen bana şaka yaptığını söyle, çünkü bana bunu söylemek için aramayacağını biliyorum. Bu davetiyenin gerçek olamayacağını biliyorum. Bunların hepsi büyük bir şaka, değil mi?"

Kapısının önünde belirlediğimde yaşadığım şaşkınlığın azaldığını ve onun yerine saf öfkenin içeri sızdığını gördüm. "Affedersiniz?" Alay etti. "Hayır Jamie, benim düğünüm şaka değil."

"Yani evleniyor musun?"

"Evet!"

Diğer elim davetiyeye gitti ve onu ikiye ayırmaya hazırdım, defalarca, ta ki lanet olası yerde konfeti olana kadar. Ama kendimi durdurdum, davetiyeyi benden uzaklaştırmak için yere fırlatmadan önce dişlerimi sıktım.

Ellerimi sıırılsıklam ıslak saçlarımda gezdirdim ve ona elimi uzatmadan önce başımı salladım.

"Nasıl? Nasıl, B? Her şeyden sonra... Bizden sonra..."

"Hiç aramadın!" diye bağırdı, dışarıda yağmur gittikçe şiddetlenirken ellerini havaya kaldırdı. Gök gürledi. "Ne yapmam gerekiyordu, Jamie?"

"Bekle!" Bağırdım, sesim o ana kadar hissettiğimi fark etmediğim bir çaresizlikle kırıldı.

Bu gerçek olamaz.

Yutkundum, sesim şimdi daha yumuşaktı. "Beklemen gerekiyordu."

B çatladı ama sonra sordu: "İki yıl boyunca mı?" "Evet!" Ona doğru bir adım atarak hızla cevap verdim.

Sanki ben zehirliymişim, ona dokunursam ölecekmişim gibi aynı şekilde geri uçtu.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim sızlayarak olduğum yerde durdum. "İhtiyacım olduğu sürece," diye denedim.

"Bu hiç adil değil," dedi gözleri dolarak. "Seni aramayı denedim, etrafındaki herkesi aramayı denedim. Hiç aramadın, hiç yazmadın - beni tamamen hayalet gibi gördün."

"Bunun diğer tarafında olduğunuzda kendinizi boktan hissediyorsunuz, değil mi?"

Suçlamayla birlikte kafasını geriye attı ve ağzımdan çıkar çıkmaz bunu söylememiş olmayı diledim. Ama Alder'de bana yaptıklarından sonra hayalet olmaktan şikâyet etme cüretini göstermesi midemin kaldıramayacağı bir şeydi.

"Bu farklıydı," diye fısıldadı. "Bu... Sana hiçbir şey için söz vermedim."

Gökyüzünde şimşekler çakıp tüm apartmanı aydınlatırken, "O zaman yapmadın," dedim. "Ama iki yıldan daha kısa bir süre önce yaptın. Bana bekleyeceğine söz vermiştin."

"Onu seviyorum!"

Bu açıklama içime bir tren gibi çarptı. "Öyle, ha?" Başımı sallayarak düşündüm.

Bu baş sallama tekrar tekrar yankılanıyor gibiydi, çünkü bu kelimeleri algılayamıyordum. Onu seviyor muydu? O kimdi ki? Ve nasıl? İki yıldan kısa bir süre içinde beni, bizi nasıl unutup başka birini sevebilirdi?

Bunu düşünürken burun deliklerim genişledi, dişlerim yanaklarımın iç kısmında çalıştı. Hemen o anda çekip gitmeyi düşündüm. Her şeyin bu kadar olduğunu, onu sevdiğini ve bu nedenle hiç şansı olmadığını düşündüm.

Angel'ı sevmem dışında.

Ama bu B'yi daha çok sevdiğim gerçeğini değiştirmede.

Etrafıma bakınırken aramızda sessizlik uzadı, sonunda dairesinin her tarafına yarı yarıya doldurulmuş tüm kutuları fark ettim.

Birlikte yaşamaya başlamışlardı.

O hayatına devam etmişti.

Ama yine de bırakmaya hazır değildim.

Tekrar yüzümü ona döndüm. "Peki sen beni seviyor musun?" "Hayır."

"Hayır mı?" Ona doğru ilerleyerek sordum.

Kanepenin etrafında dönerek benimle yer değiştirdi, böylece şimdi pencerelere en yakın olan oydu. Kendimi avına saldıran bir kurt gibi hissediyordum ama ona inanmıyordum ve blöfünü görecektim.

"Beni sevmiyorsun."

"Hayır."

Sırtını cama dayadı, ben ona doğru ilerlerken elleri kalçasında cama bastırıyordu.

"Beni sevmiyor musun?" diye tekrar sordum, ağzım onunkine o kadar yakındı ki gerçekten isteseydim, onun da istediğini söylemesini beklemek istemeseydim tadına bakabilirdim.

Her zaman benim olan şeyi almak için oradaydım ve o da bunu biliyordu.

"Beni istemiyor musun, şu anda, tam burada?" diye sordum, sesim cama vuran yağmurla birlikte ona şarkı söylüyordu. Elimi kolunda gezdirip boynunu kavradım ve başparmağımı çenesinin hizasında gezdirdim.

Dokunulduğunda titredi, göz kapakları titreyerek kapandı ama yine de söyledi. O aptal kelimeyi.

"Hayır."

Saçmalık.

"Söyle" dedim, ona daha da sokularak. Ona doğru bastırıldığında ıslak gömleğim atletini ıslattı, vücudum bu temasla canlanmaya başlamıştı bile. "Beni sevmediğini söyle. Beni istemediğini söyle, ben de gideyim."

Gözlerini araladı ve o gri irisler bakışlarımı araştırırken fırtınalı havayı yansıttı. O da

Hissettiğim öfke ve sahiplenme biraz yatıştı ve omuzlarım çöktü, onu kavramam hafifledi.

Her ne kadar beni öldürecek olsa da, söylediklerimde ciddiymdim. Beni istemiyorsa, beni artık sevmiyorsa, giderdim.

Ama o istedi. Beni seviyordu, beni istiyordu ve son birkaç yıldır aramızda neler yaşandığı umurumda değildi. Onu incittiğimi biliyordum. Bu son iki yılın ekstra işkenceli bir cehennem olduğunu biliyordum. Ama tüm bunları açıklayabilirdim. Her şeyi düzeltebilirdik.

Sadece kelimeleri söylemesine ihtiyacım vardı. Onun yerine, beklediğim son şeyi söyledi. "Seni istemiyorum."

Nefesim kesildi ve kaşlarımı çatarak onu doğru duyup duymadığımdan emin değilmişim gibi bakışlarını inceledim.

Ama o bana baktı, tereddütsüz, çenesini dik tutarak.

Bunu kendime itiraf edemezdim, onun bu sözleri söylediğini duyduktan sonra bile.

Yine de, kalbim protesto çılgınlıkları atarken ondan uzaklaşmayı başardım. Tekrar sormam için yalvarıyordu, gitmesine izin vermemem için.

Ama başka ne yapabilirdim ki?

Seni seviyorum. Her zaman da seveceğim.

Ona söylemem gerekiyordu ama ağzımı açtığımda bunun bir önemi olmadığını fark ettim.

O zaten biliyordu.

Yine de bir şey değişmedi.

Çenemi sıktım ve söz verdiğim gibi arkamı dönüp uzaklaştım.

Dairesinden kapısına doğru attığım adımlar ölüm sırasına doğru bir yürüyüş gibiydi. Omuzlarım çökmüş, göğsüm ağrıyor, başım tam olarak anlayamadığım bir kayıpla çarpıyordu. Aklımın alamayacağı kadar büyüktü.

Ama işte buydu. Evleniyordu. Ve benimle değil.

Kapı koluna uzandığımda soğuktu ve sonra B haykırırken gök gürültüsü dairenin içinde homurdandı.

"Bekle!"

Duraksadım, gerçekten duymuş muydum yoksa zihnim bana oyun mu oynuyordu emin olamadım.

Başımı eğdim, yavaşça döndüm.

Ve sonra onu gördüm.

Gençliğimizden beri gördüğüm o bakışı takınmıştı; beni sevdiğini söyleyen o özlem dolu, yürek parçalayıcı hüzünlü bakış

- istemese bile.

Ve o da beni istedi.

Kontrolüm kuru bir makarna parçası gibi kırıldı.

Odayı beş uzun adımda geçtim, B'nin nefesi her adımda daha da hızlanıyordu. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, elleri pencereye dayanmıştı ve nihayet ona ulaştığımda bir şey söylemek için ağzını açtı, ama her neyse sert, tutkulu bir öpücükle susturdum.

Şimşekler çaktı ve B ağzımın içinde soluk soluğa kaldı, ben de başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirerek onu tekrar tatmanın tadını çıkardım.

Dili başparmağımı kovalayıp yaladığında inledim ve ağzımı bir kez daha onunkine yapıştırdım.

B'yi pencereye doğru iterken iki yıllık acı, özlem ve endişe yağmur gibi üzerime damladı. Yeterince yaklaşmadım, bileklerini kavrayıp başının üzerine sabitlediğimde yeterli teması bulamadım.

"Onunla evlenmiyorsun," diye dudaklarına karşı homurdandım ve iyi bir kız gibi, atletinin altından tutup yukarı doğru sıyrırken B ellerini başının üzerinde havada tuttu. Daha sonra spor sütyenini hızlıca çıkardım, uzun zaman sonra onu görünce inledim. Sonra ellerim tekrar bileklerindeydi ve dudaklarımın arasında mükemmel bir meme ucunu emmek için ağzımı indirdim.

Dokunuşa karşı direndi, kıvranıyordu ve avuçlarını pencereye yaslanana kadar çevirmeden önce onu tekrar öpmek için yukarı çıkarken sııttım.

"Bekle," dedim ona.

Sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

Küçük sörfçü kızım, parmaklarımı uyku şortuna sokup ayak bileklerine kadar sıyırmamı izlerken nefes nefese kaldı. Gözlerim onun üzerindeyken bir parmağımı dantelli külotunun altına daldırdım ve parmağımı onun içine kaydırıp ne kadar ıslak ve hazır olduğunu hissederken birlikte inledik.

Ben onu parmaklarken B başını cama yasladı ve sonra ellerimi kalçalarının arkasına doladım, klitorisine hafif bir öpücük kondururken onu sabit tuttum.

"Siktir," diye fısıldadı ve elimi dizlerinden birinin arkasına koymadan önce tümseğine karşı sııttım. Hassas tomurcuğuna fiske vurmadan önce dilimi yarığı boyunca gezdirirken onu dengelemeye dikkat ederek omzuma getirdim.

İki parmağımı içine soktuğumda bacakları şiddetle titriyordu, dili hâlâ sevdiğini bildiğim yere saldırıyordu.

"Oh, Tanrım."

"Mmm," diye mırıldandım ve titreşimle tekrar titredi. Onu vahşi bir canavar gibi emdim, yaladım ve tadına baktım, sanki haftalardır yemek yememiştim ve o dört öğünlük bir yemektir.

Vücuduna geri süründüğümde boşalmaya yakındı, ağızda hala taze olan amının tadıyla onu öpüyordum. Ellerini söylediğim yerde tuttuğunu gördüğümde sııttım.

"Ne kadar iyi bir kız."

Sonra geri çekildim, kemerimi yavaşça çözmeden önce ıslak gömleğimi çıkardım. Gözlerimi ondan ayırmıyor, soyunurken tonlanmış vücudunun her bir santimini inceliyordum. Ve külotumu indirdiğimde, ereksiyonum dikkat çekici bir şekilde ortaya çıktı, B kontrolünü kaybetti.

Bana dokunmak için çaresizce camı itti, ama bileklerini tekrar yakaladım ve onu döndürdüm.

Göğsünü cama bastırarak, bir elimle bileklerini tuttum ve daha önceden hazırladığım sarılı prezervatifi sürükledim.

kot pantolonumdan sıyrılıp koluna, kaburgalarına, sırtının küçük kısmına kaydı. Çıplak sikim kışının esnek yanaklarının arasından kaydı ve o da inledi.

"Onun için de böyle inliyor musun?" Burnumun ucunu ensesinde gezdirerek sordum. "O da sana benim gibi dokunuyor mu?"

Bir elimi ön tarafında gezdirirken kulak memesini dişlerimin arasında emdim, klitorisini benim için titremesini sağlayacak kadar daireler çizdim.

Sikeyim.

Daha fazla bekleyemedim.

Pencereden geriye doğru ittim, prezervatifi yırtıp açtım ve ellerim tekrar kalçalarında olmadan önce kendimi hızla kılıfına soktum. Benim için sırtını kamburlaştırdı ve ben de tacımı dudaklarının arasından geçirdim, ikimiz de nefesimizi tuttuk.

Yavaş ve istikrarlı bir esneme ve onu doldurdum.

B benim için gerinirken, dizleri titrerken ve amı zonklarken inledi.

"Lanet olsun," diye nefes aldım, tekrar bastırmadan önce geri çekildim - biraz daha sert, biraz daha derin. Onu pencereye doğru bastırdığımda, binamıza bakan herkes bizi görecekti. Onun cama yaslanmış koyu renk meme uçlarını, yanağını, benim için nefes nefese kalırken ağzını açtığını görecektlerdi. Ona arkadan vurduğumu, her zaman bana ait olan şeyi geri aldığımı görecektlerdi.

Elimi omurgasında gezdirdikten sonra saçlarını avuçladım ve çekiştirdim, hassas derisini öpüp ısırabilmem için boynunu bana doğru eğdi. Sabit hızımı korudum, içindeki her itişte orgazm oluyordum. O kadar ıslak, o kadar sıkı, o kadar bana aitti ki bu beni çıldırtıyordu.

Yaklaştığımda geri çekildim ve onu kanepeye taşıdım. Onu minderlerin üzerindeki kutuları yere atacak kadar uzun süre bıraktım ve sonra ortasına oturdum, kalçalarına uzandım ve onu kendime doğru çektim.

B tıpkı istediğimi bildiği gibi üzerime oturdu - mükemmel göğüsleri yüzümdeydi, otururken dizleri kalçalarımın her iki yanında

sikimin üzerine indirdi. K f rleştik, tırnaklarını omuzlarıma geçirirken başım geriye düştü.

Gözlerimi açtığımda ve onu gördüğümde, o anın büyüklüğünü fark ettiğimde şehvet - sadece bir saniyeliğine - azaldı.

B de bunu hissetti. Yavaşladı ve bir süre için, beni yumuşak ve sabit bir şekilde sürerken, sabit nefes alış verişlerimizden başka bir şey olmadı. Boğazımda bir düğümle, kalbim kolumda, her itişte yatıştırılan her bir acı ve terk edilmişlik zerresiyle ona sarıldım.

B'nin gözleri hızla sulandı ve sonra başparmağımla yakaladığım bir gözyaşı serbest kaldı. Kaşlarını çattım ve onu kendime çekmeden önce alt dudağındaki gözyaşını sildim. Kollarımı etrafına doladım, onu sıkıca tuttum, dudaklarım onunkilere karşı istekli ve umut vericiydi.

Sorun yok, umarım öpücük ona söylemiştir. Artık buradayım.

Her şey yolunda.

Buna inanmıştım. Tüm kalbimle inandım.

Ama sabah ışığı geldiğinde, her şey çok uzaktaydı.

Tamam'dan.

- - -

"Oh Tanrım."

B altımda kıpırdandı, ağır nefesi beni sersemletici bir uykudan sürükledi. Gözlerimi kırtım ama daha ne olduğunu anlayamadan B tekrar söyledi - daha yüksek sesle ve daha büyük bir korkuyla.

"Oh Tanrım."

Kolumu üzerinden attı ve çarşafı üzerine sararak ayağa fırladı. arşaf ayak bileklerine dolandı ve düştü, ben yatakta doğrulunca bir gıcırtıyla ayağa fırladı.

"İyi misin?"

Çarşafı daha sıkı sararak dolabına doğru koştu. "Hayır," diye küfrederek dolabın kapısını kapattı. "Hayır,

Jamie, ben iyi falan değilim."

"Neler oluyor?"

Bir saniye sonra kapıyı fırlatıp açtı, üzerinde şort ve tişört vardı.

"Oh, bilmiyorum. Yatağında çıplak bir adam var ve bu nişanlı olduğum kişi değil."

Saat erkendi, o kadarını biliyordum. Fazla uyumamıştık, bundan emindim. Ve şimdi, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Elimi yüzümden gezdirdim. "Evlenmiyorsun."

"Ne? Elbette öyleyim," diye alay etti.

Sözleri beni bir kova buzlu su gibi çarptı ve gözlerimi açıp onunkilere kilitledim. "Ciddi olamazsın."

"Dinle, dün gece bir-"

Durakladı ve kalbim durduktan sonra yeniden canlanmaya başladı.

"Bir ne?" Ayağa kalkarak ona meydan okudum. Çıplak olmam umurumda değildi. Aslında, yardım edemese de uzunluğumu takip etmesini, beni istediğini anlamamı seviyordum - istemiyormuş gibi davranmaya çalışsa bile. "Bir hata mı?"

Kaşlarını çattı ve geri çekilirken kollarını kendi üzerinde kavuşturdu.

"Sakin söyleme, B. Sakin bir hata olduğunu söyleme."

Boğazını temizledi ve arkamdaki pencereden dışarı baktı.

"Nişanlıyım," diye mırıldandı.

İki elimi saçlarımda gezdirirken bir dizi küfür savurarak homurdandım. B'yi peşime takarak oturma odasına doğru hışımla yürüdüm ve iç çamaşırımı yerden alıp öfkeyle üzerimden tüyler ürperterek fırlattım.

"Bunu bana yaptığına inanamıyorum!" diye bağırdı, kot pantolonumu çekiştirirken. "Mutluydum, iyiydim, sana izin verdim

Git. Ve sen iki yıl sonra tek kelime etmeden buraya geliyorsun ve sen-"

"Mutlu değilsin. Uyuşmuşsun. Arada fark var." Ağzı bir anda açıldı. "Bana ne olduğumu söyleme, Jamie Shaw! Bana bir şey söylemek için bu kadar çaresizsen, neden hiç aramadığını söylemeye ne dersin? Ha?"

Gözlerimi kapattım, dün gecedan sonra verdiği tepkinin bu olduğuna inanamayarak sustum. Kavgadan etmekten çok yorulmuştum. Bütün bu lanet oyunlardan çok yorulmuştum.

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Hala nemli olan gömleğimi çekiştirerek sordum. "Bekleyeceğini söyledin, ben de geleceğimi söyledim. Neden vazgeçtin? Neden şimdi beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü bu doğru değil! Bu," dedi aramızda işaret ederek. "Bu doğru değil. Biz zehirliyiz, Jamie. Tek yaptığımız birbirimize zarar vermek, bizi sevenlere zarar vermek, kendimize zarar vermek."

O kadar çok titredi ki sesini duydum ve onun böyle acı çektiğini görmek beni çok üzdü. Her zaman öyleydi.

Bir nefes verdim, ona doğru ilerledim, onu kollarıma almaya ve acısını dindirmeye hazırdım. Ama beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Yapma."

Durakladım, yutkundum.

"Neden hiç aramadığımı bilmek ister misin?" Sonunda sordum, sesim kısıktı. "Bunun seni daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun? Çünkü hissettirmeyecek."

Cevap vermedi.

İçimi çektim, çünkü gerçeği bilmesinin onu daha çok inciteceğini biliyordum. Onu, bizi unuttuğuma, hayatıma devam ettiğime ve o hiç var olmamış gibi yaşadığıma inanmak istiyordu.

Bu anlatıda ben kötü adamdım. Zerre kadar pişmanlık duymadan yeni biriyle evlenebilirdi.

Ama gerçek?

Gerçek onu öldürebilirdi.

"B, evlilik cüzdanını düğün sabahı imzaladım," dedim boyun eğerek. "Plan hep buydu, imzala

böylece endişelenmemize gerek kalmayacaktı, sonra da belgeyi güvenli bir yere koyup Pazartesi günü adliyeye götürebilecektik."

Yutkundu. "Tamam..."

"İmzaladım. Ne yaptığını öğrenmeden önce." Burnumu çektim, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu. "Ben gittikten sonra o da imzaladı. Ve o pazartesi, onunla işleri halletmek ve olabildiğince hızlı bir şekilde sana ulaşmak için saldırı planımı bulmaya çalışırken, resmi olarak evli olduğumuzu iddia ederek evime geldi. Adliyeye bensiz gitti, B. Yasal olarak evliydik."

Gözlerini kırptırdı. "Aman Tanrım."

"Evet," dedim, bir adım daha yaklaşarak. "İlk başta, onu geri almam, ilişkimizi yürütmemiz için yalvardı ama tabii ki reddettim. Sonra avukatını devreye soktu ve onu seninle aldattığım için her şey için peşime düşeceklerini söylediler." Güldüm - komik olduğu için değil, sadece bunu düşünerek Angel'ı öldürmek istediğim ve kendimi bundan kurtarmak için gülmem gerektiği için. "Angel'la düğün gecem olması gereken o gece otelde birlikte olduğumuzu gösteren kamera kayıtları vardı."

B'nin rengi soldu, elleri kendini sabitlemek için kanepenin arkasına uzandı.

"İstediği sadece cipim ya da boktan evim olsaydı umurumda olmazdı, B. Ama babam beni ortak yaptı - resmen. Bu benim düğün hediyemdi. Ve o bunu da almak istedi. Her şeyin yarısını, hatta daha fazlasını istedi. O..."

Sesim kesildi ve devam etmeden önce başımı sallayarak bir nefes aldım.

"Bir avukat tuttum. Numaranı engellemek zorunda kaldım, ailemi de. Her şey çözülene kadar, herhangi bir telefon görüşmesi, e-posta ya da Facebook'taki bir mesaj beni suçlayabilirdi. Düğünümüzden bir gece önce aldattığını itiraf etmiş olması önemli değildi, çünkü mahkemenin gözünde yine de evlenmiştik. Hepsi büyük bir karmaşaydı,

Sümüklü avukatlarla ve daha da sümüklü bir eski sevgiliyle çalışmaktan nefret ediyordum. Beklemekten nefret ettim. Ama beni ayakta tutan tek şey senin de beklediğini bilmektir. Benim için."

B kanepenin koluna doğru tökezledi ve bir eliyle ağzını kapatarak üzerine oturdu.

"Angel'ın sonunda pes ettiği gün," dedim usulca. "Boşanmamızın kesinleştiğini öğrendiğim gün mü? Senin düğün davetiyeni aldığım günle aynı gündü." Boğazımdan gelen kahkaha neredeyse beni boğacaktı. "İğrenç bir ironiden bahsediyoruz."

B uzun bir süre hareketsiz kaldı ve sonra başını tekrar tekrar salladı.

"Beni aramalıydın. Bir şekilde."

"Aradım! Seni hala var olan tek ankesörlü telefonda defalarca aradım ve hiç cevap vermedin," diye karşılık verdim, göğsüm kabarak.

Parmak uçlarını şakağına bastırıp masaj yaparken B daha da titredi. "Bekleyeceğimi düşünmüştün, ben de fikrini değiştirdiğini sanmıştım."

Tekrar ona doğru ilerlediğimde beni durduracağını düşündüm ama durduramayınca dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimin içine bakana kadar bekledim.

"Senin hakkındaki fikrimi asla değiştiremem."

Sanki ona vurmuşum gibi titreyen bir dudakla gözlerini kapattı.

"Hayır," dedi uzaklaşarak. "Hayır, bir yolunu bulmalıydın. Çok kolay pes ettin. Telefonuma cevap vermeliydin, ya da avukatına beni aratmalıydın, ya da Jenna'ya söylemeliydin, ya da dumanla işaret vermeliydin. Bu kadarı da fazla. Beni terk ettin."

"Bunu yapmayı bırak! Kendini yok etmeyi bırak, bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyi bırak," diye yalvardım, bitkin bir halde. "Belki de haklısın, tamam mı? Belki de sana ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım ama yapmadım çünkü beklemen gerekiyordu. Ve şimdi bunların hiçbirinin önemi yok, nedenini bilmek ister misin?" Çenesine dokundum ve gözlerini benimkilerle buluşması için kaldırdım. "Çünkü beni hâlâ seviyorsun. Ben de seni

seviyorum."

Kanepeden fırladı, ellerini dağınık saçlarında gezdirerek dokunuşumdan uzaklaştı. "Hayır, önemli. Çünkü ben evleniyorum."

"Hayır, değilsin."

"Evet, öyleyim!"

Ayağa kalktım, çenem gergindi. "Benden başka kimseyle evlenmeyeceksin."

Alay etmeden önce sözlerim onu sadece bir anlığına şok etti.

"Bunu yapamazsın. Sonunda hayatımı düzene soktuğum bir anda buraya gelip onu paramparça etmeme neden olamazsın." Gözyaşları ona saldırdı, o kadar hızlı düşüyorlardı ki onları yeterince hızlı uzaklaştıramadı. "Tek yaptığımız incitmek. Tek yaptığımız yok etmek ve birimiz her zaman parçaları topluyor, yolumuza devam etmeye, unutmaya ya da umutlanmamaya çalışıyoruz. Bu hastalıklı bir durum. Zehirliyiz."

O kadar çok ağladı ki zorlukla nefes alabiliyordu ve onu rahatlatmaya çalıştığımda yine dokunuşumdan koptu. "Ve şimdi, dün gece seninle birlikte olmak için sahip olduğum her şeyi riske attım, çünkü sana gerçekten hayır diyemiyorum. Bunu hak etmeyen bir adamı, hayatını benimle geçirmek isteyen bir adamı, sevdiğim bir adamı, sırf benim yetersizliğim yüzünden aldattım. gitmene izin veremem."

Ağladı, ağladı, bana şeytanmışım gibi baktı.

"Aşkın beni zehirliyor, Jamie!"

İçimden şiddetli bir hıçkırık yükseldi, odayı geçerken yüzüm duygularla buruştu. Ona sarılmak zorundaydım. Aşkımızın zehir olmadığını görmesini sağlamalıydım - bu bizim kurtarıcı lütfumuzdu.

Başımı salladım, onu kendime çektim, bir hıçkırık daha beni mahvederken ona olabildiğince sıkı sarıldım. Eğildim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım ama o beni geri itti.

"Kes şunu! Dur! Gitmelisin, gitmelisin Jamie." Çılgınca nefes aldı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Lütfen.

Lütfen, bunu yapmayın.

Lütfen, gitmeme izin verme. Gitmeme izin verme.

Sarıl bana.

Öp beni.

Benimle ol.

Bu gece kalmamı iste.

Sonsuza kadar

kalmamı iste.

Ona yalvardım ama tek kelime etmedim. Dairesinde dikilirken, damarlarımızda ateş ve buz solurken söylemediğim her kelimeyi hissetti.

Ama yerinden kıınıldamadı.

Yanından geçerken bir kutuyu yumruklayarak homurdandım. İçi tavalarla doluydu ve yere yığılmıştı ama umurumda değildi. O daireden, o binadan, o şehirden kalbim pürüzlü, kâğıt inceliğinde parçalara ayrılmış bir şekilde hışımla çıktım.

Ve hepsi bu

kadardı.

Gerçekten bu

kadardı.

Brad'le evlendiği gün kiliseye gizlice girdim, ayrılmak zorunda kalmadan önce sadece ilk beş dakikaya dayanabildim. Bunu kendim görmeliydim, gerçekten ciddi olduğunu, onu sevdiğini ve gerçekten bittiğimizi bilmeliydim.

Onu koridorda yürürken izlemek, ihtiyacım olan tüm iç burkucu kanıttı.

Ondan sonra onu sadece bir kez daha görmek için uçtum, yaptığım şey için özür dilemek için, düğününden önce başka bir adama söz vermişken onu nasıl test ettiğim için. Bu adil değildi. Ve o haklıydı.

Zehirliydim.

Böylece, son bir veda hediyesi ve bana ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olacağıma dair bir söz vererek alnına bir öpücük kondurdum.

Ve gitmesine

izin verdim.

Bırak bizi.

Ta ki onun lanet kitabını kitapçı vitrininde gördüğüm

güne kadar.

Worst T E N Ending Ever

VE İŞTE BURADA.

Hepimiz yakalandık.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" B'ye sordum ve o anda bile, içimi kavuran sevgi, merak ve lanet olası öfke karışımıyla bile, beni görünce şok içinde ayrılan dudaklarını öpmekten başka bir şey istemedim.

"Jamie," diye nefes aldı ve dudaklarından dökülen ismimin sesi beni neredeyse çözüyor, aklımdaki tüm soruları ya da o kitabın ne anlama geldiğini öğrenme isteğimi neredeyse siliyordu. Adımı söyleme şekli her zaman irademi sınırdı ve o anda neredeyse pes ediyordum, neredeyse o kapıyı itip onu duvara çarpacak ve her zaman benim olduğunu bildiğim şeyi alacaktım.

Ama nefes almayı başardım ve son bir hafta içinde onlarca kez okuduğum yırtık pırtık kitabı elime aldım.

"Bu da ne böyle?"

Gözleri yaşardı, dudakları birbirine dolandı. "Bu... şey, bu pek çok şey." Sonra kaşlarını çattı, kapısını daha geniş açtı. "İçeri gel de açıklayayım."

"Şimdi açıkla."

Biraz gülümsedi, omuzları gevşedi.

Sonra eli benimkine uzandı ve kitabı tuttuğum yere dolandı. O ilk dokunuş, teninin benimkinin üzerindeki o ilk hissi beni ürpertti.

"Lütfen," diye yalvardı. "İçeri gel."

Derin bir nefes alarak başımı salladım ve beni dairesine götürmesine izin verdim. En son girdiğimden beri o kadar çok şey değişmişti ki, şimdi sadece düşünebiliyordum ve aynı zamanda görmediğim için kendime kızıyordum. Hâlâ orada duran o kutuları nasıl gözden kaçırmıştım? Brad'in yanına taşınmış olması gerekirken neden bu dairede yaşadığını sormak nasıl aklıma gelmemiştir?

İşaretler o kadar açıldı ki, yine de kalbim o kadar kırılmıştı ki, tüm hayatımın üzerine yağan sağanak yağmurun ötesini göremiyordum.

"İçecek bir şey ister misin?" B sordu ve sonra kıkırdayarak elektrikli su ısıtıcısını işaret etti. "Bir şey derken çay ya da suyu mu kastediyorum? Korkarım daha sert bir şeyim yok."

Onu mutfakta dolaşırken izlerken kalbim göğsümde kararsız ve zayıftı, göğüs kafesime sahiplenici bir şey yapışıyordu. Ama bir şekilde onu görmek, sesini duymak bile beni sakinleştiriyordu - umutsuzca ihtiyaç duyduğum cevaplar olmasa bile.

"Viski yok mu?" Alay ettim.

Gözleri benimkileri bulmadan önce bir an için üzgündü. "Seni son gördüğümünden beri değil."

Yüz ifadem çatladı ve başımı salladım, elimdeki kitaba uzun bir süre baktıktan sonra bir gümbürtüyle mutfak tezgâhına düşmesine izin verdim.

"Bu nedir, B?"

Yanağını çiğneyerek kendine küçük bir fincan çay doldurdu ve kalçasını tezgâha yaslayarak ellerini dumanı tüten fincanın etrafına sardı. "Bu bir özür. Ve bir açıklama. Tıpkı başlığında yazdığı gibi bir aşk mektubu." Durakladı. "Bu bizim hikâyemiz."

Bizim hikâyemiz.

Bu sözler karşısında nabzımın nasıl attığını görünce yutkundum. "Bizim hikâyemiz," diye tekrarladım, kitaba baktım ve sonra

ona geri döndü. "Hayatımda okuduğum en kötü sona sahip."

O zaman B'den şaşkın bir kahkaha yükseldi. "Şey... Sanırım ben de öyle olmayacağını umuyordum.

Son." Sonra gülümsemesi düştü. "Belki bir sonsöz yazabiliriz diye düşünüyordum."

"Gel beni bul," dedim, o işkence dolu kitapta yazan son kelimeleri tekrarlayarak - yüzlerce kez okuduğum ve incelediğim kelimeleri. "Bekliyor olacağım." Başımı salladım. "Neden bekledin? Neden gelip beni bulmadın?"

Bu soru onu hâlâ şok ediyordu, gözleri genişledi, boğazı kalın bir yutkunmayla daraldı.

"Beni affedip affedemeyeceğine, aramızda olan her şeyi benim açımdan okuyup okuyamayacağına ve yaptığım her şeyi neden yaptığımı anlayıp anlayamayacağına gerçekten karar verebilmen için sana alan bırakmak istedim. I..." Durakladı. "Kapıda belirip seni bildiğim şekilde -her zaman birbirimize yapabildiğimiz gibi- cezbetmek istemedim. Bu sefer gerçek olduğunu bilmeni istedim. Bu sefer önümüzde hiçbir şey ya da hiç kimse yok." Omuz silkti, kaşları birbirine çarptı. "Sonunda söylediğim gibi... Ben de senin beni seçmeni istedim."

"Seni seçtim," diye tekrarladım, bir elimi ağzıma götürürken gülerек. Sonra bir hırıltı çıkardım ve ona dönerken başımı salladım. "Lanet olsun, kadın. Ben hep seni seçtim. Benim için asla başka bir seçenek olmadı. Seni. Sen ve sadece sen. Seçimim bu."

B ağlamanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu, sanki sözlerim kaburgalarının arasına saplanmış bıçaklar gibiydi. Ama yine de gülümsedi, gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce kızarmış yanaklarıyla çayına baktı. "Madem gerçek bu, o zaman neden beni hâlâ öpmedin?"

Etrafımızdaki hava uğulduyor, onca yıllık kalp kırıklığı ve öfke, her zaman var olan tutku ve aşkla aynı anda mırıldanıyordu. Bir yanım onun kanepesini ters çevirmek, duvarında bir delik açmak ve onu lanet bir bez bebek gibi sallamak istiyordu.

Ama diğer yarım, daha güçlü olan yarım, sadece lanet olası zamanı boşa harcamayı bırakmak istiyordu.

Ben ona çarpmadan, onu kollarımla sarmadan ve ağzımı sıkmadan önce çayını bırakacak zamanı bile olmamıştı.

onunkine. Bunu yaptığımda inledi, içimde eridi ve uzaktan ağladığımı fark ettim. Bir hıçkırık içimi parçaladığında gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı, ama onu daha sert öptüm, daha sıkı tuttum, ayaklarını yerden kestim ve körlemesine yatak odasının olduğunu hatırladığım yere doğru tökezledim.

"Seni şeytan kadın," diye dudaklarına yapıştım onu çarşafın içine bıraktığımda. "Seni psikopat, sinir bozucu, mükemmel kadın."

Onu yere yatırıp yatağa sabitleyene kadar üzerinde süründüğümde, B morartıcı öpücüklerime karşı biraz güldü.

"Beni seviyor musun yoksa öldürmek mi istiyorsun anlayamıyorum," diye düşündü.

"İkisi de," diye dürüstçe cevap verdim ve tekrar gülemeden önce onu öptüm, alayını susturmak için kalçalarımı döndürdüm.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve yüzümü ellerinin arasına alarak durmamı sağladı. Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm, Jamie."

"Seni kaybettigimi sandım," diye itiraf ettim, kelimeler beni boğuyordu.

B sadece gülümsedi. "Aptal çocuk. Şimdiye kadar asla yapamayacağını bilmiyor muydun?"

Alnımı onunkine yaklaştırdım. "Şimdi bile, sen altımdayken, kollarımdayken bile... gerçek gibi gelmiyor. Bir rüya gibi."

"Ya da bir kabus, çünkü biziz," diye alay etti.

Sonra ona baktım. "Ciddiyim. Şaka bir yana, B... Gitmene izin verdim. Gerçekten bittiğini sanmıştım. Düşündüm ki... ve sonra kitabını gördüm, ve şimdi buradayım, ve ben sadece... lanet olsun," diye küfrettim, başımı sallayarak. "Seni tekrar kaybedemem. Yapamam-"

"Yapmayacaksın," diye söz verdi, gözlerimi ararken yüzümü ellerinin arasında tuttu. "Bu gerçek, Jamie. Artık sen ve ben varız."

"Sonsuza kadar."

"Sonsuza dek," diye yineledi ve sonra dudaklarım yavaşça ve titrek bir nefesin kanatlarında onunkileri kapdı.

Her öpücük bir öncekinden daha yavaş geliyordu, dikkatlice soyunurken dudaklarımız birbirimize karşı sıcak ve pürüzsüzdü. Ekose pijama şortunu ve atletini çıkarmasına yardım etmek için gömleğimi üstünden çıkaracak kadar dizlerimin üzerinde yükseldim. Her katmanı dökülen vücuduna hayranlıkla baktım, dokuz yıl önce neye benzediğini hatırladım ve bunca yıl sonra onu takdir edebildiğim için galaksideki her şanslı yıldızı saydım.

"Evlen benimle," diye fısıldadım dudaklarına, ikimiz de soyunduğumuzda, isteğimi dile getirirken kalçalarının arasına kaydım.

Beni, ıslaklığına doğru kayan şaftımı hissedince nefesi kesildi, tam girişin eşiğinde durdu. "Evet."

"Yarın. Hayır, bugün."

Güldü, kalçalarını kıvırdı, böylece tepem onun içinde sadece bir santimetre daha kaydı. İçine gömülmeyi ne kadar çok istediğime odaklanmak yerine onun cevabına odaklanmak tüm kısıtlamalarımı aldı.

"Bugün. Yarın. Ve sonraki her gün," diye fısıldadı, beni uzun uzun ve sertçe öperek. Sonra tırnakları sırtımdan aşağıya, kıkımın üzerinden geçerek etime battı. "Şimdi sik beni Jamie Shaw. Senin olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlat bana."

İnledim, ellerim omuzlarının altına kaydım ve onu esnetip doldururken sıkıca tuttum. Ben geri çekilip tekrar pompaladıkça o daha da açıldı ve bağlantıyla birlikte inledi.

"Daha fazla," diye yalvardı ve tısladım, dizlerimin üzerine geri ittim ve ayak bileklerini omuzlarıma kaldırdım. Ellerimi kalçalarının etrafına doladım, ona doğru esnedim ve tıpkı istediği gibi daha fazla derinlik buldum.

Ben hızımı artırdıkça elleri çarşafı yumrukluyor, sırtı kamburlaşıyor, göğüsleri zıplıyordu.

Saniyeler içinde boşaldı ve ben de boşaldığımda biraz bile utanmadım.

"Siktir," diye küfrederek üzerine düştüm. Bacakları gevşedi ve kıkırdadı, kaygan omzumu öperken

Parmak uçları sırtıma çizgiler çizdi.

"Yine mi?" diye sordu.

"Tekrar," diye yineledim ve sonra onu öpüyordum, ikinci raunda geçerken o üstte olana kadar bizi çeviriyordum.

ELEVEN

Happy Ever After

Eğer kitabını okurken fark etmediyseniz, B biraz mazoşist.

Hayatını kurtarmak için neden gerçek bir sonsöz yazamadığı konusunda bu gerçeği suçluyorum. Size verdiği ve sonsöz dediği o küçücük, bir sayfayı bile bulmayan, işkence gibi şey çok acımasızcaydı, işte tam da bu yüzden arada neler olduğunu anlatmak için yazmak istedim.

O gün evlenmek istediğim konusunda şaka yapmıyordum. Ancak, onu soyduktan sonra B'nin yatağından ayrılmanın imkansız olduğunu anladım ve - kelimenin tam anlamıyla - tüm gün ve geceyi kayıp zamanı telafi ederek geçirdik.

O gece geç saatlerde nihayet uykuya daldığımızda ikimiz de ağrılı, bitkin ve mutlu bir şekilde doymuştuk. Ertesi sabah, şafağın erken mor ışığında, B'yi sol yüzük parmağı eklemi üzerinde nazik öpücüklerle uyandırdım.

Gözlerini kırıştıtararak
açtı. "Evlen benimle,"
diye fısıldadım.

Başını salladı ve bir tur daha attıktan sonra - çünkü nasıl yapmayalım - planlamaya başladık.

O gün adliyeye gidip üç günlük bekleme süresinden feragat etmelerini ve böylece o akşam güneş batana kadar evlenebilmeyi talep etmekten memnundum. Ama B beni bundan vazgeçirdi, büyüleyici öpücüklerini kullanarak beni uygun bir kutlama ve tören yapmamız gerektiğine ikna etti.

Ruhsat için başvurduk, üç gün bekledik ve ardından Kaliforniya'ya giden bir uçağa atladık.

Kaliforniya bizim yerimizdi. Birlikte genç ve pervasız olduğumuz, sonunda boyun eğdiğimiz ve gerçek duygularımıza teslim olduğumuz yerdı - en iyi zamanlama olmasa bile. Aynı zamanda birlikte ilk gerçek dalgalarımızda sörf yaptığımız, ne olursa olsun her zaman bir şekilde birbirimizin yanında olacağımızı fark ettiğimiz yerdı.

"Sence biz deli miyiz?" Düğün akşamı papyonumu düzeltirken kız kardeşim Sylvia'ya sordum.

Gülümsedi. "Kesinlikle." Gözleri benimkileri buldu. "Ama aynı zamanda birbiriniz için yaratıldığınızı düşünüyorum."

"Onlara söylediğimde annem ve babam şaşırmış gibi bile görünmediler."

"Hiçbirimiz öyle değildik." Sylvia kravatımı tamamladıktan sonra smokinimin yakalarını tuttu. "Sonunda ikinizin olacağını zaten hepimiz biliyorduk. Sadece siz aptalların bunu anlamasını bekliyorduk."

Tören küçük ve samimiydi - sadece ailem, kız kardeşlerim, B'nin annesi ve Wayne ve tabii ki Jenna.

Batı kıyısında altın saatlerdi, babam yanımda durduğu yerden omzuma vururken güneş yavaşça suyun üzerine iniyordu. Gözlerim ayakkabılarımın etrafındaki kumda, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Sonra eğilip fısıldadı, "İşte geliyor."

Sakinleştirici bir nefesle bakışlarımı kaldırdım ve işte oradaydı.

B, saçlarını bir hale gibi aydınlatan altın ışık huzmeleriyle kumda yalınayak bana doğru yürüdü. Önü daha kısa, arkası daha uzun ve dökümlü beyaz, dantelli bir elbise giymişti. Elbise o tertemiz bacaklarını ortaya çıkarıyor, dantel belini inceltiyor, ince spagetti askıları zarif köprücük kemiğini, zarif boynunu ve zayıf kollarını vurguluyordu.

Kızarıp yavaşça bana doğru yürürken yanaklarındaki çillerin haritasını çıkardım. Birkaç gün sörf yaptıktan sonra daha da belirginleşmişlerdi, güneşin öptüğü teni sıcak bir kahverengiydi, ama bakmaktan kendimi alamadığım şey gülümsemesiydi.

Sanki tüm hayatının en mutlu günüyümüş gibi gülümsedi, sanki tam da bu anı bekliyormuş ve geri sayıyormuş gibi.

Ben de aynı şeyi hissettim.

Göğsümün ne kadar sıkıştığını, boğazımın ne kadar daraldığını, sinirlerimin beni nasıl titrettiğini fark etmemiştim, ta ki bakışlarım yukarı, yukarı, yukarı, gözleriyle buluşana kadar.

Metalik, fırtınalı gri gözleri.

Bakışlarımız buluşur buluşmaz, anılar bir anda gözümün önünden geçti.

İlk tanıştığımızda, gözlerinin üzerine sarkan tek bir bukleye düştüğü yerden bana nasıl baktığını gördüm. Üniversiteye gitmeden önce o gece sahilde yorgun gözlerini gördüm. Onu bir kedi kafesinde gülerken ve bir dalganın fıçısında sörf yaparken gördüm. Babasını kaybettiğinde ağladığını gördüm, Pittsburgh'dayken uzaktan bir film izlerken güldüğünü gördüm, beni Angel'la ilk kez gördüğünde ihaneti ve acıyı gördüm.

Pek çok inanılmaz an. Bir o kadar da acı verici.

Her birinde gözlerim doldu ve B ne hissettiğimi anlamış olmalı, çünkü alt dudağı titredi ve yatıştırmak istercesine bir elini kalbinin üzerine bastırdı.

Belki o da hissediyordu.

Belki de benimle aynı anda tüm bu kalp kırıklıklarına değdiğini fark ediyordu.

B yaklaştığında sesler bana geri geldi ve sadece benim değil, geçici tören alanımızın etrafında oturan herkesin de ağladığını fark ettim. Sahilde tek bir kuru göz bile yoktu ve B uzanıp ellerini ellerime alabileceğim kadar yaklaştığında, kuralları boş ver dedim ve onu hemen orada öptüm.

"Sanırım bunu yapmak için törenin sonuna kadar beklemen gerekiyordu," diyerek onu serbest bıraktığımda gülümseyerek dudaklarıma doğru nefes aldı.

Başımı salladım, onu hayatıma sokan tüm şanslı yıldızları sayarken başparmağımla çenesini hizaladım.

"Yeterince bekledim."

- - -

Bir yıl sonra, Newport Beach, California yakınlarında birlikte ilk evimizi satın aldık.

Acaba evren onlu ve yirmili yaşlarımızda yeterince cehennem yaşadığımıza karar verip otuzlu yaşlarımızda bize bir mola vermeye mi karar verdi, çünkü evlendikten sonra her şey bizim için bir araya geldi.

B'nin Güney Florida'daki evine geri dönmesi ya da benim Pittsburgh'a taşınmam konusunda tartışırken, kalbimizde hayatımıza yeni ve taze bir yerde başlamak istediğimizi biliyorduk. Bizi en çok Kaliforniya çağırıyordu.

Dediğim gibi, orası bizim yerimizdi.

B, her şeye baştan başlamak zorunda kalacağını düşünerek Los Angeles'ta şubesi olan yayınevleri aramaya başladı.

Patronu öğrendiğinde aklını kaçırdı.

B'nin onların güvenini ve saygısını kazandığı ortaya çıktı. Öyle ki, onu kaybetme düşüncesi onları düşünmeye ve onu ellerinde tutmanın bir yolunu bulmaya itti.

Böylece B, Rye Publishing'in ilk film hakları temsilcisi oldu ve onlar için Los Angeles'ın kenar mahallelerinde küçük bir şube açtı.

Peki ya ben? Ben de aynı gemideydim. Yeni bir muhasebe şirketinde en alttan başlayıp tekrar yükselmem gerektiğini düşünüyordum. Ve bunu yapmaya tamamen hazırdım.

Ta ki babam Huntington Beach'te satın aldığı küçük bir ofisin anahtarlarını bana verene kadar.

Bana "Yeni bir mirasa başlamanın zamanı geldi" demişti ve böylece firmanın ilk genişlemesinden ben sorumlu oldum.

U-Haul'umuzu boşaltmaktan bitkin düşmüştüm, bir iniltiyle kendimi laminat zemine bırakırken sırtım ağrıyordu.

Kendimi duvara yasladım ve rahatlamaya çalışırken yüzümü buruşturdum.

B beni görünce kıkırdadı. "İyi misin ihtiyar?"

Sırıttım ama o küçük tavıyla yanımdan geçip gidemeden uzandım ve bileğini elime aldım.

"Buraya gel de sana göstereyim ihtiyar."

Onu kucağıma çektiğimde güldü ve oturduğunda kolları her zaman oraya aitmiş gibi boynuma dolandı. Uzun bir öpücük için onu kendime çektim ve sonra yeni evimizin zemininde oturduk, kutular etrafımıza yığılmıştı.

B, kanepeyi istediği yeri gösterebilmek için kucağımda kayarak, "O zaman büyük bir seksiyonel koltuk alıp oraya koyabiliriz," dedi. "Televizyonu duvara monte ederiz. Kesinlikle bir pikap istiyorum. Onu da şu küçük köşeye koyabiliriz."

Gülümsedi ve dalgın dalgın etrafına bakınırken çenesine dokunuşunu izledim.

"Sörf tahtalarımızı koymak ve tüm ekipmanlarımızı asmak için garajda biraz yer açabiliriz. Bizim için bir dolap yapabilirsin, değil mi?"

"Sen ne istersen."

O sırttı at Ben. "Her neyse I İstiyor musun?
İşte bu. tehlikeli bir ifade."

"Öyle. Ne yazık ki iş sana hayır demeye geldiğinde güçsüz kalıyorum."

"Hmmm," diye düşündü, bana daha da sokularak. "Öyle mi?"

Cevap olarak burnunu öptüm.

"O halde üst kattaki büyük pencerenin altına bir bank yaptırmak istiyorum," dedi bana. "Ve etrafındaki duvarları o kadar çok kitapla kaplamak istiyorum ki hepsini okumam mümkün olmayacak."

Güldüm.

"Ve... sallanan bir sandalye istiyorum."

"Sallanan sandalye, ha?" Şaşırarak sordum. "Veranda için mi?"

Başını iki yana salladı, parmağını gömleğimin önünden geçirirken birden utandı. "Çocuk odası için."

Ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatarken o kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Çocuk odası mı? Bizim bir..."

Cümleyi bitiremedim.

B yutkunurken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu, gözleri benimkileri arıyordu ve elimi karnının üzerine koyarken örtüyordu.

Titrek bir nefes verdim, sorgulayan bakışlarım onunkilerle buluşmadan önce onu tuttuğum yere baktım ve dudaklarında küçük bir gülümsemenin çiçek açmasını izlerken yutkunamadım, konuşamadım, nefes alamadım.

"Hamileyim, Jamie."

Kelimeler aramızda asılı kaldı ve onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadan gözlerimi tekrar tekrar kırptım.

Ve sonra onu kaybettim.

B'yi göğsüme bastırdım, onu o kadar sıkı sardım ki güldü ve nefes alamamakla ilgili bir şaka yaptı. Ama gitmesine izin veremezdim, ağlama dürtüsüyle savaşıırken ona daha sıkı sarılmaktan başka bir şey yapamazdım.

Hamileydi.

Çocuğuma hamileydi.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, bu farkındalık, bir melek tarafından dokunulmak ve aynı anda bir uçurumdan aşağı atılmak gibiydi.

"Korkmuş görünüyorsun,"

diye şaka yaptı B.

"Korkuyorum."

Güldü. "Ama bekle, hep istediğin şey bu değil miydi?" Elimi tekrar tuttu ve karnının üzerine koydu. "Bir eş, bir ev ve şimdi de... o evi çocuklarla doldurmak?"

B bana gülümsedi, ona haklı olduğunu söylememi bekliyordu. Ve belki de on sekiz yaşındaki ben olsaydım, söylerdim.

Ama artık gerçeği biliyordum.

"Hayır," diye nefes aldım ve elimi yanağından saçlarına doğru kaydırduğımda B kaşlarını çatarak başını yana eğdi.

"Hayır mı?"

Başımı salladım ve fısıldamadan önce dudaklarına uzun, yavaş bir öpücük kondurdum: "Her zaman istediğim tek şey sensin, B."

EPILOGUE

Seven Years Later

GÜNAYDIN, GÜZEL KARIM. Ve Anneler Günün kutlu olsun.

Bugün tamamen seninle ilgili canım ve ben de sana huzur vermek için çocukları alıp çok çok uzaklara kaçtım. Bununla birlikte, bugünün senden bir şey istemem gereken son gün olduğunu biliyorum - özellikle de her gün bu evdeki ve ajanstaki her şeyi sen yönettiğin için - ama senin için bir görevim var.

Kitabımı okuma sırası sende.

Tabii ki seninki kadar uzun değil - kelimelerle aran her zaman iyi olmuştur, benimse hiç olmadı. Ayrıca elimin altında koca bir yayınevi de yoktu, bu yüzden umarım iş yerimdeki yazıcının mürekkebinin çizilmesine ya da bu şeyi bir arada tutan zimba tellerinin dağınıklığına aldırmazsın. Ama aşk hikayemizin senin tarafını okumam gerekiyor.

Şimdi, benimkini okumanı istiyorum.

Küvetin yanında bir şişe köpük banyosu ya da isterseniz bir banyo bombası var ve en sevdiğiniz çay demlenmeye hazır. Öğle yemeği kapıya teslim edilecek ve ben de saat üç gibi döneceğim.

Gidin ıslanın, okuyun ve rahatlayın.

Ve bu gece, sadece sen, ben, piyanist çocuklar ve sahilde bir battaniye.

Merak etmeyin, çocuklar Sylvia ve Drew ile birlikte olacaklar.

Ve sabaha kadar onları geri alamayız... eğer ne demek istediğimi anladıysanız.

Bugün seni her zamankinden daha fazla şımartacağım, benim küçük sörfçü kızım ve o vücudunun her santimine tapacağım.

Seninkini. Ama önce, çılgın, aptal, mükemmel hikayemizin benim tarafımı okumanı istiyorum.

Seni ilk gördüğüm andan beri sana ne kadar deli gibi aşık olduğumu anlamanı istiyorum.

Bu arada yanılmışsın. İlk gördüğüm sendin.

Aşk, Viski

BONUS Content

Gerçek Hikaye Kitap Blogu için 2017 yılında yazılan mektup:

Sadece B,

Bu bizim birlikte ilk Sevgililer Günümüz. Yani, gerçekten birlikte. Ama bu bizim ilk Sevgililer Günümüz değil.

İlki ben 18, sen 17 yaşındayken oldu. En iyi arkadaşına bir kutu çikolata ve kocaman bir pelüş ayı vermiştim ama sana kalbimi vermiştim ve tam da tahmin ettiğim gibi sen asla geri vermedin.

Bir de Ethan'ın sevgilisi olduğun zaman vardı. Sana bir tenis bileziği almıştı, sadece iki kez taktığını görmüştüm ama en çok hatırladığım şey ertesi sabah benimle sörf yapmak için bileziği çıkardığın zamandı.

İkimizin de yalnız geçirdiği üç yılı unutmamalıyım, çünkü sen cevap vermediğinde bile kalbim sadece seni çağırırdı.

Ben Angel'inken, sen Bradley'ninken, genç ve aptalken ve pes etmemek için çok mücadele ederken. İhtiyacımız olan hiçbir şey yokken ve istediğimiz her şey varken. Doğru olduğunda ve yanlış olduğunda. Tüm o yıllar boyunca, her 14 Şubat'ta, sen benim sevgilimdin.

Bana gelmiş geçmiş en iyi aşk mektubunu yazdın, ama sana borcumu ödemek için bir ömrüm var, harf harf, not not.

Bu bir numara.

Aşk, Viski

- - -

Okuyuculara mektup, orijinal olarak Bookified Designs için yapılmıştır:

9 Ağustos 2019 Newport
Beach, Kaliforniya

Hey Whiskey Girl,

Son yazışmamızdan bu yana çok uzun zaman geçti - tam olarak neredeyse üç yıl. Umarım dünyanın senin tarafında her şey yolundadır ve son görüşmemizden bu yana bir yığın beş yıldızlı aşk romanı okumuştundur.

Newport, Kaliforniya'nın güneşli kıyılarından size ıslak bir kucaklama gönderiyorum. B suda, sörf tahtasının üzerinde yüzüyor ve bir sonraki dalganın gelmesini bekliyor. Onu hep böyle görmeye bayılıyorum - saçları dağınık ve kıvırcık, yanaklarında çiller var, dudakları güneşten biraz çatlamış. İnanabiliyor musunuz, yaşlandıkça daha da güzelleşti - ve bir şekilde dalgalarda da daha becerikli.

Kitabının sonunu merak ettiyseniz diye söylüyorum... evet, o güzel, inatçı, imkansız kadın benim karım.

Bana gelince, sahildeyim, öğleden sonra ışınlarını içime çekiyorum ve Zoe'nin kumdan kale yapmasını izliyorum.

Sana Zoe'den bahsetmemiş miydik?

Okuduğunuz o kitaptan sadece iki yıl sonra doğdu - B ve benim birlikte yarattığımız işkenceli aşk hikayesini anlatan kitap. Zoe annesinin saçlarına, o sevimli çillere ve hatta onun gülümsemesine sahip - gerçi B, Zoe'nin gülümsemesinin benimkinden daha iyi olduğunu iddia ederdi. Ayrıca bu küçük kızda benim gözlerim var - B'nin deyimiyle bal viskisi gözlerim.

Sörfe arabayla otuz dakikadan daha uzak olamayacağımıza karar verdiğimizde buraya, Newport'a taşındık.

Ve sevdiğim kadınla dalgaları yakalamanın dünyadaki en iyi şey olduğunu düşünseydim, onunla bir hayat kurmanın nasıl bir his olacağını asla hayal edemezdim.

Bu en bağımlılık yapan şey.

Size cehennemi yaşattığımızı biliyorum. Hikayemizi okumanın zor olduğunu, çığlık atmanıza, ağlamanıza ve Kindle'ınızı fırlatmanıza neden olduğunu biliyorum... bu yüzden sizi güncellemek, tüm bu acının, tüm bu yanmanın... buna değdiğini bilmenizi istedim.

Hepimiz gayet iyiyiz.

Ve size daha fazlasını anlatmak için sabırsızlanıyoruz.

Bir dahaki sefere kadar altın rengi kalın - tıpkı viski gibi.

Jamie Shaw

- - -

A Love Letter to Whiskey sesli kitabının anlatıcısı Lauren Sweet'ten bir not:

225'ten fazla romantik sesli kitap seslendirdim. Her türden, her yaştan ve her beden ölçüsünden aşkın muhteşem hikayelerini seslendirdim. Haremler, kurtadamlar ve ikinci şanslar oldu ve sayamayacağım kadar çok kez bekaretimi kaybettim. Tüm bunlara rağmen, dürüstçe söyleyebilirim ki Viskiye Bir Aşk Mektubu öne çıktı.

Her gün kabinden çıkarken içim içime sığmıyordu, hem de olabilecek en iyi şekilde. Tüm duygularımı masaya yatırdığım bir deneyimdi, çünkü Whiskey'nin benden istediği buydu. Bazı kitaplar içinizin derinliklerine ulaşır ve dikkatinizi vermenizi ister. Sizi yakalarlar ve bırakmazlar. Son damlasına kadar tüketene kadar.

Bir sesli kitap anlatıcısı olarak, tüm benliğimi kullanmam için beni zorlayan kitapları seviyorum. İnsan deneyiminin derinliklerine inen, içinizi titreten kitapları seviyorum çünkü

sizi korkutacak kadar gerçek bir şeyden bahsettiklerini bilirsiniz. İyi bir mutlu sonu severim ama aynı zamanda olayların karanlık taraflarını da severim. Whiskey bunların hepsini yapıyor.

Bu bana Shakespeare'in en sevdiğim 147 numaralı sonesini hatırlatıyor:

Aşkım hala ateşin özlemi gibi,
Hastalığı uzun süre besleyen için

Whiskey'de derin bir şiirsellik ve karanlık bir zenginlik vardı; yazılar kafanızdaki engelleri aşır doğrudan kalbinize ulaşıyordu. Ona sesimi katabildiğim için onur duyuyorum.

Umarım siz de benim kadar seversiniz.

Lauren Sweet

- - -

Yazardan Eğlenceli Bilgiler:

B'nin lise yıllarında yaşadığı Scenic Drive'daki sarı ev, benim lisedeyken yaşadığım eve dayanıyordu. Ve evet, pencerelerinde kırmızı panjurları olan parlak sarıydı ve tam Scenic Drive üzerindeydi.

Pittsburgh, Southern Belle Book Blog tarafından düzenlenen Black & Gold Yazar Etkinliği için ziyaret ettikten sonra bu kitabın yıldızı oldu. Şehre aşık oldum ve orada bir hikaye kurmak istediğimi biliyordum.

B'nin banyo yapma sevgisi benimkinden ve hayatımda özellikle zor bir dönemden geçerken banyo yapmanın beni ne kadar rahatlattığından ilham alıyor.

Romanlarımın çoğunu yazmak ve düzenlemek aylar sürerken, Viskiye Aşk Mektubu dokuz kısa hafta içinde elimden uçup gitti. Ve bu sırada hala 45 saat tam zamanlı bir işte çalışıyordum.

bir hafta. Beni tamamen tüketti ve bu iki çılgın karakter için yazana kadar uyuyamadım.

Jamie ve B'nin Kaliforniya'da sörf yaptığı sahneyi ilk yazdığım da, ikisine de mayo giydirmiştim. Beta okuyucularımdan biri beni bilgilendirdi (Kaliforniya'ya hiç gitmemiş biri

Pasifik Okyanusu'nun Florida'daki Atlantik Okyanusu'ndan çok daha soğuk olduğunu öğrendim. Görünüşe göre, daracık bir bikiniyle sörf yapmak en iyi seçim değil ve bu yüzden B'nin diğer kıyıdaki sörfün ne kadar farklı olduğunu keşfettiği sahneyi yeniden yazdım.

Jamie ve B'nin The Piano Guys'a olan sevgisi, benim üniversitedeyken onlara olan takıntımdan kaynaklanıyor. Çalışmayı en çok sevdiğim gruptu ve klasik müziği gerçekten ne kadar sevdiğimi görmemi sağladılar. O zamandan beri, bu tür hakkındaki bilgimi genişlettim ve bugün hala yazıyorum!

Yazarken fiziksel olarak ağladığım iki sahne vardı: Jamie ve B'nin nişanlıyken takıldıktan sonra dairesinde kavga ettikleri sahne ve B'nin Jamie'ye sürpriz yapmaya çalışıp onu Angel ile bulduktan sonra otoparkta kavga ettikleri sahne. Bu sahneler zihnimde o kadar içgüdüsel bir şekilde canlandı ki elimde olmadan duygulara kapıldım.

Kitaptaki en sevdiğim sahne, otoparktaki kavga sahnesi ile Alder'deki şenlik ateşi sahnesi arasında berabere kaldı, çünkü çok gençler ve duygular çok yüksekti. O kızgınlık hissine bayıldım!

Jamie'nin bakış açısından daha uzun bir son ya da başka bir şey yazmayacağıma yemin etmiştim... ve görünüşe göre yalan söylemişim. ;)

ACKNOWLEDGEMENTS

Bir kitap asla tek bir kişi tarafından yazılmaz ve ben bu projede A takımına sahiptim. Teşekkür etmem gereken çok kişi var ama önce (çoğunlukla sizi bu romanı okumak zorunda kalmaktan kurtarmak için) size, yani okuyucuya seslenmek istiyorum. Dostum... bu zor bir kitaptı, değil mi? Whiskey'e Aşk Mektubu ile sana pek çok duygu yaşattığımı biliyorum - bazılarını muhtemelen sevdin, bazıları için de beni öldürmek istedin. Sadece seni sevdiğimi bilmeni istiyorum ve seni bu yolculuğa çıkarmama izin verdiğin için çok minnettarım - en kolay olmasa bile. Lütfen, okumayı asla bırakmayın. Ve Indie'ye bir şans vermekten asla vazgeçmeyin. OH, ve gelin beni internette bulun, çünkü okuyucularımla takılmayı seviyorum. Facebook'taki [Kandiland](#) grubuna katılarak başlayabilirsiniz.

Eşim Ryan Steiner'a, bu süreçte bana destek olduğu için bir kez daha teşekkür ederim. Her kitap beni duygusal olarak daha fazla test ediyor gibi görünüyor ve sen her zaman sakinleştirici bir dokunuş ve içten bir gülümsemeyle beni gerçek dünyaya geri getirmek için oradasın. Bana inandığın ve ben kendi hayallerimin peşinden koşarken sen de benimle birlikte kendi hayallerinin peşinden koştuğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Hey Staci Hart - BAşARDIK! Buna inanabiliyor musunuz? Aslında birlikte kitap yazdık... aynı anda... ve hayatta kaldık! Ve bu şimdiye kadarki en iyi deneyimdi. Bunu sensiz yapmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istemiyorum ve umarım bir daha asla zorunda kalmam. Seni viski sours'dan daha çok seviyorum. #SteinHarts #BestieRelease

Sasha Whittington ve Monique Boone'un yardımı olmasaydı bu kitap tam bir tren enkazı olurdu. Sadece en iyi iki arkadaşım olduğunuz için değil, aynı zamanda gelmiş geçmiş en iyi beta okuyucular olduğunuz için de teşekkür ederim. Zor olduğunu biliyorum, parçalar halinde okudunuz, sizi mümkün olan EN KÖTÜ yerlerde bırakmama izin verdiniz, ama sonunda buna değdi. Benim göremediklerimi görmeme yardım ettiniz ve bunun için size minnettarım. İkinizi de seviyorum!

Becca Hensley Mysoor, Tanrım seni seviyorum. Bana cesaret verici kalpler ve gifler göndermek için her zaman yanımda olduğun ve dünyaya ışık saçtığın için teşekkür ederim. Hayatım seninle daha parlak. Seni seviyorum.

Teşekkürler Brittainy C. Cherry, kelimelerimi ve beni sevdiğin için. Sizinle birlikte yazmak büyük bir ayrıcalık ve onur. Sen büyük ihtimalle var olmuş en güzel ruhsun. Tanrı'ya şükür birbirimizi bulduk.

Buddy Brew kahve dostum Kathryn Andrews'u unutamam. Sen sadece... kesinlikle en tatlı insansın. Beni güldürdüğün, başarılarımı kutladığın ve zor günlerimde bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Seninle yazmayı seviyorum ve umarım bunu bir kitaptan çok daha uzun süren bir ritüel haline getirebiliriz.

Karla Sorensen ve Ilsa Madden-Mills, beni iki belalı, altın kaplama koltuk değneği gibi desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bu kitabı yazmak zordu ve her biriniz yol boyunca kendi yöntemlerinizle bana yardımcı oldunuz. Size kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

Anne, senin için her zaman en tatlı teşekkürleri yazıyorum. Bu sefer, bana bir şampiyon gibi içmeyi öğrettiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Ne de olsa o viski referansları işe yaradı. ;)

Beau Taplin'e, sözlerinizle bana ilham verdiğiniz ve bu hikayede tüm zamanların en sevdiğim şiirinden alıntı yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Tonu belirledi ve beni kutsadığınız için minnettarım.

Oh, Kellee Fabre. En başından beri buradasın ve benimle işinin bittiğine karar verirsen Tanrı yardımcım olsun. LOL! Bu sefer beni çok daha sert tehdit ettiğin için teşekkür ederim.

(Korkutucu) ama sevgi dolu mesajlarınız hayatımı güzelleştiriyor. Beta ekibinin geri kalanına: Monique Buntin, Ashlei Davison, Jess Vogel, Maegan Abel, Kristen Novo, Tina Lynne, Patricia Leibowitz (QUEEN MINTNESS), Sara Butler, ve Sahar Bagheri. WHEW. Bu kitapta A Takımı var derken şaka yapmıyordum. Bu beta okumayı cidden mahvettiniz. En iyi geri bildirimi getirdiniz ve bunun için minnettarım. Ayrıca sesli mesajlarla çok fazla duygu kattınız, metinler, Telefon arar, ve sümüklü surat Fotoğraflar.

Benimle birlikte bu dünyaya girdiğiniz ve onu benim kadar sevdiğiniz için teşekkürler. Her biriniz için çok minnettarım.

İnanılmaz editörüm ve formatçım Elaine York'a. Ben hikâyelerime hayat veriyor olabilirim ama sen tazelik ve güzellik veriyorsun ve seni bulduğum için çok müteşekkirim. Cesaret verici editör notların kalbimi çarptırdı. Lütfen beni asla bırakma!

Perrywinkle Photography'den Lauren Perry'nin güzel fotoğrafları olmasaydı muhtemelen yarınız bu kitabı satın almazdı. Yeteneğine ve ruhuna hayran kaldım Lauren ve umarım uzun yıllar birlikte çalışabiliriz.

Erin Spencer, seninle nereden başlasam ki? Hayatın buna bağlıymış gibi beni desteklediğin için teşekkür ederim. Ve ALLTW'yi okurken verdiği sesli mesajlar için de teşekkür ederim. Daha önce hiç markette yüksek sesle nefes almamıştım, ama sanırım her şeyin bir ilki var ;) Arkadaşlığımız en sevdiklerimden biri. Seni seviyorum!

"Yazan Küçük" Cassie Graham'a, ALLTW'yi yazarken beni kontrol ettiğin ve yazdıklarım hakkında her zaman güzel şeyler söylediğin için teşekkür ederim. Biz de en başından beri birlikteyiz ve sonuna kadar da birlikte olacağımızı biliyorum.

Angie Doyle McKeon, benim BUMBLE BEE'm! Kitapla ilgili olsun ya da olmasın, gelen kutumda senden bir mesaj gördüğümde ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Hayatıma girdiğin için teşekkür ederim ve lütfen sonsuza kadar kalacağını söyle. Sana tapıyorum!

Jessica McBee'ye hayallerinizin peşinden o kadar çok koştunuz ki, bende de kalkıp kendi hayallerimin peşinden koşma isteği uyandırdınız. Sen de en az benim kadar bana ilham veriyorsun canım ve senin ruhunu seviyorum. Arkadaş olduğun için teşekkürler.

Beni tanıtım için kabul eden Give Me Books ekibine çok teşekkür ederim. Southern Belle Book Blog ile birlikte çalışmanız gökkuşağı yolunda sihirli bir tek boynuzlu ata binmek gibiydi.

Beni ayakta tutan iki gruba - Tribe ve Kandiland. Kendimi bir şekilde dünyanın en moral verici kadınlarıyla (ve erkeklerle - sana bakıyorum Chase!) çevrelediğim için tamamen şaşkınım. Bırakmak istediğimde beni zorluyor, nefesimi tutamadığımda bana sarılıyor ve kutlama zamanı geldiğinde şampanya patlatıyorsunuz. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Ve her zaman olduğu gibi, beni bir yazarın kalbi ve bir hayalperestin ruhuyla kutsadığın için teşekkür ederim Tanrım. Beni her zaman alçakgönüllü, minnettar ve nazik tutması için dua ediyorum.

Eğer Whiskey'e Aşk Mektubu'nu sevdiyseniz, zoraki yakınlık içeren tek başıma yazdığım romanı da seveceksiniz: Senden Nefret Etmemi Sağla. Tyler, Jasmine'in en iyi arkadaşının erkek kardeşidir ve gençken yaşadıkları tek gecelik bir ilişkiden ve Tyler'ın onu terk etmesinden sonra Jasmine onu bir daha asla görmeyeceğine yemin etmiştir. Ama en iyi arkadaşı evleniyor ve o da baş nedimesi - yani sadece Tyler'ı tekrar görmek zorunda değil, aynı zamanda birlikte aynı evde kalmak zorundalar. Eyvah! [Kindle Unlimited'ta şimdi okuyun.](#)

8 Haziran 2013

Bir kalbin böyle kırılabilceğini bilmiyordum.

Tek bir yara bile açılmadan göğsünüzün yarıldığını, kalbinizin kanadığını hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum.

Lisedeki erkek arkadaşınızın sizden ayrılmasından, çocukluk köpeğinizin ölmesinden ya da tüm arkadaşlarınızla birlikte bir okuldan ayrılıp tamamen yeni bir okula gitmekten daha kötü bir acı olduğunu bilmiyordum.

Ancak daha kötü bir acı olduğu ortaya çıktı - bir ebeveynin sizi terk etmesi, sizi terk etmesi, dikiz aynasından size veda etmesi, sanki başından beri ziyaret ettikleri şehir dışından bir arkadaşmışsınız gibi.

"Özür dilerim, bebeğim. Özür dilerim. Seni seviyorum."

Sözleri tekrar tekrar çalınırken gözlerim acıdı ve daha hızlı pedal çevirdim, dörtlülerimin yanması göğsümü yaran acıdan hoş bir şekilde uzaklaştı.

İğrenç görünüyordum - bu kadarından emindim. Burnumdan sümük damlıyordu, rimel yüzüme bulaşmıştı ve son bir saattir ellerimle taradığım parlak sarı saçlarımın ne durumda olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Ama bunların hiçbirisi önemli değildi, çünkü neredeyse en iyi arkadaşımın evindeydim ve o gözyaşlarımı silecek, bana selpak ve dondurma verecekti ve en önemlisi - cevaplar onda olacaktı.

O ne yapacağını bilirdi.

Yolun sonundaki kapı açıktı ve ben de Wagner'lerin evine giden araba yoluna doğru tanıdık bir dönüş yaptım. Elli dönümlük New Hampshire güzelliği, göl manzarası ve görkemli New England kolonyal mimarisiyle benim gözümde daha çok bir malikâneye benziyordu. Oraya ilk kez gittiğimde - dört yıl önce birinci sınıftayken - yolun kenarında durup gökyüzüne uzanan uzun, beyaz sütunlara, çatıyı süsleyen yedi bacaya, hayatımda gördüğüm en güzel bahçeyle süslü, etrafı saran verandaya bakakalmıştım.

Büyüdüğüm karavandan, teyzemin şehrin diğer ucundaki iki yatak odalı mütevazı dairesinden çok farklıydı.

Ama artık benim için ikinci bir ev gibiydi ve güzelliğine hayret etmek için hiç duraksamadım.

Bisikletim olan bebek mavisini metal yığınının atladım ve daha çimlere bile çarpmadan eve doğru koşmaya başladım. Güneş gölün üzerinde batıyordu, son ışık huzmeleri titrek kavakların ve Morgan'ın arabasını çevreleyen beyaz çamların dalları arasından süzülüyordu. Bulanık gözlerle yanlarından geçtim, doğruca ön verandaya çıkan merdivenlerden yukarı fırladım ve kalbim kulaklarımda atarken ön kapıdan içeri uçtum.

Morgan'ın emlak müdürü Harry'nin bana bakışından vahşi bir hayvan gibi görünmüş olmalıydım. Harry altmış yaşlarındaydı, krem beyazı bir teni, güneş lekeleriyle kaplı kel bir kafası ve tanıdığım en nazik deniz köpüğü yeşili gözleri vardı. Beyaz, tırtıl kaşları gözlerimin üzerine eğilmiş, halimi anlamaya çalışıyordu.

"Yasemin Hanım," dedi nefes nefese, bana doğru uzanarak. "İyi misiniz?"

Gözyaşları tekrar görüşümü bulanıklaştırdı ve başımı sallayarak yanından geçip ikinci kata çıkan yarı sarmal merdivenlere koştum. Morgan'ın yatak odası oradaydı ve doğruca oraya koştum, kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıyı iterek açtım.

Odası pembenin hayal edilebilecek her tonunu barındıran bir rüyaydı; dört direkli gölgelikli bir yatak, sıcacık bir şömine, herkesin kullanabileceğinden çok daha fazla yastık ve her duvarı kaplayan son dört yılımıza ait resimlerimiz vardı.

Ve boştu.

Göğsüm sıkışmıştı ve mutfakta olup olmadığına bakmak için geri dönmeye hazırdım.

Onun yerine, doğrudan kardeşinin çıplak göğsüne koştum.

"Vay canına," dedi Tyler, geriye doğru sıçramama fırsat vermeden beni yakaladı ve dik tuttu. "Seninle yüksek hızın pek uyuşmadığına karar verdiğimizizi sanıyordum, Jazzy."

Kıkırdadı ama başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştuğumda tüm kahkahalar bir anda gözlerini terk etti.

Tyler Wagner mütevazı bir boya sahipti ama diğer her açıdan sıradışıydı. Kumlu kahverengi saçlarını savurmadan hemen önce gözlerinin içine düşmesi ve karın kaslarının dağlar ve vadiler gibi karnından aşağı dalgalanması ile bir Hollister reklamından çıkmış gibi görünüyordu. Çenesinde hafif bir yarık vardı, onunla hep dalga geçerdim - bunun süper kahraman çenesi olduğunu söylerdim.

En iyi arkadaşımdan sadece on bir ay büyük olmasına rağmen onu da en iyi arkadaşım olarak görüyordum. Üçümüz her şeyi birlikte yapardık ve hep de öyle oldu. Tyler mezun olmadan önce Bridgechester Prep'te geçirdiğimiz üç yıl boyunca her dersten sonra buluşurduk. Öğle yemeklerini ekip olarak yedik, okuldan sonra takıldık, sayısız hafta sonunu birlikte geçirdik ve yazın bir ya da iki günden fazla ayrı kalmadık. İlk tanıştığımızda beni kanatları altına aldıkları için ben de o ailenin bir parçası olabilirdim.

The Wagner Kids - Plus One'dı.

Tyler'la ne kadar yakın olduğumuzdan ve kız kardeşinin dünyadaki en iyi arkadaşım olmasından dolayı, fark ettiğim şeyleri fark etmemem gerektiğini biliyordum. Karın kaslarını, kaslı pazularını, mükemmel çenesini, dudaklarını ve saçlarını fark etmemem gerekiyordu. Cildinin ter ve güneş kremi karışımıyla yapış yapış olduğunu, ellerinin beni tuttuğu yerde nasıl sıcak olduğunu ya da gözlerinin neredeyse dipsiz denecek kadar koyu olduğunu fark etmemem gerekiyordu - güneş ışığı altında olmadığı sürece, bu durumda gözleri parlak bir altın tonundaydı.

Ama fark ettim.

Hep fark

etmişimdir.

Ve asla söylemem.

Tyler'ın çikolata gözleri benimkileri aradı, kaşları birbirine eğilmiş, kalın dudakları ayrılmıştı. Her zaman pembe ve kahverenginin tozlu bir karışımıydılar, her zaman daimi bir tiki çocuk dudak büküşü içindeydiler.

Başka bir şey söylemeden beni çıplak göğsüne çekti ve kollarımı ona sardım, sarılma hissiyle içimi bir hıçkırık dalgası daha kapladı.

İlgilenilmenin.

Sevilmenin.

"Kahretsin, Jaz," dedi iç çekerek. "Ne oldu?"

Başımı salladım, henüz bu konuda konuşmaya hazır değildim - gelme nedenim bu olsa da. Annem eski Pontiac'ıyla otoparktan çıktıktan hemen sonra teyzemin dairesinden kaçmışım, buraya koşup Morgan'a her şeyi anlatmaktan başka bir şey istemiyordum. Tyler'a da.

Ama şimdi buradaydım ve sadece bana sarılmalarını istiyordum.

Sadece birilerinin beni bu dünyada istediğini bilmek istedim.

Tyler'ın göğsünden ağır bir iç çekiş daha çıktı ve sonra eli kayarak benimkini tuttu ve beni koridordan aşağıya çekti - üç kapı aşağıda, birçok misafir odasından birini ve annesinin dikiş odasını geçerek - yatak odasına.

Odası Morgan'inkinden daha karanlıktı, karartma perdeleri vardı ve lacivert ile orman yeşilinden oluşan bir

denizle kaplıydı.

yatak örtüsü ve duvarlar. Benim ve Morgan'ın birinci sınıfından sonraki yaz burayı koyu renge boyadığımızda Bayan Wagner küplere binmişti ama onun istediği buydu ve bu ona yakışıyordu.

Karanlık, sessiz ve huzurluydu.

Ve onun gibi kokuyordu - Hollister kolonyası, güneş kremi ve ter gibi.

Gölde bir gün gibi.

Odasında oturmak için en sevdiğim zaman sonbaharın ilk günüydü, güneş gölün üzerine düşerken penceresini örten panjurları açardı, şöminesinde mükemmel bir ateş yakardı ve tüm oda yumuşak, altın rengi bir ışıkla dolardı. Üçümüz onun katında balkabağı baharatlı çayla oturur ve Cadılar Bayramı kıyafetlerimizi planlardık ve bu her yıl dört gözle beklediğim bir gelenektir.

Kapıyı arkamızdan kapattığında, ben uyuşmuş bir şekilde onun yapılmamış yatağının kenarına oturdum ve o da önümde yere eğildi, ağzını bir tarafa çekti.

"Morgan annemle alışverişe çıktı," diye açıkladı. "Alışverişten sonra yemeğe çıkacaklardı ama eğer-"

Başımı salladım. "Hayır, sorun

değil." "Ama sen değilsin."

Gözlerim doldu. "Hayır," diye fısıldadım. "Değilim."

Tekrar iç çekti, aynı ağırlıkta ve derinlikte ve bu iç çekişteki acı bana iyi olmamamın onun için önemli olduğunu söyledi

- Bu benim için onun bilebileceğinden çok daha önemliydi.

"Sana biraz su getireyim," dedi kalkmaya başlarken, Ama ona uzandım, koluna yapıştım.

"Hayır, lütfen" diye yalvardım, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Sadece kal."

Kaşları çatıldı ve başını sallayarak yatağında yanıma oturdu ve kollarını bana doladı.

Tyler'da her zaman güvenli bir şeyler vardı. Bridgechester Prep'teki ilk günümde, birbirimizi ilk gördüğümüzde bunu hissetmiştim. Tamamen yeni bir okulda, daha önce hiç tanımadığım çocuklarla birlikteydim ve kendimi bir çocuk kadar rahat hissediyordum.

kaynayan bir tencerede ıstakoz, ama bir şekilde gürültünün arasından geçip gitmişti. Koridorda nasıl durduğunu, ağzının bir köşesini gülümseyerek nasıl yamulttuğunu, nasıl selam verdiğini ve öğle yemeğinde onunla oturmamı istediğini hâlâ hatırlıyorum.

Hem de liseye başladığım ilk gün. Bu, devlet ortaokulundaki arkadaşlarımdan hiçbirinin gitmeye parasının yetmediği bir okulda - sadece teyzemin tanıdığı biri sayesinde gidebildiğim ve benim için müthiş bir burs kompozisyonu yazdığı bir okulda. Bu, annemin beni teyzemle yaşamam için terk edip rehabilitasyona yatmasından hemen sonra oldu.

Ve muhtemelen hayatım boyunca ilk kez kendimi güvende hissetmişim.

Her zaman bana ve Morgan'a göz kulak olurdu. Gölde kano yaparken her zaman tetikteydi, gerektiğinde atlayıp ikimizi de kurtarmaya hazırdı. Araba kullanmayı ilk öğrendiğimizde, her zaman yanıımızdaydı ve birbirimizin dikkatini dağıtmadığımızdan emin oluyordu. İlk lise partimize gittiğimizde, kimsenin içkilerimize ilaç koymadığından ve ne yaptığımızı bilemeyecek kadar sarhoş olmadığımızdan emin olmak için kanatlarda bekleyerek oradaydı.

Tyler özen ve güvenlik yayıyordu ve ben de onun sıcaklığına doğru eğildim, teni hala sıcak ve güneş kremiyle yapış yapıştı. Havuz kenarında uzanmış ya da bahçede jimnastik yapıyor olmalıydı. Elim göğüs kafesinin karın kaslarıyla birleştiği bölgede gezindi ve hissettiklerim karşısında yutkundum - yumuşak, bronz tenle kaplı sert kaslar.

En uzun süre boyunca beni orada tuttu ve gözyaşlarım kuruyana kadar sessizce salladı. Bir ara bana bir mendil uzattı, ama ne zaman olduğundan emin olamadım. Sanki bir rüyada gibiydim - ya da daha doğrusu bir kâbustaydım.

"James'le aranızda bir şey mi oldu?" Tyler bir süre sonra sordu ve eski erkek arkadaşımdan bahsederken sesindeki sertliği fark etmedim. Benden bir yıl önce ayrılmıştı.

Birkaç hafta önce, mezuniyet balosundan hemen önce, yıkılmışım.

Ama bunun yanında o hiçbir Şeydi.

Başıımı salladım ve Tyler neredeyse rahatlamış bir i geçirdi.

"İyi," dedi. "O küçük pile dövüŐmek zorunda kalmak istemedim."

Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım.

Uzun bir aradan sonra Tyler, "Annen mi?" diye fısıldadı.

Kalbim gsmde o kadar Şiddetle sıkıştı ki kendi içime kıvrıldım ve bunun başı başına bir cevap olduğunu biliyordum. Yine de gsne doğru başımı salladım ve o da bana daha sıkı sarıldı.

Annem bir bağımlıydı ve tüm hayatım boyunca da yleydi. Tabii ki bunu bilmiyordum - gerçekten bilmiyordum - ta ki sekizinci sınıftan sonraki yaz onu karavanımızın zemininde kolunda bir iğne ve gözlerinde l bir bakışla bulana kadar. Neyse ki aşıırı dozdan çok az etkilenmişti ve hayatta kaldı.

Ama hayatımın en kaba uyandırma çağrısıydı.

Babamı tanımiyordum ve anneme göre o da babamı tanımiyordu. Annem 94 yazında bir partide cinsel saldırıya uğramıştı ve ben de o gecenin ürünüydüm - bir kadının başına gelebilecek en acımasız ihlalin sürekli bir hatırlatıcısı.

Bir yanımdı uyuştıurucuya bu kadar çok yönelmesinin nedeninin ben olup olmadığımı, beni her gün gördüğünde hayatının o gecesini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Laura Teyzem alışkanlığının ben doğmadan çok önce başıladığına dair beni temin etti ama yine de merak ediyordum.

Olayın üzerinden çok geçmeden, o yaz Laura Teyzemin yanına taşıındım ve annem son dört yıldır kendini toparlamaya çalışıyordu. Rehabilitasyona gitti, bir iş buldu ve hatta bir sonraki kasabada bir ev kiralamayı bile başıardı - yine de onu sık sık görmüyordum.

Kendimi bulmam için biraz zamana ihtiyacım var, diye açıklamıştı bana beni teyzemin evine taşıdığı gün. Ve

Bunu yaptığımda, senin için geri geleceğim ve tekrar birlikte olacağız.

Ancak kendini bulduğunda, Phoenix'te yaşayan yeni bir erkek arkadaşı da buldu.

Ve bugün bana onunla birlikte olmak için oraya taşınacağını söyledi.

Teyzemin ablasına bağıırışını, mantıklı olması, sorumluluk sahibi olması ve kızına öncelik vermesi için yalvarışını hâlâ duyabiliyordum. Bu, teyzemin sesini yükselttiğini duyduğum en yüksek sestiydi ama yine de o anda bir şekilde sessizleşmişti, sanki her şey daha gerçekleşmeden önce uzak bir hatıraymış gibi.

Annemin kendini açıklamaya çalışırken döktüğü gözyaşlarını hâlâ görebiliyordum; bana acıma, suçluluk ve pişmanlık duygularının en kötü karışımıyla bakıyordu. İlk kez mutlu olduğunu, iyi bir yerde olduğunu ve orada kalmak istediğini ne kadar anlatmaya çalışırsa çalışsın, söyleyebileceği hiçbir şey durumu daha iyi hale getirmiyordu.

Ne söylerse söylesin, benim gözümde hepsi tek bir anlama geliyordu.

Beni istemedi. Hiç istemedi.

Ve benim için geri döneceğine inanmakla aptallık ediyordum. "O gitti," diye fısıldamayı başardım ve Tyler kelimeler. Geri çekildim ve onun koyu kahverengi gözlerine baktım - Bridgechester Hazırlık Lisesi'nin birinci sınıfına girdiğimde beni gerçekten ilk gören gözler.

Beni gerçekten gören ilk gözler. Nokta. "O gitti, Ty. Benim için geri geleceğini sanmıştım, ama o sadece..." Burnumu çektim. "Sadece veda etmeye geldi."

Tyler'ın burun delikleri alevlendi ve bana doğru uzandı, tekrar ağlama dürtüsüne karşı dudağımı ısırırken yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Beni dinle Jasmine," dedi bakışlarını benimle aynı hizaya getirerek. "Annen seni tanımlamıyor. Beni anlıyor musun? Sahip olduğu muhteşem kızı göremediği için aptalın teki o,

Seni ailemizin seni tanıdığı gibi tanımak istemediğim için." Yutkundu. "Benim seni tanıdığım gibi. Ama bu onun suçu, tamam mı? Bu senin suçun değil."

Alnını benimkine bastırarak uzun, yavaş bir nefes verdi. Ellerim beni tuttuğu bileklerine dolandı.

"Sen muhteşemsin Jasmine Olsen," diye fısıldadı. "Bunu asla unutma."

Başımı salladım, iki gözyaşı daha serbest kalıp aramıza düşerken gülümseme ve yüz buruşturma arasında bir şey beni buldu.

Tyler'ın başparmakları kulağımla yanağım arasındaki deriyi yumuşattı, ensemdeki tutuşu sıkılaştı. Islak kirpiklerimin arasından dudaklarını birbirine dolamasını, burnundan uzun, yavaş, titrek bir nefes daha verişini izledim.

Birden odasındaki hava yoğunlaştı, sanki içinde güneş varmış gibi ısındı.

Aramızda bir an daha geçti ve sonra Tyler ellerini saçlarımin arasına soktu, elleri boynumu okşuyordu, başparmakları hala çenemde geziniyordu. Evin bir yerlerinde klima çalıştı, yumuşak uğultusu kulaklarıma ulaştı ama yatak odasındaki sıcaklığı soğutmak için hiçbir şey yapmadı. Sonra Tyler çekti - sadece biraz, sadece yeterince - ve başım kalktı, alınlarımız hala birbirine değiyordu, ama şimdi burunlarımız da birbirine değiyordu.

Sıcak nefesi aramızdaki boşluğun ortasında benimkiyle buluştu ve birkaç kez göz kırptım, bakışlarını bulduğumda gözlerim hâlâ bulanıktı.

Tyler'ın gözleri benimkiler arasında gidip geldi, sonra dudaklarıma kaydı, sonra yavaşça geri geldi. Yutkundu, adem elması boğazında sertçe sallanıyordu ve keskin, sıcak ve yabancı bir şey bana bir şimşek gibi çarptı, ellerinin bana dokunduğu noktadan bacaklarımin arasına kadar fırladı.

Geri çekilmeliyim.

Geri çekilmeliyim.

Bu Tyler.

Bu en iyi arkadaşımın kardeşi.

Her düşünce bir öncekinden daha hızlı ve daha acil geliyordu ama onları dinleyecek, harekete geçecek zamanım yoktu.

Çünkü bir sonraki nefeste Tyler başparmağının ucuyla alt dudağımın üzerinde gezindi ve bu temas karşısında nefesini içine çekti.

Sonra çenemi eğdi, kendi çenesini indirdi ve beni öptü.

Göğsüm tamamen yeni bir şekilde gerildi - acıdan ya da terk edilmekten değil, o kadar derin ve talepkâr bir arzudan ki bir sonraki nefesimi ve sahip olduğum diğer tüm düşüncelerimi çaldı. Kavrayışının içinde tamamen donmuştum, sıcak dudaklarının dudaklarımı okşamasına o kadar odaklanmıştım ki tek bir kasımı bile oynatacak kadar konsantre olamıyordum.

Beni yavaşça, emin bir şekilde öptü, sanki hayatında daha önce bu konuda hiç tereddüt etmemiş gibiydi. Ve geri çekildiğinde bekledi, beni dikkatle izledi, tekrar yapmak için izin istedi.

Ellerim göğsünden yukarı, omuzlarına ve saçlarına doğru kayarak cevap verdim, onu kendime çekip öpmeden önce dudaklarımı kaydırdım.

Ben de onu öptüm.

Tepkisi anında oldu, kolları beni sardı ve öpüşmeyi derinleştirirken beni içine çekti. Göğsünden gırtlaktan bir inilti geldi ve beni derinden sarsan bu inilti karşısında nefesim kesildi.

Aman Tanrım.

En iyi arkadaşımın kardeşini
öpüyorum. Tyler Wagner'ı
öpüyorum.

Ve asla durmak istemiyorum.

Ve tıpkı annem gittiğinde bir kalbin benimki gibi kırılabileceğini bilmediğim gibi, bir erkek tarafından böyle dokunulmanın nasıl bir his olduğunu da bilmiyordum. Elbette, James ve ben birlikte yatmıştık, ama çoğu zaman hızlı ve beceriksizce olmuştu.

O zamanlar çoğunlukla kaybolmuş ve kafam karışmış bir haldeydim ve kız için de durumun böyle olduğunu varsayıyordum.

Ama bu... bu tamamen başka bir şeydi.

Her öpücüğün kemiklerimi kaplayan derinin her santimini yakan bir ateş gibi hissettirecek kadar çaresizce istenmenin ne olduğunu bilmiyordum. Titremenin ve sarsılmanın, diğer tüm düşüncelerin kafamı tamamen terk etmesine neden olacak kadar dikkatli ve kendinden emin ellerle yastıklara ve çarşaflara geri indirilmenin ne olduğunu bilmiyordum. Aynı anda aşırı tutku ve bir şekilde tanıdık bir güvenliğin karışımını hissetmenin, bu kadar yasak bir şeye boyun eğmenin ve onu daha önce hiç sevmediğim gibi sevmenin ne olduğunu bilmiyordum.

O gece her çizgiyi aştık - ve en iyi arkadaşımın kardeşini gizlice sevmekten, onu yüksek sesle sevmekten başka bir şey istemez hale geldim.

Kendimi o anın içinde, o odanın içinde, Tyler'la geçirdiğim o gecenin içinde kaybettim.

Ama tabii ki bunun nedeni yarının ne getireceğini bilmememdi.

Ertesi gün Tyler'ın beni tamamen görmezden geleceğini, evinde gözlerimden kaçacağını ve o akşam gittiğimde mesajlarımı görmezden geleceğini bilmiyordum.

Üç gün sonra beni arayacağını ve her şeyin bir hata olduğunu, kimseye söyleyemeyeceğimizi, bunun bir daha asla olamayacağını söyleyeceğini bilmiyordum.

İlk kez gerçekten istendiğimi ve gerçekten sevildiğimi hissettiğimde bunun bir yalan olduğunu bilmiyordum.

Ama çabuk anladım.

Lisenin son haftasını kırık bir kalple bitirdim.

- Annemden, Tyler'dan, hayattan beklentilerimden koptum - ve mezuniyet sahnesinde uyuşmuş bir trans halinde yürüdüm.

Bundan bir hafta sonra, yazın ilk gününde New England'daki memleketimden ayrıldım.

Asla geri dönmeyeceğime dair kendime söz verdim.

Ve Tyler Wagner ile bir daha asla konuşmayacağımı.

6 Haziran 2020

7 yıl sonra

Beni New Hampshire'daki küçük Bridgechester kasabasına götüren arabanın dışında hiçbir şey değişmemişti.

Renkli kolonyal evler ve küçük işletmeler hala tuğla sokaklara serpiştirilmişti, yol boyunca her birinin tarihi önemiyle övünen altın plakeler vardı. Açık pencerelerden içeri süzülen hava hala New England yazı gibi kokuyordu - taze, temiz ve odunsu, nemli yaz sıcaklığı içeri sızıyor ve yeni ağartılmış uzun sarı saçlarımı kabartıyordu. Bridgechester Prep hala aynı maskotu, yeni mezunları kutlayan aynı kırmızı ve altın harfli tabelaları ve aynı kale benzeri tuğla yapıyı taşıyordu.

Kasaba hala Tambow Gölü'nün etrafında yer almakta, serin ve berrak suları yaz boyunca her yerden turist çekmekte ve yaprakların rengarenk dönüşü sonbahar boyunca onları kendine çekmektedir.

Arabanın dışında, o kasaba her zaman olduğu gibiydi.

Ama arabanın içinde ben vardım.

Ve yedi yıl önce beni terk eden kıza hiç benzemiyordum.

Uber şehir merkezinden geçip batı yakasına doğru ilerlerken göğsüm sıkışıyordu, her sokak ve dönüş bunca yıldan sonra bile çok tanıdıktı. O geceden sonra bir daha adım atmayacağıma yemin ettiğim eve giden, bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm uzun ve dolambaçlı yola çıkan dik sokağı tırmanırken uzaktaki Beyaz Dağları izledim.

Ama bunca zaman sonra Morgan hâlâ en iyi arkadaşımdı.

Ve geçen hafta, evleneceğini söylemek için beni aradı.

İki hafta içinde.

Kendi kendime kıkırdadım, çünkü sadece Morgan planlamak için üç haftadan az bir süre kala bir düğün duyurusu yapabilirdi.

Elbette bana nedime unvanını vermişti ve on dört gün içinde Wagner'e layık bir düğün yapmasına yardım etmek için ellerimin dolu olacağını biliyordum. Hiç şüphesiz en iyisini isteyecekti ve en azından zamanımın çoğunun düğün işleriyle meşgul olacağına şükrediyordum.

Çünkü her şeyin temelinde, bir daha asla dönmeyeceğime dair kendime söz verdiğim memleketime geri dönmüş olmak midemi kemiriyordu.

Bu noktaya kadar her şey kolay olmuştu - en azından nispeten öyle. Laura Teyze, Bridgechester'ın annem yüzünden benim için kötü anılar barındırdığını düşünerek beni her zaman Oakland'da ziyarete gelirdi. Dürüst olmam gerekirse, en önemli olmasa da bu da bir parçasıydı. Morgan da buna mecbur kalmıştı. Daha sıcak bir iklime seyahat etmek ve batı kıyısını görmek için her türlü bahaneyi severdi. Elbette, özellikle üniversitedeyken onu ziyaret etmem için bana birkaç kez yalvarmıştı ama bir şekilde bundan kaçınmayı başarmıştım.

Şimdiye kadar.

En iyi arkadaşınız evleniyorsa, sizden ne isterse yaparsınız - tartışma yok, bahane yok.

Geri döndüğüm için öfke nöbeti geçirmek isteyen bencil yanımlı bastırdım, son yedi yılımlı kaçarak geçirdiğim tek kişiyle yakın temas halinde olacağım gerçeğini kendime hatırlatarak bunun Morgan'la ilgili olduğunu hatırladım.

Ve Tanrı aşkına, yedi yıl olmuştu. Çocuktuk ve belki de gençken buraya geri dönmeyi düşünmek bile bana acı veriyordu. Ama artık yirmi beş yaşımdaydım, gelecek vaat eden bir kariyeri ve Kaliforniya'da geri dönmemi bekleyen dopdolu bir hayatı olan genç bir kadındım. Memleketimde birkaç hafta kalmayı kaldırabilirdim. Gençken kalbimi kıran çocuğun etrafında olmayı kaldırabilirdim.

Ayrıca, artık bir erkek arkadaşım vardı.

Yakışıklı, başarılı, mükemmel bir erkek arkadaş. Tyler Wagner artık beni etkileyemezdi.

Uber, Wagner'lerin evinin uzun yoluna girip, özenle yapılmış siyah-altın kapıdan yavaşça geçip, evlerinin büyük beyaz sütunlarının önünde durduğunda aklımdan geçen son düşünce buydu.

"Teşekkür ederim," dedim ve kapıyı açarken ona bahşiş vermek için telefonumdaki uygulamayı açtım. "Bagajı açarsan çantaları alabilirim."

"Emin misin?"

Sözcükler şoförün ağzından daha yeni çıkmıştı ki en iyi arkadaşımın belirgin ciyaklamasını duydum ve dönüp Morgan'ın merdivenlerden aşağı uçarak arabaya doğru koşuşunu izledim.

İlk kez - gerçekten - gülümsedim.

"Eminim," dedim başımı ona doğru sallayarak. "İnan bana, yardım etmek için bekleyen bir düzine elim var."

Arka koltuktan indiğimde şoför bana gülümsedi ve ben iner inmez Morgan bana çarparak kollarını boynuma doladı.

"BURADASIN! BURADASIN!"

Kıkırdadım. "Öyleyim."

Geri çekildi, yanaklarındaki çiller biz çocukken olduğundan daha belirgindi. Dünyanın en büyük gülümsemesine sahipti, tüm yüzünü kaplayan ve her yanağında birer tane olmak üzere iki derin gamzesi olan bir gülümseme. Eskiden sırtının ortasına kadar dökülen kestane rengi saçları şimdi yüzünün güzel kalp şeklini vurgulayan kısa bir pixie kesimindeydi ve söz konusu yüz için en az üç kat büyük gözlükler takıyordu.

Her nasılsa, onu daha da sevimli gösterdiler.

"Burada olduğuna inanamıyorum - Bridgechester'a geri döndün! O günü asla göremeyeceğimi sanmıştım!"

Bay ve Bayan Wagner verandada onun arkasındaydı, bana gülümsüyor ve kucaklaşma sıralarının kendilerine gelmesini bekliyorlardı, Harry ise Uber'in bagajından çantalarımı aldı ve şoförü yola çıkarmak için bagaj kapandıktan sonra kapıyı tıklattı. Bavullarımla yanımdan geçerken Harry'ye teşekkür ettim ve Morgan kolunu benimkine dolayarak beni merdivenlerden verandaya doğru sürükledi.

"Jasmine, tatlım," dedi önce annesi Amanda, beni nazikçe kucaklayarak. Aşağı yukarı bir yedinci sınıf öğrencisi boyundaydı, kızıyla aynı kestane rengi saçlara ve aynı geniş gülümsemeye sahipti. "Evine hoş geldin."

Ev duygusu göğsümü sıkıştırdı.

Hiçbir zaman gerçekten bir tanesine sahip olduğumu hissetmemiştim ama Wagner'inki buna en yakın olanıydı.

"Ayuh, hoş geldin," dedi Morgan'ın babası, karısının bana yaptığının tam tersi bir sarılmayla beni sarıp sarmalayarak. "Zamanı gelmişti evlat."

Robert Wagner ailenin en uzun boylusuydu, 1.80 boyunda, her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş gür altın rengi saçları ve küçükken oğluna takıldığım süper kahraman çenesiyle şok ediciydi. Morgan nazik, ela gözlerini Bay Wagner'den ve atletik yeteneğini de ondan almıştı.

Kollarında kıkırdadım ve serbest bırakmadan önce onu bir kez daha sıktım. "Teşekkür ederim. Geri dönmek güzel."

Son kısmı yalandı ama numara yapmakta iyiydim.

"Harry eşyalarınızı Hibiscus Süiti'ne götüreceksin," dedi Bayan Wagner. Hangi misafir odasından bahsettiğini çok iyi biliyordum; üçüncü katta, göle tepeden bakan bir oda.

Ve evet, aslında misafir odalarına isim veriyorlardı - o kadar çok vardı.

İçeri girerken Bay Wagner, "Bu akşam meşhur ıstakoz rulolarımdan yapacağım," diye ekledi ve ıstakoz kelimesini telaffuz edişine kıkırdadım - lobster. Robert Boston'da doğup büyümüştü ve aksanı bunu unutmamıza asla izin vermedi.

Batı yakasında geçirdiğim yedi yıl kendi aksanımı çalmıştı, ki zaten zamanımın çoğunu New Hampshire'da geçirdiğim için bu aksan çok azdı. Ama Morgan, BU'da geçirdiği üniversite yıllarında kendine has bir aksan geliştirmişti ve Wagner'leri dinlemek, sahip olduğum küçük aksanı ilk kez özlememe neden oldu.

"Suyu yeni kaynattım. Yaklaşık bir saat kadar sürer, yıkanmak ve yerleşmek için biraz zamanınız olur."

Morgan kaşlarını sallayarak, "Ve bana Jacob hakkında her şeyi anlat," diye ekledi.

Kıs kıs güldüm, Wagner'lerde sık sık olduğu gibi başım dönmeye başlamıştı bile. Onlar dışa dönük eğlence düşkünleriyle dolu bir evdi ve bunun için yaşayıp nefes alıyorlardı - misafir ağırlamak.

"Bu gece sadece dördümüz mü olacağız?" Utangaç görünmeye çalışarak sordum, sanki her şeyden çok gelin partisinin diğer üyelerini soruyormuşum gibi.

"Evet! Diğer herkes yarın geliyor ve buraya geldiklerinde bile çoğu Boston'da kalıyor. Buradayken şehri keşfetmek istiyorlar. Yani bu gece sadece biz olacağız," dedi Morgan, yanımda hoplayarak. "Bir de Ty var tabii. Tabii ofisinden çıkarsa," diye ekledi gözlerini devirerek ve sırtarak.

Karnım yere düştü, onun adını duyunca yüzümdeki kan çekildi. Sanki bir anlık

Uzun zaman önce gördüğüm bir rüyanın anısı, gülümsemesinin o anda bir şimşek gibi görüşümü bulanıklaştırması. Onu o kadar net görebiliyordum ki, sanki çoktan fuayede bizimle birlikteydi.

Ellerini saçlarımda hissedebiliyordum, beni daha yakına çekiyordu.

Gülümsemeye zorlayarak bu anıyı geldiği gibi hızla uzaklaştırdım ama başka bir şey söylemedim.

"Hadi, gidip havuzun kenarında oturalım," dedi Morgan, anne ve babası mutfağa dönmek için izin istediklerinde. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var."

Saatler sonra özel banyomun aynasında, kömürle kaplanmış ve kirpikleri siyaha boyanmış masmavi gözlerim bana bakıyordu. Üzerinde çalıştığım bronzluk maviyi daha da parlak ve çarpıcı hale getirmişti. Her zaman en sevdiğim özelliğim olmuşlardı ve ben de onlara bakıyor, dönüştüğüm güçlü kadının neden korkmuş küçük bir kız gibi titrediğini merak ediyordum.

Elbette biliyordum ama itiraf etmek istemiyordum.

Omuzlarımda üzerinde istediğim gibi durmaları için parmaklarımı parlak buklelerimde gezdirerek iç geçirdim. Saçlarım uzun ve düzdü, dipleri ağartılmış tellerinden ve uçlarından daha koyuydu. Çok az makyaj yapmıştım - gözlerimin altındaki koyu halkaları kapatacak kadar, ama denediğim izlenimini verecek kadar değil. Sadece Wagner ailesiyle akşam yemeğinin rahat olacağını bilsem de, yine de yeni bir beyaz kot pantolon ve en sevdiğim tozlu mavi bluzumu giydim, önden bağlanan ve karnımın sadece küçük bir kısmını gösteren bir bluz. Hayatım boyunca tahta gibi, atletik bir yapım olmuştu ve eskiden göğüslerim, kalçalarım ve raf gibi düz olmayan bir kıçım olsun diye dua ederken, son birkaç yıldır vücuduma alışmış, onu olduğu gibi takdir eder olmuşum.

Son bir kez dönüp kıyafetime baktıktan sonra içimi çektim, banyonun ışığını kapattım ve yoluma devam ettim

müzikle yüzleşmek için alt katta.

Bir noktada bunu atlatmak zorundaydım.

Morgan ve ailesi mutfaktaydı, babası akşam yemeğinin son rötuşlarını yaparken, o ve annesi mutfak adasında oturmuş, ellerinde birer kadeh kırmızı şarap vardı. Onlara katılır katılmaz Morgan benim için de bir kadeh doldurdu.

"En son ne zaman doğru düzgün bir ıstakoz dürüm yedin, Jasmine?" Robert sordu.

"Çok uzun."

"Bence de," diye söze karıştı Amanda. "Bu arada, aksanının nesi var? Şimdi de vadi kızını bize mi çeviriyorsun?"

Kıkırdadım. "Ben Oakland'da yaşıyorum, Los Angeles'ta değil. Ve r'lerimi telaffuz etmeyi öğrenmiş olmam beni New England'lı bir kız olmaktan çıkarmıyor."

"Bir New England kızı yedi yıl içinde birden fazla kez ziyarete gelir," dedi derin bir ses ve ben gözlerimi kapattım, tüm vücudum bu sesle gerildi.

Tyler her zamanki düşünceli küstahlığıyla mutfağa girdi, buzdolabına yaslandı ve kollarını kavuşturarak beni süzdü. Gözlerinden olabildiğince uzun süre kaçındım ama sonunda kafamı kaldırdığımda, o da bana en özür dilemez şekilde bakıyordu. Hatta bakışları hafifçe düşerek tüm çerçevemi içine aldı ve aptal, dolgun dudaklarını bir sırtış kaplamadan önce takdirle bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, sen artık bir yaprak dikenisin."

Morgan onun adını azarlayıcı bir tonda söyledi, ama bu babasının kıkırdamasına neden oldu.

Gözlerimi kıstım ve boyunun ne kadar uzadığını, bronzlaşmış kollarının yapılı göğsünün üzerinde nasıl çapraz durduğunu, kızıl kahverengi saçlarının hâlâ biraz uzun ve çocuksu olduğunu, onu geride bıraktığım çocuğa o kadar çok benzettiğini fark etmemek için elimden geleni yaptım ki bu manzara karşısında neredeyse iki büklüm oluyordum.

"Yaz mevsimindeyiz," diye belirttim. "Eğer bir yaprak diken olsaydım, Ekim ayında burada olurdum."

"Sadece söylüyorum, böyle konuşup böyle görünürken kendine New England kızı diyemezsin," dedi beni süzerek. "Ve neredeyse on yıldır New Hampshire'a adım atmamışken."

"Kendimi nasıl istersem öyle adlandırabilirim."

Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle öne doğru fırladı ve aptal sırtışı tam yüzüme gelene kadar mutfak adasının üzerine eğildi. Aynı anda ben de geriye yaslandım.

"Hmm... hadi test edelim. Sizin gibi yaprak dikenlerin her sonbaharda geçtiği manzaralı otoyolu nasıl telaffuz ediyorsunuz?"

Kollarımı kavuşturdum. "Kancamagus," diye cevap verdim, mog'a vurgu yaparak. "Ama çoğumuz Kanc diye telaffuz etmiyoruz, çünkü sadece Kanc diye hitap ediyoruz."

Tyler sırtıttı, biraz daha yaklaştı, karanlık gözleri sanki saklamaya çalıştığım her şeyi görüyormuş gibi benimkilere sabitlenmişti. "Şimdi, 'kötü' de."

Onu tersledim ve tüm aile gülüştü, Robert ıstakoz salatasıyla kaplı tahta kaşığı bana doğrulttu. "Azimli olmanı her zaman sevmişimdir, evlat."

Tyler alt dudağını yaladı, gözleri üzerimde gereğinden uzun süre dolaştıktan sonra tekrar adadan uzaklaştı, buzdolabına daldı ve bir Sam Adams Summer Ale alıp üstünü mutfak tezgahının kenarına fırlattı. Bu annesinden bir tokat yemesine neden oldu ama şişeyi dudaklarına götürüp uzun, yavaş bir yudum almadan önce bana göz kırptı.

Robert yemek vaktinin geldiğini söylediğinde yüzüm kızardı ve gözlerimi onunkilerden ayırdım.

Yemek boyunca sakın kalmayı başardım, çoğunlukla Amanda ve Morgan'ın sohbetteki boş alanları doldurması sayesinde. Arada bir içlerinden biri bana Kaliforniya'nın nasıl olduğu (her zamanki gibi güzel), işlerin nasıl gittiği (harika, podcast her geçen gün daha da büyüyor) ya da en sevdiğim Jacob'la nasıl tanıştığımız (yerel influencer'lar için düzenlenen bir network etkinliğinde

Tanıdığım en çekici adam - ve bu son kısmı yüksek sesle ve gururla söylediğimden emin oldum).

Ancak sohbetin büyük bir kısmı yaklaşan düğüne odaklanmıştı.

Bugünden iki hafta sonra Cape'te gerçekleşecek olan düğün.

Morgan'ın bir yıldan az bir süredir birlikte olduğu bir adamla iki hafta içinde evleneceğini söylemesi hepimizi şaşırtmalıydı. Ancak aileden kimsenin gözünü kırpmaması, kızımızı ne kadar iyi tanıdığımızın bir göstergesiydi. Her zaman fevri davranırdı, ama bir hevesle üç yüz dolarlık bir çift ayakkabı alacak kadar değil. Hayır, Morgan için her zaman büyük şeyler söz konusuydu - bir gecede kararını verdiği ve kimsenin onu vazgeçiremediği büyük değişiklikler.

Hiç arkasına bakmadan tüm saçlarını kestirdi. Üniversite son sınıftayken bölüm değiştirdi, çünkü içgüdüsel olarak bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu hissetmişti. İlk dövmesini Boston'da bir bodrum partisinde yaptırdı ve hayatında hiç binmediği halde şehir dışındaki bir ahırda tuttuğu bir atı satın aldı.

Sanki bir sonraki hamlesinin ne olacağını sürekli düşünüyordu ve bir kez karar verdiğinde, hepsi bu kadardı. Başka bir seçenek yoktu.

Bu yüzden, geçen yaz kız kıza Cape'e yaptığı gezi sırasında Oliver Bradford'la tanıştığında ve bana son derece emin bir şekilde yirmi altıncı yaş gününden önce onunla evleneceğini söylediğinde, bundan bir an bile şüphe etmedim. Ve geçen hafta beni arayıp evlenme teklif ettiğini söylediğinde, yirmi Haziran'da evlenmek istemesi beni hiç şaşırtmadı.

Doğum gününden dört gün önce.

Onunla bu konuda tartışmadım, onu beklemeye ya da plan yapmak için zaman ayırmaya ikna etmeye çalışmadım. En iyi arkadaşımı, denemenin bile faydasız olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

Ben de onun yerine uçağa atladım.

Ve asla dönmeyeceğime yemin ettiğim kasabaya geri döndüm.

Akşam yemeğinden sonra hepimiz arka bahçede taş ateş çukurunun etrafında toplandık ve Morgan, kapağında mükemmel bir yazıyla basılmış Wagner/Bradford Düğün Seyahatnamesi bulunan yaklaşık bir inç kalınlığında klasörler dağıttı.

"Tanrım, kardeşim," dedi Tyler, dosyayı bir elinde çevirip incelerken başını sallayarak.

"Sanki benden daha azını bekliyordun," diye karşılık verdi. Tyler nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve Tyler onun yanına oturmadan önce kendi bağlayıcısıyla kafasına vurdu.

Oturduğum yerin tam karşısındaydı ve gözleri kucağındaki cilde düşmeden önce ateşin alevleri üzerinde bana takıldı.

Hepimiz dosyayı karıştırırken, "Bunun fazladan olduğunu biliyorum," diye itiraf etti. Düğünden önceki her gün için bir etkinlik programı ve düğün günü için daha da ayrıntılı bir program vardı. "Ama bütün hafta boyunca düğün organizatörüyle birlikte çalıştım. Ve hâlâ yapacak çok işimiz var." Omuz silkti. "İki hafta içinde bir düğün planlamanın zor olduğu ortaya çıktı."

"Söylemiyorsun," diye düşündü annesi.

Morgan iğneyi görmezden geldi ve önümüzdeki on dört gün boyunca yapacağımız her şeyi anlatırken gülümsedim. Ortadaki parçanın tasarımını yapacağımız gün nefes almak için durduğunda, dersteymişim gibi elimi kaldırdım.

"Evet, Jazzy?"

"Um... Tüm bunlar olurken çalışmak için zamanım olacak, değil mi? And All That Jazz için düzenlemem gereken iki bölüm var ve New York merkezli bir başka büyük podcast'e konuk olacağım."

"Oh, kesinlikle. Burada olmayan her şey tamamen boş zaman."

Kendinden çok emin bir şekilde cevap verdi, ancak planlanmış olan tüm zamana baktığımda, nerede kapalı olduğunu bulmakta zorlandım.

zaman oldu.

"Bir ya da iki hafta bölüm yayınlamazsan hayranlarının hayatta kalacağından eminim," dedi Tyler, akşam yemeğinden bu yana benimle doğrudan konuştuğu ilk sözlerdi.

Ona bakma zahmetine girmedim, sadece başparmağımı yaladım ve dosyadaki bir sonraki sayfaya geçtim. "En azından hayranlarımin hepsi ortaokullu kızlar değil."

Morgan buna güldü.

"Anlaşılan birileri benim dört milyon YouTube abonemi kıskanıyor," diye karşılık verdi.

Sonra bakışlarıyla karşılaştım. "On sekiz yaşın altındakiler sayılıyor mu?"

Tyler'ın gözleri ateşin üzerinde alev alev yanıyordu ama ben elimden geldiğince ukala sırtışıma korudum.

Tyler bir mali danışmandı - her zaman bildiğimiz gibi babasının izinden gidiyordu. Onunla ilk tanıştığımdan beri paraya ve yatırıma karşı bir hayranlığı vardı. Ancak, babasının New England'daki zenginlerle çalışarak servet edindiği yerde, Tyler daha çok sıradan insanların dünyasında kendine bir isim yapıyordu. Üniversitede bir YouTube kanalı açmıştı, benim podcast'ime başladığım sıralarda ve kendi açılarımızdan ikimiz de yükselişe geçmiştik.

Tabii ki podcast'im içerikle büyüdü.

Kanalı büyüdü çünkü kısa sürede internette Sıcak Para Adamı olarak tanındı.

Yavaş yavaş başladı, loş ofisinde takım elbise giymiş bir şekilde bütçe ve kredi kartı borcunu yönetme konusunda tavsiyeler veriyordu. Ancak çektiği video sayısı arttıkça, yorumlar da Roth IRA mı yoksa Geleneksel IRA mı yapmalıyımdan Aman Tanrım, bu adam o kadar seksi ki anlattıklarından hiçbir şey anlamamam umurumda bile değil doğru kaymaya başladı.

Videoları kadın izleyicilerin dikkatini çektiği videoları paylaşılmaya başlandı ve YouTube'da finans dünyasını kasıp kavuran sıcak bir para adamının olduğu söylentisi yayıldı. Başka konuşmacılara davet edildi

2000'li yılların başlarında bir reality TV programında yer alan ünlü bir ev hanımına ait olan kanal gibi kayda değer kanallar... Her ne kadar mali sıkıntı çeken pek çok insana gerçekten yardım ettiğinden emin olsam da, çoğunlukla seksi ve zengin olmasıyla ünlüydü.

Hakkını yemeyelim, bu isimle mücadele etmedi. Aslında, kanalının adını Sıcak Para Adamı olarak değiştirerek ve hatta bazı bölümleri gömleksiz veya egzersiz yaparken yaparak benimsedi.

İzlediğimden değil tabii ki.

Morgan sevgiyle, "İkinizin hâlâ didişiyor olmanıza bayılıyorum," dedi, kardeşinden bana bakarken gözlerini kocaman açmıştı. "Yemin ederim, üçümüzün tekrar bir arada olması lise gibi hissettiriyor. Wagner Çocukları - Artı Bir."

Tyler ve ben o zaman hüzünlü bir bakış paylaştık, çünkü o ve ben aşılamayacak bir çizgiyi aştığımız gecedен beri The Wagner Kids - Plus One olmamıştık.

Beni kullandı, sonra reddetti, ben de ayrıldım ve her şey sona erdi.

Boğazımı temizledim, Morgan'a çiçeklerle ilgili bir soru sorarak dikkatini programa geri çektim ve dikkati yeterince dağıldı.

Altıncı sayfa civarında odağımı kaybetmeye başladım, zihnim bunca yıldan sonra Tyler'la konuşmanın nasıl bir his olduğuyla yarışıyordu. Ne beklediğimden emin değildim ama belki de bunun nedeni onu bir daha görmeyi hiç beklemememdi - nokta. Ve şimdi, gençliğimizde olduğu gibi benimle alay mı ediyordu, yoksa benden nefret mi ediyordu anlayamıyordum.

Eğer öyleyse, nedenini bilmiyordum.

Beni görmezden gelen oydu. Aramızda olanların bir hata olduğunu söyleyen oydu.

Kalbimi kıran oydu.

Bana kızmaya hakkı yoktu ve nedense tam tersini düşünüyor gibi görünmesi beni gerçekten rahatsız ediyordu.

Ondan sonsuza dek nefret etmesi gereken bendim, tam tersi değil.

"... pasta tadımı, ki pasta istediğimden bile emin değilim. Yani, evet, bu bir gelenek ama ben çörekleri severim. Onun yerine bir donut kamyonu yapsak nasıl olur?" Nefesi kesildi, parmaklarını şıklattı. "Elmalı örek yapabilir miyiz?! Bunun sonbaharda yapılan bir şey olduğunu biliyorum ama sonuçta bu bir düğün. Bence istisnalar yapılabilir. Oh," diye devam etti Morgan, biz büyürken her zaman olduğu gibi hızlı konuşuyordu. "Ve düğünden önceki Pazartesi günü Cape'e gideceğiz, bu yüzden bazı şeyleri orada halletmemiz gerekecek... süslemelerle ilgili kimin ne alacağını konuşabiliriz. Aman Tanrım!"

Ani ünlemi beni sıçrattı. "Ty, Azra yarın uçakla mı geliyor?"

Morgan'ın, Azra'nın her kim olduğundan bahsedildiğinde duyduğu heyecan, sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi yayılıyordu.

Tyler boğazını temizledi. "Yarın olmaz. Bu hafta arka arkaya iki çekimi ve önümüzdeki hafta sonu da bir hayırseverlik etkinliği var. Sanırım bizimle Cape'de buluşacak."

Morgan suratını astı. "Bekârlığa veda partisi için burada olacağını umuyordum."

Tyler herkesin gözlerinden kaçarak yutkundu. "Özür dilerim."

Morgan, "Burna inmeyi daha da heyecanlı hale getirecek," diye karar verdi. Sonra ruhani parmakları dans ederek bana doğru uzandı. "Aman Tanrım, Jaz. Azra'ya bayılacaksın. O çok eğlenceli biri."

Gülümsedim ama daha şimdiden göğsüm gerilmişti; bu, dikkate almam gereken bir uyarı işaretiydi. "Azra kim?"

"Tyler'ın süper gizli, süper muhteşem kız arkadaşı," Mrs. Wagner cevapladı.

Bay Wagner bir şeyler söylerken o ve Morgan kıkırdadılar ama ben tek kelimesini bile hatırlayamadım.

Çünkü benim gözlerim Tyler'ınkilere kilitlenmişti, o da benimkilere bakıyordu ve o geniş arka bahçede tek bir nefeslik oksijen bile yoktu.

"Oh," diye nefes aldım.

Morgan, Azra'nın ne kadar sevimli olduğundan, nasıl bir model ve büyük bir Instagram fenomeni olduğundan, nasıl Türkiye'den geldiğinden, nasıl "tam bir patlama" olduğundan bahsetti ama ben tek bir kelime bile duymadım. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki, göğüs kafesim tarafından tamamen ezilmekten korktuğum için ciğerlerimin vücudumu boşaltacağını düşündüm.

Kız arkadaşı mı var?

Bunu neden
bilmiyordum? Neden
umurumda olsun ki?

Zihnim hızla dönüp dururken, avuç içlerim nemlenirken, kalbim kulaklarımda gürültüyle atarken Tyler tepki vermemi bekliyormuş gibi beni izledi.

Ve sahip olduğum tüm irade gücüyle yüz ifademi tamamen nötr tuttum.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye sonunda başardım, bakışlarım hâlâ onunkileri tutuyordu.

Gözlerini kırptırdı ama beni duyduğunu bile kabul etmedi.

Ve böylece Morgan yoluna devam etti.

Gözlerimi Tyler'dan ayırdım ama Morgan programı gözden geçirmeye devam ederken uzun süre beni izlediğini hissettim. O bitirene kadar sessiz ve sakin kalmayı başardım ve sonra ayağa kalktım, jet-lag olduğumla ilgili bir mazeret uydurarak gece için kendimi affettirdim.

Morgan suratını asarak, "Bizden üç saat geridesin," dedi. "Çok enerjik olursun sanmıştım. Bütün gece ayakta kalıp çene çalmak istiyorum!"

Kolunu sıktım. "Biliyorum, sanırım uzun uçuştan dolayı yorgunum. Ama yarınımız var. Ve söz veriyorum, gece yarısından önce yatmayacağım."

"Pshhh, eğer şanslıysan sabahın ikisinde," dedi ve bana kocaman sarıldı. "Ve Oliver'la tanışacaksın!"

Ben de onu sıktım. "Sabırsızlanıyorum," dedim içtenlikle.
Amanda ve Robert da bana sarıldılar ve Tyler durup ateşin karşısından bana baktı.
"İyi geceler Yasemin," dedi basitçe, elleri cebinde, alevlerin ışığı yüzündeki gölgelerle dans ediyordu.
"İyi geceler," diye mırıldandım.
Sonra New Hampshire'daki ilk uykusuz gecem için üst kata çıktım.

[Beni Senden Nefret Ettir](#)'i okumaya devam [edin](#).
Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

MORE FROM *Kandi Steiner*

Becker Kardeşler Serisi

[Kayalıklarda](#) (kitap 1)

[Neat](#) (kitap 2)

[Manhattan](#) (3. Kitap)

[Eski Moda](#) (kitap 4)

Dört kardeş, babalarının gizemli ölümü de dahil olmak üzere karanlık bir geçmişe sahip bir viski damıtımevinin etrafında dönen küçük bir Tennessee kasabasında aşkı buluyor.

En İyi Saklanan Sırlar Serisi

(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LİSTESİNDE İLK 10'DA)

[Bilmediği Şey](#) (1. Kitap)

[Her Zaman Bildiği Şey](#) (2. kitap)

[Hiç Bilmediği Şey](#) (3. Kitap)

Charlie'nin evliliği ölmektedir. İlk aşkı tekrar ortaya çıkıp ona aşkın başka türlü de yanabileceğini hatırlatana kadar alevler içinde kalmaktan son derece memnundur.

Yakın Mesafe

Lisans eğitimini tamamlayan Jasmine için Akdeniz'de yatçılık yapmak cennet gibi bir şeydi. Ama erkek arkadaşının milyarder patronu her zaman istediğini alır. Ve bu sefer, onu istiyor.

Senden Nefret Etmemi Sağla

Jasmine yıllardır en iyi arkadaşının erkek kardeşinden kaçmaktadır, ancak ikisi de bir tatil için aynı evde olduklarında

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın ona karşı koyamaz.

Yanlış Oyun

(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LİSTESİNDE İLK 10'DA)

Gemma'nın planı basittir: Chicago Bears'ın kombine biletlerini kullanarak her iç saha maçına yeni bir erkek davet etmek. Duygusal olarak bağlanmaktan kaçınmak ve aynı zamanda biraz aksiyon yaşamak için mükemmel bir yoldur. Ancak Zach onun deneme turu olma şansını elde ettikten sonra, bir maçın yeterli olmadığına karar verir. Seksi, eğlenceli bir spor romantizmi.

Doğru Oyuncu

Ne pahasına olursa olsun aşktan kaçıyor. Adam ise onu kendine bağlamaktan başka bir şey istemiyor. Seksi, komik ve bayıltmaya değer Doğru Oyuncu, spor romantizmi sevenler için mükemmel bir okuma.

Sana Giden Yolda

Sadece bir yolculuk olması gerekiyordu, ama Cooper kaçış arabasını kullanan çocuğun günlüğünü keşfedince her şey değişti. Duygusal, endişeli bir yol romantizmi.

Viskiye Bir Aşk Mektubu

(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LİSTESİNDE İLK 10'DA)

Kötü zamanlama lanetine karşı savaşıyan iki aşık arasında geçen öfkeli, duygusal bir romantizm.

Ağırlıksız

Genç Natalie, kişisel antrenöründe kendini sevmeyi ve romantizmi bulurken, onları hiç düşünmediği şekillerde birbirine bağlayan bir dizi sırda da karşılaşır.

Şenlik

Yakın zamanda boşanan Wren, Seattle'ın dışında bir yazlık kulübede berraklık arayışına girer ve burada yan komşusu olan küçük kasabalı münzevi ile unutulmaz bir bağ kurar.

Evet Deyin

Harley, İtalya'nın Floransa kentinde sanat eğitimi almaktadır. Mükemmeliyetçiliğinden kurtulmaya çalışırken, bir gece önüne çıkan her şeye Evet demeye kararlı bir şekilde dışarı çıkar. Tabii ki Liam Benson'la karşılaşmayı beklemiyordu...

Noel Battaniyesi

Eski kocamla bir kulübede mahsur kalıp kar fırtınasını beklemek mi? Tatil için eve sürpriz bir ziyaret planladığımda hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi...

Siyah Dört Numara

Genç ve ateşli bir poker yıldızı ile onu alt etmek için gönderilen bir gencin üniversite, Yunan hayatı romantizmi.

The Palm South Üniversite Serisi

[Rush](#) (kitap 1) → Bültenime kaydolursanız ÜCRETSİZ! [Çapa](#), PSU #2

[Rehin](#), PSU #3

[Legacy](#), PSU #4

[Ritüel](#), PSU #5

[Hazed](#), PSU #6

[Yunan](#), PSU #7

#1 Numaralı NYT Çok Satan Yazarı Rachel Van Dyken, "Eğer Gossip Girl ve Riverdale'in bir aşk çocuğu olsaydı, bu PSU olurdu." diyor. Bu öfkeli üniversite serisi bir sonraki suçlu bağımlılığınız olacak.

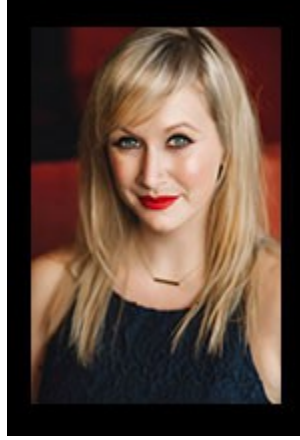
Etiket Kovalayıcı

Asker erkeklerin peşinden koşmayı bırakabileceğine dair bir bahse girdi, bu kolay görünüyordu - ta ki parlak zırhlı şövalyesi ve iş yerindeki son müşterisi Ordu ACU'larında ortaya çıkana kadar.

Şarkı Kovalayan

Tanner ve Kellee birbirleri için mükemmeldir. Aynı barlara giderler, aynı müziği severler ve birbirlerinin kıyafetlerini parçalamak için aynı arzuya sahiptirler. Tek sorun nedir? Tanner hâlâ en iyi arkadaşına aşıktır.

ABOUT *the Author*

Kandi Steiner, Tampa, FL'de yaşıyan çok satan bir yazar ve viski uzmanıdır. En çok "duygusal rollercoaster" hikayeleri yazmasıyla tanınan yazar, kusurlu karakterlere hayat vermeyi ve gerçek, çiğ romantizm hakkında yazmayı seviyor - her şekilde. Hiçbir Kandi Steiner kitabı birbirinin aynısı değildir ve eğer kızgın, duygusal ve ilham verici okumaları seviyorsanız, o sizin kızınızdır.

Central Florida Üniversitesi mezunu olan Kandi, Yaratıcı Yazarlık ve Reklamcılık/PR bölümlerinden çift ana dal, Kadın Çalışmaları bölümünden yan dal yaparak mezun oldu. Yazmaya 4. sınıfta Harry Potter'ın ilk bölümünü okuduktan sonra başladı. Altıncı sınıfta kendi gazetesini yazıp düzenledi ve sınıf arkadaşlarına dağıttı. Kandi "basın özgürlüğü" için mücadele etse de sonunda müdürün dikkatini çekti ve gazete kısa sürede durduruldu. Romantik romanlar yazmaya özel bir ilgi duydu.

Üniversiteden sonra, her zaman umutsuz bir romantik olduğu ve aşkın zaferlerinin yanı sıra tüm zorluklarını da vurgulamayı sevdiği için.

Kandi yazmadığı zamanlarda onu her türden kitap okurken, son derece sesli kedisiyle konuşurken ve arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirirken bulabilirsiniz. Canlı müzikten, seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, ağır karbonhidrat içeren her şeyden, plaj günlerinden, film maratonlarından, butik biradan ve tatlı şaraptan hoşlanıyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

KANDI İLE BAĞLANTI KURUN:

- [HABER BÜLTENİ](#)
- [İNSTAGRAM](#)
- [FACEBOOK](#)
- [FACEBOOK OKUR GRUBU](#) (Kandiland)
- [TIKTOK](#)
- [İYİ KREŞLER](#)
- [BOOKBUB](#)
- [TWITTER](#)
- [PINTEREST](#)
- [WEB SİTESİ](#)

Kandi Steiner size yakın bir şehre geliyor olabilir! Yakın gelecekte katılacağı tüm imza günlerini görmek için "etkinlikler" sekmesine göz atın.

→ [YAKLAŞAN ETKİNLİKLERİ GÖRÜN](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.